

Giới thiệu Siêu Cấp Bảo Tiêu

Bạn đang đọc truyện Siêu Cấp Bảo Tiêu của tác giả Vô Đồng Địch Dạ trên trang đọc truyện online. Thành thị Thất Nguyệt Đông Giang nóng bức và nhiều mưa. Trời chạng vạng tối, nhưng không có một chút gió nào. Toàn bộ thành thị đều giống như vậy, oi bức làm cho người ta khó chịu. Đối với người sống lâu năm ở đây thì không có vấn đề gì, nhưng với những người mới tới có một chút không chịu nổi. Ngoài vấn đề ảnh hưởng đến sức khỏe, còn làm cho họ sinh ra cảm giác bức bối. Tần Nhị Bảo nhìn đám người đi lại trong nhà ga, khoe miệng hân nộ nụ cười quý dị. Hắn không ngừng nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì. Hắn mới từ xe lửa xuống, về mặt không có cảm giác khó chịu, không giống với những người xung quanh, nhìn qua có vẻ hưng phấn. Nhìn các mỹ nữ lượn lờ xung quanh nhà ga, hắn chảy nước miếng nói: - Con gái ở thành phố nhìn thật xinh đẹp, ăn mặc cũng rất gợi cảm. Chẳng bù cho con gái ở thôn mình, chênh lệch không biết bao nhiêu lần. Dứt lời, liền có một cô gái đáng người nóng bỏng, ăn mặc gợi cảm kéo hành lý đi qua bên cạnh hắn, nhìn bộ dáng giống như mới xuống xe lửa, lập tức hấp dẫn ánh mắt hắn. Hắn tròn tròn mắt, sau đó vênh mồm lên huýt một tiếng sáo. - Lưu manh. Mỹ nữ chán ghét quay đầu lại mắng một câu, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu hắn không phải là loại tốt lành gì. Sợ hắn sẽ dây dưa nhiều với mình, nàng nhanh chóng bước nhanh hơn. - Lưu manh? Tần Nhị Bảo cũng không có ý muốn dây dưa với nàng, nhìn nàng chạy xa hắn lắm bả những lời này. Đối với lời mắng của mỹ nữ hắn cũng không để bụng, nhưng hắn có chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhà Ga.

Thành thị Thất Nguyệt Đông Giang nóng bức và nhiều mưa. Trời chạng vạng tối, nhưng không có một chút gió nào. Toàn bộ thành thị đều giống như vậy, oi bức làm cho người ta khó chịu. Đối với người sống lâu năm ở đây thì không có vấn đề gì, nhưng với những người mới tới có một chút không chịu nổi. Ngoài vấn đề ảnh hưởng đến sức khỏe, còn làm cho họ sinh ra cảm giác bức bối.

Tần Nhị Bảo nhìn đám người đi lại trong nhà ga, khoe miệng hân nộ nụ cười quý dị. Hắn không ngừng nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì. Hắn mới từ xe lửa xuống, về mặt không có cảm giác khó chịu, không giống với những người xung quanh, nhìn qua có vẻ hưng phấn.

Nhìn các mỹ nữ lượn lờ xung quanh nhà ga, hắn chảy nước miếng nói:

- Con gái ở thành phố nhìn thật xinh đẹp, ăn mặc cũng rất gợi cảm. Chẳng bù cho con gái ở thôn mình, chênh lệch không biết bao nhiêu lần.

Dứt lời, liền có một cô gái đáng người nóng bỏng, ăn mặc gợi cảm kéo hành lý đi qua bên cạnh hắn, nhìn bộ dáng giống như mới xuống xe lửa, lập tức hấp dẫn ánh mắt hắn. Hắn tròn tròn mắt, sau đó vênh mồm lên huýt một tiếng sáo.

- Lưu manh.

Mỹ nữ chán ghét quay đầu lại mắng một câu, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu hắn không phải là loại tốt lành gì. Sợ hắn sẽ dây dưa nhiều với mình, nàng nhanh chóng bước nhanh hơn.

- Lưu manh?

Tần Nhị Bảo cũng không có ý muốn dây dưa với nàng, nhìn nàng chạy xa hắn lắm bả những lời này. Đối với lời mắng của mỹ nữ hắn cũng không để bụng, nhưng hắn có chút tiếc nuối.

Vừa nghĩ tới mục đích tới nơi này, Tần Nhị Bảo trút giận nên quả bóng cao su nằm đó, rốt cuộc không còn một tia hứng thú, hơn nữa hắn càng nghĩ càng uất ức. Thời gian ở với lão đầu tử, thật vất vả mới đánh đổ được trái tim của thanh mai trúc mã Tiểu Phụng. Chuẩn bị chấm dứt được kiếp xử nam gìn giữ mười tám năm, thì lão đầu tử liền phái đến địa phương quái quỷ này, bảo mình đến chỗ kẻ chết tiệt có tiền... làm bảo tiêu.

Mới đầu hắn sống chết không chịu đáp ứng, cũng không thêm mở miệng. Nhưng khi lão đầu tử ra mặt, kiên trì của hắn không có bất kỳ ý nghĩa gì. Lão đầu tử trước mặt hắn xúc động nói:

- Người từ nhỏ đã theo ta học võ, hơn nữa người thiên tư thông tuệ, tuổi còn nhỏ đã là đại đệ tử của ta. Là đại đệ tử, có phải là không có nghĩa vụ, có trách nhiệm, giúp sư phó ta giải quyết ưu phiền đây? Hơn nữa người đi, cũng không phải là có thiệt thòi gì. Người ta cũng đã đồng ý sẽ trả thù lao cho người rất cao. Mà người ta cũng nói không phải là mượn người lâu dài, chỉ là một thời gian ngắn.

Dứt lời, hắn rơi ra hai giọt lệ cá sấu.

Nhìn thấy sư phụ như vậy, hắn vội vàng gạt đầu đồng ý. Nhưng sau khi hắn đồng ý, nhìn lão đầu tử đắc ý, hắn ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Chẳng lẽ thiên tư thông tuệ cũng có sai sao?

Lần này cũng không ngoại lệ, hắn mới vừa ngẩng đầu lên, thờ dài một hơi. Bỗng nhiên hắn nghĩ ra, lão đầu tử có nói với hắn, vừa xuống nhà ga là có người đón hắn. Nhưng sao đến đây nửa ngày cũng không có ai cầm thẻ giờ tên của hắn.

- Bắt lấy trộm.

Đang lúc hắn nhìn xung quanh, đột nhiên có giọng nữ phía sau hắn hô lớn.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông chạy nhanh tới phía hắn, miệng hô lớn:

- Tránh ra, tránh ra.

Trên đường mọi người đều phải tránh né, Tần Nhị Bảo thấy mọi người tránh né hắn cũng nhường đường. Nhưng khác với những người khác, hắn cố ý thờ chân ra, còn đưa tay ra mời.

- Rầm!!!!

Đang chạy băng băng tốc độ cao, tên trộm bị vấp vào chân Tần Nhị Bảo, lập tức cả người nằm sấp trên mặt đất, nửa ngày không đứng dậy được. Chỉ lát sau, cảnh sát chạy tới bắt lấy tên trộm. Nữ sinh đuổi theo tên trộm ở phía sau thở không ra hơi, cũng bị kéo đến cục cảnh sát để ghi chép. Còn Tần Nhị Bảo giống như người không liên quan đứng nhìn cảnh này.

Nhưng nữ sinh kia trong lúc đuổi theo tên trộm, lại thấy rõ ràng mọi chuyện xảy ra. Nếu như hắn không đuổi chân ra, thì tên trộm có thể chạy lên xe lửa chuẩn mất. Động tác người này tuy rằng không rõ ràng, nhưng thật sự đã có hành động giúp nàng. Lúc nàng đi cùng cảnh sát, lễ phép mỉm cười cùng Tần Nhị Bảo. Cũng không nói cái gì, chỉ là một chi tiết nhỏ, Tần Nhị Bảo cũng không có quá để ý.

Tên trộm cùng nữ sinh bị mang đi, nhà ga lại khôi phục lại trạng thái ban đầu, người đến người đi. Tần Nhị Bảo nhìn náo nhiệt một chút, lại tìm kiếm người tới đón hắn. Đột nhiên hắn nhìn vào chỗ có nhiều người đứng, phát hiện tên của mình được ghi trên thẻ.

Khi hắn chứng kiến một mỹ nữ tóc ngắn có khí chất, hắn nở nụ cười, hướng tới mỹ nữ đi tới, làm một bộ dáng hắn cho rằng là lễ phép:

- Xin chào, tôi chính là Tần Nhị Bảo cô cần đón.

- Là anh?

Mỹ nữ tóc ngắn, nhìn Tần Nhị Bảo giống như một tên nông dân, có cảm giác ngoài ý muốn. Nhưng dù sao nàng cũng là người có hiểu biết, rất nhanh ổn định lại tâm tình của mình. Nàng hơi hạ mắt kính hỏi:

- Xin cho tôi mạo muội hỏi một câu, anh có cái gì có thể chứng minh không?

Tần Nhị Bảo cười nói:

- May mắn lão đầu tử có đưa cho tôi phong thư do lão tổng các cô tự viết, bảo tôi dùng để chứng minh thân phận. Bây giờ mới thấy tác dụng.

Dứt lời, từ trong túi lôi ra một phong thư nhả nhúm giao cho nàng.

Tóc ngắn mỹ nữ nhận lấy phong thư, cẩn thận nhìn nhìn. Là người bên cạnh Ân tổng, tự nhiên nhận ra bút tích của Ân tổng. Sau khi xác nhận thân phận Tần Nhị Bảo, nàng mỉm cười lễ phép giờ tay ra, tự giới thiệu:

- Xin chào. Tôi là thư ký cấp cao của Ân tổng, Liễu An Kỳ. Lần này theo mệnh lệnh của Ân tổng đón ngài. Bởi vì trên đường bị kẹt xe, cho nên tôi tới trễ một chút, hi vọng ngài thứ lỗi.

Tần Nhị Bảo thấy Liễu An Kỳ chủ động như vậy, cũng đưa tay ra cầm, lơ đãng nói:

- Không sao, không sao. Tôi đón là tốt rồi, bằng không tôi thực sự không tìm thấy.

Dứt lời, hắn không khách khí đem hành lý, túi tiền giao cho nàng:

- Đây là hành lý của tôi, rất quan trọng. Làm phiền cô bảo quản giúp.

Liễu An Kỳ thấy hành động của hắn, khiến cho nàng có chút dở khóc dở cười. Nhưng dù sao Ân tổng đã yêu cầu phải tiếp đãi hắn cẩn thận. Không dám đắc tội, nàng tiếp nhận hành lý để sau xe, nói:

- Ân tổng đợi ngài ở biệt thự đã lâu, ông ấy hi vọng sớm gặp ngài.

- Tốt.

Tần Nhị Bảo cười nói:

- Tôi cũng muốn nhìn thấy ông ta. Tôi luôn kỳ quái là không hiểu ông ta thế nào mà có thể làm cho lão đầu tử tận tâm tận lực đến như vậy.

Dứt lời, hắn không chút khách khí lên xe.

Liễu An Kỳ thấy hắn như vậy, không khỏi lắc đầu. Nàng không hiểu Ân tổng vốn thông minh lanh lợi, lại đi mời người như vậy. Nhưng chuyện của lão tổng, mình không thể hỏi được. Nàng lắc đầu thở dài một hơi, sau đó bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Con Không Đồng Ý.

Xe đến một biệt thự xa hoa thì ngừng lại. Xuống xe, Liễu An Kỳ dẫn đường, Tần Nhị Bảo từng bước theo sau. Hắn nhìn xung quanh đều thấy mọi thứ đều mới mẻ. Ngơ ngác ngác hồi lâu mới tự nhủ:

- Ai ya, ngày hôm nay mình mới được mở mang tầm mắt. Không nghĩ tới nhà này so với Chu bàn tử giàu nhất thôn mình còn hơn rất nhiều.

Liễu An Kỳ thấy Tần Nhị Bảo thất thố, cố ý hăng giọng một cái, ý bảo hắn không nên nói lung tung, im lặng đi theo sau lưng nàng. Nhưng Tần Nhị Bảo lại không để ý, vẫn như cũ làm theo ý mình, hắn nhìn đông lại ngó sang phía tây, đúng như bộ tịch của một thằng nhà quê chân đất lần đầu lên thành phố.

- Ân tổng, bảo tiêu mà ngài mời, tôi đã dẫn đến.

Liễu An Kỳ mặc dù bất mãn với Tần Nhị Bảo, nhưng vẫn lễ phép dẫn Tần Nhị Bảo tới chỗ Ân tổng, sau đó lặng lẽ ra ngoài.

- Hoan nghênh, hoan nghênh.

Từ lúc Tần Nhị Bảo vào cửa, Ân tổng liền tiến lên nhiệt tình chào hỏi:

- Tôi là Ân Thế Bình, cậu là người được sư phụ tiến cử, ngày hôm nay được gặp mặt, thật vinh dự và may mắn cho tôi.

Tần Nhị Bảo thấy Ân Thế Bình làm ra cái bộ dạng ba hoa chích chòe, trong lòng cực kỳ khinh thường, nhưng vẫn trả lời:

- Ân tổng khách khí. Tôi có tài đức gì, mà phải làm cho ngài tiếp đón nhiệt tình như thế.

- Ha ha.

Ân Thế Bình nở nụ cười, nói:

- Tôi rất thích những thanh niên khiêm tốn như cậu.

Trong khi hai người đang khách sáo nói chuyện, con gái của Ân Thế Bình – Ân Huyền Vũ, nghe được cha cho mời bảo tiêu tới, cực kỳ hứng thú chạy xuống lầu xem bộ dáng thế nào. Nàng đối với bảo tiêu tương lai sẽ bên cạnh nàng vô cùng chờ mong. Trong lòng nàng mong muốn, bảo tiêu mà cha mình cho mời tới giống với diễn viên Lý Liên Kiệt trong Cận vệ Trung Nam Hải, ăn mặc anh tuấn, quyền pháp làm cho người ta hoa hết cả mắt mũi.

Ân Huyền Vũ mỗi khi nghĩ tới những thứ này, liền hưng phấn đến hồng đôi má. Nàng cho rằng cha nàng mất rất nhiều tiền để mời bảo tiêu từ bên ngoài đến chắc hẳn phải như vậy. Nhưng lúc nàng nhìn thấy Tần Nhị Bảo, thì hoàn toàn thất vọng.

Ân Huyền Vũ nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá Tần Nhị Bảo, trong lòng đủ thứ bất mãn, nghĩ thầm: “Người tóc dài còn chưa tính, cũng đừng có giống như từ trong ổ gà chui ra chứ. Từ trong ổ gà còn chưa tính, người cũng phải chịu khó tắm rửa chút. Còn nữa, bộ dạng người không khỏe mạnh còn chưa tính, cũng đừng trông như kẻ không đủ chất dinh dưỡng chứ. Người thiếu dinh dưỡng ta cũng không quan tâm, nhưng người cũng đừng nên làm bảo tiêu. Mà quan trọng nhất là người bảo vệ ta. Người bảo vệ ta là người à?”

Về diện mạo, chỉ có thể nói là tạm tạm. Nếu mặt có thể rửa sạch sẽ chút cũng có chút khôi ngô. Ăn mặc thì khỏi nói, trên người mặc một cái T – shirt Nike ôm lấy đùi, cùng với một chiếc quần bò đời cổ bám bẩn, trong tay cầm một cái túi tiền da rần, dưới chân thì đi đôi dép xăng – đan khâu vá chẳng chịt, tất cả đó tạo thành một bảo tiêu của mình à. Rõ ràng là một người nông dân, đi ăn xin cũng không quá. Nếu để cho hắn làm bảo tiêu cho mình, thiên hạ họ không cười vỡ mặt mới là lạ.

Nghĩ như vậy, Ân Huyền Vũ thực sự thất vọng đủ điều, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó, muốn thốt ra một vài lời khó nghe nhưng cha mình ở trước mặt nên nàng đành nín nhịn. Lúc Ân Huyền Vũ đang ngó nghiêng trên dưới đánh giá Tần Nhị Bảo, đồng thời Tần Nhị Bảo cũng cẩn thận nhìn nàng. Trong lòng Tần Nhị Bảo thực sự bị mỹ mạo của Ân Huyền Vũ làm rung động. Cảm giác mình lâu nay cảm nhận ở nông thôn, bỏ qua rất nhiều thứ mà mình

không thể tượng tượng nổi. Lần này thực sự phải cảm ơn lão đầu tử, để cho hắn có cơ hội mở mang kiến thức.

Nhìn thấy đôi chân thon dài trắng mịn của Ân Huyền Vũ, vòng eo của nàng thì dài, nhỏ gọn, bộ ngực đầy đặn, làn da trắng mịn. Chỉ có điều không biết tại sao lúc này nàng lại trợn to đôi mắt thờ phỉ phỉ, làm cho Tần Nhị Bảo cảm giác có chút ngoài ý muốn. Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

- Tần Nhị Bảo.

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo có chút thất thần, hắn đề cao thanh âm:

- Cậu có nghe tôi nói đấy chứ?

- Vâng. Tôi đương nhiên là đang nghe.

Tần Nhị Bảo thấy Ân Thế Bình hỏi mình như vậy, hắn bật người hỏi ngược lại:

- Ngài vừa mới nói cái gì vậy?

- Oh. Tôi vừa mới nói ngày mai tiểu Vũ có một tiệc rượu giao tiếp xã hội. Tôi hi vọng cậu có thể đi cùng nó tới đó.

Ân Thế Bình kiên nhẫn nói:

- Cái gì?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình nói như vậy, cảm giác như tròng mắt lòi ra ngoài. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, vừa mới xuống núi đã gặp được vận tốt như vậy, hắn gật đầu liên tục nói:

- Tốt, không thành vấn đề. Chuyện này tôi có thể làm tốt.

- Vậy thì tốt quá. Đến lúc đó, tôi sẽ phái cho cậu thêm mấy trợ thủ. Đảm bảo mọi chuyện đều phải thực hiện tốt.

Ân Thế Bình nói:

- Vâng, không thành vấn đề.

Kỳ thực trong lòng Tần Nhị Bảo không muốn Ân tổng phái thêm vài người trợ thủ. Hắn cảm thấy mình hắn cũng đủ rồi. Những người khác đi cùng, cũng chỉ làm vướng chân tay của hắn. Nhưng hắn vừa mới đến, nên vẫn sáng khoái đáp ứng.

- Tốt lắm. Đợi ngày mai an bài ổn thỏa, tôi sẽ gọi cậu.

Ân tổng dừng một chút nói:

- Cậu đi tàu xe cả ngày đã mệt mỏi, lên lầu tắm rửa chút đi. An tâm mà nghỉ ngơi.

Dứt lời, liền bảo Vương Bá mang theo Tần Nhị Bảo lên lầu.

Tần Nhị Bảo vừa lên lầu, Ân Huyền Vũ được phụ thân an bài cho người bảo tiêu này, nàng không đồng ý vội vàng đến bên cạnh cha mình nói:

- Ba ba, con không đồng ý. Ngày mai nếu để cho anh ta đi với con. Con không bị đám người kia cười cho chết mới lạ.

Ân Thế Bình hiểu ý tứ của con gái, cười nhạt nói:

- Một người chỉ xem bề ngoài, thì con đã sai lầm rồi. Cha dám khẳng định, con sẽ cần cậu ta.

- Cái gì?

Ân Huyền Vũ nghe cha mình nói thế, bật người phản bác:

- Con hiện tại thăm nghĩ anh ta lúc này liền đi thật xa, ngay cả một khắc con cũng nguyện không phải trông thấy hắn.

- Ha ha.

Ân Thế Bình nghe con gái nói vậy, hắn chỉ cười không nói gì.

- Ba ba, con cầu xin ba đó.

Ân Huyền Vũ làm nũng nói:

- Sau này, tất cả việc gì con đều nghe lời cha.

- Không được.

Ân Thế Bình nhất quyết cự tuyệt:

- Việc này cứ quyết định như vậy, không cần nói nữa.

Dứt lời, lấy việc công ty có công chuyện, liền đứng dậy nhanh chóng biến mất trước mặt Ân Huyền Vũ.

Ân Huyền Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cha mình chuồn mất, hung hăng nói:

- Ta nhất định sẽ làm cho cái người tên Tần Nhị Bảo biết khó mà lui, ta thề

.....◆◆◆◆.....

- Hắt xì.

Tần Nhị Bảo đang thư giãn trong bồn tắm đột nhiên hắt hơi một cái. Hắn nhanh chóng lấy tay xoa xoa mũi, tự nhủ:

- Đột nhiên lại hắt xì, hay là có người đẹp đột nhiên nghĩ đến mình?

Nói tới đây, đột nhiên hắn nghĩ tới Ân Huyền Vũ có dung mạo tuyệt thế, bộ ngực căng tròn, bộ mông vênh cao, làm cho phần dưới của hắn có phản ứng, nhất thời bành trướng. (Mượn thằng này làm bảo tiêu thì hóng mắt)

Hắn biết mình tiếp tục YY như vậy có chút không ổn, liền lập tức thu hồi ý nghĩ. Hắn từ trong bồn tắm đứng lên, tựa như một con báo nhỏ, cả người tràn ngập lực lượng. Trên cơ thể giống như là được điêu khắc tạo ra, cả người không một vết sẹo. Mặc quần áo có thể không nhận ra, chỉ biết hắn có chút yếu đuối. Nhưng bỏ đi quần áo, hắn tuyệt đối làm cho người ta chấn động. Không biết hắn luyện tập thể nào mà có thể tạo ra một thân hình hoàn mỹ đến như vậy.

Tần Nhị Bảo lau khô nước trên người, mặc quần lót do Vương Bá cấp cho hắn, khoan khoái nằm trên giường. Nhớ lại một bàn mỹ vị vừa rồi Vương Bá cấp cho, hắn nghĩ thậm chí có tiền cũng thật là thích thú.

Nghỉ đi nghỉ lại, sau một lúc thấy mi mắt nặng trĩu. Chỉ chốc lát, liền tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chuyện Khó Xử.

Ân Thế Bình lái xe tới công ty, kỳ thực lúc này về công ty cũng không có quá nhiều chuyện. Nhưng hắn biết tính tình con gái mình, tiếp tục những nhẽo thì có cứng rắn mấy cũng lung lay, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt gì. Thừa dịp nàng chưa có phản ứng, chạy nhanh đi còn kịp.

Đi vào công ty, mới phát hiện văn phòng của Hàn Băng vẫn sáng đèn, liền hướng văn phòng Hàn Băng đi tới:

- Lão Hàn, còn chưa hết giờ làm việc sao?

Hàn Băng thấy Ân Thế Bình hỏi hắn, hắn cười cười đáp lại:

- Ân tổng, tôi lúc này còn một số việc, nên chưa nghỉ.

Ân Thế Bình nhìn ông bạn già lâu năm, cười nói:

- Không phải là không có chuyện, tôi thấy ông ở đây là đặc biệt chờ tôi.

Hàn Băng bị Ân Thế Bình nhìn thấy tâm sự, ngượng ngừng cười:

- Ân tổng, ông mời tôi đây một cao thủ sao?

- Đúng vậy, cậu ta mới đến. Nhưng mà nhìn sơ qua có chút thất vọng.

Ân Thế Bình nói.

- Làm sao vậy?

Hàn Băng nghi ngờ hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

- Người tới là một chàng trai tuổi còn rất trẻ, hơn nữa bộ dáng nhìn rất gầy yếu. Tôi sợ thời điểm mấu chốt, hẳn không thể ra tay được.

Ân tổng nói ra lo lắng của mình.

Hàn Băng nghe Ân Thế Bình nói như vậy, không khỏi nhún mày:

- Vậy hiện tại ông định làm gì?

- Tôi tuy rằng không quá tin tưởng cậu ta...

Ân Thế Bình hạ quyết tâm rất lớn:

- Nhưng tôi lựa chọn tin tưởng Công Tôn đạo trưởng.

- Như vậy có quá mạo hiểm hay không?

Hàn Băng nghe Ân Thế Tiến nói như vậy, không khỏi lo âu nói.

- Tôi tin tưởng Công Tôn đạo trưởng sẽ không nhìn lầm người.

Ân Thế Bình nói:

- Huống chi nhiều năm nay, tôi một mực sau lưng ngầm ủng hộ ông ấy. Mấy năm nay, ông ấy vô ưu vô lo sống. Hiện tại tôi gặp khó khăn, ông ấy cũng nên hồi báo tôi.

- Ô! Nhưng mà...

Hàn Băng nghĩ nghĩ, nhưng không thể nói ra được nửa câu sau.

Ân Thế Bình biết Hàn Băng nói cái gì. Nhưng mà nhìn hần ý bảo hần yên tâm. Hần cũng đã chuẩn bị, nếu như chàng trai kia thời điểm mấu chốt gánh vác không nổi, mình vẫn còn có mấy người bảo tiêu kia, cũng không phải là ngồi không.

Hàn Băng nhìn nhìn Ân Thế Bình, trong lòng hiểu được giờ phút này có tiếp tục nói gì, cũng là vô bổ. Hàn Băng cũng biết, lúc tan việc Ân Thế Bình nhận được một cuộc điện thoại, có người nói muốn bắt cóc con gái của ông ta.

Nhắc đến Ân Huyền Vũ, ở Đông Giang cũng coi là một nhân vật nổi tiếng. Tuổi không lớn lắm, trước đây có tham gia cuộc thi sắc đẹp do đài truyền hình tổ chức. Với ngoại hình xinh đẹp tuyệt trần, năng lực đoạt giải nhất. Do đó, nàng trở thành mục tiêu của nhiều công ty truyền hình, điện ảnh.

Đối với việc đoạt giải nhất ngoài ý muốn, Ân Thế Tiến vốn không muốn con gái sớm lần thân vào giới giải trí. Dù sao tuổi còn nhỏ, mới mười bảy tuổi, còn phải lo chuyện bài vở. Hơn nữa với gia cảnh của nàng, tiền cũng không thiếu. Ngay từ đầu ông ta cũng không đồng ý.

Từ nhỏ thích ca hát, khiêu vũ, lần nữa kiên trì, nói đó là giấc mơ của mình, hi vọng cha cô có thể ủng hộ. Hơn nữa nàng cam đoan tuyệt đối sẽ không chậm trễ bài vở. Nhìn con gái từ nhỏ mình nói gì nghe đó, lần này lại kiên quyết, Ân Thế Bình biết đây là giấc mơ từ nhỏ của con gái, vì để hoàn thành giấc mơ của con mình, ông ta cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đối với điện thoại đe dọa, Ân Thế Bình mới đầu tưởng người nào đó nhàn rồi, mới trêu đùa ác ý, hoàn toàn không để trong lòng. Dù sao trước khi bắt cóc còn gọi điện báo trước, trừ bỏ kẻ hung hăng càn quấy, thì chỉ còn lại là người có đầu óc không bình thường.

Nếu là như vậy, thì đúng là không có ai dám làm như thế, hơn nữa ông ta cũng được coi là nhân vật có uy tín, người bình thường cũng không dám xuống tay đối với hắn. Vốn định tra xem rốt cuộc ai đã trêu đùa với ông ta, nhưng bởi vì công việc bề bộn, hơn nữa vì không để trong lòng, nên một lát liền quên hết.

Ngay khi thời gian gần đây, thường xuyên có nhiều sự kiện người nổi tiếng bị bắt cóc, mới làm cho ông ta ý thức được. Nếu tiếp tục khinh thường như vậy, nhất định sẽ xảy ra sự cố. Ông ta luôn luôn coi con gái mình như viên ngọc quý trên tay, tuyệt không cho phép nàng có nửa điểm sơ xuất.

Nhưng càng làm cho ông ta lo lắng đó là trước đó không lâu, Ân Thế Bình lại nhận được cú điện thoại kia, nói cho Ân Thế Bình, bọn chúng sắp động thủ. Hơn nữa chúng còn đe dọa, tốt nhất Ân Thế Bình không nên báo cảnh sát, nếu không hậu quả khó lường. Ân Thế Bình bị bọn chúng hung hăng càn quấy như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tức giận không nói ra lời, nhưng cũng không dám tiếp tục khinh thường. Mặc dù mình cũng có bảo tiêu, nhưng

tổng cộng có được bao nhiêu? Mà điểm yếu là không tìm được một người có năng lực có thể lãnh đạo được đoàn thể. Vì thế ông ta hi vọng có thể tăng cường từ bên ngoài.

Ân Thế Bình mới đầu còn muốn từ trong bảo tiêu của công ty tìm một người có năng lực xuất chúng. Nhưng mà bởi vì mấy sự kiện bất cớ gần đây, khiến cho lòng người bàng hoàng. Mà rõ ràng nhân thủ trong công ty cũng không mấy kiệt xuất, nên ý nghĩ này của ông ta xem như thất bại. Nhưng trong lúc tuyệt vọng, Ân Thế Bình nhớ đến Công Tôn Hưng đạo trưởng, cũng chính là lão đầu tử mà Tần Nhị Bảo hay gọi. Sau khi hẩn thoát ả giang hồ, một mực ở lại tiểu sơn thôn, thụ đồ truyền nghệ.

Lúc Ân Thế Bình hướng Công Tôn đạo trưởng đưa ra thỉnh cầu, Công Tôn đạo trưởng không thể từ chối liền đáp ứng. Mặc dù nói mình rời khỏi giang hồ, nhưng cam đoan với Ân Thế Bình sẽ tiến cử cho hẩn một nhân tài kiệt xuất, vì vậy mới có cơ hội cho Tần Nhị Bảo tới Đông Giang.

Nhưng Tần Nhị Bảo lúc xuất hiện nhìn thực sự quá kém cỏi. Trước khi Ân Thế Bình chưa thấy hẩn, vốn đầy chờ mong trong lòng. Dù sao Ân Thế Bình cũng là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm, hi vọng cũng không dễ để cho người ta biết được. Ngoài ra, trong lòng ông ta cũng lựa chọn tin tưởng tuyệt đối Công Tôn đạo trưởng, cho nên nhiệm vụ bảo vệ con gái mình, liền giao cho Tần Nhị Bảo.

Ân Thế Bình lập tức trầm mặc, dường như có một chút mơ hồ. Hẩn biết mình hiện tại giống như đang đánh bạc, hẩn hi vọng mình không dùng làm người. Hơn nữa hẩn cũng lựa chọn tin tưởng, tin tưởng Công Tôn đạo trưởng không có lừa hẩn.

- Ân tổng.

Hàn Băng hồ:

- Ông có phải là đang lo lắng chuyện gì phải không?

- Đúng vậy.

Ân Thế Bình đối với người bạn lâu năm cùng trải qua nhiều sương gió này cũng không giấu diếm nhiều:

- Ngày mai con gái tôi phải tham gia tiệc rượu từ thiện, hi vọng không xảy ra sự cố gì.

- Ân tổng, yên tâm đi. Nhất định là không có chuyện gì đâu.

Hàn Băng an ủi, sau đó dường như lại nhớ ra cái gì đó hỏi:

- Ân tổng, ngày mai dạ hội từ thiện kia, ông không đi sao?

- Đúng vậy, tôi sẽ không đi. Trong khoảng thời gian này, tôi không muốn công khai xuất hiện.

Ân Thế Bình trả lời.

.....

Trong phòng Tần Nhị Bảo truyền ra những tiếng lẩm bẩm, còn Ân Huyền Vũ thì cũng không tài nào ngủ nổi. Nàng không thể nào nghĩ ra, cha mình tại sao lại coi trọng tiểu tử đó, một tên nhà quê mà lại được cha mình cho ở trong nhà. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét, một mực suy nghĩ, làm thế nào giáo huấn hẩn, làm cho hẩn biết khó mà lui, đỡ phải ngày nào cũng nhìn thấy hẩn trước mắt, thấy phiền lòng.

Ân Huyền Vũ hạ quyết tâm, nhớ lần gia đình đoàn tụ lần trước, có còn một ít pháo hoa không sử dụng, nàng bèn lấy một ít, chuẩn bị châm lửa ném tới phòng ngủ của Tần Nhị Bảo, sau đó trốn một bên nhìn bộ dạng xấu mặt của hẩn. Lúc này Ân Huyền Vũ càng nghĩ càng đắc ý, không khỏi che miệng nở nụ cười.

Trong lúc nàng rón ra rón rén bước đến cửa phòng Tần Nhị Bảo, nhẹ nhàng mở cửa phòng, rón rén đi vào. Đột nhiên nàng cảm giác khăn trương lên hẩn, mồ hôi ướt hết hai tay. Bởi vì khăn trương, tay cũng bắt đầu run lên, dùng sức đánh vài cái vào hộp quẹt cũng không đánh trúng.

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, sau đó chuẩn bị tiếp tục đánh lửa thì bên cạnh có tiếng hỏi:

- Cô muốn làm cái gì? Có cần giúp đỡ hay không.

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng cũng làm cho Ân Huyền Vũ giật mình. Xoay người vừa nhìn, thấy Tần Nhị Bảo đang dựa cột nhìn nàng. Ân Huyền Vũ cố gắng đem hoảng loạn trong lòng bình phục lại, nàng biết đây là nhà mình, cho dù Tần Nhị Bảo biết nàng muốn làm gì, cũng phải cam chịu.

Ân Huyền Vũ liền trả đũa lại:

- Tôi làm gì, đâu cần anh lo? Tôi rồi mà anh không ngủ được, lại chạy đi dọa người à?

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là cửa phòng của tôi, không phải là phòng của cô.

Khóe miệng Tần Nhị Bảo nở nụ cười quỷ dị:

- Đại tiểu thư đang ở trong phòng của tôi nghịch lửa, không biết là chuyện này rất nguy hiểm sao?

- Cái gì? Là phòng của anh?

Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, biết kế hoạch của mình đã bại lộ, liền nổi lên tính vô lại đùa giỡn:

- Có thể tôi đi nhầm. Anh cũng biết buổi tối, Vương Bá không có mở đèn, làm hại tôi phải dùng hộp quẹt chiếu sáng, ngay cả phòng cũng đi nhầm.

Dứt lời liền xoay người muốn rời đi.

Tần Nhị Bảo đứng ở một bên nhìn Ân Huyền Vũ cứ thế làm trò, cảm thấy nàng thực đáng yêu, muốn cười cũng không dám cười ra miệng. Hắn nín cười mà mặt đỏ bừng rất vất vả, đến khi Ân Huyền Vũ ra khỏi phòng, mới cất lên tiếng cười to.

- Đáng giận.

Ân Huyền Vũ ra ngoài thấy Tần Nhị Bảo đắc ý cười to, hận đến nghiến răng nghiến lợi nói:

- Anh nhớ kỹ cho tôi, tôi sẽ sẽ không cho anh đắc ý lâu nữa đâu.

Dứt lời, liền đi không quay đầu lại, thẳng về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiếp Tục Đấu Đá.

Mang theo tâm tình khoái trá, Tần Nhị Bảo một đêm say giấc. Lúc tỉnh, mặt trời đã lên cao. Nằm trên giường, hắn duỗi tay chân, vươn vai gập gáp, chợt bên tai nghe âm thanh lạnh lùng hỏi:

- Người đã tỉnh?

Tần Nhị Bảo ngược đầu nhìn theo chỗ vừa phát âm thanh, thấy Vương Bá cầm một bộ Âu phục, ở bên giường chờ đợi hắn, Tần Nhị Bảo ngồi dậy, chào Vương Bá:

- Buổi sáng tốt lành.

- Dậy rồi thì đem y phục mặc vào, tôi ở dưới chờ cậu. Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Vương Bá lạnh lùng nói, không hề quan tâm Tần Nhị Bảo vừa chào hỏi, mà lập tức đi ra ngoài.

- Nhìn không ra, nếu lão đầu này còn trẻ, thì thật thú vị.

Tần Nhị Bảo không tự chủ được tán thưởng:

- Quân gia của kẻ có tiền cũng đều có cá tính như vậy, thực khiến người ta ngoài ý.

Một lát sau, Tần Nhị Bảo mặc xong y phục đi xuống lầu. Vương Bá tại dưới lầu chờ hắn, thấy hắn mặc xong y phục, ánh mắt ông ta lộ vẻ tán thưởng. Cũng khó trách Vương Bá, Tần Nhị Bảo mặc Âu phục vào, so sánh với ngày hôm qua lôi thôi, thì ngày hôm nay khác xa một trời một vực.

Kỳ thật, Tần Nhị Bảo cũng rất hài lòng với mình. Vừa rồi hắn đứng ở trước gương, cũng tự kỷ thưởng thức nửa ngày, rồi mới xuống lầu. Vương Bá chỉ vào bàn ăn nói:

- Ăn cơm nhanh đi. Sau khi ăn xong, tôi còn có nhiệm vụ giao cho cậu.

- Vâng.

Tần Nhị Bảo cũng nhận thấy Vương Bá cười rất tuần tú. Vừa nhìn vào bữa ăn thịnh soạn, không tự chủ được nước miếng chảy ròng ròng. Hắn liền không quan tâm vị trí, ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu đánh chén.

Ân Huyền Vũ không biết từ nơi nào xông ra, hỏi Vương Bá:

- Là ai cho anh ngồi chỗ này, chỗ ngồi của chủ nhà dùng com?
- Lão gia an bài.

Vương Bá lạnh lùng như cũ, nhưng trong giọng nói vài phần cung kính.

Ân Huyền Vũ nghe là cha mình sắp đặt, trong lòng mặc dù tức giận rằng nghiêng lợi, nhưng không làm gì nữa. Nàng vừa nhìn thấy Tần Nhị Bảo, không biết vì sao, đã muốn gây sự:

- Anh ngồi ở chỗ của tôi, mời anh tránh ra.

Cầm cái bánh quẩy nhét đầy miệng, Tần Nhị Bảo còn chưa rõ ý Ân Huyền Vũ, mơ hồ không rõ hỏi:

- Để làm gì? Không phải là một vị trí sao? Cô tùy tiện tìm một chỗ là xong thôi.
- Tôi không phải là một người không hiểu quy củ như anh.

Ân Huyền Vũ chầm chọc nói:

- Vị trí này là vị trí đặc biệt của tôi.
- Làm sao cô lại nhỏ mọn như vậy. Cô là chủ, tôi là khách, cô không thể nhường tôi một chút sao?

Tần Nhị Bảo vẫn cứ thể thoải mái ăn uống, chẳng hề để ý nói.

- Cái gì? Anh nói tôi keo kiệt?

Ân Huyền Vũ có chút tức giận, đề cao âm thanh:

- Rốt cuộc là anh không hiểu quy củ, hay là tôi keo kiệt?
- Cô...

Tần Nhị Bảo thật vất vả mới quay đầu nhìn lại, thấy Ân Huyền Vũ lúc này đang nhìn trừng trừng, một bộ muốn ăn thịt người. Hắn liền đem câu nói kể tiếp nuốt lại, nghĩ thầm: “ Cô gái hung hăng như vậy, còn muốn thuê bảo tiêu?”.

- Tránh ra.

Ân Huyền Vũ thấy hắn kè cà, nàng liền nói lớn.

- Quên đi, nam tử không nên đấu cùng con gái.

Trong lòng Tần Nhị Bảo nghĩ vậy, liền mang bộ dạng uể oải tránh ra. Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo nhận thua, lợi dụng tư thế của người thắng, ngẩng cao đầu, cao ngạo ngồi ở vị trí của mình.

Mà Vương Bá ở một bên, lạnh lùng nhìn một màn này phát sinh, từ đầu đến cuối không nói một câu nào. Tần Nhị Bảo cũng chẳng thèm để ý Ân Huyền Vũ, đổi lại vị trí, tiếp tục bắt đầu ăn.

Tần Nhị Bảo nhường nhịn, đổi được sự yên bình. Hắn xem ra làm như vậy cũng đáng giá. Nhưng mà ngoài ý liệu của hắn, sự yên bình này cũng không được lâu lắm, Ân Huyền Vũ thực sự không thể nhịn được nữa:

- Lúc anh ăn com, có thể nói nhỏ hơn một chút được không? Như thế nào giống heo vậy?
- Ý của cô là?

Tần Nhị Bảo bị Ân Huyền Vũ nói như thế, thấy mình mất hết thể diện, mất hứng nói:

- Cô nói ai là heo?
- Nói anh chứ ai.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo tức giận, lại không có nửa điểm lùi bước:

- Ai bảo anh ăn com lớn tiếng như vậy?
- Mẹ nó, cô nàng này bị sao thế này? Muốn gây khó dễ cho tôi à.

Tần Nhị Bảo hung ác trừng mắt nhìn Ân Huyền Vũ nói.

- Anh nói cái gì? Anh nói lại một lần nữa cho tôi.

Ân Huyền Vũ không có nửa điểm sợ hãi, lớn tiếng chất vấn.

- Được rồi.

Vương Bá nhin không được, lớn tiếng chặn lời:

- Hai người nhin đi một ít, lặng im cho tôi ăn cơm.

Vương Bá ở đây từ lúc Ân Huyền Vũ mới sinh ra, trong lòng Ân Huyền Vũ luôn luôn không coi ông ta là người ngoài. Hơn nữa ở trong nhà này, bình thường ba ba bận nhiều việc, Vương Bá một mực chiều cổ cho nàng, đương nhiên nàng cũng coi Vương Bá là người thân. Lúc này thấy Vương Bá tức giận, liền ngậm miệng.

Trên bàn cơm lập tức yên tĩnh trở lại, Vương Bá nói với Tần Nhị Bảo:

- Buổi tối tiểu thư có một dạ tiệc từ thiện, đến lúc đó cậu phải đi, nhất định phải đảm bảo chắc chắn tiểu thư bình an vô sự hiểu chưa?

Ý tứ của Vương Bá rất rõ ràng, hẳn có thể dung túng Tần Nhị Bảo cùng với tiểu thư cãi lộn, nhưng thời điểm mấu chốt cần phải phát huy tác dụng. Coi như hẳn không chinh đồn, cũng có người ra mặt chinh đồn.

Tần Nhị Bảo đối với lời nói của Vương Bá, cười nói:

- Ông yên tâm, tôi biết nên làm thế nào.

Vương Bá gật gù đầu, không nói gì nữa, trên bàn cơm lại im lặng trở lại. Tuy hơi miễn cưỡng nhưng cũng liên tục đến lúc chấm dứt.

.....

- Đại tiểu thư, tới giờ đi tới dạ tiệc rồi.

Vương bá như trước không mang theo bất cứ chút tình cảm nào nói.

- Vâng, thật đáng ghét.

Ân Huyền Vũ nằm trên giường, mắt nhắm mắt mở tự nhủ:

- Nếu công ty không chính định mình tham gia, mình cũng chẳng hơi sức đâu mà tới. Làm hại mình phải làm đẹp, ngủ cũng không được ngon.

Cứ thế nói một lát, thấy Vương Bá còn đang chờ nàng, ngượng ngùng uốn ba tấc lưỡi:

- Thật ngại quá, làm bác phải chờ. Cháu lập tức tới liền.

Vương Bá thừa dịp Ân đại tiểu thư đang ở trong phòng trang điểm, ông ta đi đến trước mặt Tần Nhị Bảo:

- Gần đây lão gia nhận được điện thoại đe dọa, nên đã đặc biệt an bài Lý Lương, Lưu Bảo, Trương Bình Sơn cùng với cậu thành một đội, tất cả đều do cậu chỉ đạo. Hi vọng các cậu phải đảm bảo an toàn cho tiểu thư, không được để xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

- Yên tâm, tôi hiểu.

Tần Nhị Bảo đáp lại. Lúc này, Ân Huyền Vũ đã trang điểm xong đi ra cửa. Bộ dáng của nàng lúc này lại càng xinh đẹp, không khỏi làm cho đôi mắt của Tần Nhị Bảo sáng ngời.

Vương Bá thấy Ân Huyền Vũ ra ngoài, bước nhanh nên phía trước chào đón:

- Lão gia an bài cô cùng với Tần Nhị Bảo một chiếc xe. Bọn người Lý Lương đi một xe theo phía sau cô.

- Có cần phải như vậy không?

Ân Huyền Vũ đối với an bài của cha mình, có chút không vừa ý:

- Hơn nữa, cha cháu cho cháu ngồi cùng với anh ta...

- Thực xin lỗi, tiểu thư. Lão gia đã an bài như vậy. Xin cô đừng làm cho tôi khó xử.

Vương Bá đáp lại.

- Tôi có thể nói một chút không?

Ân Huyền Vũ đang định nói gì, Tần Nhị Bảo đột nhiên chen lời.

- Cậu có vấn đề gì?

Vương Bá hỏi.

- Thực xin lỗi, tôi không biết lái xe.

Tần Nhị Bảo thân nhiên nói.

- Cái gì? Anh không biết lái xe?

Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cảm giác có chút phát điên, bật người hỏi ngược lại:

- Anh không lái xe, chẳng lẽ để cho tôi lái sao?

- Tôi sáu tuổi bắt đầu đến trường, tám tuổi tập võ, mười hai tuổi lập chí sau này giống với Lý Tiểu Long, mười bốn tuổi...

Tần Nhị Bảo nói liên miên.

- Dừng, dừng, dừng.

Ân Huyền Vũ không đợi Tần Nhị Bảo nói hết lời, liền ngắt lời nói:

- Anh nói như vậy, rốt cuộc có ý tứ gì?

- Ý của tôi là giờ cũng chưa vội, thời gian tới tôi sẽ học lái xe được không?

Tần Nhị Bảo về mặt vô tội nói.

- Anh thật nhiều lời vô nghĩa.

Ân Huyền Vũ đối với lý luận của Tần Nhị Bảo thật không còn lời nào để nói.

- Được rồi. Để tôi lái xe.

Vương Bá thấy bọn họ lại bắt đầu tranh cãi liền ngắt lời.

Hai người ngừng lại nhưng vẫn còn lờm nhờm nhau. Tần Nhị Bảo lắc đầu cười khổ, cùng Ân Huyền Vũ ngồi vào chiếc Mercedes - Benz màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dạ Tiệc Từ Thiện (Thượng).

Dạ tiệc từ thiện được tổ chức tại một khách sạn năm sao. Dạ tiệc từ thiện do hộ Chữ Thập Đỏ thành thị Đông Giang khởi xướng, mỗi năm một lần. Ban đầu tổ chức là hoạt động từ thiện nhằm giúp đỡ các trẻ em tật nguyền, thất học... Vì là hoạt động với mục đích từ thiện, nên có kế hoạch mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng cùng với cả những quan chức chính phủ tham gia, và kêu gọi quyên góp tiền bạc của cải. Có thể đây là một chuyện tốt, nhưng ảnh hưởng của dạ hội ngày càng lớn, dần dần bắt đầu thay đổi mục đích ban đầu của nó, trở thành nơi khoe khoang tài của, mặt khác còn kết bạn với quan chức địa phương.

Dạ hội từ thiện hàng năm do một xí nghiệp đứng ra tổ chức, tự bỏ tiền ra để tổ chức toàn bộ. Bởi vì chính phủ hứa hẹn, đáp ứng miễn giảm thuế thu nhập năm sau cùng các hạng ưu đãi chính sách cho xí nghiệp. Lúc đầu dạ hội này phải đùn đẩy cũng khó kiếm ra được xí nghiệp đứng ra tổ chức, nhưng sau này thì tranh nhau đứng ra, cuối cùng dạ tiệc từ thiện do các xí nghiệp luân phiên nhau tổ chức.

Năm nay đến phiên tập đoàn Minh Phát. Bọn họ tổ chức dạ tiệc rất quy mô. Ngay cả những minh tinh nổi tiếng cũng được mời tới. Ân Huyền Vũ cũng là minh tinh sáng chói hiện giờ đương nhiên cũng được mời tham dự.

Yến hội được tổ chức ở đại sảnh khách sạn, ở mặt Đông bố trí một sân khấu hình tròn rất lớn, dùng cho chủ trì cùng biểu diễn. Ở giữa bày ra một chiếc bàn dài có đặt đầy rượu cùng mỹ thực cho khách tới đây thưởng dụng. Theo như cách bố trí này, tập đoàn tổ chức dạ hội hiển nhiên rất chu đáo.

- La thiếu gia, tổng giám đốc Ân Thế Bình của tập đoàn Hồng Quang gọi điện thoại tới, nói bởi vì có việc nên không thể tới.

Một người trợ lý báo với La thiếu gia.

- Hà? Thế à! Thế con gái ông ta có tới không?

La thiếu gia hỏi.

- Việc này... Tôi cũng không rõ. Ông ta không có nói.

Trợ lý của La thiếu gia trả lời.

- Được rồi, ông lui ra đi.

La thiếu gia phát phát tay, ý bảo trợ lý, trợ lý biết điều lui ra khỏi hội trường. Vị La thiếu gia này chính là đại công tử La Thế Hàn của tập đoàn Minh Phát. Người này ý vào trong nhà có tiền, mấy năm nay luôn làm việc xằng bậy, toàn bộ chuyện xấu hầu như hắn đều đã làm qua. Chẳng qua mỗi lần làm chuyện xấu, đều có người thay hắn thu thập tàn cuộc, vì vậy cho nên đến giờ hắn vẫn bình an.

Hắn lúc này, đang ngất ngây suy nghĩ. Trong khoảng thời gian này vì chuẩn bị dạ hội từ thiện, có thể đã dùng hết đầu óc, sử dụng hết công phu. Mà những việc này hắn làm cũng không cảm thấy phiền lòng. Hắn làm vậy hoàn toàn là vì một người, chính là Ân Huyền Vũ.

Nhìn mỹ mạo của Ân Huyền Vũ trên TV, liền bị hấp dẫn. Do đó hắn điên cuồng nghĩ cách theo đuổi, từ việc hàng ngày tặng hoa, đến việc kiên trì bám theo nàng, nhưng hiệu quả lại không như mong muốn.

Hắn sợ dĩ thất bại vì Ân Huyền Vũ cũng đồng dạng sinh ra ở một gia đình giàu có, đối với nhân phẩm của hắn sớm đã biết. Với các chiêu tán gái của hắn, căn bản là khinh thường không thèm để ý. Những cách tán gái của hắn từng thành công với nhiều nữ minh tinh, nhưng đối với Ân Huyền Vũ lại trở nên vô dụng, điều này làm cho lòng tự trọng của La Thế Hàn thực sự bị xúc phạm(thăng này có lòng tự trọng)

Đối với sự thật phũ phàng như thế, trong khoảng thời gian này hắn thực sự thống khổ. Nguồn gốc thống khổ là ở chỗ hắn không biết tiến thoái, cứ trải qua thất bại hắn lại tiếp tục tấn công rồi lại nhận thất bại cay đắng. Sau mỗi lần thất bại, hắn đều cắn răng cắn lợi nói:

- Đừng để cho anh mày có cơ hội, đến lúc đó nhất định sẽ cho cô em nằm bên dưới, cho cô em biết sự lợi hại của anh mày.

Nhưng nói tới nói lui, đến cả chút tâm hơi cơ hội đều không có.

Mà dạ tiệc từ thiện lần này, đối với hắn chính là cơ hội rất tốt để tiếp cận Ân Huyền Vũ. Nếu như hắn nắm chắc cơ hội, có thể đem nàng cho nằm dưới háng (khi200). Như vậy không riêng thân thể ngọc ngà của nàng, mà gia sản cực lớn của cha nàng, tương lai cũng sẽ nằm trong tay.

Nghĩ vậy, khoe miệng La Thế Hàn hiện lên nụ cười tàn khốc. Đêm nay, nhất định Ân Huyền Vũ phải thuộc về hắn. Nghĩ tới dáng người mới mười bảy tuổi mà không có một khuyết điểm nào, hắn liền cảm giác thú huyết sôi trào, cả người đều bộc phát ra thứ lực lượng dự cảm mà chỉ có dã thú mới có.

- La thiếu gia.

Một người trẻ tuổi tướng mạo hèn mọn, gầy gò đi tới trước mặt La Thế Hàn nói:

- Tôi vừa rời lên lầu, thấy Ân Huyền Vũ đã tới.

-Ồ. Lại Ba Cường, mày nói thật sao?

La Thế Hàn vừa nghe Ân Huyền Vũ tới, hai mắt bi ối đã sáng lên.

-Đương nhiên, con nhỏ có bộ dáng xinh đẹp Ân Huyền Vũ, có nhắm mắt không cần nhìn, chỉ dùng mũi cũng có thể nhận ra. (Chó còn thua thăng này)

Lại Ba Cường nở nụ cười râm đặng lấy lòng.

La Thế Hàn nghe Lại Ba Cường khẳng định như vậy, khoe miệng lập tức nở nụ cười lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Lần này không kể dùng thủ đoạn gì, nàng đều phải thuộc về tao.

- La thiếu gia, chỗ này của tôi có vài thứ tốt, đảm bảo anh sẽ thích.

Lại Ba Cường lấy lòng nói:

- Anh có muốn dùng thử một chút hay không?

- Cái gì vậy?

La Thế Hàn nghe Lại Ba Cường nói như thế, tò mò hỏi.

Lại Ba Cường thấy La Thế Hàn đối với đồ đạc của mình có hứng thú, loay hoay chỉ vào mấy cái bình nhỏ màu tím giới thiệu:

- Đây là kỳ dâm hợp hoan tán, kia là bình tôi thích nhất bỗng chầy, còn có...

- Mẹ nó.

La Thế Hàn thấy hắn bắt đầu giới thiệu mấy thứ này, liền mắng:

- Mịa nó, cả ngày chỉ xài mấy cái đồ vô dụng này. Mày cho rằng mày ở trong Lộc Đình Ký à?

- Đừng nóng, đừng nóng. La thiếu.

Lại Ba Cường thấy La Thế Hàn có chút tức giận, biết mình vỗ mông ngựa hơi quá, vội vàng giải thích:

- Mấy thứ này, không phải là lần trước anh đã xài thử qua rồi sao? Không phải là rất có ích sao?

- Hữu hiệu cái rắm.

La Thế Hàn có chút không khống chế nổi tâm tình của mình mắng:

- Lần trước đồ rôm của mày xài trên người Lưu tiểu minh tinh, vô dụng còn chưa tính, suýt chút nữa tao bị cô ả tố cáo, cuối cùng ông già phải bỏ ra một đồng tiền mới êm chuyện.

- Vậy tại sao lúc đó không thấy anh nói gì?

Lại Ba Cường làm một bộ mặt khó tin hỏi.

- Cái chuyện dọa người như vậy, tao có thể tùy tiện nói ra sao?

La Thế Hàn mắng.

- Vậy anh hiện tại, tại sao lại...

Lại Ba Cường nói được một nửa, đã bị La Thế Hàn ngắt lời:

- Thằng nhóc này, có phải muốn tao trị tội hay không?

- Tôi sai rồi.

Lại Ba Cường nhanh chóng thừa nhận sai lầm của mình, nhưng sau đó xuất ra một gói thuốc bột nói:

- Chỗ này của tôi là loại thuốc mới toanh, không mùi không vị, vào nước lập tức tan, đảm bảo dùng tốt.

La Thế Hàn thấy Lại Ba Cường cầm trên tay gói thuốc bột, trong ánh mắt có chút thay đổi.

.....◆◆◆◆.....

- Tôi nói anh không thể cách xa tôi một chút sao?

Ân Huyền Vũ đối với Tần Nhị Bảo ai oán nói.

- Đại tiểu thư, tôi là bảo tiêu, nếu đứng quá xa cô, không thể tạo ra tác dụng bảo hộ.

Tần Nhị Bảo đối với cô nàng không nói đạo lý này, đã kim nén khắc chế cao nhất. Nếu hắn không nể mặt lão đầu tử, thì hắn không bao giờ nói nhiều lời vô nghĩa với nàng như vậy.

- Không cần, chẳng phải còn có những người khác bảo hộ tôi sao?

Ân Huyền Vũ chán ghét nói:

- Tóm lại, anh đứng cách xa tôi một chút, tôi nghĩ tôi sẽ sống lâu hơn được một ít.

- Tùy cô.

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy, cũng lười nói với nàng những lời vô ích:

- Cô đã nói như vậy, tôi sẽ để cho cô cao hứng.

Dứt lời, liền xoay người đi ra.

- Người này tính tình cũng thật nóng nảy.

Ân Huyền Vũ nhìn theo bóng lưng Tần Nhị Bảo, nhỏ giọng lầm bầm: “Nói hán hai câu liền trở mặt”. Lát nữa nàng phải lên sân khấu biểu diễn, không có tâm tư dây dưa cùng Tần Nhị Bảo. Nàng mang theo đám người Lý Lương, tiến vào hậu trường hóa trang, chuẩn bị bắt đầu biểu diễn.

Tần Nhị Bảo xoay người rồi đi, lại không hề đi xa. Hắn cho rằng nhiệm vụ của mình nếu không hoàn thành, không thể cứ như vậy mà đi. Nếu như Ân đại tiểu thư không muốn mình đứng gần nàng, vậy thì đứng xa xa một chút sẽ tốt hơn. Chỉ cần trong tầm mắt của mình, hắn là không có vấn đề gì.

Ngon đèn trong đại sảnh đột nhiên mờ ảo, một ngọn đèn chiếu sáng rọi thẳng về phía sân khấu. Từ trên sân khấu, xuất hiện ra hai người chủ trì. Mà trong hai người này, không phải là hạng người hời hợt gì. Một người chính là giám đốc đài truyền hình Đông Giang. Từ phương diện này, đồ chó hoang La Thế Hàn vì mục đích xấu xa với Ân Huyền Vũ, cũng khoác lên mình một lớp áo từ thiện.

Hai người trên đài nói hàng loạt điệu ngữ, khiến cho dưới đài liên tục vang lên tiếng cười. Mà mục đích của dạ hội lần này chính là kêu gọi những người có tiền, khảng khái góp tiền. Đương nhiên hình thức dạ hội rất đa dạng, có minh tinh biểu diễn, có yến hội, các xí nghiệp quyên tiền, đấu giá...

Tần Nhị Bảo ở dưới đài, ánh mắt một mực tìm kiếm Ân Huyền Vũ. Chỗ này có nhiều người, vạn nhất có một chút ngoài ý muốn, chính mình không làm tròn trách nhiệm. Nhưng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng nàng đâu, định đến hậu trường thì trên đài nghe tiếng người chủ trì nói:

- Hiện tại xin mời ca sĩ Ân Huyền Vũ tiểu thư lên sân khấu.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay vang dội. Trong tiếng vỗ tay, Ân Huyền Vũ thướt tha uyển chuyển lên sân khấu.

Dưới ngọn đèn làm nền, Ân Huyền Vũ như một thiên sứ xinh đẹp, làm cho người ta mặc cảm không dám tới gần, sợ mình không cẩn thận, làm cho tiền từ trên trời hoảng sợ. Khi nàng cất lên tiếng ca, âm thanh giống như tiếng gọi của thiên nhiên, tất cả mọi người trong hội trường như tỉnh như say.

Ngay khi Ân Huyền Vũ kết thúc bài hát, mọi người dưới đài vỗ tay vang dội. Ân Huyền Vũ trên đài nở một nụ cười. Ánh mắt từng người dán theo từng bước đi uyển chuyển của nàng. La Thế Hàn dưới đài thấy vậy thì nước miếng dãn dụa, sắc tâm bỗng nhiên nổi lên.

Có Ân Huyền Vũ biểu diễn, các ngôi sao khác cũng ra sức diễn xuất. Buổi văn nghệ dạ hội diễn ra hết sức thành công. Sau khi kết thúc văn nghệ, dạ hội từ thiện không hề chấm dứt, mà ngược lại, dạ hội giờ mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dạ Tiệc Từ Thiện (Trung).

Sau khi biểu diễn văn nghệ kết thúc, còn có một tràng party. Những việc như thế này đương nhiên trở thành quy tắc của giới giải trí. Đơn vị tổ chức cũng lấy việc này tự cấp mặt mũi cho mình. Những người trong bữa tiệc cũng nhân cơ hội tiếp xúc với nhiều nhân vật nổi tiếng.

Lúc bắt đầu tiệc rượu, cũng là lúc mọi người hàn huyên chúc tụng. Ân Huyền Vũ dưới sự dẫn dắt của nhân viên đi xuyên qua đám người. Nàng được rất nhiều người ở đây vây lại mời rượu. Nàng chỉ có thể mỉm cười lấy lệ. Nhưng nhiều người như vậy, thay nhau mời rượu, cho dù nàng chỉ tiếp chút ít thì cũng khiến cho đầu óc choáng váng.

- Ân tiểu thư, tôi xin mời cô một ly.

La Thế Hàn thấy thời cơ chín muồi, lập tức bung một ly rượu đỏ đi tới, một bên nháy mắt với Lại Ba Cường.

- Xin lỗi, tôi không thể uống được nữa.

Ân Huyền Vũ lại thấy có người mời rượu, vội vàng xua tay cự tuyệt.

- Việc này... Ân Huyền Vũ tiểu thư không nề mặt tôi sao? Chẳng lẽ ở đây trong mắt tiểu thư tôi không thể so sánh được với ai sao?

La Thế Hàn ra vẻ không vui nói.

- Việc này...

Ân Huyền Vũ không ngừng kêu khổ. Nàng nhận ra La Thế Hàn, nàng biết lần này không thể tránh được rượu mời của La Thế Hàn. Thực sự là hết cách, trước mặt mọi người không thể không nể mặt La Thế Hàn.

- Như vậy đi, Ân tiểu thư. Tôi thực ra là có một ý kiến hay.

Lại Ba Cường bất ngờ xuất hiện trước mặt Ân Huyền Vũ cùng La Thế Hàn:

- Thiện ý của La tiên sinh thật không thể chối từ, Ân tiểu thư cũng phải nể mặt anh ta. Theo suy nghĩ nông cạn của tôi, La tiên sinh uống chén rượu mà Ân tiểu thư lấy trà thay rượu. Không biết La tiên sinh có đồng ý hay không?

- Được, cứ như vậy đi.

La Thế Hàn đồng ý nói.

Ân Huyền Vũ cảm kích Lại Ba Cường, thấy hắn giúp mình, mà bản thân nàng cũng nhân cơ hội thoát khỏi La Thế Hàn. Nhưng nàng không biết đã rơi vào âm mưu của hai người này.

Lại Ba Cường mở ra một bình trà xanh, rót cho Ân Huyền Vũ một chén.

La Thế Hàn nói:

- Cảm ơn Ân tiểu thư nể mặt, tôi xin được cạn trước.

Nói xong hắn một hơi uống cạn ly rượu đỏ trên tay.

Ân Huyền Vũ vì nhanh muốn tránh La Thế Hàn, không nói hai lời cũng cầm ly trà xanh trên tay một hơi uống cạn.

Thấy Ân Huyền Vũ mắc mưu của mình, La Thế Hàn cùng Lại Ba Cường nhìn nhau cười, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Một lát sau, Ân Huyền Vũ cảm thấy choáng váng đầu óc, mi mắt càng ngày càng nặng, đi lại lảo đảo, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi. Một người phục vụ tiến lên phía trước hỏi:

- Ân tiểu thư, cô có cần giúp gì không ạ.

- Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, giúp tôi chuẩn bị một căn phòng được không?

Ân Huyền Vũ hỏi.

- Vâng. Trên lầu có phòng VIP đặc biệt chuẩn bị cho cô, để tôi đưa cô lên.

Phục vụ ân cần nói.

Tần Nhị Bảo thấy Ân Huyền Vũ có chút khác biệt, đuổi lên phía trước hỏi:

- Cô cảm thấy có gì không thoải mái à. Có cần tôi đưa cô về hay không?

- Anh hả?

Ân Huyền Vũ tuy rằng đầu nặng trĩu, nhưng đối với Tần Nhị Bảo, nàng vẫn không quên nói:

- Thôi đi, tôi có thể lên lầu nghỉ ngơi một chút.

Tần Nhị Bảo biết nàng chóng mặt với mình, cũng không nói nhiều:

- Vậy được. Nếu có chuyện gì, thông báo một tiếng.

Dứt lời, xoay người nói với hai bảo tiêu khác:

- Lý Lương, Lưu Bảo, hai người giúp Ân tiểu thư đi lên, tôi cùng tiểu Trương chờ ở dưới.

Lý Lương, Lưu Bảo gật gật đầu, thấy Ân Huyền Vũ đã sắp té xỉu, liền mỗi người một bên dìu nàng, đi theo người phục vụ ngồi lên trên thang máy.

Người phục vụ đưa đám người Ân Huyền Vũ tới một gian phòng, khi đi đến cửa liền xoay người nói:

- Okie, tới đi.

Sau khi hần chuẩn bị rời đi, mà Lý Lương, Lưu Bảo chuẩn bị dìu Ân Huyền Vũ vào cửa, thì có cảm giác phía sau có người dùng roi điện dí vào lưng hai người, lập tức ngất đi.

- Thuận Tử, lần này làm rất tốt.

La Thế Hàn sau khi khen ngợi, còn không quên dặn dò:

- Còn nữa, chuyện này bất luận không được nói với ai. Cần thận không là tôi không khách khí đâu.

Người phục vụ tên Thuận Tử vội vàng gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, đúng vậy, nhất định tôi sẽ không để lộ tin tức.

Sau khi nói xong, liền một đường chậm rãi rời đi. Mà lúc này về mặt Ân Huyền Vũ hết hoảng, nàng còn chưa hoàn toàn hôn mê, thấy cảnh này kinh hoàng hỏi:

- Anh... Các anh... Rốt cuộc muốn làm gì? (Làm gì nhỉ)

- Muốn làm gì?

La Thế Hàn hèn mọn cười cười:

- Một lát nữa cô em sẽ biết!

- Anh...

Ân Huyền Vũ chưa nói ra miệng, đã bị ngất đi.

La Thế Hàn cùng Lại Ba Cường nhìn nhau cười. Lại Ba Cường xử lý hai bảo tiêu, mà La Thế Hàn lại ôm Ân Huyền Vũ hôn mê bất tỉnh đi vào một phòng khác.

Ở ngoài yến hội, Tần Nhị Bảo thấy Lưu Bảo, Lý Lương sau khi đưa Ân Huyền Vũ lên phòng, lâu lâu không thấy quay lại, liền cảm giác có chút không ổn. Hần nói với Trương Bình Sơn:

- Anh gọi điện thoại cho Ân tiểu thư, hỏi xem cô ấy có vấn đề gì không?

Trương Bình Sơn gật gật đầu, bấm số Ân Huyền Vũ, tuy nhiên máy của nàng đã tắt.

- Nhất định là cô ấy ngủ say quá rồi, nên đã tắt máy.

Trương Bình Sơn nói với Tần Nhị Bảo, nhưng trong lòng Tần Nhị Bảo có chút bất an, nói với Trương Bình Sơn:

- Nếu không anh bấm số của tiểu Lưu, hỏi tình huống xem sao?

Trương Bình Sơn bấm số điện thoại của bọn hần nhưng cũng không có ai bắt máy. Lần này Tần Nhị bảo càng có cảm giác không ổn, nói với Trương Bình Sơn:

- Dựa vào tình huống trước mắt, dường như có gì không ổn. Chúng ta nhanh nhanh chóng tìm tên phục vụ kia, hỏi hần xem Ân Huyền Vũ đang ở phòng nào mới được.

Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn lập tức đi tìm người phục vụ kia. Nhưng khách sạn có hơn mười tầng, hơn nữa thời gian cấp bách, bọn họ không thể tìm ra ngay, lập tức gặp phải khó khăn.

Nhưng thật khéo trùng hợp, đang lúc bọn Tần Nhị Bảo mặt mày cau có, thì người phục vụ tên Thuận Tử kia vừa vịn từ trên lầu đi xuống, muốn từ cửa sau trốn đi, vừa vịn đụng vào bọn họ ở ngoài cửa.

Thuận Tử là kẻ có tật giật mình, nhìn thấy hai người liền nhanh chân bỏ chạy, đầu cũng không dám quay lại. Trương Bình Sơn vỗ vai Tần Nhị Bảo nói:

- Anh xem, kia không phải là người chúng ta muốn tìm sao?

Lúc này, Tần Nhị Bảo còn đang cúi đầu suy nghĩ, nghe Trương Bình Sơn nói như thế, ngẩng đầu nhìn hô lớn:

- Tiểu tử, mày đứng lại cho tao.

Ai ngờ càng kêu, Thuận Tử chuồn càng nhanh. Nhưng dù sao thể chất không thể so sánh với đám người Tần Nhị Bảo. Hần chạy một lúc, thờ không ra

hoi, chỉ chốc lát đã bị Tần Nhị Bảo tóm gọn.

Trương Bình Sơn bật người đem Thuận Từ đánh ngã, sau đó bẻ tay hắn lớn tiếng nói:

- Nói ngay, Ân đại tiểu thư ở chỗ nào?

Thuận Từ tuy rằng bị Trương Bình Sơn cù hành như vậy, đau đến chảy mồ hôi hột. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, một chút đau này còn không chết được người. Nếu hắn bán rẻ La thiếu gia, với tính cách của La thiếu gia, kết cục không cần suy nghĩ cũng biết.

Cho nên Thuận Từ vừa nghĩ về mặt máu lạnh của La thiếu gia, hắn liền rung mình một cái. Cho dù đau đến đâu, hắn thùy chung không hé nửa lời. Trong lòng hắn luôn nghĩ, chỉ cần mình không nói, bọn hắn bế tắc, sẽ tự thả mình ra. (thắng này có lỗi suy nghĩ thật là :)

Trong lòng Trương Bình Sơn có chút lo lắng, Ân tiểu thư ở chỗ nào, Thuận Từ một câu cũng không nói. Cứ thế này cho đến nửa ngày chắc cũng không có kết quả gì.

Tần Nhị Bảo thấy hai người bất phân thắng bại, hắn hiểu được thời gian lúc này rất quý giá, mỗi phút đồng hồ, Ân tiểu thư càng tăng thêm một phần nguy hiểm, vì thế hắn vỗ nhẹ Trương Bình Sơn nói:

- Để đó cho tôi, anh nghỉ ngơi chút đi.

Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo nói thế, liền dừng tay, xoa xoa mồ hôi trên đầu:

- Tiểu tử này miệng còn hơn con hến, mới hết cả tay với hắn.

- Không có việc gì. Đối phó với loại người như thế này, tôi có biện pháp.

Tần Nhị Bảo nhẹ nhàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Dạ Tiệc Từ Thiện (Hạ).

Thuận Từ tạm thời thờ ra. Hắn tuy rằng thực chật vật, nhưng chứng kiến Trương Bình Sơn không có chút biện pháp, trong lòng có chút đắc ý không nói lên lời, càng thêm tin tưởng bọn hắn thực sự bất lực.

Tần Nhị bảo ngồi xổm trước mắt Thuận Từ, trên mặt mỉm cười nói:

- Người anh em, đừng cố gắng chống đối nữa. Như vậy sẽ tốt cho cả hai chúng ta.

- Mà làm gì được tao?

Về mặt Thuận Từ khinh thường nhìn nhìn. Hắn thấy Tần Nhị Bảo vẫn chỉ là tên ranh con, liền không để vào mắt, hờ hững nói:

- Lấy điều thuốc mời đại gia đây, có thể tao suy nghĩ lại.

Tần Nhị Bảo vẫn mỉm cười làm theo những lời Thuận Từ nói. Mà hắn làm như vậy càng làm cho Thuận Từ càng đắc ý, hắn hít sâu một hơi rồi phun lên trên mặt Tần Nhị Bảo:

- Muốn biết sao? Ta còn lâu mới nói.

- Vậy à? Mà xác định?

Tần Nhị Bảo vẫn mỉm cười hỏi.

Thuận Từ tưởng Tần Nhị Bảo là một tên yếu nhược, liền không để ý đến hắn nói:

- Tao... A.

Nói còn chưa dứt lời, liền thảm thiết kêu lên, mở to mắt, hoảng sợ nhìn Tần Nhị Bảo vẫn mỉm cười như cũ.

Trương Bình Sơn ở một bên cẩn thận nhìn coi hành động của Tần Nhị Bảo, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này làm việc thật dứt khoát, nói khổ liền khổ, không một chút vô nghĩa nào.

- Hiện tại mày muốn thế nào?

Tần Nhị Bảo từ bàn ăn lấy ra con dao gọt hoa quả, vẫn tươi cười hỏi.

Thuận Tử bị Tần Nhị Bảo chọc vào đùi, máu chảy ròng ròng, đau đớn không nói ra lời. Nhưng hắn như cũ vẫn cố chống đỡ:

- Có bản lĩnh thì giết chết tao đi.

- Mày đã yêu cầu như thế, thì tao sẽ cho mày được toại nguyện.

Sắc mặt Tần Nhị Bảo lạnh lùng, đôi mắt lộ ra hung quang.

- Mày đã không chịu nói, suốt đời mày sẽ không thể nói.

Dứt lời hắn liền giơ dao muốn đâm.

Thấy Tần Nhị Bảo miệng nói giết người nhẹ nhàng như thế, làm cho Thuận Tử không còn chút máu, hắn nghĩ thầm: "La thiếu gia mặc dù tàn nhẫn nhưng không thể so sánh với người này. Hắn giống như là Tu La dưới địa ngục. Lúc này bảo vệ mạng sống là quan trọng hơn." Hắn lập tức cầu xin tha thứ:

- Đại ca, tha mạng. Tôi cái gì cũng nói hết.

- Sớm như vậy thì có phải là không phải chịu khổ không.

Tần Nhị Bảo lúc này lại khôi phục bộ dáng cột nhà. Ánh mắt, khuôn mặt biến hóa rất nhanh, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. Hắn giống như là bằng hữu của Thuận Tử, ngữ khí bình thản nói:

- Nói cho tao biết, Ân tiểu thư giờ đang ở đâu? Còn nữa, chuyện này do ai sai khiến mày làm?

- Ân tiểu thư ở phòng 1308. Là La thiếu gia sai khiến tôi, tôi chỉ phụ trách dẫn Ân tiểu thư tới đó, ngoài ra cái gì tôi cũng không làm.

- Tốt lắm.

Tần Nhị Bảo cười nói:

- Hai người đi cùng Ân tiểu thư thì sao?

- Bọn họ bị roi điện làm cho hôn mê, hiện tại bị một người tên là Lại Ba Cường kéo tới phòng 1306.

- Được rồi, mày có thể đi, đi càng xa càng tốt.

Tần Nhị Bảo nói với Thuận Tử:

- Thừa dịp tao chưa đổi ý, mau rút nhanh đi.

Thuận Tử hoảng sợ nhìn Tần Nhị Bảo giống như Tu La, bất chấp đau đớn đứng lên khập khiễng bước đi. Mà Trương Bình Sơn ở một bên đối với thủ đoạn của Tần Nhị Bảo lại càng trợn mắt há mồm, nói không lên lời.

- Tiểu Trương.

Tần Nhị Bảo nói với Trương Bình Sơn.

- Có tôi.

Trương Bình Sơn bị Tần Nhị Bảo gọi, lập tức hồi phục tinh thần nói:

- Có gì phân phó?

- Chúng ta phân công nhau hành động, anh trước tiên tới phòng 1306 xem tiểu Lưu cùng tiểu Lý thế nào, tôi tới phòng 1308 cứu Ân tiểu thư.

- Được.

Hai người bắt đầu phân công nhau hành động. Mà lúc này tại phòng 1308, La Thế Hàn đang tham lam ngắm nhìn Ân Huyền Vũ hôn mê. Với hắn mà nói,

Ân Huyền Vũ lúc này đã là con mồi trong tay, nên hẳn cứ thả thê mà thương thức, không việc gì phải vội.

Hắn mở camera lên, muốn ghi lại thời khắc tuyệt vời này. Hắn làm như thể đều có mục đích của hắn, dù sao loại chuyện ám muội này, vạn nhất Ân Huyền Vũ có vạch mặt, muốn tìm hắn tính sổ, hắn còn dựa vào cái này để cho nàng khó nói (tung lên Youtube cho ta coi với). La Thế Hàn đặc ý nhìn Ân Huyền Vũ đang hôn mê, nuốt nước miếng nói:

- Con quỷ nhỏ này, ngay cả tư thế ngủ cũng thực phong tao, mới chỉ nhìn thôi mà nhiệt huyết sôi trào.

Dứt lời, liền không chịu nổi nữa, hắn chồm lên chuẩn bị hưởng thụ nàng.

Đang lúc La Thế Hàn muốn tiến lên thì cửa phòng đột nhiên tung ra. Cú đánh này làm cho La Thế Hàn trợn mắt há mồm, giống như cái cọc gỗ đứng ngay góc ở đó, về mặt kinh ngạc nhìn người đang đứng ngoài cửa.

Ngay khi ánh mắt ngạc nhiên đang nhìn Tần Nhị Bảo, hắn từ ngoài cửa đi vào, nhìn Ân Huyền Vũ đang hôn mê trên giường, biết tiểu tử họ La này chưa có đắc thủ, tâm tình liền buồn lòng. Nhưng chứng kiến hắn có quay camera trong lòng liền cảm thấy phẫn nộ, đối với hành động của La Thế Hàn vô cùng khinh bỉ:

- Trông mày thế này, mà lại làm những chuyện vô sỉ hạ lưu, thực con mẹ nó ghê tởm.

- Đứng... Đứng... Lại đây!

La Thế Hàn thấy ánh mắt muốn giết người của Tần Nhị Bảo, run sợ nói.

- Cảm ơn.

Tần Nhị Bảo khinh miệt liếc mắt nhìn La Thế Hàn:

- Mày nghĩ rằng tao sẽ đánh mày sao? Đánh mày chỉ làm bẩn tay tao.

- Mày...

La Thế Hàn thấy Tần Nhị Bảo nói mình như vậy, thực nhục nhã. Nhưng trừ bỏ mấy lời mắng chửi trong lòng, trước mặt Tần Nhị Bảo ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

Tần Nhị Bảo cũng không nói nhảm nhiều với hắn, tiến lên đá cho La Thế Hàn một cước nói:

- Lăn qua một bên.

La Thế Hàn bị Tần Nhị Bảo đột nhiên tặng cho một cước như vậy, lập tức cút vào cạnh góc tường, đau điếng. Hắn làm bầm nói:

- Không phải nói oánh tao sẽ bẩn tay, như thế nào vẫn còn đánh?

- Đánh mày bẩn tay, tao mới dùng chân.

Tần Nhị Bảo kiên nhẫn trả lời.

-

La Thế Hàn không nói gì nhìn Tần Nhị Bảo, cũng không dám nói gì sợ Tần Nhị Bảo cho thêm cước nữa. Hẳn cứ như vậy nhìn Tần Nhị Bảo mang Ân Huyền Vũ đang hôn mê rời đi, trong lòng ai thán nói: “ Ai... Con vịt được nấu chín rồi cứ như vậy bay đi.”

Không bao lâu, cảnh sát liền đi tới, Tần Nhị Bảo trước đó đang đem Ân Huyền Vũ rời đi. Còn Trương Bình Sơn, Lý Lương cùng Lưu Bảo lưu lại trả lời tình huống cho cảnh sát. Sau khi xác nhận, cảnh sát liền mang La Thế Hàn cùng Lại Ba Cường lên đồn.

Bởi vì La Thế Hàn là người chủ mưu, liền không làm ầm lên mà bí mật bắt hắn cùng Lại Ba Cường. Sau khi cha mẹ La Thế Hàn biết chuyện này thì cũng đã muộn, nhưng cũng chỉ có thể nuốt quả đắng trong bụng. Ân Thế Bình biết chuyện này cũng không truy cứu nhiều, dù sao, con gái cũng chỉ bị hôn mê, chưa có bị thương tổn gì. Hơn nữa những kẻ chủ mưu đều đã bị xử theo pháp luật, cũng không cần phải tính toán nhiều. Dù sao có nhiều kẻ thù, cũng không phải là chuyện tốt gì, điều này hắn hiểu rất rõ.

Sóng gió cứ như vậy vô thanh vô tức tiêu tán, nhưng có nhiều người không thể tiêu tan nổi, nhất là đối với La gia.

.....

- Lão đại!

Tại tổng bộ Long Thăng Bang, trên mặt Đào Ba Nam cung kính hô.

- Sự việc tiến hành thế nào?

Về mặt lão đại không chút thay đổi.

- Việc này.

Đạo Ba Nam có chút không biết nên trả lời thế nào, nhưng hắn không dám giấu diếm nói:

- Sự tình không thể hoàn thành.

- Không hoàn thành?

Lão đại có chút kỳ quái hỏi Đạo Ba Nam. Trong khoảng thời gian này, có lẽ những việc bọn hắn làm quá mức thuận lợi, cho nên đối với kế hoạch tự cho là chu đáo lần này, việc không hoàn thành có cảm giác ngoài ý muốn.

Đạo Ba Nam nghe ngữ khí của lão đại, nơm nớp lo sợ trả lời:

- Vốn vừa định xuống tay, lại có người chen ngang, cho nên...

- Tốt lắm.

Lão đại nghe được Đạo Ba Nam trả lời, lại có chút không để ý, bình tĩnh nói:

- Tôi biết rồi, cậu lui xuống đi.

- Thực ra là...

Đạo Ba Nam thấy sau khi lão đại biết kết quả, biểu hiện còn bình tĩnh như thế cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Hắn muốn hỏi lại nhưng không dám hỏi, mang theo nhiều nghi vấn lui ra.

- Ha ha...

Lão đại cười cười, nói với Đạo Ba Nam:

- Đạo tử, không nên gấp gáp, trò chơi giờ mới bắt đầu.

- Trò chơi?

Bị lão đại gọi làm hắn kỳ quái hỏi lại:

- Lão đại...

- Tốt lắm.

Lão đại cắt đứt lời nói của hắn:

- Đạo tử, có một số việc cậu chỉ thực hiện, còn về phần tại sao, sau này tôi sẽ nói cho cậu biết, hiểu chưa.

- Tôi biết rồi.

Đạo tử biết hắn lắm mồm liền lui ra ngoài. Lão đại nhìn theo Đạo tử, khóe miệng hiện lên nụ cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đừng Cho Là Tôi Sẽ Biết Ở Anh.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cánh cửa kính bệnh viện chiếu thẳng vào khuôn mặt Ân Huyền Vũ:

- Sao chói mắt như vậy, không biết ai lại đem kéo bức màn che lại thế.

Ân Huyền Vũ nhỏ giọng lầm bầm một câu, nàng khẽ mở mắt, liền nhìn thấy Tần Nhị Bảo. Nhìn khuôn mặt đáng ghét, nàng hoảng sợ cuống quýt hỏi:

- Anh... Anh... Muốn làm gì?

- Tôi muốn làm gì?

Tần Nhị Bảo về mặt vô tội nói:

- Tôi ở đây bảo vệ cho cô.

- Bảo vệ?

Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, trên mặt tràn ngập nghi vấn nói:

- Anh vừa rồi làm cho tôi hoảng sợ. Nếu như anh bảo hộ như vậy, e rằng sớm muộn gì tôi cũng bị hù chết.

-....

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói vậy, không muốn tranh cãi với nàng. Thực sự cả một đêm không ngủ, hắn không có tinh thần nhiều lời với một cô gái vừa tỉnh ngủ. Hắn cúi lưng một cái nói:

- Cô không có việc gì là okie rồi. Tôi đi ngủ.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo không giống với mọi ngày, nàng nhìn xung quanh, ngẩng đầu kỳ quái hỏi:

- Đây là chỗ nào mà nhìn không giống với khách sạn vậy?

- Đây là bệnh viện.

Tần Nhị Bảo lười nhác trả lời.

- Bệnh viện?

Ân Huyền Vũ kỳ quái nhìn Tần Nhị Bảo hỏi:

- Tại sao tôi lại đến bệnh viện? Đây, đứng lại cho tôi hỏi. Anh làm gì mà như ma đuổi thể?

Tần Nhị Bảo không muốn tiếp tục cùng nàng nói chuyện tào lao, thấy tinh thần nàng tốt như vậy, nên không muốn tranh cãi cùng với nàng. Hắn biết được lực trong người nàng đã tiêu tan, hơn nữa chung quanh đã được Ân Thế Bình phái người tới, giống như cái lồng sắt xung quanh. Biết không có việc gì, liền không nhiều lời với Ân Huyền Vũ, lập tức rời khỏi phòng bệnh.

- Tần Nhị Bảo, anh đứng lại cho tôi, anh dám không coi lời tôi nói ra gì à?

Ân Huyền Vũ bên trong hét to, nhưng Tần Nhị Bảo đã đem cửa phòng đóng nhanh lại, như trút được gánh nặng, than thở một hơi:

- Nha đầu này thật khó chơi, sau này ít chọc vào tổ kiến một chút mới tốt.

- Chàng trai. Good morning

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo từ trong phòng đi ra, nhiệt tình tiến lên bắt chuyện.

- Chào chú, chú Ân.

Tần Nhị Bảo đứng mực hồi đáp.

Ân Thế Bình nhiệt tình tiến lên nói:

- Ngày hôm qua vất vả cho cháu.

- Không có gì.

Tần Nhị Bảo thân nhiên đáp:

- Đây là bốn phận cháu phải làm.

- Được rồi, tốt lắm.

Ân Thế Bình qua chuyện này, hoàn toàn tin tưởng vào Tần Nhị Bảo. Qua những lời hỏi báo lại, hắn đã nhận thức được Tần Nhị Bảo là cao thủ giấu nghề. Trong lòng tự nhủ, lão đầu tử không có tiền cứ nhằm người.

Tần Nhị Bảo thấy Ân Thế Bình lặng yên không nói gì, lúc này hắn đang buồn ngủ, vắn vắn người nói:

- Chú Ân. Cháu một đêm không ngủ, có chút mệt nhọc, hiện cháu muốn đi ngủ một giấc bồi bổ thể lực.
- Được, cháu đi đi. Những chuyện khác giao cho người khác, cháu không cần lo lắng.

Ân Thế Bình nói.

Tần Nhị Bảo cười cười chào Ân Thế Bình, sau đó cúp đuôi chuồn thẳng. Ân Thế Bình thấy hắn như vậy, cũng không để ý quá nhiều, đứng lại một chút, sau đó đẩy cửa phòng đi vào.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo hồ hững với mình, rất là căm tức, nàng nóng lòng biết rõ ràng rốt cuộc phát sinh cái gì. Ngày hôm qua rõ ràng mình đang ở trong khách sạn Đồng Giang, mà hôm nay vừa tỉnh dậy lại ở trong giường bệnh của bệnh viện. Đang bực mình thì cửa phòng bị đẩy ra, nàng bực mình hét lớn:

- Đi ra ngoài cho tôi.
- Ai làm cho tiểu bảo bối của cha giận thế?

Ân Thế Bình nhẹ nhàng trách Ân Huyền Vũ, nhưng không có tức giận, tâm tình lúc này rất tốt nên nói giỡn:

- Nói cho cha biết, cha đi thu thập anh ta.
- Cha. Sao lại là cha?

Ân Huyền Vũ thấy mình mắng nhầm người, có chút xấu hổ:

- Con xin lỗi. Con không biết là cha.
- Ha ha...

Ân Thế Bình nở nụ cười, nhìn con gái bảo bối không nói gì.

Ân Huyền Vũ thấy cha không có trách mình, liền ôm cổ hắn, tiến lên làm nũng:

- Cha, con chỉ cầu xin cha một việc.

Ân Thế Bình cười cười ôn nhu nhìn con gái:

- Chuyện gì?
- Có thể cho đổi cho con bảo tiêu khác được không?

Ân Huyền Vũ hơi cong cái miệng nhỏ nhắn lên:

- Cái người tên Tần Nhị Bảo này, cả ngày chẳng làm cái gì, suốt ngày cãi nhau với con, vừa nhìn thấy anh ta đã ghét.
- Ha ha...

Ân Thế Bình nghe con gái nói như vậy nở nụ cười, không trực tiếp trả lời vấn đề, hỏi ngược lại:

- Con có còn nhớ rõ đêm qua có chuyện gì xảy ra không?

Ân Huyền Vũ nghe cha mình hỏi như vậy, bắt đầu cẩn thận nhớ lại tình hình tối qua. Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên diện mạo xấu xa của La Thế Hàn, không khỏi kêu to lên:

- Con nghĩ ra rồi, con rơi vào âm mưu của La Thế Hàn.

Vừa nghĩ đến La Thế Hàn làm gì với mình, nàng cảm thấy có chút không an tâm.

Ân Thế Bình thấy con gái chuyển từ tức giận sang kinh hoảng liền an ủi:

- Đừng quá lo lắng, mọi việc cha đã sắp xếp xong xuôi. La Thế Hàn bị cảnh sát bắt, sẽ không còn hại người được nữa.

Ân Huyền Vũ được cha mình an ủi, trong lòng nhất thời bình thường trở lại, lại nghĩ lại hỏi:

- Ngày hôm qua là ai từ tay tên La bại hoại cứu con ra thế?

- Ha ha ha...

Ân Thế Bình nghe con gái hỏi như vậy, đột nhiên cười to. Mà Ân Huyền Vũ thấy cha mình cười như vậy, ngược lại càng không biết nói gì, sau một lúc đột nhiên tỉnh ngộ nói:

- Không phải là tên hỗn đản đó chứ?

- Chính là tên hỗn đản đó đấy.

Ân Thế Bình mỉm cười nhìn con gái mình, đùa giỡn nói:

- Con lại muốn cha đuổi cậu ta, việc này làm cho cha rất khó giải quyết.

- ...?

Ân Huyền Vũ còn muốn nói gì, nhưng không biết mở miệng thế nào, chỉ biết ngơ ngác nhìn cha mình.

Ân Thế Bình cười cười nhìn con gái, ôn nhu nói:

- Con tiếp tục nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa y tá cho người kiểm tra lại. Nếu không có việc gì thì Vương Bá sẽ cho người lo thủ tục xuất viện. Công ty còn một số việc phải xử lý, cha sẽ không giúp con. Con cần phải ngoan ngoãn, trong khoảng thời gian này nếu không có việc gì thì đừng ra ngoài chạy lung tung, biết không?

Dứt lời xoay người rời đi.

Ân Huyền Vũ từ lời nói của cha mình biết được, người cứu mình ngày hôm qua chính là kẻ đáng ghét kia. Lúc này nàng cảm giác đầu thật lộn xộn, không biết nên làm thế nào mới phải. Nếu là trước kia, có ai cứu nàng, nhất định nàng phải cảm tạ. Nếu mà gặp phải anh chàng đẹp trai biết chừng nào có thể còn lấy thân báo đáp. Nhưng tình huống lần này lại là tên đáng ghét kia cứu nàng. Lúc này nàng không biết phải làm thế nào bây giờ?

Nghĩ vậy, nàng cảm giác có chút khó chịu. Nhất thời không có buồn ngủ, nàng bước ra khỏi phòng bệnh. Nàng không có mục đích gì bước đi lang thang trong hành lang. Đang đi thì gặp Tần Nhị Bảo nằm dài trên ghế ở đại sảnh ngáy khò khò. Đường như hắn cũng không quan tâm người xung quanh nhìn hắn với ánh mắt thế nào.

- Anh ta như vậy cũng thật khó nhìn.

Ân Huyền Vũ khẽ cắn môi tự nhủ:

- Cũng không sợ làm trò cười cho thiên hạ.

Ân Huyền Vũ lộ vẻ do dự, không biết có nên gọi hắn một tiếng hay không. Nhưng cứ nghĩ đến bộ dạng đáng ghét của hắn, nàng liền muốn xoay người rời đi. Nhưng mà người ta vừa mới cứu mình, nhân lúc không có ai nói với hắn lời cảm ơn. Cuối cùng nàng cũng có cảm giác thiếu nợ người này, cho nên nàng quyết định vỗ nhẹ vào vai Tần Nhị Bảo đang ngủ say.

Nhưng tay nàng còn chưa chạm vào người Tần Nhị Bảo, hắn đã cảnh giác tỉnh lại, ánh mắt rất cảnh giác làm cho Ân Huyền Vũ giật mình, đứng khựng lại, nói không ra lời.

Tần Nhị Bảo thấy Ân đại tiểu thư, thu hồi ánh mắt sắc bén vừa rồi, bộ dạng uể oải hỏi:

- Ân đại tiểu thư tìm tôi có việc gì muốn làm?

- Tôi...

Ân Huyền Vũ bị hắn làm cho giật mình, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp định thần, trả lời theo phản xạ:

- Tại sao? Không có việc gì thì không thể tìm anh sao?

- Đương nhiên là có thể. Nhưng mà lần sau lúc tôi ngủ đừng quấy rầy tôi. Làm phiền giấc mộng đẹp của người khác thật là thiếu đạo đức.

- Cái gì? Thiếu đạo đức.

Ân Huyền Vũ bị Tần Nhị Bảo nói như vậy, tỉnh tỉnh đại tiểu thư lại tái phát, tức giận nói:

- Đừng tưởng rằng anh đã cứu tôi, là có thể dùng loại miệng lưỡi này nói chuyện cùng với tôi.

- Tốt lắm, tôi cũng không muốn cùng nói chuyện như vậy mới cô, cho nên mời cô rời đi.

Bị Tần Nhị Bảo nói vậy, Ân Huyền Vũ cảm giác mất hết mặt mũi, không quan tâm lớn tiếng nói:

- Tần Nhị Bảo. Anh đừng cho là tôi sẽ cảm kích anh. Anh đi chết đi.

Dứt lời, thờ phỉ phỉ xoay người rời đi.

- Thế này là thế nào? Thực sự không hiểu gì hết.

Nhìn bộ dáng thờ phỉ phỉ của Ân Huyền Vũ, Tần Nhị Bảo tự nhủ. Đối với hắn mà nói, để cho Ân đại tiểu thư cao hứng, còn không bằng đại mộng xuân thu của hắn. Vì vậy hắn tiếp tục nằm xuống bắt đầu công việc nhắm mắt để đấy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Biến Khéo Thành Vụng.

Quân gia Vương Bá xin giấy xác nhận xuất viện cho Ân Huyền Vũ sau khi nàng đã không còn việc gì. Thủ tục xuất viện hoàn thành, trong lúc mọi người chuẩn bị rời đi, Tần Nhị Bảo cũng từ trên ghế lồm ngồm bò dậy, cùng đi theo mọi người trở về. Trên đường, Ân Huyền Vũ mang vẻ mặt tức giận nhìn hắn. Tần Nhị Bảo thì không để ý đến nàng. Dọc đường nàng không tranh cãi với hắn, ngược lại làm cho hắn cảm thấy thanh tĩnh.

Cuối cùng mọi người về đến biệt thự cao cấp Ân gia, Tần Nhị Bảo xuống xe, bắt đầu vờn vai uốn lưng, tự nhủ:

- Phải ngủ ở trên ghế dài thật không quen, làm mình đau hết cả lưng.

- Tránh ra, anh chần đường của tôi.

Ân Huyền Vũ cuối cùng nói được câu đầu tiên từ lúc xuất viện, ngữ khí cũng rất lạnh như băng.

- Tiểu thư, mời.

Tần Nhị Bảo giả bộ một bộ dạng phong độ nói.

- Hừ.

Ân Huyền Vũ trong đám bảo tiêu vây quanh, không để ý đến Tần Nhị Bảo, lập tức trở về gian phòng của mình.

Nhìn bóng dáng đáng yêu của nàng, Tần Nhị Bảo bắt đầu dỗi tự nhủ:

- Chẳng lẽ mình ở bệnh viện nói những lời nào làm cho nàng mất hứng?

Tần Nhị Bảo cũng không phải là sợ nàng tức giận, rồi sau đó đuổi việc mình. Đối với những kẻ có tiền muốn mình làm bảo tiêu, không phải là ý thích của hắn. Nếu như lão đầu tử không nhõng nhẽo cứng rắn buộc hắn tới, thì ở nhà còn có Tiểu Phụng đang tha thiết mong chờ hắn. Nếu như bị đuổi việc thì hắn thực sự mừng còn không hết. Làm bảo tiêu cho người ta, không khác gì một người hầu, là việc hắn thực không muốn.

Nhưng dù sao mình cũng đắc tội người ta trước, người ta giận mình cũng đúng. Nhưng mà vừa nghĩ tới mình phải đi xin lỗi nàng thì hắn lại không làm được, cũng chỉ có thể nghĩ cách làm cho nàng vui hơn chút là okie rồi.

- Nếu không thì mình sẽ dùng cách đã dụ dỗ được tiểu Phụng. Mình không tin Ân đại tiểu thư kia có thể không tươi cười. Tần Nhị Bảo an ủi chính mình:

- Bất kể là thế nào, mình cũng phải cố gắng thử qua.

Đang lúc hắn miên man suy nghĩ, cảm thấy bên cạnh có một làn gió thơm tho quá, làm cho suy nghĩ của hắn dừng lại. Hắn ngược mắt lên nhìn không khỏi hóa đá. Vừa nhìn thấy một thiên thần giống như búp bê, đôi mắt đen nhánh to tròn trên khuôn mặt trắng mịn màng, bộ dáng vô cùng khả ái.

- Đây là một tiểu la ly.

Tần Nhị Bảo không hiểu giả bộ hiểu nghĩ, nhưng hắn cũng không có quá để ý. Trong khoảng thời gian này, mỹ nữ hắn cũng gặp qua khá. Ngay khi bắt đầu xuống nhà ga người đón hắn chính là mỹ nữ thư ký cao cấp Liễu An Kỳ, sau đó là Ân Huyền Vũ trong biệt thự này.

Hai ngày nay hắn cảm giác mình rèn luyện coi như có chút định lực, nhưng tất cả chuyện này đều không trọng yếu, quan trọng là..., hắn nghĩ thế nào cũng không thông, tiểu la ly này tại sao lại dậy thì sớm như vậy, bộ ngực thì đồ sộ, làm cho ánh mắt hắn bắt đầu nhìn đắm đắm.

- Xem ra mình cần phải tiến lên thương thức chút. À quên hỏi chút.

Tần Nhị Bảo tự cho mình suy nghĩ đúng, lúc này hẳn tự an ủi: “Kỳ thực hẳn làm một bảo tiêu tất phải phụ trách an toàn cho ngôi biệt thự này. Đối với người lạ, vẫn phải hỏi rõ ràng, việc này hoàn toàn bình thường, không phải ý đồ gì cả.

Nghĩ như vậy, hẳn bước nhanh tới phía trước:

- Xin hỏi vị tiểu tư này, cô cần tìm ai?

Dứt lời, hẳn nở nụ cười mà hẳn tự cho là anh tuấn.

Tiểu la ly mở to ánh mắt:

- Tôi, anh cũng không nhận ra? Anh mới tới?

- Đúng vậy. Tôi mới tới.

Tần Nhị Bảo dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, ngay người nói:

- Làm sao cô biết.

Tiểu la ly thấy Tần Nhị Bảo trông ngô ngố, liền nhanh khách nở nụ cười, làm cho khuôn mặt già nua của Tần Nhị Bảo không khỏi đỏ nên. Tiểu la ly cười một chút nói:

- Tôi đến tìm chị của tôi Ân Huyền Vũ, chị ấy có ở đây không?

- Ồ, thì ra là tiểu thư.

Tần Nhị Bảo ân cần nói:

- Nàng có nhà, để tôi dẫn cô tới.

Tiểu la ly không có từ chối, đi theo Tần Nhị Bảo vào biệt thự. Ai ngờ mới vừa tới phòng khách, Ân Huyền Vũ đang nằm dài trên ghế sa lon, nhàn nhã uống cà phê, đọc tạp chí Bát Quái.

- Chị.

Tiểu la ly nhìn thấy Ân Huyền Vũ lập tức bước nhanh lại, ngọt ngào hô.

Ân Huyền Vũ quay đầu vừa nhìn, nở nụ cười nói:

- An Kỳ Nhi, hôm nay sao rảnh rồi đến thăm chị thế?

- Em nghe người ta nói chị xảy ra chuyện, nên đã đến chỗ này thăm chị.

An Kỳ Nhi nói.

- Biểu hiện lần này tốt lắm.

Ân Huyền Vũ vừa định cùng An Kỳ Nhi nói thêm cái gì, nhìn thấy Tần Nhị Bảo trong lòng liền bốc hỏa, xoay mặt nói với An Kỳ Nhi:

- Chúng ta lên lầu tán gẫu.

- Vâng.

An Kỳ Nhi gật đầu đáp ứng, đang muốn đi theo Ân Huyền Vũ lên lầu, chợt nghe nàng nói với Tần Nhị Bảo:

- Lưu manh.

Kỳ thật khó trách Ân Huyền Vũ mắng hẳn. Hai mắt Tần Nhị Bảo cứ dán chặt vào bộ ngực của An Kỳ Nhi, không một khắc nào rời khỏi. Đối với Ân Huyền Vũ đánh giá, Tần Nhị Bảo đã vượt qua thử thách, tuy miệng Ân Huyền Vũ nói như vậy, nhưng cũng không để trong lòng.

Ngược lại khuôn mặt hẳn tươi cười trả lời Ân Huyền Vũ:

- Ngài nói quá đúng. Tôi chưa từng nghe lời nói nào chuẩn xác đến như vậy.

Thấy Tần Nhị Bảo không có đối đáp mạnh mẽ với mình như trước, lập tức làm cho Ân Huyền Vũ không biết nên nói cái gì cho phải. Lần này cái kiểu trả

lời của hắn làm cho nàng có cảm giác là lạ, một lúc lâu mới thốt ra được một câu:

- Bệnh thần kinh.

Tần Nhị Bảo thấy Ân Huyền Vũ nói như vậy, lại vỗ mông ngựa:

- Ngài nói rất đúng. Giống như thầy bói nói vậy.

Ân Huyền Vũ hiểu lầm, nàng tưởng Tần Nhị Bảo đang lấy cách thức này nhục mạ nàng. Lúc này không còn kiên nhẫn nói thêm gì với Tần Nhị Bảo, giờ thẳng cánh tay nói:

- Cút ngay.

Tần Nhị Bảo nghe thấy Ân Huyền Vũ nói vậy, giống như nhận được mệnh lệnh bình thường, đem thất lưng cố gắng đứng thẳng tắp, giống như quân nhân hướng Ân Huyền Vũ trả lời:

- Tuân mệnh.

Dứt lời, hắn thực sự bắt đầu lặn trên mặt đất.

Tần Nhị Bảo cảm giác mình vì Ân Huyền Vũ mà phải cố hết sức. Hơn nữa vì để cho đại tiểu thư cao hứng, hắn thực sự lặn lộn trên mặt đất, toát cả mồ hôi nghĩ thầm: “Ân tiểu thư lần này chắc chắn sẽ không còn tức giận mình nữa.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo làm trò như vậy, thầm nghĩ hắn cố ý làm mình khó chịu, nàng giận điên lên, kéo mạnh cánh tay An Kỳ Nhi nói:

- Đi, chúng ta đi nhanh lên lâu, không cần để ý đến tên thần kinh này.

An Kỳ Nhi ở bên cạnh, cười đến đau cả bụng thầm nghĩ: “Người kia thật biết điều.” Sau đó nàng đi theo Ân Huyền Vũ lên lâu, cũng không để ý đến Tần Nhị Bảo.

Tần Nhị Bảo ra sức làm trò như vậy, không nghĩ tới lại thành ra kết quả này. Thái độ của Ân đại tiểu thư không giống với tiểu Phụng. Lúc trước hắn làm cho tiểu Phụng vui vẻ chuẩn bị đem nàng lên giường, cũng phương pháp này lại làm cho Ân Huyền Vũ càng thêm tức giận.

- Ai...

Tần Nhị Bảo liên tục thở dài nói:

- Con gái thành thị giống như ánh trăng trong giếng, thực khó đoán. Thôi quên đi, mình trở về phòng làm một giấc cho nhẹ người.

.....

- Đạo tử.

Lão đại Long Thăng Bang hét lớn.

Nam tử bị hắn gọi là Đạo tử, chính là Đạo Ba Nam lần trước hành động thất bại, nghe lão đại vậy gọi lập tức chạy tới:

- Đại ca cho gọi em.

- Đúng vậy. Tao cần hỏi mày một vấn đề, mày phải thành thật trả lời.

Đạo tử không khỏi khần trương đáp:

- Đại... Đại ca mời nói.

- Mày có biết tập đoàn Ân thị mời riêng một vị bảo tiêu không?

- Không biết.

Đạo tử thành thật trả lời, kỳ quái hỏi:

- Bảo tiêu? Ân thị không phải vẫn có bảo tiêu sao?

- Đúng vậy? Đây là lý do tại sao chứ?

Lão đại hỏi ngược lại.

Đạo tử nhìn lão đại một chút, bật người phản ứng trả lời:

- Được, em sẽ điều tra.

- Tốt.

Lão đại đối với phản ứng của Đào tử rất hài lòng, ra lệnh:

- Lần này mà... tiếp tục hồng việc, đừng trách tao không khách khí.

- Tuân mệnh.

Đào tử lu ra ngoài, khoe miệng lão đại hiện lên một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nhiệm Vụ.

Trời tờ mờ sáng, Tần Nhị Bảo lồm ngồm từ trên giường bò dậy, sau đó tìm chỗ nào trống trải luyện ít quyền cước. Mới vài ngày, hắn cảm thấy chỗ này thật là khó chịu. Nơi đây không có lão đầu tử cùng các huynh đệ tỷ muội ở chung, hơn nữa quy củ lại nhiều làm cho người không an phận như hắn có chút trối chân trối tay. Luyện chút quyền cước, làm cho thân thể xuất ra ít mồ hôi, tâm tình cũng có chút sáng khoái.

Quyền càng múa càng nhanh, chân càng đá càng mạnh mẽ, Tần Nhị Bảo lúc này hoàn toàn không có bộ dạng thiếu dinh dưỡng như bình thường. Từng đường quyền trong tia nắng ban mai thực đẹp mắt. Lúc này là thời tiết tháng bảy, cho dù là sáng sớm, vẫn làm cho người ta có cảm giác nóng bức. Tần Nhị Bảo cả người ướt đầm, tâm tình lại vô cùng vui sướng, chỉ một lúc toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Đang lúc hắn chuẩn bị thu quyền, chợt bên tai nghe tiếng vỗ tay. Theo âm thanh quay đầu nhìn lại, thì ra là Ân Thế Bình đang nhìn hắn đi tới khích lệ:

- Bộ này là trường quyền phái Võ Đang. Nhìn từng đường quyền của cháu linh hoạt sinh động như nước chảy mây trôi, có thể thấy căn cơ võ thuật tuyệt đối không tầm thường.

- Cái này chú cũng biết?

Tần Nhị Bảo mở to ánh mắt nhìn Ân Thế Bình hỏi.

- Chỉ hiểu sơ sơ thôi.

Ân Thế Bình khẽ cười:

- Cháu trước tiên tắm rửa một cái, sau đó đến thư phòng của chú, chú có việc muốn tìm cháu.

- Vâng.

Tần Nhị Bảo lên tiếng, không hề hỏi nhiều, trở về phòng mình. Mấy năm nay học nghệ với lão gia tử, cái gì nên hỏi và không nên hỏi đã thành thói quen. Ân Thế Bình mỉm cười nhìn theo bóng lưng hắn, tán dương gật gật đầu.

Ân Thế Bình trở lại thư phòng của mình đợi Tần Nhị Bảo, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, lại nghĩ tới nhiệm vụ mình cần giao cho Tần Nhị Bảo, ngay từ đầu mình hoài nghi năng lực của hắn, thực sự cảm thấy hồ thẹn.

- Chú Ân, chú tìm cháu?

Tần Nhị Bảo đối với Ân Thế Bình cũng không có nhiều hảo cảm. Nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của người ta, cũng phải khách khí xưng hô với Ân Thế Bình cho cho hợp lễ nghĩa.

- Ồ, chàng trai, cháu đã đến rồi.

Ân Thế Bình nhiệt tình đứng lên đối đáp, chỉ vào ghế sofa bên cạnh phòng trà nói:

- Chúng ta ngồi chỗ này nói chuyện.

Vừa mới ngồi, Ân Thế Bình nhiệt tình đối với Tần Nhị Bảo. Hắn rót chén trà, hòa ái hỏi:

- Cháu đã quen với cuộc sống ở đây chưa?

Tần Nhị Bảo nhận lấy chén trà trong tay Ân Thế Bình trả lời:

- Tạm được.

- Con gái của chú làm phiền cho cháu.

Ân Thế Bình thực tình xin lỗi:

- Đưa con gái này thực sự rất hư.

- Kỳ thực Ân tiểu thư tâm địa không xấu.

Tần Nhị Bảo thực sự không có nói nhảm. Lúc ở bệnh viện hắn cũng đã nhìn ra được, Ân đại tiểu thư thật tâm đến chỗ hắn nói lời cảm ơn, cho nên hắn cố ý trêu chọc nàng, làm cho nàng tức giận. Vì chuyện này, trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút áy náy. Nhưng ngày hôm qua hắn cố ý lấy lòng lại không có hiệu quả, mà hoàn toàn ngược lại.

Nhưng mà, với tiềm lực kinh tế cùng với quyền thế của Ân gia, nếu như mời bảo tiêu Trung Nam Hải cũng không phải là việc khó gì (Mời Lý Liên Kiệt luôn đi :oni023). Nhưng mà Ân Thế Bình rất khách sáo, lại còn mời bảo tiêu đến giải thích điều này làm cho Tần Nhị Bảo cảm thấy bất ngờ. Tuy rằng hắn đọc sách không nhiều lắm nhưng cái đạo lý dễ hiểu kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, người con gái làm đáng vì kẻ yêu mình(*) hắn có thể minh bạch

(*) Nguyên văn: Sĩ vi tri kỉ giả tử, nữ vi duyệt kỉ giả dung

Dự Nhượng người nước Tấn sống vào cuối đời Xuân Thu Trung Quốc có câu: “Ta hò! Sĩ vi tri kỉ giả tử, nữ vi duyệt kỉ giả dung. Kim Trí Bá tri ngã, ngã tất vi báo thù nhi tử, dĩ báo trí bá, tắc ngô hôn phách bất quý hĩ. - Than ôi! Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm đáng vì kẻ yêu mình. Nay Trí Bá biết ta, ta phải liều chết báo thù để đền ơn, có thể hôn phách ta mới khỏi xấu hổ!” Cái đạo lý này chắc t/g lấy ở đây ra

Đương nhiên, hắn cũng biết Ân Thế Bình đứng ở vị trí tối cao của tập đoàn Ân thị, mỗi ngày trăm công ngàn việc, không có khả năng cùng ngồi với hắn nói chuyện tào lao, hắn không nhiều lời đi thẳng vào vấn đề:

- Ân tổng, chú lần này tìm cháu có việc gì cần sai khiến?

- Ha ha...

Ân Thế Bình có chút thích chàng trai này, cười nói:

- Là chuyện về con gái của chú.

- Mời nói.

- Cháu có biết có một tập đoàn bắt cóc, lúc trước gọi điện thoại cho chú nói sẽ bắt cóc con gái của chú?

Tần Nhị Bảo gật gù đầu. Hắn đối với hành động của tập đoàn bắt cóc này, ngoại trừ cái từ hung hăng càn quấy, cũng không thực sự có thêm thông tin nào nữa. Nhưng hắn cũng không nói gì. Hắn đang chờ Ân Thế Bình tiếp tục nói vấn đề chính.

Ân Thế Bình đương nhiên cũng không để hắn chờ lâu:

- Chú muốn cháu giúp chú điều tra xem rốt cuộc ai có lá gan dám làm như thế.

- Vâng.

Tần Nhị Bảo đối với nhiệm vụ lần này cũng không ngoài ý, trực tiếp hỏi:

- Vậy thì có tư liệu nào để cho cháu biết được nên bắt đầu điều tra từ đâu.

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, hắn đi đến bàn đọc sách lấy ra một xấp tài liệu nói:

- Chú lúc trước cũng có điều tra qua, nhưng không biết vì sao, tra lên tra xuống thì manh mối liên bị cắt đứt. Vì vậy chú hi vọng cháu có thể tiếp tục hoàn thành. Còn con gái của chú thì cháu không cần lo lắng, mấy ngày này nó sẽ ở nhà nghỉ ngơi.

Tần Nhị Bảo tiếp nhận tập tư liệu trong tay Ân Thế Bình, tùy ý lật đi lật lại vài trang. Ân Thế Bình thừa dịp Tần Nhị Bảo đang coi tư liệu, giới thiệu:

- Long Thăng bang là một bang phái mới xuất hiện tại Đông Giang, nhưng phát triển vô cùng mạnh. Nhiều vụ án bắt cóc gần đây đều có liên quan đến bọn chúng. Vì vậy chú luôn hoài nghi, sau lưng bọn chúng có người ủng hộ. Nói cách khác, với một bang phái mới thành lập như vậy, tuyệt đối không

đám có những hành động lớn như thế.

- Đúng vậy.

Tần Nhị Bảo nhìn vào tư liệu, chỉ một tấm hình nói:

- Đây là lão đại Long Thăng bang.

Ân Thế Bình gật đầu:

- Tấm hình này chú thực vất vả mới kiếm được, nghe nói đó là lão đại Long Thăng bang. Nhưng mà cũng chưa xác nhận được thực giả, cần phải yêu cầu lão đại tới nghiệm chứng.

- Việc này chú cứ giao cho cháu.

Tần Nhị Bảo đem tư liệu thu lại, đáp ứng sau đó chuẩn bị cáo từ.

- Xin chờ một chút.

Ân Thế Bình gọi Tần Nhị Bảo lại, lấy một tờ giấy lại nói:

- Cháu giúp chú làm việc, chú tất nhiên không thể bạc đãi cháu. Đây là một trăm vạn, coi như chú trả thù lao cho cháu. Nếu không đủ lúc nào cháu cũng có thể tìm chú. Còn chuyện kia thì cũng đừng có gấp, hết thấy đều phải bàn bạc kỹ.

- Nhiều tiền như vậy?

Tần Nhị Bảo ở nông thôn, trong tích tắc không thể rõ ràng một trăm vạn là cái khái niệm gì. Nhưng mà hắn nhớ rõ lão đầu tử có nói một con trâu có giá trị năm ngàn. Như vậy với một trăm vạn tối thiểu cũng có giá trị hai trăm con trâu. Tính toán như vậy, trong lòng Tần Nhị Bảo có chút không thích ứng.

Lập tức biến thành kẻ có tiền, hơn nữa xưa nay hắn không tiêu tiền bao giờ. Lúc này đột nhiên có số tiền lớn như vậy, ai cũng không chịu nổi. Với số tiền lớn như thế này bảo hắn làm gì đây? Chẳng lẽ thực sự đem tiền đi mua trâu? Đừng đùa.

Hắn vừa định từ chối, Ân Thế Bình lại dùng ánh mắt ngăn cấm, Tần Nhị Bảo nghĩ thầm “Thôi cứ cầm tạm lấy vậy, sau này không được thì nghĩ cách trả cho ông ta vậy.” Sau đó không nói gì nữa, đem tiền thu lại.

Ân Thế Bình thỏa mãn khẽ cười nói:

- Đợi chút. Chú nhờ Liễu thư ký đi mua giúp cháu ít quần áo. Người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang. Sau khi ra ngoài làm việc, mấy bộ quần áo này không thể mặc được. Dù sao ăn mặc chỉnh tề đối với người khác cũng là một loại tôn trọng.

Tần Nhị Bảo bị Ân Thế Bình không nặng không nhẹ gõ cho vài câu. Hắn cũng biết trang phục lần đầu hắn đến thực sự quá gây ấn tượng, đến giờ toàn bộ người trong Ân gia không ai quên được. Vì vậy Ân Thế Bình thực ra có ý tốt, cũng không có chối từ, gật đầu thụ giáo.

Ân Thế Bình nói xong, cũng không nói gì nữa mà gọi điện thoại cho Liễu Thần Đình (Không biết có nhầm lẫn gì không, lần đầu cô nàng này tên là Liễu An Kỳ hay sao ý), nhờ nàng dẫn Tần Nhị Bảo đến cửa hàng mua quần áo, dùng ánh mắt chuyên nghiệp của mình thay đổi hình tượng của Tần Nhị Bảo.

Liễu Thần Đình nhận được điện thoại của Ân Thế Bình, cảm giác áp lực của mình thật lớn. Lúc trước ở nhà ga đón Tần Nhị Bảo, hắn để lại cho nàng ấn tượng quá khủng khiếp. Giờ bắt nàng thay đổi hình tượng của hắn thực sự là quá khó khăn. Lúc mới nhận được mệnh lệnh của Ân tổng, nàng vội nói ánh mắt cũng chỉ có tiêu chuẩn nông dân, muốn chối từ. Nhưng Ân Thế Bình đã mở miệng, hơn nữa không thay đổi chủ ý, cuối cùng nàng chỉ còn cách đáp ứng.

Một lát sau, Liễu Thần Đình lái xe đi vào biệt thự, Tần Nhị Bảo đã đứng trong đại sảnh chờ nàng. Thấy Liễu Thần Đình cũng không khách khí nói:

- Ngày hôm nay đã làm phiền cô giúp tôi ra ngoài đi dạo, để cho tôi từ nông thôn tới mở mang kiến thức.

-

Liễu Thần Đình về mặt đau khổ nhìn Tần Nhị Bảo trêu chọc. Thực sự không thể tìm được câu trả lời nào thích hợp, chỉ có thể làm ra dấu mời, thỉnh hắn đi trước mình đi sau.

Liễu Thần Đình giống như đang chịu hình. Vừa vặn Ân Huyền Vũ cũng bắt gặp cảnh này, nàng cảm thấy cha mình đối với hắn thực sự quá tốt. Nàng có chút nghĩ không thông, vì vậy quyết định tìm cha mình nói chuyện một chút cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tàn Nhị Bảo Thần Bí.

Ân Huyền Vũ nhẹ nhàng đi vào trước thư phòng cha mình gõ gõ cửa, nàng biết rõ lúc này cha đang làm việc, không thích bị người khác quấy rầy, cho nên giống như bình thường không có gì gấp gáp nàng cũng sẽ không quấy rầy cha. Nhưng lần này là ngoại lệ, nàng cảm thấy nếu như không hỏi rõ ràng, như vậy buổi tối sẽ khó mà ngủ được.

- Mời vào!

Trong phòng truyền ra tiếng Ân Thế Bình.

Ân Huyền Vũ đẩy cửa đi vào, sau đó hướng Ân Thế Bình ngich ngợm thề lưỡi, giả bộ làm bộ đáng ngây thơ khả ái, với Ân Thế Bình nói:

- Ba ba, hôm nay con có một số việc muốn tìm cha nói chuyện.

- Ah?

Ân Thế Bình nhìn con gái đáng yêu của mình, lộ ra nụ cười hiền lành nói:

- Tiểu Vũ có phải hay không đến đây vì chuyện Tàn Nhị Bảo?

- À.

Ân Huyền Vũ nghe cha nói như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, ngây ngốc mà hỏi:

- Cha như thế nào biết được?

- Ha ha...

Ân Thế Bình cười nói:

- Con gái có phải hay không cảm thấy cha đối với Tàn Nhị Bảo tốt quá?

Ân Huyền Vũ triệt để bó tay rồi, nàng thế nào cũng không nghĩ chính mình còn không nói gì, cha vậy mà đã biết tâm tư của mình, nhìn thấu hết, vì vậy làm nũng nói:

- Cha, cha cái gì cũng biết vậy? Không thể như vậy a.

Ân Thế Bình nở nụ cười, kỳ thật hắn đã sớm đoán được con gái sẽ tìm hắn nói chuyện, cho nên hắn một mực chờ nàng, thương yêu nhìn Ân Huyền Vũ nói:

- Tiểu Vũ, tin tưởng cha, cha đối tốt với cậu như vậy, là có đạo lý đấy.

- Nhưng mà...

Ân Huyền Vũ bị cha một lời nói ra, triệt để xáo trộn suy nghĩ, một lát, còn tìm không thấy từ phù hợp để trả lời.

- Ha ha...

Ân Thế Bình ở công ty đối với cấp dưới cũng coi là nghiêm khắc, nhưng đối với nữ nhi của mình lại luôn cười thương yêu, hắn vừa cười vừa nói:

- Con phải nhớ kỹ câu này, có ít người dùng tiền có thể đổi về lòng trung thành của hắn, mà có những người chỉ dùng lòng chân thành mới đổi được lòng trung thành, ngươi hiểu chưa?

- Vâng...

Ân Huyền Vũ kéo dài âm, cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

.....

Liễu Thần Đình rất phiền muộn, nàng thế nào cũng nghĩ không thông, vì cái gì lão bản sẽ để cho chính mình cùng cái này hai lúa, chính mình tốt xấu gì cũng coi như là một thư ký cao cấp, tìm một người mua quần áo, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm người có thể làm được, nhưng lão bản hết lần này tới lần

khắc lại để cho chính mình tự mình cùng đi.

Kỳ thật, nàng cũng không phải kỳ thị công nhân viên từ bên ngoài đến, mà là cảm giác mình với người kia không khỏi bức bối, hoàn toàn là vì bên người vị này khiến cho như vậy, nhìn là biết hẳn không phải người tốt, cả ngày đến muộn không nghiêm túc còn chưa tính, xem này con mắt vẫn là háo sắc , thực đáng ghét.

Nhưng nghĩ đến chính mình phải cùng một người như vậy một ngày, thật sự cảm thấy thống khổ, được rồi, coi như cùng một cái heo đại dần thói hò hét vậy, Liễu Thần Đình vừa nghĩ tới Tần Nhị Bảo biến thành một cái heo dần lớn bộ dạng, không khỏi phì cười.

- Cô cười cái gì?

Tại một bên xe Tần Nhị Bảo hỏi.

- Mặc kệ chuyện của anh!

Liễu Thần Đình tức giận trả lời, kỳ thật nàng bình thường đối với người nói chuyện rất nhiệt tình, cũng rất hay nói, luôn cười trước, nhưng không biết vì sao đối với cái này Tần Nhị Bảo, lại hoàn toàn làm không được, nàng cảm thấy dùng thái độ hững hờ là tốt nhất, tránh việc hắn luôn hỏi lung tung này nọ.

Nhưng Tần Nhị Bảo đối với thái độ của nàng như vậy, tựa hồ một điểm giác ngộ đều không có, như trước cười đùa tí từng hỏi lung tung này kia, Liễu Thần Đình trong nội tâm rất là không muốn, nhưng ngoài miệng vẫn ứng phó lấy lệ:

- Ân, đúng vậy, tốt!

Trung tâm chợ cách Ân thị biệt thự một đoạn khá xa, bình thường lái xe cũng phải mất trên dưới một giờ. Tần Nhị Bảo phát hiện mình cùng Liễu Thần Đình nói chuyện một mực không tương hỗ lẫn nhau, cũng chậm chậm mà không nói lời nào, mà là chuyển thành thường thức cảnh bên đường. Tần Nhị Bảo ngậm miệng không nói, lại làm Liễu Thần Đình cảm giác mình đã tìm được biện pháp đối phó với hắn, trong nội tâm cũng từng đột đắc ý.

Xe lái vào bãi đỗ xe dưới mặt đất, Liễu Thần Đình cho xe ngưng lại, vừa mới chuẩn bị xuống xe, Tần Nhị Bảo tại trầm mặc cả buổi, đột nhiên phun ra một câu:

- Liễu tiểu thư, bộ ngực của cô phát dục đầy đặn như thế, có phải cỡ 36D ?

- Đúng vậy.

Liễu Thần Đình đang tại chính mình vội vội vàng vàng sự tình , không có quá chú ý Tần Nhị Bảo hỏi cái gì, chỉ là thuận miệng qua loa một câu.

- Tôi đã nói ánh mắt của tôi độc đáo mà!

Lúc này Tần Nhị Bảo vì ánh mắt của mình mà có chút đắc chí.

- Anh mới vừa nói cái gì?

Lúc này Liễu Thần Đình mới kịp phản ứng hỏi, nàng vừa mới ý thức tới Tần Nhị Bảo, hỏi một vấn đề không nên hỏi , mà chính nàng lại qua loa trả lời. Nàng lúc này rất là xấu hổ, dùng ánh mắt hung hăng gắt gao nhìn chằm chằm vào Tần Nhị Bảo, một bộ dáng cùng hắn dốc sức liều mạng .

- Ah, không có gì!

Tần Nhị Bảo thấy Liễu Thần Đình bộ dáng như vậy,biết không thể đem vấn đề lại tiếp tục nói, bằng không thì, người đẹp này lại nổi cơn thịnh nộ thì khôn nạn cho hắn. Hắn cố ý đánh trống lãng nói:

- Tôi là đầu tiên đến cửa hàng lớn xa hoa như vậy đây! Phiền toái Liễu tiểu thư chi đường, ha ha ha. . .

Dứt lời, hắn nở nụ cười mà chính hắn cũng không biết tại sao phải cười.

Người này thật đúng là không bình thường chán ghét! Trong ý nghĩ Liễu Thần Đình tái diễn những lời này, thờ phỉ phi đi ở phía trước lấy. Tần Nhị Bảo ở phía sau đi theo, trong nội tâm vô cùng đắc ý, tựa hồ hắn cảm thấy trêu chọc mỹ nữ là việc làm cho cả thân người và tâm hồn sung sướng.

Liễu Thần Đình dẫn Tần Nhị Bảo tới cửa hàng nổi tiếng Đông Giang, bên trong hàng hóa trân quý, thời thượng, nhãn hiệu nổi tiếng,giống như là địa chỉ mua sắm tốt nhất của kẻ có tiền. Nhưng mà Liễu Thần Đình cho Tần Nhị Bảo mặc vào thương hiệu quốc tế Versace, hắn cũng sẽ giống như cũ, vẫn là cái gì cũng đều ko hiểu, làm cho người ta chán ghét tên Hai lúa này.

Nhưng chuyện này dù sao Ân tổng phân công nhiệm vụ xuống, nàng đương nhiên không dám có gì sơ suất, nói lại tiền ko phải mình chi, cho nên muốn tận lực của mình. Chẳng hiểu tại sao, cái thằng Tần Nhị Bảo này cũng rất kì quái, Liễu Thần Đình nhìn hắn nghi hoặc.

Nguyên lai tưởng rằng Tần Nhị Bảo sau khi đến nơi này , sẽ bị cửa hàng hoa lệ trang hoàng, làm cho hắn lú lủi , giá cả sợ tới mức kinh hô liên tục, mà giờ khắc này lại cùng giống như không có việc gì. (Biên: Đưa cho nó một trăm vạn nó chỉ biết mua trâu thì có gì mà sợ) đi theo nàng đằng sau đi tới, hơn nữa tựa hồ sự chú ý cũng không ở chỗ này.

- Tôi nói.

Liễu Thần Đình mặc dù rất ưa thích dạo phố, nhưng dạo phố cùng với một người hơn nữa lại là cùng một cái người đáng ghét như vậy, thật sự không có tâm tình gì, rốt cục nhịn không được mở miệng nói :

- Anh đến cùng đang làm gì đó?

Tần Nhị Bảo thấy Liễu Thần Đình hỏi như vậy, biết rõ nàng hướng chính mình kháng nghị, ra vẻ thần bí nói:

- Cô chẳng lẽ không có phát giác đằng sau có người theo dõi chúng ta sao?

- Cái gì? Có người theo dõi?

Liễu Thần Đình thấp giọng hoảng sợ nói:

- Không thể nào!

- Như thế nào không phải? Theo chúng ta một thời gian thật dài rồi!

Tần Nhị Bảo tùy ý nói:

- Đại khái từ lúc chúng ta đi ra ngoài đến bây giờ.

- Vậy làm sao bây giờ?

Liễu Thần Đình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, trong nội tâm bắt đầu có chút hoảng hốt, đầu óc của nàng hiện lên liên tiếp nghi vấn. Theo như lời Tần Nhị Bảo, người theo dõi ở đằng sau là người tốt hay là người xấu, đương nhiên không cần hỏi cũng biết, khẳng định không phải người tốt lành gì. Người tốt mà nói cũng sẽ không biết theo dõi người khác, hơn nữa lâu như vậy, nhưng nếu như là người xấu, bọn hắn có mục đích là gì?

Giật tiền hay là cướp sắc? Giật tiền mà nói..., trên người tiền đều không phải của mình, là Ân tổng cho Tần Nhị Bảo mua quần áo. Tiền, coi như là tiền của công, nhất định là không thể bị cướp, nhưng nếu như là cướp sắc, vậy thì càng không được rồi, chính mình thủ thân như Ngọc nhiều năm như vậy, nếu mà bị hãm. ôi cái này không dám nghĩ, mình càng thua lỗ lớn, vậy phải làm thế nào đây? Còn có cái người gọi Tần Nhị Bảo, cả ngày lông bông, thời điểm mấu chốt, có thể trông cậy vào hắn sao?

Liễu Thần Đình không khỏi hướng Tần Nhị Bảo nhìn một cái, cảm giác mình vội muốn chết, mà Tần Nhị Bảo vẫn là vẻ mặt không có gì, không khỏi lắc đầu, có lẽ cũng chỉ có thể báo động rồi.

- Không có chuyện gì đâu!

Tần Nhị Bảo nhìn qua Liễu Thần Đình chuẩn bị lấy điện thoại di động ra báo động, hắn nói :

- Đừng vội báo động, tôi vừa vặn còn muốn tìm bọn hắn hỏi một chút ?

- Hỏi một chút?

Liễu Thần Đình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, đều nhanh bị hù chết, vội vàng nói:

- Chớ trêu chọc bọn hắn! Bọn hắn nói không chừng sẽ ra tay đấy!

-Ra tay? Tôi lại muốn cho bọn hắn chút kiến thức.

Tần Nhị Bảo trêu tức nói:

- Tôi không chỉ ra tay còn mạnh hơn nữa.

Nghe Tần Nhị Bảo ăn nói lung tung, Liễu Thần Đình tựa hồ thoáng hiểu cái gì, mặt không khỏi đỏ lên, thấp giọng mắng:

-Lừa manh.

-Lừa manh?

Tần Nhị Bảo nghe Liễu Thần Đình nói như vậy thì thần thần bí bí, lạnh lùng nói:

- Anh đây thần bí,lát nữa cô em sẽ biết.

Liễu Thần Đình nghe được Tần Nhị Bảo, cảm giác nàng đều hóa đá rồi, nghĩ thầm “ Vậy mình làm người sai vật cho cái tên thần thần bí bí này này à?”

Chương 12: Một Địch Bốn.

Liễu Thần Đình đối với sự thần bí của Tần Nhị Bảo không hiểu rõ, chỉ có thể tỏ vẻ im lặng, nhưng nàng biết bây giờ không phải là lúc nói giỡn, chỉ nghe nàng sốt ruột nóng nảy nói:

- Bây giờ không phải là lúc nói giỡn, nên nghĩ chúng ta cần làm gì bây giờ.

- Làm gì là làm gì?

Tần Nhị Bảo kỳ quái nói:

- Tôi muốn tìm bạn hỏi chút chuyện.

- Hỏi bạn hỏi chuyện gì?

- Hỏi bạn hỏi tại sao phải theo dõi chúng ta.

Liễu Thần Đình không biết mình cùng Tần Nhị Bảo nói chuyện tại sao phải tốn sức như vậy. Những đã biết rõ cùng bạn nói cũng không có ý nghĩa gì, Liễu Thần Đình im lặng xem bộ dạng Tần Nhị Bảo chẳng hề để ý, trong nội tâm kêu khổ chính mình vì sao bất lực như vậy, cùng một tên gia hỏa không biết sâu cạn ở cùng một chỗ.

Đang lúc nàng ngẩng người bên trong, Tần Nhị Bảo đột nhiên nắm tay nàng hướng cửa hàng bên ngoài chạy tới, Liễu Thần Đình cứ như vậy bị bạn kéo lấy chạy... Mà bắt đầu, chính nàng cũng không rõ vì sao lại để cho bạn cầm lấy tay của mình. Nhưng Liễu tiểu thư dù sao cũng là thể chất mỹ nữ văn phòng, sức khỏe so với Tần Nhị Bảo cả ngày tập võ là không thể so sánh. Theo Tần Nhị Bảo chạy như điên trong chốc lát, bắt đầu cảm giác mình thở không ra hơi.

- Tôi... Nói... Anh có thể... Có thể chậm một chút không?(Biên: Đoạn này giống đoạn đang ái ân thể)

Liễu Thần Đình thở gấp liên tục, cảm giác trái tim của mình sắp muốn nhảy ra ngoài, nói :

- Tôi thật sự... Không được, chúng ta... Đây này... , chạy thêm nữa , là muốn lấy mạng của tôi đó.

- Ân, tốt, chúng ta ngay ở chỗ này chờ bạn, tiếp theo, chúng ta tìm địa phương trước để trốn , cho bạn một bất ngờ.

Tần Nhị Bảo nở nụ cười, biết rõ bà chị nhỏ nhắn xinh xắn này, bình thường nhất định là thiếu rèn luyện,

chính mình vốn cũng không muốn trốn, chỉ có điều muốn đem bạn họ dụ tới.

Liễu Thần Đình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, ngẩng đầu nhìn qua cảnh vật chung quanh bãi đỗ xe nói ra:

- Bất ngờ? Anh có phải điên rồi hay không, những người kia không dễ chọc đâu, chúng ta phải tránh đi mới tốt, còn có...

Liễu Thần Đình dừng một chút, tức giận nói:

- Anh muốn nắm tay của tôi tới khi nào?

- Ah! Ha ha, Tôi vừa rồi quá tập trung , nên quên mất!

Tần Nhị Bảo nghe Liễu Thần Đình nói như vậy, liền bỏ tay xuống, kỳ thật bạn biết rõ nhưng vẫn cố ý, bàn tay Liễu Thần Đình trơn mềm giống như không có xương, thật sự có chút không nở buông ra.

- Anh...

Liễu Thần Đình còn muốn nói thêm, Tần Nhị Bảo lại một lần nữa bắt được tay của nàng, hướng nàng thở dài một tiếng nói:

- Nhanh trốn đi, bạn hỏi đến rồi!

-Như thế nào? Anh sợ?

Liều Thần Đình nghi hoặc hỏi.

- Sợ, tôi có gì mà phải sợ.

Tần Nhị Bảo thần bí cười nói:

- Như vậy cô ở nơi này, đợi để xem kịch vui.

- Móa nó, cứ như vậy lại để cho bọn chúng chạy!

Đao Từ cùng hần mấy tên thủ hạ đuổi Tần Nhị Bảo cả buổi, vậy mà lại mất dấu ,trong nội tâm không khỏi có chút tức giận, lão đại lại để cho hần điều tra Tần Nhị Bảo. Hần buổi sáng cơm cũng không ăn, phải dậy sớm chạy đến bên ngoài biệt thự Ân Thế Bình ngồi chồm hổm chờ, rốt cục đợi được người này đi ra, cứ như vậy đi theo bọn hần vòng vo cho tới trưa mới đến cửa hàng, choáng váng hoa mắt mới nhìn thấy cơ hội để bắt, thế mà lại để cho bọn hần chạy mất dấu.

- Địch móa nó chứ.

Đao Từ nghĩ tới đây không khỏi lại mắng một câu.

- Đao ca! Nên làm gì bây giờ?

Nam từ đầu nhuộm được vàng chói mắt hỏi.

- Mày hỏi tao, tao hỏi ai. . .

Đao Từ đang muốn nói tiếp, bỗng thấy Tần Nhị Bảo từ phía sau xe đi ra.

Tần Nhị Bảo bộ dáng thoải mái hỏi:

- Huỳnh đệ, các chú đang tìm anh sao?

Đao Từ thấy Tần Nhị Bảo như thế thong dong, như là không có phòng bị gì, lại có chút khản trương. Chính mình lần này vì Thành lão đại dặn dò, để tỏ lòng thành cùng phòng ngừa vạn nhất, dẫn thêm ba huynh đệ theo.

- Cô gái đi cùng mày đâu rồi?

Đao Từ hỏi.

- Các chú vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, đừng trách anh không khách khí.

Tần Nhị Bảo đối với Đao Từ không trả lời vấn đề của mình rất là bất mãn, ngữ khí có chút uy hiếp.

- Móa nó, mày nghĩ mày là ai? Còn dám uy hiếp ông mày?

Đao Từ đối với lời nói của Tần Nhị Bảo rất là căm tức, thế nào lại có người dám uy hiếp xã hội đen.

- Không phải uy hiếp, mà là nhắc nhở thiện chí.

Đao Từ cùng Tần Nhị Bảo nói chuyện cả buổi, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, phát hiện cũng không có ai khác, lại nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, một mình một người, cũng dám cùng chính mình hung hăng càn quấy như vậy, thật sự là lá gan khá lớn đấy.

- Móa nó, có phải mày muốn đòn hay không?

Đao Từ mắng.

- Có phải muốn đánh hay không?

Ngữ khí của Tần Nhị Bảo bình tĩnh nói.

- Vậy còn phải nhìn biểu hiện của mày.

Đao Từ cười đắc ý nói:

- Trung thực trả lời vấn đề của tao, sẽ không bị đánh.

- Ah!

Tần Nhị Bảo đáp :

- Vậy chú có thể nói cho anh biết, ai phải các chú tới .
- Móa nó, mày óc lộn à? Tao đã nói với mày như thế, mày thế nào lại nghe không hiểu?

Đạo Từ bắt đầu hoài nghi Tần Nhị Bảo có phải hay không đầu óc có vấn đề, mắng:

- Ông mày không cho mày chút giáo huấn, đoán chừng mày cũng sẽ không khôn ra được.

Tần Nhị Bảo nghe Đạo Từ muốn động thủ, cười nói:

- Ah, chú hạ thủ nhẹ một chút, được hay không?
- Đạo ca, chớ cùng hấn nhiều lời, tiểu tử này khẳng định đầu óc có vấn đề!

Hoàng Mao chen mồm nói.

- Đúng vậy! Hoàng Mao, Đại Toàn, Cầu Từ, chúng mày tiến lên, để cho thằng nhóc này nhớ đời.

Đạo Từ ra lệnh.

Ba người này đã sớm kìm nén không được, Đạo Từ giọng điệu cứng rắn vừa ra khỏi miệng, bọn hấn liền xông tới, đều tại Đạo Từ trước thể hiện một chút, để cho hấn trước mặt lão đại thay mình nói tốt vài câu.

Tần Nhị Bảo thấy vậy ba người lao đến, thu hồi dáng tươi cười, giẫm chặn tại chỗ tiến về hướng người cách hấn gần nhất là Hoàng Mao, một cước bay lên đá, đem Hoàng Mao đá bay ra xa, đặt mông ngồi xuống, cả buổi dậy không nổi.

Vừa đắc thủ, Tần Nhị Bảo không thu tay lại, mà là nhanh chóng bắt lấy tay Đại Toàn, dùng khuỷu tay chỏ vào đầu hấn một chỗ rất mạnh. Đáng thương Đại Toàn bị một chỗ này, cũng giống tên trước ngã xuống đất, thống khổ trên mặt đất rên rĩ lên.

Cầu Từ còn lại chưa hiểu chuyện gì, trong quá trình xông về phía trước trong quá trình, chỉ thấy Tần Nhị Bảo xuất ra một nắm đấm lớn cách mặt của mình càng ngày càng gần. Vừa kịp phản ứng, muốn lùi về phía sau cũng đã muộn, hốc mắt trúng một đấm rắn chắc, thành ra trên đời sinh ra thêm một gấu trúc.

Toàn bộ chiêu xuất ra mau lẹ, nhanh như tia chớp, trọn vẹn chỉ một hai giây, Tần Nhị Bảo đã nhanh chóng thu thập ba thuộc hạ. Đạo từ ở một bên đứng quan sát, thuốc lá trên tay rơi xuống mặt đất, cả người bị dọa tới mức đứng chôn chân không nói ra lời.

Vừa rồi anh đã nhắc nhở chú rồi.

Tần Nhị Bảo đi đến trước mặt Đạo từ, nhặt lên điều thuốc lá trên mặt đất , đưa cho hấn, nhẹ giọng nói:

- Chỉ có điều chú toàn không thèm nghe, lần sau có thể đừng như nữa.

Đạo Từ cảm giác mặt mình đều bị dọa trắng bạch rồi, cũng chẳng quan tâm Tần Nhị Bảo đưa thuốc lá cho mình,, vội vàng lui vài bước, khẩn trương hỏi:

- Mày đến cùng . . Muốn làm . . . Cái gì?
- Mịa mịa.

Tần Nhị Bảo nghe Đạo Từ hỏi như vậy chính mình thấp giọng mắng một câu nói:

- Bà nội mày đem lời ông mày định nói ra nói mất, tao còn định hỏi mày đây này.
- Tao. . .

Đạo từ cố gắng ổn định lại tâm tình của mình, biết rõ lần này lão đại phân công việc cần làm là đập phá, nhưng tâm trạng hoảng hốt, trong đầu trống rỗng, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Lão đại của mày là ai?

Tần Nhị Bảo chăm chăm vào Đạo Từ hỏi.

- Long Thăng bang Đại Điền Nhị.

Đạo Từ bắt đầu đờ đẫn trả lời. (Biên: Thăng này cùi bắp vài, chưa oánh đã khai hết rồi)

- Long Thăng bang?

Tần Nhị Bảo không nghĩ đến bản thân không đi tìm bọn hán phiền phức, bọn hán lại tìm tới cửa. Trước đó Ân Thế Bình cho tư liệu không được đầy đủ cảm thấy đau đầu, thật sự là đi mòn gót tìm không thấy, có được mà không cần phí công. Hán nở nụ cười, giống như trúng thưởng lớn.

Liễu Thần Đình ở một bên chứng kiến toàn bộ quá trình, cảm thấy rất thật là khó tin, Tần Nhị Bảo không cần một phút đồng hồ đem ba người giải quyết xong, đã rất kinh ngạc, sau lại thấy Tần Nhị Bảo bị hắc đạo nhìn chằm chằm, ngược lại không sợ hãi mà rất vui vẻ, càng cảm thấy khó tin. Trong nhất thời cũng không biết nói gì, giống như ngây ngốc nhìn qua Tần Nhị Bảo cả buổi không nói ra lời.

Đạo Từ hoàn toàn hết chỗ để nói rồi, dù gì hán cũng là một coi như là lưỡi dao quen mùi máu, nhưng thấy vị này không theo lẽ thường, trong nội tâm không khỏi sinh ra sợ hãi. Thật sự không hiểu lão đạo muốn tìm hán rốt cuộc để làm gì?

- Mày trở về nói với lão đại mày một tiếng, tao muốn gặp hán!

- Cái gì?

Đạo Từ có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, mở to hai mắt hỏi:

- Mày xác định muốn gặp lão đại của chúng tao?

Lần này làm hỏng việc rồi, còn để cho Tần Nhị Bảo tìm tới cửa, chắc chắn sẽ khiến lão đại giận tím mặt, nhất định sẽ không tha cho mình. Vừa nghĩ tới lão đại hành động ngoan độc, trong nội tâm hán rét run từng hồi.

- Mày có ý kiến gì không?

Tần Nhị Bảo nhìn qua Đạo Từ hỏi.

Đạo Từ biết rõ mình nói gì cũng không ổn, chỉ có thể cười khổ nói:

- Mày đợi tao trở về báo cáo đã, đến lúc đó nói lại cho mày, được không vậy?

Hi vọng mày đừng làm cho tao thất vọng, bằng không thì, mày tốt nhất cầu thần phù hộ đừng nên gặp tao.

Nghe Tần Nhị Bảo nói vậy, Đạo từ biết mình không có hi vọng gì, mình tốt xấu gì cũng là một xã hội đen đã qua lẩn lộn, bình thường đều là uy hiếp người khác, không nghĩ tới hôm nay lại bị người khác uy hiếp. Thôi co được thì giãn được cười nói:

- Không dám, không dám, tôi sao dám lừa gạt ngài ah. Tôi làm cách nào tìm ngài?

Bất tri bất giác Đạo Từ liền đem xưng hô sửa lại.

- Tao tin là mày có thể tìm được tao.

Tần Nhị Bảo không khách khí nói:

- Tốt rồi, hiện tại mày có thể mạng thủ hạ, lẩn.

Đạo Từ biết rõ hôm nay xem như là hỏng hết rồi, đi ra ngoài nhất định không có xem hoàng lịch, mới chột vật như thế. Bất đắc dĩ đem theo mấy tên thuộc hạ, đỡ nhau ...mà bắt đầu, buồn bã rồi đi.

Liễu Thần Đình lúc này thật không biết làm sao đánh giá tên Tần Nhị Bảo này, cảm giác mình dùng tư duy bình thường sẽ không thể lý giải về hán rồi, vừa rồi thái quá khẩn trương, thế nên cả buổi nói không ra lời, hơn nửa ngày im lặng, đến lúc này mới nhìn Tần Nhị Bảo nói:

- Địa cầu rất nguy hiểm, anh hay là quay trở lại Hỏa Tinh a!

Tần Nhị Bảo có chút giật mình nhìn qua Liễu Thần Đình, hán không thể nào không nghĩ ra một nữ nhân rất lý trí, vậy mà giờ này cũng nói ra những lời như vậy, không khỏi nở nụ cười trả lời:

- Có cơ hội tôi sẽ trở về đây.

.....

- Công việc làm thế nào rồi?

Đại Điện Nhị nhìn qua Đạo Từ và mấy tên thủ hạ mặt mũi bầm dập, có chút dở khóc dở cười hỏi:

- Không phải lại thất bại đấy chứ?

- Đại. . . Ca

Đạo Tử cảm giác mình có chút da đầu run run trả lời:

- Tên kia thật sự rất lợi hại, mấy người chúng em đều bị hấn hạ bằng một chiêu.
- Thật không nghĩ ra, lão già Ân Thế Bình này lần này thỉnh bảo tiêu lợi hại như vậy.

Đại Điền Nhị tự nhủ.

- Còn có. . .

Đạo Tử nghĩ nửa ngày không biết nên nói sự việc kia như thế nào.

- Nói!

Đại Điền Nhị quát.

- Người kia muốn gặp gặp anh.

Đạo Tử tựa hồ mình cũng nghe không được âm thanh.

- Nói to lên.

Đại Điền Nhị nói ra:

- Mày nói nhỏ như vậy, nói cho mình mày nghe à?

Đạo Tử biết rõ tính tình lão đại rất không tốt, biết rõ chính mình làm sai chuyện, càng không dám thử thách sự nhẫn nại của hắn, vì vậy lớn tiếng nói:

- Tên kia muốn gặp gặp ngài!
- Cái gì?

Đại Điền Nhị biết rõ bọn hắn đem việc mình phân công thất bại rồi, nhưng không nghĩ tới sẽ biến thành như thế này vừa không có kết quả, vừa định nổi giận lôi đình, nhưng nghĩ lại, đột nhiên nở nụ cười.

Đạo Tử cùng mấy vị thủ hạ, nhìn xem lão đại vốn muốn đại phát lôi đình, đột nhiên không biết vì sao lại nở nụ cười, đều cảm thấy trong nội tâm sợ hãi, Đạo Tử nom nớp lo sợ nói:

- Đại. . . Đại. . . Ca!

Các người không có việc gì nữa! Đi xuống đi! Đại Điền Nhị hướng bọn họ phát phát tay, ý bảo bọn hắn lui ra ngoài

Đạo Tử cùng mấy tên thủ hạ tự nhiên có thể nhẹ nhõm như thế vượt qua đều có chút không dám tin, lúc này, bọn hắn dám nói nhảm cái gì, sợ lão đại thay đổi chủ ý, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.

Đại Điền Nhị vốn nghĩ lần này hành động thất bại muốn giáo huấn mấy tên thủ hạ thành sự không có, bại sự có thừa, nhưng nghĩ đến tên bảo tiêu kia, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi lại đề cho mình được như ý muốn. Cho nên, lần này đối với thủ hạ thất bại không có nổi giận, hơn nữa cảm thấy rất đắc ý, không cần làm gì mà vẫn thu lợi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu Loli Thỉnh Cầu.

- Có thể hay không cho thêm một cơ hội nữa à?

Tần Nhị Bảo nói với Liễu Thần Đình.

- Được rồi, miễn cưỡng là không có vui về gì.

Liễu Thần Đình cự tuyệt nói:

- Nói sau đi, tôi cũng mệt mỏi rồi.

- Vì cái gì không tiếp tục?

Tần Nhị Bảo có chút vẫn chưa thỏa mãn nói ra:

- Tôi còn chưa tận hưởng đây này.

- Cầu anh tha cho tôi đi.

- Ai... Cô cũng thiệt là, tôi đều cầu cô đã nửa ngày, cô sao lại nhẫn tâm cự tuyệt tôi như vậy?

Tần Nhị Bảo dùng ánh mắt đặc biệt ai oán nhìn qua Liễu Thần Đình hi vọng nàng có thể hồi tâm chuyển ý.

- Tôi nói anh có phiền hay không vậy?

Liễu Thần Đình tựa hồ bất đắc dĩ nói:

- Tôi nói không được là không được.

Ah, được rồi! Chúng ta trở về.

Tần Nhị Bảo bất đắc dĩ nói:

- Hôm nay đi, cái gì cũng không có mua phải trở về, thật là có chút đáng tiếc hix hix.

“Tôi hôm nay xem như hồng bét, cùng cái đồ quý sứ chán ghét đạo phố còn chưa tỉnh, còn chạy theo bốn tên người xấu, chạy tới chạy lui, trốn đi trốn tới, cuối cùng đồ quý sứ chán ghét đánh chạy người xấu, chính mình lại bị dọa không nhẹ, làm cho mọi việc lộn xộn lung tung hết.” Liễu Thần Đình trong nội tâm ai oán một câu.

Trong nội tâm mình bạch chính mình suy nghĩ bắt đầu rối loạn lên, nếu như lại như vậy đi đạo tiếp, nói không chừng còn có thể gặp việc gì khác, đến lúc đó mạng nhỏ khẳng định khó giữ được. Cho nên, mặc cho Tần Nhị Bảo như thế nào cầu khẩn, tình nguyện mệnh lệnh lão bản, cũng không thể không cự tuyệt hẳn.

Trong phút chốc đã trở lại biệt thự lớn của Ân Thế Bình, Tần Nhị Bảo biết rõ lần này nhất định là công không mà về, cũng không nói gì nữa, đã đi xuống xe, vừa định cùng Liễu Thần Đình nói gặp lại, ai ngờ Liễu Thần Đình lái xe thể thao, như gió như bay càng chạy càng xa.

- Thực hi vọng lần sau còn có cơ hội sờ bàn tay nhỏ bé của cô ấy.(Biên: cái tay mà cũng ước lần sau , nhà có con vêu lừa nó mà sờ)

Tần Nhị Bảo nhìn qua càng chạy càng xa xe thể thao tự nhủ, khỏe miệng hiện ra nhẹ nhàng tươi cười.

Tần Nhị Bảo tâm tình đang theo cùng Liễu Thần Đình, dĩ thường nhẹ nhõm, có một loại vui sướng nói không nên lời , thậm chí là vừa hát vừa hưởng biệt thự đi đến, ai biết mới vừa đi tới cửa ra vào biệt thự , chợt nghe trong phòng truyền đến

- Ah.

Một tiếng thanh âm kêu thảm thiết.

Thanh âm cực lớn, tiếng kêu rất thảm thiết chút nữa đem Tần Nhị Bảo phải ngồi trên sàn nhà. Bị tiếng kêu thảm thiết này ảnh hưởng, Tần Nhị Bảo rõ ràng cảm giác mình huyết khí dâng lên, tâm ý hoảng loạn, trầm nghĩ:

- WOW, ai có chiêu Sư tử hồng lợi hại như vậy? Không phải là cao thủ xông vào biệt thự, muốn cướp đi Ân Huyền Vũ đấy chứ?

Tướng tượng Ân Huyền Vũ gấp bất trắc, Tần Nhị Bảo rốt cuộc không kịp nghĩ tiếp, vội vàng bước nhanh tiến đến. Thế nhưng , lúc hần tiến vào mới phát hiện, trong phòng cũng không giống hần tướng tượng là có dấu vết đánh nhau. Trái lại, trong phòng như trước ngăn nắp và sạch sẽ sáng ngời.

- Anh trở về rồi hả?

Ân Huyền Vũ chứng kiến Tần Nhị Bảo , trong ánh mắt phát ra hào quang kỳ lạ , tựa hồ nhận được bảo vật sống là Tần Nhị Bảo, xem như cứu tinh bình thần nói ra:

- An Kỳ Nhi đang luyện hát, anh tới cùng nàng đi, tôi vừa vặn lúc này còn có một số việc phải xử lý.

- Luyện hát?

Tần Nhị Bảo nghi ngờ nói:

- Vừa rồi cái kia âm thanh kêu thảm thiết, là An Kỳ Nhi đang luyện hát?
- Anh nói cái gì đó? Cái gì kêu thảm thiết? Anh có biết thưởng thức hay không ?

An Kỳ Nhi tròn trắng mắt, bất mãn nói.

- Sax, Tôi nói sai rồi. Tôi vừa rồi có thể nghe nhầm.

Tần Nhị Bảo đánh trống lảng nói.

- Thế thì tốt, An Kỳ Nhi cùng Tần Nhị Bảo cùng luyện hát, chị lên lầu còn có một số việc, đi xử lý một chút.

Ân Huyền Vũ nói xong, cũng mặc kệ An Kỳ Nhi có đồng ý không, giống như trốn chạy khỏi tử thần , lập tức không thấy bóng dáng.

- Có thể khoa trương như vậy sao?

Tần Nhị Bảo nhìn theo thân ảnh Ân Huyền Vũ chạy trời chết, có chút khinh thường nói.

An Kỳ Nhi nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy, cao thấp đánh giá Tần Nhị Bảo trong chốc lát nói ra:

- Cũng được, tôi đây sẽ hát cho anh nghe , nghe xong cần phải cho ý kiến và nhận xét quý giá đó.

Tiểu loli ngực lớn muốn hát cho mình nghe, nghĩ thầm:

- Nàng nói chuyện ngọt ngào như vậy , hát lên nhất định rất không tồi.

Tự miệng đã muốn đáp ứng, cũng bốc phét nói:

- Không có vấn đề, đừng nhìn tôi đến từ nông thôn, muốn nói ca hát, mọi người đều nói tôi là Lưu Đức Hoa của thôn.

- A, không nghĩ tới anh là cao thủ thâm tàng bất lộ.

An Kỳ Nhi khích lệ nói:

- Một chút chờ tôi hát xong, anh cũng hát một khúc nhé.

- Okie.

Tần Nhị Bảo mỉm cười, ngồi ở trên ghế sa lon đùi vênh lên tại chân bắt chéo, bộ dáng xem ra rất thích thú.

- Tôi có thể bắt đầu.

An Kỳ Nhi ở trên máy karaoke gia đình chọn xong một khúc nói:

- Đây chính là bài tử của tôi, anh có thể nghe.

- Ha ha, tôi đang rửa tai lắng nghe.

Theo tiếng nhạc vang lên, tên ca khúc cũng hiện ra , Tần Nhị Bảo khoe miệng hiện vẻ tán dương tươi cười, thầm nghĩ: “Nhìn không ra này cô gái nhỏ này, còn có tài nghệ nha, cũng biết bài,của ca sĩ Hải Băng.”(Hạc giấy)

Nhưng nụ cười chỉ tồn tại đến khi An Kỳ Nhi mở miệng hát xong câu đầu tiên từ đó về sau, không thể cười tiếp nổi, mà bị thần sắc thống khổ thay thế, Tần Nhị Bảo hiểu ra chính mình lên phải thuyền giặc, rốt cục mình bạch Ân Huyền Vũ tại sao phải vứt bỏ hiềm khích lúc trước, nhìn thấy hân, như là nhìn thấy cứu tinh , sau đó nhanh như gió rời đi, một áng mây màu đều không lưu lại.

Mà An Kỳ Nhi vẫn hăng hái hát , Tần Nhị Bảo vẫn còn tiếp tục bị An Kỳ Nhi say mê tra tấn. Hân liên tục hỏi chính mình, trong cuộc sống thống khổ nhất là cái gì? Đáp án dĩ nhiên là nghe An Kỳ Nhi hát; như vậy chuyện thống khổ hơn? Chính là muốn đi lại không thể đi, bị buộc ở chỗ này nghe An Kỳ Nhi hát, vậy có so chuyện thống khổ nhất càng thống khổ đây sao? Chính là rõ ràng bị buộc nghe ca nhạc, , thỉnh thoảng còn phải giả vờ biểu lộ bộ dáng ưa thích.

“Cô nàng Ân Huyền Vũ chết đảm kia!” Tần Nhị Bảo trong nội tâm nhiều lần xoắn xuýt, trong miệng oán hận mà thấp giọng mắng: "Không phải là đắc tội cô em, vậy mà dùng loại phương pháp này trả thù anh sao?"

- Sẽ mãi cầm tay em và bên em

An Kỳ Nhi rút cục dừng lại, nàng đã biểu diễn xong, hướng Tần Nhị Bảo lộ ra bộ dáng tươi cười đáng yêu hỏi:

- Cảm thấy tôi hát được hay không?

- Rất tốt! Đúng là rất tốt.

Tần Nhị Bảo trái lương tâm khoa trương nói:

- Đặc biệt cuối cùng một câu, vậy mà từng chữ, cô đều có thể hát ra một giọng đặc biệt, thực không đơn giản.

- Thật vậy chăng?

An Kỳ Nhi đến cùng đơn thuần, không nghe ra Tần Nhị Bảo nói lời bịa đặt, trái lại còn rất cao hứng mà hỏi:

- Anh cảm thấy tất cả phối hợp điều hòa sao?

“Phối hợp điều hòa ? Trời ạ! Nàng như thế nào hỏi một vấn đề như vậy.” Tần Nhị Bảo kêu rên lắm bảm: "Nàng căn bản là không có gì điều hòa cả!"

- Nói nhanh lên.

An Kỳ Nhi mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn qua Tần Nhị Bảo thúc giục nói.

Tần Nhị Bảo do dự cả buổi, hay vẫn là không đem lời nói thật nói ra, tiếp tục trợn mắt bịa đặt nói:

- Hay tuyệt, quá hay, rất tuyệt vời, chưa bao giờ nghe ai hát hay như vậy.

- Thật tốt quá.

An Kỳ Nhi cao hứng nói:

- Vì biểu đạt lòng biết ơn với anh, tôi quyết định ban thưởng cho anh.

- Cái gì? Ban thưởng?

Tần Nhị Bảo cảm giác mình rút cục cực khổ đã qua , mấy lời nói dối vừa nãy vậy mà có ích đấy, hắn thậm chí bắt đầu đen tối thâm nghĩ: "Nàng có thể hay không chủ động hôn ta thoả một cái, hay là để cho ta kiểm tra, cặp Mimi của nàng?"

Tần Nhị Bảo vẫn còn đang tưởng tượng , An Kỳ Nhi không để cho hắn đợi quá lâu, nói :

- Vì ban thưởng anh, tôi quyết định lại hát một bài.

Bịch, Tần Nhị Bảo nghe được An Kỳ Nhi lời nói như thế , lập tức ngã xuống đất, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nói:

- Tiểu thư, cô xem tôi bên trên có mẹ già tám mươi, không có người chăm sóc, xin cô tha cho tôi đi.

Nói xong, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, so với lúc cha hắn qua đời, khóc còn muốn thương tâm hơn, cảm giác thật sự chân tình, mà ngay cả người giải nhất Oscar cũng theo không kịp.

- Chẳng lẽ vừa rồi là nh lừa gạt tôi sao?

An Kỳ Nhi nhìn qua Tần Nhị Bảo, có chút tức giận hỏi.

- Thực xin lỗi, tôi nói dối, tôi không nên lừa cô.

Tần Nhị Bảo quỳ trên mặt đất, hướng An Kỳ Nhi cúi đầu, cũng lâu lắm rồi, cho tới bây giờ hắn chưa từng thừa nhận sai lầm, nhưng giờ phút này, hắn cảm giác mình lần này thật sự quá sai lầm.

An Kỳ Nhi dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tần Nhị Bảo vừa quỳ vừa khóc, nói :

- Tôi có thể ko xử anh sao?

“Cô làm sao hiểu được! Đây gọi là có thể co thì cũng có thể duỗi” Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, trong đầu phản ứng đầu tiên.

- Anh đã thừa nhận sai lầm, tôi cũng không làm khó anh!

An Kỳ Nhi suy nghĩ, cuối cùng quyết định tha thứ cho hắn.

Tần Nhị Bảo âm thầm thở nhẹ nhõm ,nhưng hắn chưa kịp thở xong, An Kỳ Nhi lại nói:

- Nhưng là...

"Bà mẹ nó!" Tần Nhị Bảo mắng thăm: "Nha đầu chết tiệt kia, cô em đùa bỡn với cạp à."

- Tôi hy vọng anh có thể giúp tôi một việc.

An Kỳ Nhi nói.

- Việc gì cũng được?

Tần Nhị Bảo cảm thấy chỉ cần không Nghe An Kỳ Nhi ca hát, cái gì cũng có thể thương lượng.

An Kỳ Nhi nhìn qua vẻ mặt Tần Nhị Bảo biểu lộ chờ mong, trên mặt hiển hiện nụ cười quỷ dị.

Nhìn qua vẻ mặt kỳ dị của An Kỳ Nhi, Tần Nhị Bảo không khỏi rung mình một cái, trong nội tâm bắt đầu cầu nguyện, Phật Tổ xem trước kia con đối với ngài coi như cung kính, ngài nhất định phù hộ con hix hix...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Võ Quyết Dày Có Móng Tay Nhọn.

Vừa hướng Phật Tổ cầu cứu, Tần Nhị Bảo mới ý thức tới mình theo Đạo giáo, như loại thời khắc nguy cấp này, có lẽ nên hướng Thái Thượng Lão Quân cầu cứu, trong nội tâm từng đợt kêu rên, biết mình bị cô gái nhỏ này hù sợ tới mức đều có chút rối loạn trận thế.

An Kỳ Nhi lộ ra nụ cười quỷ dị, chẳng biết tại sao lại ngại ngùng mà bắt đầu..., nhấn nhó nói:

- Việc tôi yêu cầu anh, người ta xấu hổ á..., hi hi. . .

Còn chưa nói xong, bắt đầu bưng kín mặt, mặt đỏ ửng nở nụ cười.

Tần Nhị Bảo vẫn đối với mình còn là thân xử nam canh cánh trong lòng, mắt thấy An Kỳ Nhi đột nhiên thẹn thùng mà nói..., vừa mới kêu trời trách đất thoát cái lại trở nên đen tối bắt đầu..., nghĩ thăm:

- Cái cô gái nhỏ này, không biết có. . .he he.

Nghĩ đến chỗ này, cũng cùng An Kỳ Nhi nở nụ cười.

An Kỳ Nhi nhìn qua Tần Nhị Bảo vẻ mặt dâm đãng, kỳ lạ mà hỏi:

- Chẳng lẽ anh biết tôi yêu cầu làm gì?

Tần Nhị Bảo nghe xong, cho là mình đã đoán đúng, mắt nhìn thấy chính mình sắp cáo biệt kiếp xử nam, vui vẻ cười ha hả nói ra:

- Đương nhiên, tôi đây anh tuân tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, thông minh hơn người. . .

- Xong chưa?

An Kỳ Nhi một đầu hắc tuyến nhìn qua Tần Nhị Bảo lúc này đang tự sướng hỏi.

- Rồi.

Nghe khẩu khí của anh, hẳn là anh đồng ý.

An Kỳ Nhi vui vẻ nói ra.

- Đương nhiên. Không chỉ đồng ý, tôi đều có chút mong chờ rồi.

Tần Nhị Bảo mặt mũi tràn đầy tràn ngập chờ mong.

- Ân, cái này sau này rồi nói.

An Kỳ Nhi nói ra:

- Tôi ngày mai tới tìm anh.

- Ngày mai?

Tần Nhị Bảo về mặt nghi ngờ hỏi:

- Tại sao phải đợi đến ngày mai, tôi lúc nào cũng có thể ah!

- Nguyên lai anh vội vã như vậy.

An Kỳ Nhi đối với Tần Nhị Bảo thái độ vội vã như thế, cảm giác có chút ngoài ý muốn.

“Nói nhảm, chuyện này, dù là ai, cũng sốt ruột.” Tần Nhị Bảo trong nội tâm đen tối thầm nghĩ

- Ngay từ đầu nghĩ đến anh sẽ không đáp ứng, không nghĩ tới anh so với tôi còn sốt ruột hơn, anh là người thật tốt.

An Kỳ Nhi thiệt tình cảm tạ nói.

- Không cần khách khí. Kỳ thật tôi cũng không tốt như cô nói đâu.

Tần Nhị Bảo dứt lời, có chút xấu hổ nở nụ cười.

- Việc kia quyết định như vậy đi, ngày mai tôi tới tìm anh.

An Kỳ Nhi nói.

- Vậy thì ngày mai nhé.

Tần Nhị Bảo gặp An Kỳ Nhi còn kiên trì như vậy, có chút thất vọng nói:

- Vì sao lại phải chờ tới ngày mai cơ chứ?

- Chúng ta ngày mai mới có hoạt động.

An Kỳ Nhi không hiểu lắm nói:

- Cho nên anh phải kiên nhẫn chờ đợi.

“Hoạt động?” Tần Nhị Bảo trong nội tâm hơi hơi cảm giác được, An Kỳ Nhi nói công việc cùng mình làm không giống với mình nghĩ, liền lẩm miệng hỏi một câu:

- Hoạt động gì vậy.

- Là tặng quà cho mẹ góa con côai Tống Ôn Noãn.

An Kỳ Nhi mở to hai mắt, dùng một loại rất vẻ mặt đáng yêu nhìn qua Tần Nhị Bảo nói.

- Ôn hòa? Trời nóng như vậy có cái gì ôn hòa?

Tần Nhị Bảo biết rõ chính mình đã hiểu lầm, có hối hận nửa đường bỏ cuộc nói ra:

- Tôi ngày mai còn có việc đây này.

- Mặc kệ, anh đã đáp ứng tôi mà.

An Kỳ Nhi gặp Tần Nhị Bảo muốn nửa đường bỏ cuộc, uy hiếp nói:

- Anh đáp ứng tôi rồi, thì nhất định phải làm được, bằng không thì, tôi trước mặt cậu nói xấu anh, để cho cậu đem anh khai trừ.

- Cái này tùy cô.

Tần Nhị Bảo cảm thấy loại này uy hiếp đối với hắn căn bản không xi nhê gì, nghĩ thầm: "Nếu không phải lệnh thầy khó cãi, cô không khai trừ tôi, tôi còn

muốn bỏ đi đây này!"

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, An Kỳ Nhi biết uy hiếp của mình không có tác dụng với người này rồi, có chút tức giận nói:

- Anh làm sao có thể nói mà không giữ lời như vậy! Mới vừa rồi còn vội vã đâu rồi, vừa chớp mắt mà đã thay đổi ý kiến?

- Bộ đáng tức giận của cô thật đáng yêu nha!

Tần Nhị Bảo làm sao có thể đem hiểu lầm vừa rồi nói cùng tiểu loli này được, chơi xỏ lá nói:

- Tôi đổi ý rồi, cô làm gì tôi?

- Vậy là anh đang ép tôi dùng tuyệt chiêu?

An Kỳ Nhi đối với Tần Nhị Bảo chơi xỏ lá ngược lại không tức giận cười nói:

- Anh cũng đừng hối hận nhé.

- Tuyệt chiêu? Cô thì có tuyệt chiêu gì chứ.

Tần Nhị Bảo không quan tâm nói:

- Một cô gái nhỏ như cô có thể là tôi sợ sao?

- Gấp một ngàn hạc giấy để đến tình yêu đang đây...

An Kỳ Nhi nghe Tần Nhị Bảo khiêu khích, đã bắt đầu cao giọng hát.

Nghe được An Kỳ Nhi hát, Tần Nhị Bảo mặt thoáng một phát trắng rồi, trầm nghĩ:

- Thảm rồi, như thế nào cái vụ cô gái nhỏ này có thần công Sư Tử Hồng, lại quên mất nhĩ hix hix?

An Kỳ Nhi gặp Tần Nhị Bảo gặp mặt đều biến sắc rồi, cảm thấy cao hứng nói :

- Nếu như không đáp ứng, tôi sẽ đi theo phía sau anh không ngừng hát.

- Cái gì? Cô muốn lấy mệnh tôi à?

Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, mặt thoáng cái trắng biến thành xanh lá, bất đắc dĩ nói:

- Cô như vậy quá thất đức đi.

- Đây còn không phải là bị anh bức đấy.

An Kỳ Nhi cũng là về mặt oán hận nói:

- Đối với loại người như anh nói chuyện không giữ lời hứa, tôi cũng chỉ có thể dùng chiêu này! Tốt rồi, anh có đồng ý hay không?

- Coi như tôi sợ cô rồi!

Tần Nhị Bảo dừng một chút, nghĩ ra một kế nói:

- Kỳ thật, tôi rất muốn đáp ứng cô, nhưng là, tôi bởi vì là bảo tiêu của Ân tiểu thư, cho nên không thể rồi đi, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì, tôi không gánh nổi trách nhiệm

Dứt lời, giả bộ một bộ dạng rất trách nhiệm

- Ah, nguyên lai là như vậy!

An Kỳ Nhi mặt lộ vẻ ra hơi thất vọng, lẩm bầm nói.

- Đúng vậy, đương nhiên là như thế!

Tần Nhị Bảo cảm giác mình chưa từng có trách nhiệm như vậy, thấy An Kỳ Nhi nhanh bị chính mình lấy ra lý do thuyết phục, tiếp tục tăng sức mạnh nói:

- Cho dù tôi muốn đáp ứng, chú Ân cũng sẽ không đồng ý!

An Kỳ Nhi nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, thất vọng biểu lộ thoáng cái hề quét là sạch, thậm chí rất cao hứng nói:

- Ah, đúng rồi, tôi sẽ đi cầu cầu cậu, làm cho cậu đáp ứng, như vậy chẳng phải giải quyết được rồi sao!

Tần Nhị Bảo lúc này thật muốn hung hăng cho mình một tát, trong nội tâm oán giận nói:

- Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

- Kỳ thật tôi. . .

Tần Nhị Bảo lúc này lại cũng không nghĩ ra lý do đường hoàng, nhất thời nghẹn lời.

- Anh có phải hay không lại muốn nửa đường bỏ cuộc à?

An Kỳ Nhi thấy mình giúp Tần Nhị Bảo vấn đề lớn như vậy, hấn vẫn có ý muốn rút lui, trong lòng có chút bất mãn.

- Có phải hay không lại muốn bức tôi à?

“Móa nó, lại uy hiếp anh mày.” Tần Nhị Bảo trong nội tâm mắng thầm, nhưng chậm chạp không có tỏ thái độ.

An Kỳ Nhi gặp Tần Nhị Bảo chậm chạp không có tỏ thái độ, biết rõ hấn đang do dự, sợ phiền phức càng kéo dài, sẽ biến thành thất bại, nói:

- Rốt cuộc anh có đi không?

- Cái này. . . Cô dù sao cũng phải lại để cho tôi suy nghĩ a!

- Gấp một ngàn hạc giấy. . .

An Kỳ Nhi gặp Tần Nhị Bảo không có tỏ thái độ, vì vậy, lại bắt đầu hát.

- Tốt, tôi quyết định, tôi đi!

Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi vừa muốn háo, làm một bộ như trắng sỉ ra trần nói.

- Chớ miễn cưỡng ah!

An Kỳ Nhi vẽ mặt cười xấu xa nói.

- Một chút miễn cưỡng đều không có.

- Không miễn cưỡng sao vẽ mặt như thế?

An Kỳ Nhi nhìn qua Tần Nhị Bảo hỏi.

- Vậy cô muốn thế nào?

Tần Nhị Bảo dở khóc dở cười nói.

- Tôi thiếu nhất là phải cười một cái.

An Kỳ Nhi kiên nhẫn nói.

Tần Nhị Bảo cười xem ra so với khóc còn khó coi hơn, nhưng An Kỳ Nhi đối với Tần Nhị Bảo nghe lời, vẫn tương đối thoả mãn, khích lệ nói:

- Biểu hiện vô cùng tốt, chính là như vậy.

- Cảm ơn.

Tần Nhị Bảo ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại rất muốn bóp chết nàng.

- Ân, rất tốt! Ngày mai tôi tới tìm anh.

- Tốt, tôi chờ cô.

Tần Nhị Bảo làm ra một bộ rất chờ mong biểu lộ nói ra

- Tôi bây giờ đi về, bye bye!

An Kỳ Nhi phát phát tay, rời đi rồi.

- Hôm nay thật sự là ngày xui xẻo.

Tần Nhị Bảo nhìn theo bóng dáng An Kỳ Nhi đi xa, thấp giọng ai oán nói:

- Vì cái gì xui xẻo luôn là ta, ta hận!

Vừa định trở về gian phòng của mình, Ân Huyền Vũ đứng tại trên bậc thang nhìn qua hắt, vẻ mặt cười xấu xa.

- Nhìn cái gì vậy, tâm tình của tôi đang không tốt, tốt nhất chớ chọc tôi!

Tần Nhị Bảo tức giận nói.

- Nguyên lai anh cũng biết sợ đó à.

Ân Huyền Vũ dừng một chút nói:

- Còn nữa, về sau đừng có dùng loại này ngữ khí nói chuyện, coi chừng tôi lại để cho An Kỳ Nhi thu thập anh.

- Cô. . .

Tần Nhị Bảo mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn qua Ân Huyền Vũ, nghĩ thầm: "Hiện tại mọi người làm sao vậy? Chẳng lẽ thiếu đạo đức cũng có thể lấy bệnh?"

- Tốt Tốt coi như tôi sợ cô rồi!

Dứt lời, cũng lười đời co với nàng, hướng gian phòng của mình đi đến.

Ân Huyền Vũ nhìn qua Tần Nhị Bảo tựa như gà trống thua trận đồng dạng, xám xịt trở về gian phòng của mình, vui vẻ che miệng nở nụ cười, hướng phía bóng lưng Tần Nhị Bảo lớn tiếng nói:

- Đừng quên, buổi tối đi ra ăn cơm đó.

- Ăn cái rắm.

Tần Nhị Bảo oán hận nói:

- Anh đây hiện tại ý nghĩ tự sát cũng đã có.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Quan Tâm.

Bữa cơm tối này có lẽ Tần Nhị Bảo từ lúc chào đời tới nay, là bữa cơm tồi tệ nhất. Trong nhà ngoại trừ Ân Thế Bình ra, bất kể là ai, vừa nhìn thấy hắt tựa che miệng vụng trộm cười. Mà ngay cả Vương Bá luôn mang vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn thấy hắt cũng là mặt lộ vẻ ra vẻ vui thích. Còn cô nàng Ân Huyền Vũ chết tiệt kia thì khỏi nói, cô ả cười đến run rẩy hết cả người.

“Coi chừng cười vỡ bụng.” Tần Nhị Bảo nhìn Ân Huyền Vũ ngất ngheo cười, trong nội tâm nguyên rủa.

- A, chẳng lẽ cha bỏ lỡ cái gì sao?

Ân Thế Bình tan tầm vừa về đến, cảm nhận được trong nhà không khí có vẻ không bình thường, tựa hồ có chuyện vui vẻ gì đó, mà từ khi sau khi Tần Nhị Bảo xuất hiện, hướng chỉ đem nhanh như vậy vui cười đầy hương cao trào.

- Anh ta. . .

Ân Huyền Vũ bất chấp trong miệng còn đang nhai thức ăn, nói ra.

- Hôm nay đồ ăn chị Phi làm coi như không tệ.

Tần Nhị Bảo lập tức đã cắt đứt lời Ân Huyền Vũ..., lớn tiếng ngắt lời nói:

- Còn nữa, Vương Bá, hôm nay thời tiết khá nóng. Nóng quá ah, điều hòa đang mở đấy sao?

Àm, thức ăn cùng chén đĩa đang mang trong tay chị Phi rơi xuống trên mặt đất, văng đầy đất. Mà chị Phi lại không có mang thứ đó nhặt lên, mà là đứng tại chỗ cười ngặt nghẽo. Bởi vì cười rất kịch liệt, thịt trên người thịt cũng bắt đầu run lên.

Chị Phi cười làm cho mọi người rất cuộc không nhìn nổi, cũng cười theo ha hả. Trong lúc nhất thời, ở bên gian phòng trong đều tràn ngập tiếng cười, Ân Thế Bình càng thêm tò mò, nhưng không có hỏi lại điều gì.

- Xem ra chú Ân đối xử mọi người không tệ.

Lúc này Tần Nhị Bảo nhìn tất cả mọi người trong phòng, trước mặt Ân Thế Bình không để ý hình tượng cười to. Mà Phi Tỷ lại làm sai, vẫn còn dám lên tiếng cười to như thế, trong nội tâm bắt đầu có chút minh bạch, lão đầu từ tại sao phải ra tay giúp trợ Ân Thế Bình.

- Anh ta! Hôm nay xem như mất mặt to rồi.

Ân Huyền Vũ lúc này rốt cuộc không nín được nói ra:

- Bị An Kỳ Nhi thu thập quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Ah, vậy sao?

Ân Thế Bình nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy, cảm giác có chút ngoài ý muốn, hướng Tần Nhị Bảo cười hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Cái gì à?

Tần Nhị Bảo nghe được Ân Huyền Vũ nói như vậy, lập tức cảm thấy máu dồn lên trên mặt, nhưng vẫn là sống chết chống đỡ nói:

- Tôi nào biết có An Kỳ Nhi cao thủ thâm tàng bất lộ. Vậy mà tuổi còn nhỏ vậy mà luyện thành công pháp Sư Tử Hồng thất truyền đã lâu, tôi thực sự rất sợ cô ấy.

Tần Nhị Bảo nói vậy, làm cho mọi người lại cười ồ lên. Ân Huyền Vũ cười đến vận vẹo cả khuôn mặt, thờ không ra hơi nói:

- Nàng vậy thì có sao? Võ công như anh, mới chỉ có ngồi nghe hát xong, thờ cũng không kịp thờ, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Nàng thật sự là có công pháp Sư Tử Hồng, tôi tập võ từ nhỏ, chẳng lẽ tôi lại không biết?

Tần Nhị Bảo vẫn còn sống chết cãi cổ.

- Ha ha. . .

Tần Nhị Bảo dù sống chết chống đỡ cũng không thể gỡ gạc được chút thể diện, ngược lại lại để cho mọi người cười càng lớn hơn.

- Được rồi, được rồi.

Ân Thế Bình nghe bọn hắn đối thoại xem như minh bạch, đại khái hiểu rõ tình huống, mở miệng chặn lại nói:

- Tất cả mọi người đừng cười nữa, là tiểu Tần nhường cho An Kỳ Nhi mà.

- Đúng đấy, là như vậy.

Tần Nhị Bảo được Ân Thế Bình thay mình nói giúp, trong nội tâm hào cảm tăng lên vài phần.

Mọi người thấy Ân Thế Bình lên tiếng, cũng không hề cười tiếp, nhưng toàn bộ trong phòng hào khí xác thực sinh động rất nhiều, Ân Thế Bình tiếp tục nói với Tần Nhị Bảo :

- Đợi lát nữa ăn cơm xong, chú có một số việc muốn tìm cháu.

- Vâng.

Tần Nhị Bảo đáp, liền vui đầu bắt đầu ăn, tuy nhiên ăn rất khó coi. Nhưng còn hơn là ngẩng đầu lên để cho mọi người nhìn, thật sự không có phần dừng khí này.

Ăn cơm xong, Tần Nhị Bảo đi theo Ân Thế Bình vào thư phòng, ngồi xuống.

Ân Thế Bình rất ưa thích trà đạo, cho nên trong thư phòng Ân tổng bày đồ uống trà, mà uống trà cũng là một loại phương thức nghỉ ngơi sau khi bận rộn công việc của Ân Thế Bình.

Ân Thế Bình rót cho Tần Nhị Bảo một chén trà nói :

- Nghe Liễu thư ký nói, hai người hôm nay gặp được người của Long Thăng bang rồi hả?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình nói như vậy, trong nội tâm đã hiểu rõ, Liễu Thần Đình đã báo cáo tất cả, liền cũng không giấu diếm, nói ra:

- Đúng vậy! Hơn nữa cháu còn nói với bọn chúng, cháu muốn gặp lão đại của bọn chúng.

- Cháu nghĩ lão đại có đồng ý gặp mặt cháu không? Mà nếu có gặp cháu liệu còn nguyên vẹn trở ra không?

Ân Thế Bình cau mày.

- Chú an tâm. Cháu đồng ý gặp chúng là đúng ý lão đại bọn chúng. Còn có trở ra được hay không thì. Hắc hắc...

Về mặt Tần Nhị Bảo hiện lên vẻ gian xảo.

- Ha ha. . .

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc tán dương, khích lệ nói:

- Chàng trai, chú tin tưởng cháu.

- Cũng bình thường.

Tần Nhị Bảo đối với khích lệ của Ân Thế Bình lại không coi trọng, bình tĩnh hồi đáp:

- Cháu muốn làm như vậy, có thể sẽ đơn giản một ít.

- Đúng vậy, cứ làm theo cách của cháu đi.

Ân Thế Bình cũng không có ngăn trở, Tần Nhị Bảo là loại người thường có chút hành động điên cuồng, chỉ cần nói:

- Thực lực của cháu, chú hiện tại cũng đã rõ. Nhưng cháu một mình xông pha vào hang địch, đánh không lại phải biết lui, hiểu không?

- Vâng, cháu biết rồi.

Tần Nhị Bảo đối với mấy lời ân cần của Ân Thế Bình mà nói ngược lại rất hưởng thụ, cũng là cảm động một chút.

Ân Thế Bình thấy mình có gì cần nói đã nói hết, đổi chủ đề nói:

- Nhưng mà, lần này Liễu thư ký lại bị dọa.

- A, thật sao.

Tần Nhị Bảo nghe được Ân Thế Bình nói như vậy, quan tâm dò hỏi:

- Cô ấy không sao chứ?

- Khá tốt.

Ân Thế Bình khẽ cười nói:

- Chú cho cô ta vài ngày để nghỉ ngơi.

- Không có việc gì là tốt rồi, bằng không thì tội của cháu thật lớn rồi.

- Ha ha. . .

Ân Thế Bình cảm giác mình có chút ưa thích tiểu tử này, nói :

- Qua mấy ngày lại để cho cô ta cùng cháu đi mua quần áo.

- Còn mua nữa?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình nói vậy, thốt ra mà hỏi.

- Đúng vậy, cháu có ít quần áo lịch sự, về sau làm sao mặc ra ngoài làm việc được.

Ân Thế Bình giống như cười mà không phải cười nhìn qua hấn nói, trong nội tâm cảm thấy Tần Nhị Bảo là nhân tài hiếm có, cố tình muốn đề bạt hấn.

Nhưng lúc này trong đầu Tần Nhị Bảo, tất cả đều là Liễu Thần Đình mắng hấn lưu manh, lúc hôn dỗi bộ dáng rất đáng yêu, bàn tay nhỏ bé thì giống như không xương, nghĩ đến mà... Bây giờ nghe lại có cơ hội một mình cùng với người đẹp đi chung với nhau. Lần này không chỉ nắm tay người đẹp nữa, mà sẽ cố gắng sờ chỗ nào có cảm giác hơn nhiều. Nghĩ đến đây khuôn mặt dâm đãng của hấn lại được tái hiện.

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo cả buổi không nói lời nào, nhưng lại vẻ mặt tươi cười, Ân Thế Bình cho rằng giờ phút này hấn rõ ý tứ của mình. Đối với tương lai lại nhiều hơn mấy phần chờ mong, trong nội tâm bắt đầu hiện lên kế hoạch lớn. Hấn không nói gì nữa, mà là lẳng lặng ngồi ở một bên bắt tay vào việc pha cực phẩm trà Long Tĩnh.

- A, đúng rồi.

Ân Thế Bình nghĩ đến một việc, đột nhiên nói.

Ân Thế Bình đột nhiên nói làm cho Tần Nhị Bảo đang suy nghĩ loạn lên giật mình, lau nước miếng hỏi:

- Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?

- Ta đột nhiên nhớ tới một việc. Chú hi vọng cháu có thể đi xử lý một chút.

Ân Thế Bình nói.

- Chuyện gì?

- Cô cháu gái ngoại của chú, có nhờ chú đồng ý cho cháu ngày mai cùng nó đến viện dưỡng lão, thể hiện lòng thương người.

Ân Thế Bình nói ra.

- Cái gì?

Tần Nhị Bảo giật mình nói:

- Không nghĩ ra, cô ta thật sự gọi điện thoại.

- Ha ha. . . Hai đứa nhỏ này đều bị làm hư rồi. Có những lúc, cũng cùng cùng chú không biết lớn nhỏ đấy.

Ân Thế Bình nói đến các nàng, trong ánh mắt lộ ra nhu tình.

- Vậy ý của chú là sao?

Tần Nhị Bảo lúc này hi vọng Ân Thế Bình có thể cự tuyệt nàng

- Chú đã đáp ứng nó.

Ân Thế Bình nói ra:

- Cho nên đành nhờ cháu, ngày mai cùng nó đi một chuyến rồi.

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình nói như vậy, trong nội tâm một chút hi vọng nhỏ cuối cùng đều tan vỡ, chỉ có thể cười khổ nói:

- Vâng, cháu theo lời chú.

Ân Thế Bình hơi nở nụ cười, ông ta ý thức được Tần Nhị Bảo đã chậm rãi dung nhập vào gia đình của ông ta. Đương nhiên, đây cũng là kết quả ông ta hi vọng.

- Nếu không có việc gì nữa cháu về phòng trước để ngủ.

Dứt lời, Tần Nhị Bảo đứng dậy cáo từ.

- Ngủ ngon

Ân Thế Bình nói:

- Chúc cháu có một mộng đẹp.

“Mộng đẹp?” Tần Nhị Bảo bắt đắc dĩ lắm bả nói: "Hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới ngày mai, mình ngay cả tâm tình để ngủ cũng không có!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hơi Thở Ấm Muội.

- Mau thức dậy. mau thức dậy.

An Kỳ Nhi mở to đôi mắt thức dục Tần Nhị Bảo.

- Mẹ nó. Anh đang trong lúc mộng xuân lại bị cô em cắt đứt.

Tần Nhị Bảo mắt nhắm mắt mở trả lời.

Mùi từ miệng Tần Nhị Bảo phát ra làm cho An Kỳ Nhi đứng gần muốn té xỉu, vội lấy tay che mũi nói:

- Hôm qua anh ăn thức ăn không phải dành cho người à? Sao mà thối thế.

- Cô là ai?

Tần Nhị Bảo mở to đôi mắt, cùng An Kỳ Nhi bốn mắt nhìn nhau, do quá sát nhau nên chưa thể nhận ra ai, vì vậy hấn mở miệng hỏi.

- Không thể chịu nổi.

An Kỳ Nhi bị Tần Nhị Bảo áp sát mặt vào hỏi, vội vàng tránh xa ra nói.

- Tại sao lại là cô?

Tần Nhị Bảo vừa nhận ra An Kỳ Nhi liền nhảy dựng lên:

- Cô muốn làm gì? Cô đừng tới đây, tôi có võ công đó.

- Tôi sáng sớm gọi anh, tại sao anh lại có cái thái độ như vậy?

An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo có thái độ như vậy, làm nàng có chút mất hứng.

- Cô sợ tôi không giữ lời?

Tần Nhị Bảo cười nói:

- Tôi đáp ứng chuyện của cô, tôi sẽ thu xếp, cô yên tâm.

- Được rồi. Như vậy nhé.

An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo nói chắc như đinh đóng cột, thay đổi thái độ từ giận thành vui nói:

- Tôi ở dưới lầu chờ anh. Sau khi vệ sinh xong nhớ xuống dưới đó.

- Tuân mệnh.

Tần Nhị Bảo không biết kiếp trước mình tạo ác nghiệp gì, lại bị ma nữ này trèo lên đầu.

- Ha ha, trẻ nhỏ dễ dạy.

An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo nghe lời như vậy, rất cao hứng, dứt lời liền rời đi.

- Mọi nó chứ. Mình là bảo tiêu sao mà lại giống bảo mẫu đến thế.

Tần Nhị Bảo oán giận lắm lắm. Dứt lời, thở dài rồi chuẩn bị rời đi.

- Thế nào? Anh ta đáp ứng à?

Ân Huyền Vũ thấy An Kỳ Nhi xuống lầu, chủ động tiến lên hỏi.

- Hoàn toàn đồng ý.

An Kỳ Nhi hướng Ân Huyền Vũ giờ tay ăn mừng thắng lợi.

- Anh ta đã thực sự đáp ứng?

- Em chỉ nói để cho anh ấy đi giúp đỡ. Nhưng em không hề nói là làm cái gì.

An Kỳ Nhi nở nụ cười xấu xa nói.

- Ồ. Em không sợ anh ta đổi ý à?

Ân Huyền Vũ nghe An Kỳ Nhi nói vậy có chút không yên tâm nói.

- Có sợ. Vì vậy tới lúc đó mới dám nói cho anh ấy biết.

Ân Huyền Vũ nghĩ nghĩ nói:

- Với lại tới đó cũng không sợ anh ấy không muốn.

- Ha ha.

An Kỳ Nhi nở nụ cười nói:

- Đối phó với anh ta, em đã có tuyệt chiêu tất thắng.

- Ha ha...

Ân Huyền Vũ nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, liền nhớ lại bộ dạng Tần Nhị Bảo ngày hôm qua, không nhịn được che miệng cười ha ha nói:

- Nói thực, nếu cha chị không cho phép, chị cũng muốn đi cùng.

- Không sao đâu chị, lúc về em sẽ chụp cho chị vài kiểu ảnh.

An Kỳ Nhi vẻ mặt chờ mong nói, dứt lời hai người liền cười ha ha.

- Sáng sớm hai người đã tạo dáng kiểu này rồi à?

Tần Nhị Bảo thấy hai mỹ nữ sáng sớm không để ý đến hình tượng cười to, mở miệng liền trêu chọc.

- Ai cần anh lo.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo, liền tức giận trả lời.

- Tôi mà không đi qua, cũng chẳng có thừa hơi đi quản các cô.

- Mặc kệ anh.

Dứt lời, Ân Huyền Vũ chạy đến một bên vui vẻ vụng trộm.

- Chúng ta đi thôi.

An Kỳ Nhi vỗ vỗ Tần Nhị Bảo nói:

- Vì thời gian rất gấp, vì vậy chúng ta phải khẩn trương lên.

- Rốt cuộc cô muốn tôi giúp đỡ cái gì?

Tần Nhị Bảo vẫn còn có chút lo lắng hỏi. Hắn cảm giác An Kỳ Nhi tìm hắn giúp, chuyện không hẳn là đơn giản.

- Chúng ta vừa đi vừa nói. Hiện đã hơi muộn.

Dứt lời liền lời Tần Nhị Bảo ra ngoài.

“Ta kháo. Trước kia đều là ta ăn đậu hũ của người khác, không nghĩ tới hôm nay có người chủ động ăn đậu hũ của ta.” Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ Nhi kéo tay mình, trong lòng thầm tự sướng ()

- An Kỳ Nhi, mình ở chỗ này.

Một đứa con trai nhỏ tuổi theo hướng từ biệt thự đi ra ngoắc tay gọi.

- Ô, Vương Vĩ.

An Kỳ Nhi nhận ra hỏi:

- Sao cậu lại tới đây?

- Mình nhận lời tới đón cậu.

Vương Vĩ chỉ vào chỗ phía sau trên chiếc xe đạp của mình.

- Bọn mình làm sao ngồi được lên trên đó?

An Kỳ Nhi có chút khó xử nói:

- Chúng tớ có hai người mà.

Vương Vĩ lúc này mới phát hiện một người đàn ông đang nắm tay An Kỳ Nhi, trong lòng có chút khó chịu:

- Vị này chính là?

- Nếu như không đủ chỗ ngồi, tôi có thể ở nhà cũng được.

Tần Nhị Bảo thấy đây là một cơ hội liền nói:

- Đừng vội đắc ý.

An Kỳ Nhi nắm tay Tần Nhị Bảo càng chặt:

- Ngày hôm nay anh thực sự phải đi.

- Thế này...

Vương Vĩ thấy An Kỳ Nhi không e dè trước mặt mình nắm chặt tay một người đàn ông lạ, lại còn thân mật như vậy, tức giận nói:

- Hai người lấy xe của mình mà đi. Mình không đi.

- Như vậy sao được.

An Kỳ Nhi khuyên can nói:

- Cậu chính là người tổ chức hoạt động. Cậu không đi, mọi người biết triển khai ra sao.

- Thế này không được, thế kia cũng không được.

Vương Vĩ có chút tức giận nói:

- Vậy cậu muốn thế nào?

Tần Nhị Bảo luôn luôn không nói gì. Hắn ở giữa quan sát hai người nói chuyện. Hắn cũng nhận ra một chút hơi thở ám muội. Đối với Vương Vĩ vì sao tức giận, hắn cũng rõ ràng nhưng không có nói ra mà đứng ở một bên cao hứng.

- Vậy chúng ta cùng đi xe buýt. Mặc dù xa hơn một chút, nhưng dọc đường đi mọi người cười cười nói nói, cũng có chút vui vẻ.

An Kỳ Nhi đề nghị:

- Cũng chỉ có cách đó.

Vương Vĩ không tình nguyện gật đầu.

An Kỳ Nhi sợ Tần Nhị Bảo chuẩn mắt vì vậy giữ chặt lấy tay hắn. Mà Vương Vĩ bên cạnh thấy cảnh thân mật này, trong lòng mất hứng, nhưng không có biện pháp nói, chỉ đi theo phía sau. Ba người lầy phurong thức kỳ quái như vậy cùng nhau lên xe.

Thật vất vả mới chen được lên xe, An Kỳ Nhi lúc này mới yên tâm buông tay Tần Nhị Bảo ra, sau đó giới thiệu với hắn tình huống. Lớp học nghỉ hè, nghỉ đông hàng năm đều có truyền thống tốt đẹp đó là mang tình thương yêu bằng cách tâm sự với các cụ già, giúp đỡ bằng cách lao động dọn dẹp tại viện dưỡng lão.

Nhưng việc này không phải là quan trọng. Việc quan trọng nhất chính là, những người đi tới đó, phải rút thăm xem ai phải biểu diễn tiết mục làm cho các cụ già cảm thấy vui vẻ. Năm nay thật không may, An Kỳ Nhi rút trúng thăm phải lên biểu diễn, cho nên theo việc thông thường nàng phải lên đài trở tài (Một điệu sư tử hồng làm cho các cụ chết hết)

Còn biểu diễn cái gì, nàng cũng phải suy nghĩ rất nhiều. Nàng có viết một bản tóm tắt kịch bản kinh Phật nhưng không ai chịu hạ thấp danh dự diễn cùng với nàng. Cuối cùng hết cách nàng bèn phải hát, nhưng nàng lại hiểu rõ tài năng ca hát của mình. Vì vậy nàng tìm đến Ân Huyền Vũ, giúp nàng huấn luyện cấp tốc.

Ai biết được, ca xướng thực sự kinh thiên quỷ thần khiếp. Nàng tra tấn Ân Huyền Vũ nửa ngày, cũng không một chút tiến bộ. Sau đó Tần Nhị Bảo lại từ đâu mang xác tới, thông qua biểu hiện của Tần Nhị Bảo rất có thiên phú. Vì vậy nàng quyết kéo Tần Nhị Bảo đến đây, cùng biểu diễn với mình, mang cho các cụ già một chút thư giãn.

Nghe An Kỳ Nhi nói nhiều như vậy, Tần Nhị Bảo đại khái đã rõ tình huống, Tần Nhị Bảo thấy việc mang lại niềm vui cho các cụ là một việc thiện tích đức, trong lòng cũng thả lỏng đôi chút hỏi:

- Tôi phải diễn cái gì đây?

Ai ngờ, An Kỳ Nhi còn chưa mở miệng, Vương Vĩ ở một bên thấy bọn họ thân mật như vậy thì không vui. Thấy mình giống như cái bóng đèn, trong lòng càng khó chịu, nổi giận dưng dưng nói:

- Hai người có thời đi không. Muốn hôn thì về nhà mà thân thiết, nơi này là nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút.

- Cậu nói cái gì thế?

An Kỳ Nhi bị Vương Vĩ nói vậy, mặt đỏ bừng, định cùng hắn ầm ĩ một trận. Nhưng nghĩ lại việc chung, nên đành quay mặt làm không thèm để ý đến hắn.

Lúc này Tần Nhị Bảo càng xác định ý nghĩ của chính mình, trong lòng mừng rỡ, cảm thấy đây là cơ hội tốt để chuẩn khỏi An Kỳ Nhi, cọt nhả tiến đến trước mặt Vương Vĩ nói:

- Người anh em, có một chuyện, muốn nói với chú.

- Chuyện gì?

Vương Vĩ rất có địch ý nhìn Tần Nhị Bảo, lãnh đạm hỏi.

Tần Nhị bảo nhìn An Kỳ Nhi, nhắc đầu nhỏ giọng nói với Vương Vĩ:

- Có phải chú rất thích An Kỳ Nhi phải không?

Vương Vĩ mở to hai mắt, ngụy biện:

- Anh đừng có nói bừa.

- Vậy à. Vậy có thể là anh mày hiểu nhầm.

Tần Nhị Bảo giả bộ một bộ dạng tiếc hận:

- Vốn muốn giúp chú, không nghĩ tới anh đẩy lại hiểu nhầm.

- Anh thực sự muốn giúp tôi? Anh không phải là...

Vương Vĩ có chút không dám tin tưởng hỏi.

- Ủa, chú hiểu nhầm rồi. Kỳ thực anh cùng với cô ả này không có chút quan hệ gì, lần hỗ trợ này cũng là bất đắc dĩ.

- Vậy hai người còn tay trong tay?

- Ài, chú em. Nói thì thực dài dòng, chờ sau này có cơ hội, anh sẽ giải thích cho chú. Chú có phải là thích An Kỳ Nhi hay không?

Vương Vĩ hoàn toàn tin tưởng Tần Nhị Bảo, mở to hai mắt đáp:

- Đúng vậy, tôi thích cô ấy.
- Thích ở điểm nào?
- Tôi thích vì cô ấy điềm đạm nho nhã, thiện lương, có giáo dưỡng...

Vương Vĩ lái nhái nói một tràng ưu điểm của An Kỳ Nhi.

- Nói thật, chú nếu không nói thật, anh không thể giúp chú.

Tần Nhị Bảo không kiên nhẫn nói.

- Kỳ thật, tôi cảm thấy đáng người, đôi buổi (Cái này không biết em bé có độn hay không), cặp mộng... Nói chung là nhìn vào chỗ nào của cô ấy cũng thực mê người.

Vương Vĩ không chút ngượng ngùng nói.

- Đúng vậy. Chúng ta coi như là đồng đạo, như vậy anh sẽ giúp chú, chú yên tâm.
- Anh thực sự giúp tôi sao?

Anh mắt Vương Vĩ trở lên sáng long lanh.

- Đương nhiên.

Tần Nhị Bảo đáp ứng nói.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều rất vui sướng cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Biểu Diễn Một Tiết Mục.

Hai người nói nói cười cười một lúc, Vương Vĩ dường như nghĩ đến điều gì, hỏi:

- Anh có kế hoạch thế nào? Nói cho tôi nghe một chút.

Tần Nhị Bảo bị Vương Vĩ hỏi như vậy, cũng sửng sốt, nghĩ nghĩ một lát cuối cùng cũng thốt ra được hai từ:

- Không có.

Vương Vĩ không nói gì nhìn Tần Nhị Bảo nói:

- Nói cả nửa ngày, thì ra là anh đùa tôi à?
- Chú em đừng vội.

Tần Nhị Bảo nhanh chóng làm yên lòng nói:

- Chú em yên tâm. Anh là người có nghĩa khí, chú cứ từ từ, không phải lo.
- Anh làm được không?

Vương Vĩ bán tín bán nghi hỏi.

- Sao lại không được? Chú em an tâm đi.

- Được rồi, đại ca, vậy sau này hạnh phúc của em, toàn bộ nhờ vào đại ca.

Vương Vĩ xúc động, thay luôn cả xưng hô.

“Mẹ nó, hạnh phúc của anh mày còn không đâu vào đâu, chú cũng dám trông cậy vào anh, lá gan cũng thật lớn.” Tần Nhị bảo bắt đắc dĩ lâu bầu. Hắn mặc dù chưa nghĩ ra biện pháp nào, nhưng mà cuộc đối thoại vừa rồi, cũng làm cho hắn phát hiện ra một chút. Tần Nhị Bảo lại là người lớn hơn, thuộc loại tự học thành tài. Tuy rằng xuất thân từ nông thôn hẻo lánh, thủ đoạn tán gái có chút quê mùa, nhưng kiến thức cơ bản thì hắn cũng biết.

Hắn cũng nhận ra, An Kỳ Nhi đối với tiểu tử trước mặt này cũng có chút ý tứ, nếu không đối với hiểu lầm của Vương Vĩ, nàng cũng không có phản ứng kịch liệt. Đương nhiên việc trước mắt là Tần Nhị Bảo phải kiểm tra xem suy đoán của mình thế nào. Dù sao cũng cần phải chứng thực.

Đương nhiên Tần Nhị Bảo cũng không phải là loại người thích trêu đùa, mà hành động của hắn thực sự là bắt đắc dĩ. Hiện tại mà dây dưa với An Kỳ Nhi, sau khi làm hỏng việc của nàng, sẽ bị nàng dọa dùng Sư Tử Hồng hành hạ mình, như vậy so với chết đi còn dễ chịu hơn.

Nhưng cái này cũng chưa phải việc khẩn cấp nhất, mà là không biết phải biểu diễn cái gì. Bởi vì đối với hiểu biết của hắn, cô gái nhỏ này trong đầu có đủ các chiêu số, ngăn lại cũng cảm thấy sợ hãi. Vì vậy phải hỏi rõ ràng cho chắc ăn.

- An Kỳ Nhi, vừa rồi vấn đề tôi hỏi cô vẫn chưa trả lời.

Tần Nhị Bảo đến trước mặt An Kỳ Nhi hỏi.

Khuôn mặt An Kỳ Nhi thay đổi rất nhanh, thoáng cái đã hết giận, nhìn Tần Nhị Bảo cười nói:

- Đừng vội, tới lúc đó tôi sẽ cho anh biết.

- Vì sao phải đợi tới lúc đó? Bây giờ không được sao?

Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ Nhi lấp lửng như vậy, trong lòng có cảm giác được tình huống không hay.

- Sao? Muốn tạo phản à?

An Kỳ Nhi thô bạo hỏi.

- Gì chứ? Chẳng lẽ còn trốn được cô à?

Tần Nhị Bảo vẫn còn rất sợ uy hiếp của nàng.

- Nên biết hợp tác...

An Kỳ Nhi hừ một tiếng.

- Được rồi, tôi nghe lời cô.

Tần Nhị Bảo xin tha thứ nói, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn cắn răng nghe lời.

- Ngoan như vậy là tốt.

An Kỳ Nhi lộ vẻ tươi cười nói:

- Okie, đến nơi rồi, chúng ta xuống đi.

Đoạn đường này, Tần Nhị Bảo bắt đắc dĩ đi theo sau nàng, còn Vương Vĩ thì theo sau với vẻ mặt tự sướng, hắn đang ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp đang chờ hắn. Ba người cứ như vậy, mỗi người đều có một mục đích cùng nhau đến viện dưỡng lão. Vương Vĩ liền cùng hai người kia chia ra, bắt đầu công tác chuẩn bị.

- An Kỳ Nhi, rốt cuộc cậu đã tới.

Hứa Nghiên về mặt lo lắng nói:

- Bọn mình chờ cậu đã khá lâu.

- Thật xin lỗi.

An Kỳ Nhi chỉ vào Tần Nhị Bảo nói:

- Nếu không phải tại anh ta dấy loạn, mình cũng đã tới sớm.

- Là anh?

Hứa Nghiên ngược lên nhìn theo cánh tay An Kỳ Nhi hỏi:

- Không ngờ ở chỗ này lại gặp được anh.

- Cô là...

Tần Nhị Bảo cũng thấy mỹ nữ trước mặt nhìn quen quen, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

- Nếu lần trước ở nhà ga không nhờ cái “chân” của anh...

Hứa Nghiên nhắc nhở:

- Anh thật đúng là quý nhân hay quên.

- Ha ha, thì ra là cô à. Những chuyện tốt như vậy tôi làm nhiều lắm, nên một số bị quên. Thứ lỗi nhé.

Tần Nhị Bảo trắng tráo nói, tiến lên nắm lấy cánh tay Hứa Nghiên, sống chết không chịu buông tay, vẻ mặt đề tiện nói:

- Xin chào, tôi tên là Tần Nhị Bảo.

Dứt lời hần nỡ nụ cười mà hần tự cho là anh tuấn.

- Xin chào, em là Hứa Nghiên.

Hứa Nghiên cũng tự nhiên muốn giới thiệu, nài nỉ cảm tạ:

- Lần trước thực cảm ơn anh.

- Hai người biết nhau?

An Kỳ Nhi nhìn bọn hần hỏi.

- Ủ, lần trước nếu không có anh ấy, tiền của tôi đã bị giật mất.

Hứa Nghiên nói.

- Thì ra là thế.

An Kỳ Nhi gạt đầu, nhìn hai người đang tay trong tay trên chộc:

- Tần Nhị Bảo, xin anh lần sau nhìn thấy mỹ nữ thì kiềm chế chút nhé. Anh làm như vậy lần sau tôi sao dám mang anh đi cùng.

An Kỳ Nhi vừa nói vậy. Đối với loại người da mặt dày hơn da trâu như Tần Nhị Bảo thì không có vấn đề gì. Nhưng đối với Hứa Nghiên, nài nỉ đồ thăm mặt vội vàng rút tay về.

- Thật ngại quá. Gặp lại cô, tôi quá kích động nên thất lễ.

Tần Nhị Bảo cười cười nói.

- Được rồi, không còn thời gian nữa chúng ta chuẩn bị đi.

An Kỳ Nhi thấy không khí có chút ngưng đọng nên giải vây.

Bầu không khí xấu hổ rất nhanh tan biến, tất cả mọi người ai đều có việc phải chuẩn bị. An Kỳ Nhi mang Tần Nhị Bảo cùng vào phòng nói:

- Ngày hôm nay chúng ta biểu diễn là tóm tắt kinh Phật. Lời kịch chủ yếu là tôi nói, anh chỉ cần phối hợp là okie.

- Được rồi.

Tần Nhị Bảo vừa nghĩ thấy mình không cần phải nói nhiều, như vậy cũng rất đơn giản, liền nhanh miệng đáp ứng.

- Vậy anh đem quần áo của diễn viên phụ thay đi.

Hứa Nghiên là người phụ trách đạo cụ cùng với hóa trang, nài nỉ đem quần áo đưa cho Tần Nhị bảo.

- Gì? Để cho tôi mặc cái này?

Ánh mắt Tần Nhị Bảo tròn tròn, thầm nghĩ: “Bất minh mặt áo lộ ngực hở vai, mình làm sao mà mặc được đây?”

- Đương nhiên.

Hứa Nhiên nghĩ Tần Nhị Bảo đồng ý thế vai, đến bây giờ cũng không biết là như thế nào, có chút nghi ngờ:

- Chẳng lẽ An Kỳ Nhi không nói với anh sao?

Tần Nhị Bảo nghe Hứa Nhiên nói vậy, nhanh chóng đưa mắt về phía An Kỳ Nhi nhỏ giọng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

An Kỳ Nhi biết không thể giấu diếm được nữa, liền tiến lên nói:

- Đây chính là kịch bản tôi cả đêm mới viết xong, tên gọi là hai tiểu la ly. Anh chính là một.

“Cô lừa dối cũng thật tốt đó. Tổng cộng có hai người, tôi một lời kịch cũng không biết còn nói tôi là diễn viên. Cô không đi bán bảo hiểm thật sự đáng tiếc.” Trong lòng Tần Nhị Bảo nghĩ thầm, ngoài miệng thì tán dương:

- Ô, cô còn viết cả kịch bản nữa à. Thật là tài giỏi.

- An Kỳ Nhi ở trường là cô gái thiên tài đó.

Hứa Nghiên giới thiệu nói.

- Mọi hoạt động, kịch bản, chuẩn bị đều do cậu ấy lo liệu hết đó.

- Chẳng trách cô có rất nhiều thủ đoạn, thì ra là như vậy.

Tần Nhị Bảo nói.

An Kỳ Nhi biết chưa thể bắt được Tần Nhị Bảo lập tức nghe theo ý mình, nhưng những việc xấu trong nhà không thể nói trước mặt người ngoài, vì vậy nàng quay đầu nói với Hứa Nghiên:

- Anh ta cứ để cho mình, cậu lo việc của mình đi.

- Được.

Hứa Nghiên cảm thấy Tần Nhị Bảo có chút thú vị, nhưng không nói gì, lấy đồ chuẩn bị công việc trang điểm.

- Anh không mặc?

An Kỳ Nhi cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề.

- Không mặc. Bảo ai đó mặc đi.

Tần Nhị Bảo cự tuyệt:

- Tôi đường đường là nam tử. Hơn nữa, cô đã gặp qua la ly nào có râu chưa?

- Thế này nó mới tương phản, hài kịch mới có hiệu quả.

An Kỳ Nhi kiên nhẫn giải thích.

- Hài kịch? Tại sao tôi lại nhìn nó giống như bi kịch thế?

- Anh rốt cuộc có mặc hay không? Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm cái gì?

An Kỳ Nhi có chút không kiên nhẫn thúc giục.

- Cô có đánh chết ta, ta cũng không mặc.

Tần Nhị Bảo cự tuyệt.

- Trời đầy những mây xám, bước chân về con phố quen...

An Kỳ Nhi bắt đầu hát.

- Vô dụng.

Tần Nhị Bảo nói.

- Bỗng nghe lòng bao nỗi sầu, ôi thời gian đã rêu phong ai... hồ hồ hô ya á á

An Kỳ Nhi vẫn tiếp tục cất vang bài hát.

“.....”

Một lát sau, mặt Tần Nhị Bảo xám ngắt như tro tàn, vẻ mặt thì đại ra giống như thẳng ngổ. Hắn đứng yên tại chỗ mặc cho Hứa Nghiên làm gì thì làm, anh mắt chớp động long lanh nước mắt.

- Anh làm sao vậy?

Hứa Nghiên ân cần hỏi thăm.

- Tôi nghĩ tới mẹ của tôi?

Tần Nhị Bảo dường như muốn khóc lớn.

- Vì sao?

Hứa Nghiên kỳ quái hỏi:

- Làm sao anh lại nghĩ đến mẹ của anh thế?

- Có mẹ ở đây, các cô sẽ không khi dễ tôi như vậy.

Tần Nhị Bảo có cảm giác càng uất ức.

Hứa Nghiên cố gắng nhịn cười, không nói gì nữa. Nàng sợ nói thêm, chính mình sẽ thất lễ.

An Kỳ Nhi đã trang điểm xong chạy tới, nhìn nhìn khích lệ:

- Không sai, nhìn anh hóa thân thành con gái, thực sự rất giống.

Nghe An Kỳ Nhi nói vậy, Tần Nhị Bảo liền soi gương ngắm một chút. Quả nhiên An Kỳ Nhi nói cũng không có sai lắm. Hắn nhìn mình trong gương cũng thấy khá “xinh”, thân hình nhỏ gọn, tướng mạo dễ coi.

Không riêng gì Tần Nhị Bảo, Hứa Nghiên cùng An Kỳ Nhi ở một bên cũng gật gù.

- Được rồi. Không còn nhiều thời gian nữa, hai người lên đi. Cố lên.

Hứa Nghiên nhìn đồng hồ một chút, tiến lên thúc giục Tần Nhị Bảo còn đang say mê, đẩy hắn cùng An Kỳ Nhi ra lên sân khấu biểu diễn.

Tần Nhị Bảo bước từng bước không tình nguyện lên đài. Còn An Kỳ Nhi có cơ hội bộc lộ tài năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Vỡ Kịch Thành Công.

Tần Nhị Bảo bước lên sân khấu thì... Trời ạ, bên dưới toàn là các cụ ông, cụ bà bảy, tám mươi tuổi, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Ngày hôm nay đối với bọn họ mà nói, giống như là ăn tết. Các cụ già ai ai cũng mặc quần áo mới. Vì vậy làm cho Tần Nhị Bảo cảm động. Hắn tuy rằng văn hóa không cao, nhưng đạo lý kính già hắn cũng thấu hiểu.

Mặc dù lần này hần đóng vai con gái, hơn nữa lại là cô gái râu dài. Nhưng hần vẫn cố gắng đứng một chỗ, giống như thằng ngốc nhìn An Kỳ Nhi biểu diễn. Bởi vì trước đó An Kỳ Nhi căn bản từng giao nhiệm vụ, tất cả chỉ dựa vào phản ứng không cần nói gì cả, giống như là tượng gỗ, phối hợp biểu diễn với An Kỳ Nhi.

Có lẽ hần cùng An Kỳ Nhi trái ngược quá rõ ràng, mới đưa đến toàn bộ hài kịch. An Kỳ Nhi thì kiều diễm đáng yêu, còn Tần Nhị Bảo thì cao gầy, người thấp người cao trông khá buồn cười. Hơn nữa mấy hôm nay Tần Nhị Bảo khá bận rộn nên không cạo râu, đứng cạnh An Kỳ Nhi mịn màng mọng nước thì tương phản rất lớn. Tần Nhị Bảo phải lên đài bắt đấm dĩ nên mang khuôn mặt xám như tro tàn, ánh mắt thì đại đại ngổ ngổ làm cho các cụ dưới đài cười lớn.

Biểu diễn của hai người cũng rất thành công, đoàn người cười hết đợt này đến đợt khác. Mấy phút đồng hồ, không có một chút nào dừng lại. Vì vậy viện trưởng viện dưỡng lão kéo tay An Kỳ Nhi, sống chết không buông tha nói:

- Hai người dừng lại nghỉ một lát đi, nếu các người tiếp tục diễn, các cụ thể nào cũng có người cười đến tắt thở.

Biểu diễn đã kết thúc, hôm nay mọi người được trận cười thỏa thích, mọi người vây lại làm cho Tần Nhị Bảo cùng An Kỳ Nhi không tìm được lối ra. Thậm chí còn có một cụ già nắm lấy tay của Tần Nhị Bảo, sống chết cũng không chịu buông tay. Nói cái gì Tần Nhị Bảo giống như mối tình đầu của lão, nói lão muốn kết giao, xin QQ, số phone... Lão nghĩ đủ mọi cách để có thể liên lạc.

Làm cho Tần Nhị Bảo dở khóc dở cười nghĩ: “Khẩu vị của ông cụ này cũng thật khác người, mối tình đầu của cụ lại là cô gái có râu dài. (Cụ này bị dammei)” Nhưng lại không biết nói gì, cứ mặc cho cụ vuốt ve tay hần.

An Kỳ Nhi đối với lần thành công này dường như trong dự liệu. Tuy rằng có chút cao hứng nhưng về mặt năng lực lại rất ung dung. Nàng tươi cười một lát rồi có thể cáo từ đi xuống dưới đài. Tần Nhị Bảo thì thê thảm hơn, đột nhiên có được một cụ ông yêu mến, không biết làm cách nào thoát thân, chỉ có thể cười gượng.

An Kỳ Nhi cùng Tần Nhị Bảo biểu diễn thực sự thành công, trở thành điểm sáng của toàn hoạt động. Được viện trưởng khen ngợi, các thầy cô giáo cũng cảm thấy có mặt mũi. An Kỳ Nhi thì được khen ngợi rất nhiều... Tại kỳ hoạt động lần này, tất cả mọi người ai cũng đều vui vẻ.

Đương nhiên mọi người ở đây thì phải loại trừ Tần Nhị Bảo, thực tế hần cảm thấy thực buồn bực. Sau khi biểu diễn kết thúc, hần thật muốn mau rời khỏi viện dưỡng lão, liền bị ông già kia níu kéo. Cuối cùng hần phải bỏ đi hóa trang, lộ ra hình dáng của đàn ông, mới làm cho ông cụ thất vọng ly khi, lúc đó hần mới được thoát thân.

- Được rồi. Đừng buồn nữa.

An Kỳ Nhi an ủi Tần Nhị Bảo:

- Để báo đáp anh, hôm nay tôi mời anh ăn Kentucky Fried Chicken.

- Thôi đi, Tôi không thích ăn.

Tần Nhị Bảo tuy rằng ở thâm sơn cùng cốc, nhưng cũng có đi qua thị trấn vài lần. Đối với loại thức ăn nhanh mọc lên như nấm toàn Trung Quốc này hần cũng biết, cũng nếm qua một lần, cảm thấy không ngon. Hơn nữa cái Hamburd, cùng với hai ảnh thịt gà, lại có giá đến mười đồng, quả thực so sánh với giết tiền cũng không khác là mấy. Hơn nữa hương vị còn không bằng thịt kẹp của lão gia tử.

- Ô, anh không thích à?

An Kỳ Nhi hỏi:

- Vậy anh muốn ăn gì?

- Thôi đi. Tôi cũng không muốn ăn.

Tần Nhị Bảo cự tuyệt.

- Chán ghét, keo kiệt. Không đề ý tới anh.

An Kỳ Nhi gắt giọng, dứt lời liền xoay người rời đi, không hề đề ý Tần Nhị Bảo.

Hai người cứ vậy một trước một sau bước đi. An Kỳ Nhi đột nhiên nghe giọng Tần Nhị Bảo hô lên:

- An Kỳ Nhi, mau nhìn coi, có đĩa bay kia.

- Bệnh thần kinh.

An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo nói giỡn, cố ý không quan tâm.

- Ô kia, Vương Vĩ, sao cậu lại tới đây?

Tần Nhị Bảo lại hô.

- Ô, ở đâu?

An Kỳ Nhi nhìn xung quanh nói. Nàng ngó đi ngó lại mới biết mình bị mắc lừa. Tần Nhị Bảo nhìn nàng với vẻ mặt xấu xa. An Kỳ Nhi mặt đỏ lên, không nói gì, tiếp tục bước lên phía trước.

- Thành thật nói rõ đi.

Tần Nhị Bảo nói.

- Phải nói cái gì?

An Kỳ Nhi biết rõ còn giả bộ hỏi.

- Đừng giả bộ.

Tần Nhị Bảo nói:

- Có phải cô thích Vương Vĩ hay không?

- Anh phóng...

An Kỳ Nhi buột miệng nói, lại thấy như vậy có chút thất lễ, sửa lại:

- Anh nói huu nói vượn.

- Tôi thật sự nói đùa sao?

Tần Nhị Bảo trêu chọc:

- Vậy tại sao cô lại có phản ứng như thế.

- Tôi...

Mặt An Kỳ Nhi đỏ bừng, một hồi lâu mới nói:

- Tôi không quan tâm tới anh nữa.

- Ha ha...

Tần Nhị Bảo đắc ý cười, cuối cùng hắn cũng nắm được nhược điểm của nàng, trên mặt nở ra nụ cười thắng lợi.

.....

- Dao tử, Dao tử.

Đại Điện Nhị tại phòng mình hô.

Dao tử vội vàng chạy tới hỏi:

- Lão đại, anh tìm em?

- Đúng vậy. Mà biết tao tìm mày làm gì không?

Đại Điện Nhị hỏi ngược lại.

- Không phải là anh cho em đi tìm tên tiểu tử thối kia đến chứ?

Dao tử nghĩ nghĩ hỏi.

- Ha ha...

Đại Điện Nhị nghe Dao tử nói vậy, nở nụ cười khích lệ:

- Tuy rằng mỗi lần mày làm việc lung tung, nhưng có thể hiểu được ý tao, rất tốt.

- Hắc hắc.

Đạo tử nghe lão đại thổi phồng, có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Được rồi, mày đi tìm hắn, tao nghĩ phải nói chuyện một chút.

Đại Điền Nhị nói:

- Bản thân tao muốn coi tiểu tử thúí đó, có phải bộ dạng ba đầu sáu tay không.

- Nhưng mà.

Đạo tử mặc dù biết Đại Điền Nhị muốn tìm Tần Nhị Bảo, nhưng đoán không ra vì sao phải tìm. Hơn nữa một mực tìm cách bắt cóc tổng tiền. Kế hoạch lớn bị lão đại vô cớ kêu ngừng. Đạo tử xem ra, đây chính là tự tay bóp ***.

- Tốt lắm, mày đi làm việc đi.

Đại Điền Nhị cũng hiểu được Đạo tử muốn hỏi cái gì, nói:

- Lúc cần thiết tao sẽ nói cho mày biết.

Đạo tử rõ ràng ý tứ của lão đại, liền không nhiều chuyện nữa. Lão đại mất hứng, mình cũng không chịu nổi.

Đang chuẩn bị lui ra ngoài, Đại Điền Nhị nói với hắn:

- Nhớ dẫn hắn đến quán rượu chúng ta mới mở đó, sau đó nói chuyện với bọn Đại Cường, mang thêm người mai phục, xem bọn chúng xử lý thế nào.

- Vâng em hiểu.

Đạo tử đã rõ ý tứ của lão đại, biết một hồi kịch hay sắp diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đến Tổng Hội.

Trở về từ viện dưỡng lão, hai ngày liền Tần Nhị Bảo được nhân rồi. Ân Huyền Vũ được cha chăm sóc, cho nên cả ngày ở nhà đọc sách, luyện ca luyện cầm, biểu hiện ra nét thực nữ vốn có của mình. Đối với Tần Nhị Bảo, hắn không rảnh mà để ý. Ân Huyền Vũ không mang phiền toái đến cho hắn, hắn cũng chẳng đại mà chui đầu vô rọ.

Hơn nữa, An Kỳ Nhi từ ngày được Tần Nhị Bảo giúp hoàn thành vở kịch, nàng cũng không có lộ mặt. Mà điều này làm cho Tần Nhị Bảo dương dương đắc ý. Vì vậy trong hai ngày nay, Tần Nhị Bảo thực sự cảm thấy rất thú vị.

Nhưng mà bản thân Tần Nhị Bảo lại không chịu ngồi yên. Ngoại trừ mọi ngày bỏ chút thời gian luyện công, khi không có việc gì lại tìm bọn Trương Bình Sơn buồn dưa lê, cùng luyện quyền với nhau, đấu với nhau vài chiêu làm giãn gân giãn cốt. Bởi vì chuyện lần trước tại khách sạn, thấy Tần Nhị Bảo quyết đoán, giải quyết mau lẹ làm cho bọn họ khâm phục. Hơn nữa anh hùng trọng anh hùng, khi ở cùng một chỗ, khó tránh khỏi xưng huynh gọi đệ.

Trong đám bọn họ, Tần Nhị Bảo là nhỏ tuổi nhất, bản lĩnh cũng lớn nhất. Đối với đám người Trương Bình Sơn, bọn hắn bình sinh kính nể người có bản lĩnh. Bất tri bất giác cũng đem Tần Nhị Bảo đẩy lên vị trí lão đại.

- Bên ngoài có người tìm cậu.

Đang lúc bọn Tần Nhị Bảo tán phét, Vương Bá xuất hiện trước mặt hắn, dùng vẻ mặt lạnh lùng nói, nhưng ánh mắt hiện lên chút tình cảm thân thiết.

- Vâng, cháu sẽ qua liền.

Tần Nhị Bảo nhẹ nhàng cười, người mình đang đợi rốt cuộc đã tới.

- Bọn hắn tìm cậu có chuyện gì?

Vương Bá thấy Tần Nhị Bảo không nói gì, dò hỏi:

- Chẳng lẽ cậu biết bọn họ tìm cậu vì chuyện gì à?
- Đúng vậy.

Tần Nhị Bảo thoải mái nói:

- Bọn chúng nói là để cho cháu đi gặp lão đại của bọn chúng.
- Bọn chúng?

Vương Bá nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, ý thức được nguy hiểm mở miệng hỏi:

- Bọn chúng là ai?
- Bọn chúng là người Long Thăng bang.

Tần Nhị Bảo cũng có chút kỳ quái, không hiểu sao hôm nay Vương Bá lại hỏi nhiều như vậy.

- Thăng Long bang muốn bắt cóc Ân tiểu thư?

Vương Bá nghe vậy, cả người không khỏi run rẩy. Đối với hắn, sự tình Tần Nhị Bảo nói ra quá mức kinh hãi.

- Đúng vậy, bọn chúng mang cháu đi gặp lão đại.

Tần Nhị Bảo thấy biểu tình kinh hãi của Vương Bá, lại nhẹ nhàng nói thêm một câu, làm cho Vương Bá càng kinh hãi.

- Cái gì?

Vương Bá thật sự không biết phải nói thế nào. Tần Nhị Bảo này thực có hành động khác người.

- Được rồi, cháu phải đi đây.

Dứt lời, Tần Nhị Bảo đi ra ngoài cổng biệt thự.

- Chờ chút, bọn tôi cùng đi với anh.

Trương Bình Sơn nói. Trương Bình Sơn dù sao cũng là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, phương diện quyền cước tuy không bằng được Tần Nhị Bảo, nhưng cũng không tệ lắm. Mang theo hắn, không chừng có giúp đỡ rất nhiều. Hắn nổi tiếng với hai chiêu Phá Thạch Chuồng và Thiết Đầu Công.

Lúc trước vì học hai tuyệt chiêu này, cũng khổ công luyện tập. Cả ngày phải lấy tay gọt gạch, cầm gạch đập vào đầu. Thời gian hắn luyện công, làm cho công trường sản xuất gạch gặp không ít tai họa. Tại công trường thường không dám xếp gạch ra ngoài. Nhìn thấy hắn còn sợ hơn cả nhìn thấy chủ quản, mọi người đều phải đẩy xe gạch chạy trốn.

Dựa vào bản sự đó của hắn, sau khi giải ngũ được Ân Thế Bình mời làm bảo tiêu. Lý Lương cùng Lưu Bảo cũng không khác gì so với Trương Bình Sơn. Bởi vì lần trước do chủ quan nên đã bị La Thế Hàn cho một bài học. Tuy Ân Thế Bình không có trách cứ hai người, nhưng trong lòng vẫn còn cay cú, cuối cùng cũng phải thốt lên:

- May mắn cho tên chó má La Thế hàn bị cảnh sát bắt. Nếu mà rơi vào tay ông mày, thế nào cũng ph

-Ha ha, không cần! Tần Nhị Bảo nói:

- Một mình tôi là đủ rồi!

Nghe hắn nói như vậy, cả bọn Vương Bá hai con mắt đều là nhìn thẳng, trầm nghĩ: -

Tiểu tử này cũng có chút không biết trời cao đất rộng là gì!

- Tốt xấu gì thì thêm một người cũng là thêm phần sức mạnh, có thể hỗ trợ lẫn nhau

Lý Bảo khuyên nhủ.

- Cám ơn ý tốt của mọi người, thực sự không cần!

Tần Nhị Bảo nói: -

-Tôi đi rồi, trở lại ngay.

Mọi người thấy Tần Nhị Bảo khẳng khăng như thế, cũng chỉ có thể cho hắn đi.

Tần Nhị Bảo đang lúc mọi người nhìn tiễn chân, sải bước hướng cửa trước đi tới, ai ngờ, mới vừa đi được một nửa, Tần Nhị Bảo lại chạy trở về, cột nhà đến trước mặt Vương Bá nói: -

Vương Bá, nhờ ngài một điều thôi.

-Chuyện gì?

Vương Bá hỏi:

-Có phải hối hận rồi hay không ?

-Hối hận?

Tần Nhị Bảo mở to hai mắt nói:

-Không có a!

-Vậy cậu có yêu cầu gì?

-Cháu nghĩ nhờ bác nói với Phi Ty một tiếng, buổi tối nấu nhiều com một chút.

Tần Nhị Bảo nghĩ nghĩ nói:

-Bởi vì cháu cảm thấy được hôm nay sẽ phải vận động mất nhiều thể lực, sau khi trở về sẽ rất đói.

Mọi người vừa nghe xong, nhất thời toàn bộ ngã chổng vó, Cùng mắng:

-Mẹ nó, giờ là lúc nào, vẫn không quên ăn.=.=

-Ha ha .

Tần Nhị Bảo tuy da mặt tương đối dày, nhưng bị mọi người quở trách vẫn còn có chút ngượng ngùng.

-Tốt lắm, tôi đi đây!

Tần Nhị Bảo nói xong, trong ánh mắt mọi người, hướng bên ngoài biệt thự cất bước.

-Người này can đảm, rốt cuộc là dùng cái gì làm?

Luôn không nói chuyện Lý Lương, tự hỏi.

-Người này ta thấy hắn giống một quái thai a.

Trương Bình Sơn nghe được Lý Lương lầm bầm , hướng phương hướng Tần Nhị Bảo đang đi nói:

-Hi vọng hắn có thể bình an trở về.

Trương Bình Sơn buổi nói chuyện, giống như nói ra tiếng lòng mọi người , đều không hẹn mà cùng hướng phương hướng Tần Nhị Bảo đi mà nhìn..

Tần Nhị Bảo đi ra cửa lớn, gặp một chiếc limo, liền đi đến gần nhìn, thấy vẫn là bốn người ngày đó theo dõi mình, ngồi ở trong xe chờ đợi, nói: -

-Các người là tới đón ta ?

-Nói nhảm.

Đạo tử thâm nghĩ:

-Sáng sớm như vậy, không đến đón người, ta chạy xe đến đây để tập thể dục à?

-À, đúng vậy, mời lên xe.

Đạo tử biết Tần Nhị Bảo lợi hại, tuy rằng trong lòng không phục, nhưng ngoài miệng như cũ cung kính nói.

-ok men!

Tần Nhị Bảo mở cửa xe lên xe, hỏi:

Là người lái Đại cho các người lái xe tới đón ta?

-Đúng vậy

Đạo Tử hồi đáp

-Xem ra lão Đại các người so với các người còn hiểu chuyện!

Tần Nhị Bảo ngồi ở trong xe nhìn xung quanh nói.

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, bọn Đạo Tử mồ dề toát mồ hôi hột, Đạo Tử cười khỏ nói:

-Chúng ta tốt xấu cũng là xã hội đen, có thể giữ lại cho bọn ta chút mặt mũi được không?

-Mặt mũi là dựa vào thực lực kiếm được, không thể hi vọng người khác cho.

Tần Nhị Bảo giọng dạy bảo nói: -

Đầu năm nay có thực lực mới có mặt mũi.

"..." Đạo tử thật sự không bó tay, trầm nghĩ:

-Xem như người lợi hại, được chưa!

Ba tên còn lại cũng không nói gì nhìn thấy Tần Nhị Bảo, cũng biết sự lợi hại của hắn, cúi đầu như chim cánh cụt, cái rắm đều không dám thả =.=.

-Hào, lái xe!

Tần Nhị Bảo chỉ huy nói :

-Hướng mặt trời xuất phát.

-Ta ngất, người đi du lịch a?

Đạo tử nghĩ đầu óc tên này phải không có vấn đề, nhưng xem thân thủ hắn lợi hại như vậy lại không giống, vì thế, lắc lắc đầu, trầm nghĩ:

-Người cứ cười đi, rồi chút nữa khóc."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tứ Đại Kim Cương.

Không bao lâu thì xe chạy đến quán bar Đại Điện Nhị chỉ định, Đạo tử nói với Tần Nhị Bảo:

- Xuống xe, lão đại chúng tao đang chờ mày.

Dứt lời, liền cùng ba người khác dẫn Tần Nhị Bảo vào trong quán rượu.

Chỉ một lát, Đạo tử dẫn Tần Nhị Bảo vào bên trong. Mà lúc này, Đại Điện Nhị đang ngồi trên ghế sa lon giữa đại sảnh chờ bọn hắn.

Đạo tử thấy Đại Điện Nhị, chạy đến cung kính thưa:

- Đại ca, người anh cần đã tới.

Tần Nhị Bảo ở sau lưng Đạo tử, nhìn theo thanh âm của Đạo tử, cẩn thận đánh giá Đại Điện Nhị. Hắn khoảng hơn ba mươi tuổi, đeo kính mắt Phôn-

pênh, làn da trắng sạch, đầu tóc gọn gàng, không có một chút bộ dạng hung ác của đại ca xã hội đen. Ngược lại trên người hắn còn tỏa ra khí chất nho nhã, làm cho Tần Nhị Bảo cảm giác hắn có phần giống thương nhân hơn.

Nhưng việc này cũng không ngoài suy nghĩ của hắn, bởi trước đó Ân Thế Bình đã cung cấp hình của hắn. Cho nên, đánh giá hắn một chút liền chuyển sang cặp đôi mỹ nữ bên cạnh Đại Điền Nhị.

Hai mắt Tần Nhị Bảo lập tức phát sáng. Mỹ nữ này đáng người nóng bỏng, nàng mặc trên người cái gọi là quần áo thì hơi quá, hai tay ôm lấy cổ Đại Điền Nhị, không thèm quan tâm đến người xung quanh. Thỉnh thoảng nàng nói chuyện với Đại Điền Nhị, nở nụ cười duyên dáng mê người.

- Đại ca, người anh cần gấp đã mang đến.

Đạo tử đội một lúc không thấy trả lời, bèn nhắc lại.

- Biết rồi.

Đại Điền Nhị lên tiếng, sau đó nói với mỹ nữ bên cạnh:

- Được rồi Ly Ly, lúc này có một số việc anh cần xử lý, lát nữa sẽ tới tìm em.

Ly Ly nghe Đại Điền Nhị nói như vậy, nhu thuận từ trên đùi hắn đứng lên, hướng ra ngoài đại sảnh, sau đó quay lại tặng cho Đại Điền Nhị một nụ hôn gió.

- Con ** nhỏ.

Đại Điền Nhị râm rã nói, nhưng vẫn không quên sờ sờ bờ mông ả.

- Đáng ghét.

Ly Ly quay đầu lại, làm nũng cười mắng một câu sau đó rời đi.

- Nghe nói mày muốn gặp tao?

Sau khi Đại Điền Nhị nhìn Ly Ly rời đi, quay đầu lại hỏi Tần Nhị Bảo.

- Cái gì?

Ánh mắt Tần Nhị Bảo đang dán chặt vào bộ dáng hấp dẫn của mỹ nữ đang xa dần kia, nhất thời không kịp phản ứng.

- Mày đang làm cái gì thế? Lão đại của chúng tao đang hỏi mày đó.

Một tên mặc áo đen đứng bên cạnh Đại Điền Tử to mồm quát.

- Ở đứng vậy.

Tần Nhị Bảo lúc này mới kịp phản ứng trả lời. Dứt lời liền tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, vênh mặt nói:

- Tao không thích đứng nói chuyện.

- Mày nghĩ mày có tư cách ngồi nói chuyện với tao sao?

Đại Điền Nhị lạnh lùng hỏi.

- Vậy mày muốn tao thế nào mới có đủ tư cách đây?

Tần Nhị Bảo hỏi ngược lại. Đạo tử ở một bên nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, sợ run lên cầm cập. Hắn chưa từng thấy có người nào nói với lão đại như vậy, thậm chí: “Tiểu tử này muốn tìm chết.”

- Ha ha...

Đại Điền Nhị thấy Tần Nhị Bảo hỏi ngược lại mình, cũng không có tức giận, ngược lại phát ra tiếng cười. Mà Tần Nhị Bảo thấy hắn cười mình cũng cười theo. Trong lúc nhất thời, cả quán tràn ngập tiếng cười của hai người này.

- Có đứng khỉ.

Về mặt Đại Điền Nhị đột nhiên nghiêm túc khích lệ.

- Cám ơn.

Tần Nhị Bảo trả lời.

- Bình thường những người có dũng khí giống mày, rất nhanh chết đó.

Đại Điền Nhị không chút biểu cảm. Dường như đối với hắn, giết người giống như giết một con gà.

- Ô thế à.

Tần Nhị Bảo tuyệt không để ý đến uy hiếp của Đại Điền Nhị, tùy ý nói:

- Vậy phải nhìn xem mày có thực lực lấy mạng của tao hay không?

- Vậy à?

Đại Điền Nhị không nghĩ rằng Tần Nhị Bảo lại hồ báo như vậy, nhất thời hứng thú cười hỏi:

- Chẳng lẽ mày không sợ chết?

- Mạng chỉ có một, nhưng tao không tin là lại chết sớm như vậy.

Tần Nhị Bảo mườì phần khí phách trả lời.

- Có dũng khí.

Đại Điền Nhị tiếp tục khích lệ.

- Cảm ơn.

Tần Nhị Bảo lại lễ phép trả lời.

Đại Điền Nhị cảm giác chuyện này càng ngày càng có ý tứ, đối với bảo tiêu Ân Thế Bình mời tới, hứng thú càng lúc càng lớn, cười nói:

- Thăng nhóc, hung hăng càn quấy là phải có năng lực.

Nghe Đại Điền Nhị nói vậy, Tần Nhị Bảo trong lòng đã sớm có chuẩn bị, không chút sợ hãi nói:

- Mày muốn gì?

- Tao muốn xem mày có năng lực như thế nào?

Dứt lời, Đại Điền Nhị vỗ tay mấy tiếng, từ trong đại sảnh bước ra bốn tên khôi ngô, vạm vỡ.

- Ô, chính là mấy thằng này?

Tần Nhị Bảo vẻ mặt tỉnh bơ hỏi.

- Ha ha...

Đại Điền Nhị thấy vẻ mặt Tần Nhị Bảo vẫn tỉnh bơ, trên mặt hiện lên thần sắc kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục cười nói:

- Đám người này là tứ đại Kim Cương, đã lâu nghe danh của mày, muốn cùng mày luận bàn một chút.

Tần Nhị Bảo nhìn bốn tên này, khóe miệng nhếch lên coi thường, cười nói:

- Tao đã lâu không có vận động, nên cũng có chút khó chịu. Ngày hôm nay cùng mấy thằng này hoạt động một chút.

- Ha ha...

Đại Điền Nhị nở nụ cười, trong ánh mắt giống như dã thú hung ác, vung tay lên nói:

- Lên.

- Chờ một chút.

Tần Nhị Bảo đột nhiên hô.

Bốn tên vừa định xông lên phía trước, đột nhiên Tần Nhị Bảo hô lên một tiếng, đều không tự giác quay đầu nhìn Đại Điền Nhị. Đại Điền Nhị cũng có chút nghi hoặc hỏi:

- Sao? Còn có chuyện gì?

Tần Nhị Bảo nhìn nhìn xung quanh nói:

- Nếu ở đây đánh nhau, chẳng may bàn ghế bị hư thì tao không phải đền chứ.

Mọi người nhất thời ngây ngốc nhìn hắn, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết hắn có ý tứ gì. Đối với những lời này của hắn, cũng không biết nói sao, là nói hắn hài hước? Hay là đầu óc có vấn đề?

- Ha ha... Thú vị, thật thú vị.

Đại Điện Nhị ha ha nở nụ cười, vỗ tay nói:

- Ha ha... Tần tiên sinh thực là hài hước.

- Tao không pha trò, mà là tao nói thật.

Tần Nhị Bảo thành thật nói:

- Như vậy đánh hỏng đồ ở đây thì không liên quan đến tao chứ.

- Mày yên tâm.

Đại Điện Nhị càng ngày càng cảm thấy Tần Nhị Bảo thú vị. Hơn nữa cũng nhìn hắn chăm chăm nói:

- Mày cứ coi như phá nát mọi thứ ở đây, cũng không tính gì hết.

- Vậy tao an tâm.

Tần Nhị Bảo nghe Đại Điện Nhị nói vậy, như trút được gánh nặng, hắt thở ra nói:

- Chúng mày bốn đứa lên hết đi.

- Không biết có bản lĩnh gì mà tự tin cao như vậy?

Đại Điện Nhị là lão đại của một hắc bang, nên kiến thức cũng khá rộng rãi. Càng quan sát Tần Nhị Bảo càng cảm thấy hắn thâm sâu không lường được.

Xưa nay hắn luôn làm việc rất chu đáo. Đối với Tần Nhị Bảo này mới xuất hiện thời gian ngắn, rõ ràng chưa biết bản lĩnh ra sao. Vì thế, hắn dùng tứ đại Kim Cương, để xem thực lực của Tần Nhị Bảo ra sao mà có thái độ coi trời bằng vung như vậy.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn âm hiểm tươi cười:

- Lên đi, cho thằng nhóc không biết trời cao đất rộng này kiến thức sự lợi hại của chúng mày.

Cùng lúc đó, Tần Nhị Bảo thu hồi bộ dáng coi trời bằng vung của mình, chuẩn bị ứng chiến...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Dùng Trí Đầu Kim Cương.

Bốn tên lực lưỡng thấy Tần Nhị Bảo nhà ta chẳng phải cường tráng gì, ngược lại còn có chút gầy yếu, cảm thấy ông chủ giết gà dùng dao mổ trâu. Trong đó một tên đầu to để tóc hình tam giác kêo gào lớn, nói giết Tần Nhị Bảo nấu súp, cũng chưa đủ lót dạ buổi tối, làm cho những tên Long Thăng bang còn lại đang giương nanh múa vuốt một trận cười vang.

Đương nhiên, tại nơi này trong quán rượu còn có hai người không cười, một là Tần Nhị Bảo, một người khác chính là Đại Điện Nhị ông chủ của đám người đang cười. Đại Điện Nhị cảm thấy Tần Nhị Bảo có thể bình tĩnh, nhất định phải có chút bản lĩnh mới có thể trấn định như thế. Hắn muốn biết, Tần Nhị Bảo rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, cho nên hắn đối với bọn thuộc hạ đang cười lại chỉ im lặng. Mà Tần Nhị Bảo, đối mặt cường địch, rất tỉnh táo

bình tĩnh, không dám có chút chủ quan, đương nhiên cũng sẽ không cười.

Tần Nhị Bảo trong lòng hiểu rõ, bề ngoài là hắn cùng bốn tên cơ bắp đọ sức với nhau, nhưng thật ra là cùng Đại Điền Nhị đọ sức. Mà cùng Đại Điền Nhị đọ sức, không riêng gì đấu lực, mà còn là đấu trí đấu tâm, như cao thủ đánh cờ, sai một nước sẽ dẫn đến hư cả ván cờ. Cho nên, hai người bọn họ đều rất cẩn thận thăm dò lẫn nhau.

Bốn tên cơ bắp vì muốn ở trước mặt ông chủ thể hiện, như lang như hổ xông về Tần Nhị Bảo. Còn Tần Nhị Bảo trầm suy nghĩ, đối phó với mấy tên trâu bò này, dùng sức đấu sức, không khác gì tự sát, nếu chỉ là một tên trong đó, Tần Nhị Bảo cùng hắn solo, còn có hi vọng thắng được, nhưng bây giờ lại có bốn tên, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống có lòng nhưng vô lực.

Tần Nhị Bảo đương nhiên không ngốc, hơn nữa cũng rất tinh táo, trong đầu của hắn lập tức nghĩ ra biện pháp đối phó với bốn tên này, đó là du đấu (vừa đánh vừa chạy). Chính là lợi dụng sự rộng rãi của quán bar và sân bãi, cũng không phải là trực tiếp đối chiến, mà chính là làm giảm sức mạnh của đối thủ, khó có thể phát huy, chờ đợi thời cơ thích hợp, tiến hành phản công.

Hắn cũng chưa bắt đầu đánh, trước tiên hỏi mấy tên này, nguyên nhân thực sự, trong cái nhìn của người khác hắn hỏi vấn đề này, có chút ngu ngốc, thậm chí nói có chút hoang đường.

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy để hình dung Tần Nhị Bảo lúc này, rất là phù hợp. Tần Nhị Bảo lợi dụng không gian rộng lớn của quán bar, vừa chạy để tránh né vừa trả đòn, luồn lên bay xuống, thỉnh thoảng lại ra chiêu, thực hiện cú tập kích bất ngờ.

Cái tên to con rất căm tức, ưu điểm lớn nhất của bọn hắn chính là sức khỏe, nhưng rất kém linh hoạt, lại gặp Tần Nhị Bảo không đánh chính diện mà vừa chạy vừa đánh, bọn hắn lại đuổi không kịp, đánh lại không trúng. Một lúc sau, càng ngày lại càng mất sức tên nào cũng thở hồng hộc.

-Đại ca, có cần giúp các huynh đệ Tứ đại Kim Cương một chút không?

Đạo Tử nhìn ra ý đồ của Tần Nhị Bảo, hắn ở bên Đại Điền Nhị khẽ nhắc nhở.

-Không cần! Kệ bọn hắn đi!

Đại Điền Nhị nói, hắn cũng không thêm đề ý Tứ đại Kim Cương có giành lợi thế không, hắn chỉ quan tâm bước tiếp theo Tần Nhị Bảo sẽ làm như thế nào.

Nhất thời, trong quán rượu gà bay chó chạy, bàn ghế bay loạn, sắc mặt Đại Điền Nhị vẫn im lặng nhìn tình cảnh trước mắt, cũng như là không thấy. Mà mấy tên thuộc hạ của hắn, trước khi nhận được chỉ thị, cũng chỉ có thể lo lắng suông, không dám có hành động gì.

Tần Nhị Bảo chạy xung quanh, Tứ đại Kim Cương ở phía sau truy đuổi, Tứ đại Kim Cương bình thường luyện lực lượng tứ chi là chủ yếu, cộng thêm thân hình quá lớn, chạy bắt đầu có chút tốn sức, bắt đầu thở không ra hơi.

Tần Nhị Bảo đang bị đuổi không giống như những tên kia thờ hờn hển. Bắt đầu là bốn tên cùng đuổi theo, cũng dần dần chậm lại, mà Tần Nhị Bảo chỉ đợi thời cơ như vậy.

Hắn đang chạy phía trước, xoay người lại, hướng tên chạy trước tiên đang chạy tới. Tên kia thấy hắn không chạy nữa, ngược lại chờ mình lao đến, nhất thời ngây người, không kịp suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn chưa hiểu được vấn đề.

Tần Nhị Bảo không cho hắn thời gian phản ứng, tay nắm thành quyền, xuất hết thân khí lực, hướng phần bụng của đánh tới. Tuy nói Tần Nhị Bảo thân hình thon gầy, nhưng trên người tất cả đều là sức bật cơ bắp. Mà thân hình này, cũng là ngày thường khổ luyện mới có, một quyền này của hắn, đến tường dày cũng có thể xuyên qua, huống gì bụng tên cơ bắp này.

Tên cơ bắp dẫn đầu phần bụng đã bị trúng quyền, đau đến con mắt đều muốn lòi ra, hai tay ôm lấy phần bụng, nằm quằn quại trên mặt đất, cả buổi không đứng lên nổi.

Ba tên còn lại nhìn thấy đồng bọn bị Tần Nhị Bảo đánh bại, không khỏi tăng tốc, muốn bắt Tần Nhị Bảo. Nhưng Tần Nhị Bảo làm sao có thể cho bọn hắn loại cơ hội này, sau khi hạ tên đầu tiên, cũng không ham đánh tiếp, mà là tiếp tục áp dụng du đấu (đánh và chạy).

Ba tên còn lại đã có tấm gương đi trước, cũng không nóng nảy đuổi theo Tần Nhị Bảo, mà là tụ tập cùng một chỗ, trong khoảng cách có thể hỗ trợ lẫn nhau, miễn cho lại bị Tần Nhị Bảo lợi dụng phương pháp vừa rồi đánh lén đắc thủ.

Tần Nhị Bảo cũng hiểu điều này, cho nên cũng không có dùng loại phương pháp cũ, mà là chạy đến quán bar trên quầy bar, tiện tay cầm lấy một chai rượu Tây. Sau đó hướng về đầu của một trong ba tên tặng cho một đập.

Kể cơ bắp dù sao cũng đã qua huấn luyện, đầu bị bình rượu nện vào, tuy rất đau, cũng không mất đi sức chiến đấu. Nhưng rượu thuận theo đầu chảy xuống, chảy tới trong mắt, rượu tây cay đến con mắt không mở ra được, khiến cho hắn không ngừng dụi mắt, sau một hồi đau đớn không thể chịu nổi nữa, đành dừng lại.

Mà Tần Nhị Bảo lúc này đây lại không có chạy trốn, mà dùng tuyệt học song phi đá vào hàm tên cơ bắp, mà hàm là một trong bộ phận yếu nhất của con người, trong đầu quyền anh, rất nhiều tuyến thần kinh, cũng là vì đối thủ đánh trúng hàm dưới, mới tiếc nuốt bị thua.

Mà dù sao người luyện quyền anh cũng chịu đòn khá tốt vì luyện tập nhiều và trải qua nhiều trận đấu, nhưng tên cơ bắp vừa bị đánh lại không có, cho

nên nằm dưới lại càng yếu ớt, bị Tần Nhị Bảo cho một cước, rên cũng không rên nổi một tiếng, ngã vật ngay xuống đất .

Cứ như vậy đã thu thập xong hai tên , chỉ trong tích tắc để hình dung, Tần Nhị Bảo động tác gọn gàng, thuần thục, dứt khoát không có nửa động tác thừa, bọn Kim Cương còn lại rõ ràng bị Tần Nhị Bảo dùng khí thế và thực lực trấn nhiếp, thấy ba tên phe mình, bị Tần Nhị Bảo gọn gàng đánh bại, ngay người cả buổi không biết vì sợ hay ngạc nhiên.

Nếu bình thường, khẳng định sớm đã quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nhưng hiện tại lão đại ở đây, nếu như quỳ xuống cầu xin tha thứ, không biết lão đại sẽ tức giận cỡ nào mà xử lý mình, chỉ có thể kiên trì xông lên liều cái mạng nhỏ.

Vừa xông lên vừa hét lớn trông rất khí thế, để tăng thêm dũng cảm. Lúc này Tần Nhị Bảo ngược lại không chạy, đứng ở nơi đó, chờ tên cuối cùng đến nạp mạng

"Ah!" Kẻ cơ bắp kêu vọt tới Tần Nhị Bảo trước mặt, nhưng thấy Tần Nhị Bảo lại không chạy, hướng hắn cười cười, mà nụ cười Tần Nhị Bảo quý dị, lại để cho kẻ cơ bắp không khỏi tâm thần run lên, ngay người ngay trước mặt Tần Nhị Bảo không biết làm sao. Tần Nhị Bảo lại không chút khách khí, tiến lên cho hắn một quả đấm móc vào ngay mặt, đánh cho răng rụng rớt lèng xèng như kiếng vỡ, miệng phun máu.(DG: == ngậm máu phun người)

-Đặc sắc, quá đặc sắc rồi!

Đại Điện Nhị một bên vỗ tay một bên khích lệ nói:

-Không nghĩ mày còn trẻ mà có thân thủ như thế, hiếm có, thật sự hiếm có.

Đại Điện Nhị trong nội tâm rất hài lòng, trong lòng của hắn hiểu rõ, hắn đã đạt được điều hắn muốn.

Tần Nhị Bảo thở ra một hơi dài, khiêm tốn nói:

- Cũng tạm thời các hạ quá khen.

-Có người từng nói, khiêm tốn chính là ra vẻ nhất, chẳng lẽ là đang nói mày?

Đại Điện Nhị lúc này rất nhẹ nhàng, thậm chí giống như đang đùa giỡn .

Thái độ Đại Điện Nhị như vậy lại làm cho Tần Nhị Bảo cảm giác có chút ngoài ý muốn, không nhìn thấu được hắn, không biết nên đáp lại thế nào.

-Tốt rồi, người trẻ tuổi, mày có thể đi rồi!

Đại Điện Nhị nói.

- Cái gì?

Đạo Tử kinh ngạc hỏi:

- Lão đại, cứ như vậy thả nó?

Cũng khó trách hắn lại kinh ngạc như vậy. Trước kia lão đại lúc đầu lệnh cho hơn chục anh em mạnh mẽ xử lý Tần Nhị Bảo, giờ phút này lão đại lại muốn giống như bỏ qua, vừa định tiến lên nhắc nhở, chỉ thấy Đại Điện Nhị con mắt hướng hắn hung hăng trừng mắt nhìn một cái, ý bảo hắn không cần nhiều chuyện.

Đạo tử bị lão đại trừng mắt, không dám nói thêm gì nữa.

-Tap còn có thể lại tới tìm mày.

Hắn vốn muốn hỏi mấy thứ , nhưng chứng kiến quán ba giống như vừa bị lốc xoáy quét qua, trong lòng hiểu rõ hôm nay đã không thích hợp lại nói chuyện, liền quay người nói .

-Ha ha, lúc nào cũng hoan nghênh!

Đại Điện Nhị nói, ngữ khí tựa như hoan nghênh với một bằng hữu lâu năm sắp đi xa.

Nhìn qua Tần Nhị Bảo càng chạy càng xa , Đại Điện Nhị mặt mũi đang tươi cười gương mặt thoáng một phát trở nên âm lãnh và lãnh khốc như ban đầu. Lúc này, một cái kế hoạch mới, tại trong não hắn xuất hiện.

-Lão đại, mấy huynh đệ này, làm sao bây giờ?

Nam tử vừa rồi quát Tần Nhị Bảo , chỉ vào mấy cái kẻ cơ bắp hỏi.

-Mấy tên phế vật như vậy thì chỉ quăng vào thùng rác!

Đại Điền Nhị âm lãnh nói, giống như đang nói về đồ vật vô dụng cần quăng bỏ.

-dạ , đã rồi!

Đạo tử biết rõ lão đại đối đãi với huynh đệ đã bán mệnh cho hắn, trong lòng sinh ra cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Trong lòng nghĩ, có thể hay không đến lượt mình cũng như các huynh đệ bây giờ có chút rùng mình .

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bình An Trở Về.

Tần Nhị Bảo đi ra khỏi quán bar, vốn định trở lại biệt thự, ngược lên nhìn trời, thấy thời gian vẫn còn sớm, Ân Thế Bình giờ này có lẽ là đang ở công ty, liền vậy một chiếc taxi chuẩn bị đến đem chuyện xảy ra hôm nay nói với hắn một chút.

- Đại ca, đi tập đoàn Ân thị.

Tần Nhị Bảo nói.

- Tốt, Bát Giới!

Tài xế đưa một câu.

- Trời ạ.

Tần Nhị Bảo nghe lái xe nói như vậy, đầu óc từng đột mê muội, trầm nghĩ:

- Rốt cuộc là thành phố lớn, ngay cả lái xe cũng có cá tính như vậy.

Một đường chạy không nói chuyện, xe rất nhanh chạy đến tập đoàn Ân thị, Tần Nhị Bảo xuống xe, móc ra mười đồng tiền hào sáng nói:

- Không cần thối lại, xem như là tiền khen ngợi.

Nhìn Tần Nhị Bảo hào sáng, tài xế không có cảm kích, thậm chí có chút giận dữ nói:

- Mẹ kiếp, sao không xem lại bảng giá đi? Trên đây rõ ràng là ghi ba mươi lăm đồng, cậu cho có mười đồng, lại còn nói thưởng, cậu đi ăn cướp à?

Roi vào đường cùng, Tần Nhị Bảo lại móc ra hai mươi lăm đồng, mới giải quyết xong vấn đề. Nhìn chiếc taxi đi xa, Tần Nhị Bảo không khỏi nói một câu:

- Mẹ nó thật kiêu ngạo.

Dứt lời hướng tới Ân thị

tập đoàn đi đến.

- Cho hỏi, cậu tìm ai? Hỏi cũng không hỏi, lại tự mình xông vào bên trong?

Đang lúc Tần Nhị Bảo chuẩn bị đi vào bên trong, một bảo an đứng ở trước mặt của hắn lớn tiếng hỏi.

- Tôi đến tìm lão bản Ân Thế Bình.

Tần Nhị Bảo bị bảo an ngăn trở kiên nhẫn nói với hắn.

- Vừa nhìn cũng biết cậu là Hai Lúa, vẫn còn muốn tìm lão tổng của chúng tôi sao? Lão tổng chúng tôi biết cậu sao?.

- Hai Lúa? Tao chửi con mẹ nó chứ!

Tần Nhị Bảo nghe bảo an gọi mình là hai lúa, nhất thời lửa giận bốc lên đỉnh đầu, trầm nghĩ: "Ta một thân từ trong ra ngoài phát ra Bá Vương khí. Người

nhìn không ra, ta giấu giếm hơi thở sâu xa như vậy, lại có thể bị người quan sát thấy rõ ràng rành mạch, đây là loại ánh mắt gì?"

Nhất thời máu nóng bốc lên đầu, nắm cổ áo tên bảo an nghĩ chuẩn bị cho hắn bài học. Tên bảo an không hề tỏ ra sợ hãi lùi bước nói:

- Mày đánh đi, tao sẽ không sợ. Bởi vì tao là một bảo an, phải làm hết phận sự của mình.

Tần Nhị Bảo một là không ức hiếp người thiện lương, hai là không sợ người ác, tên bảo an này tuy nói năng lỗ mãng, nhưng cũng là vì công việc, mà chính mình cũng không thể thật sự đánh hắn. Vì vậy, nghe hắn nói như vậy, thả tay ra, dùng ngôn ngữ lễ độ nói:

- Tôi nhờ anh. Tôi muốn tìm Ân tổng thật sự có việc. Nếu không, anh gọi Ân tổng xuống gặp tôi cũng được.

Bảo an nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, mắt nhìn hắn, thầm nghĩ: "Người nào a? Lại bảo lão Tổng chúng ta đến gặp hắn?".

Đang khi Tần Nhị Bảo cùng tên bảo an "làm hết phận sự" dây dưa cả buổi, Liễu Thần Đình đứng lúc từ bên ngoài làm xong sự tình đang trở về công ty, mới vừa đi đến đại sảnh, Tần Nhị Bảo thấy nàng, lập tức chào hỏi nói:

- Liễu thư ký, thật trùng hợp?

Liễu Thần Đình thấy Tần Nhị Bảo, phản ứng đầu tiên là muốn tìm chỗ nào đó mà trốn đi, nhưng đại sảnh trống trải thế này thì trốn chỗ nào? Chỉ có thể kiên trì, ráng nặn ra nụ cười hướng Tần Nhị Bảo nói:

- Đúng vậy, thật trùng hợp.

- Tôi đến đây để tìm Ân tiên sinh, nhưng tên bảo an này không cho vào, phiền cô nói với anh ta một chút.

Liễu Thần Đình biết rõ, lúc Ân Thế Bình đang làm việc, ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Nhưng Tần Nhị Bảo thân phận đặc thù, cũng không nói thêm cái gì, chỉ có thể đáp ứng hắn, cùng với tên bảo an "Làm hết phận sự" nói:

- Vị này là khách quý của Ân tổng, anh nên cho anh ta vào đi thôi.

Tên bảo an "Làm hết phận sự" đương nhiên là nhận ra Liễu Thần Đình, thấy nàng nói với mình như vậy, vội vàng khom lưng nói:

- Tốt, xin mời!

Sau khi được bảo an cho vào, Tần Nhị Bảo nghênh ngang bám đuôi Liễu Thần Đình lên lầu. Tên bảo an "Làm hết phận sự" trong lòng vẫn còn sợ hãi lắm lắm: "Sau này biết điều một chút, thiếu chút nữa đắc tội với người ta...."

- Anh tới nơi này làm gì?

Liễu Thần Đình mở miệng hỏi, kỳ thật trong lòng nàng khổng nghĩ tới sẽ mở miệng, nhưng bởi vì trong thang máy không gian nhỏ hẹp, lại nóng bức, cho nên mới tìm chủ đề, phân tán chú ý một chút.

- À, có một số việc muốn cùng Ân tiên sinh nói chuyện một chút.

- A....

Liễu Thần Đình kéo dài âm thanh, thiếu chút nữa lại muốn hỏi tiếp, thang máy rất nhanh đến tầng văn phòng của Ân tổng, Tần Nhị Bảo dưới sự hướng dẫn của Liễu Thần Đình đi vào phòng làm việc.

Liễu Thần Đình nhẹ nhàng gõ gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói của Ân Thế Bình:

- Mời vào.

Liễu Thần Đình nghe Ân Thế Bình nói như vậy liền bày ra một tư thế mời Tần Nhị Bảo vào. Tần Nhị Bảo cũng không khách khí, hướng nàng cười cười, đẩy cửa tiến vào.

- Ô, là cháu à.

Ân Thế Bình thấy người đến là Tần Nhị Bảo, lập tức dừng cuộc nói chuyện với Hàn Băng, vừa cười vừa nói.

- Vâng, chú Ân. Cháu có chút chuyện muốn nói với chú.

Tần Nhị Bảo nói ra.

- Được, chúng ta ngồi xong rồi nói.

Ân Thế Bình chỉ hướng Hàn Băng giới thiệu:

- Đây là Hàn Băng, là anh em lâu năm của chú. Cháu có thể gọi ông ấy là chú Hàn.

Hàn Băng ngồi một bên vừa nghe Ân Thế nói như vậy, lại càng hoảng sợ thầm nghĩ: "Không nghĩ tới Ân tổng lại ưu ái người này như thế." Không khỏi trên dưới đánh giá lại Tần Nhị Bảo, chỉ thấy hán đại khái cao khoảng 1m8, dáng người thon gầy, tựa hồ có chút yếu ớt, quần áo ăn mặc tuy không được lịch sự, nhưng mục quang lộ ra nét cương nghị mà người bình thường khó có được.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm nhìn người, hẳn biết rõ người trước mắt này, không hề đơn giản.

- Đây là người tôi đã đề cập với ông, Tần Nhị Bảo.

Ân Thế hướng Hàn băng giới thiệu.

Hai người nhìn nhau cười, xem như là chào hỏi. Hàn Băng vừa nghe, biết rõ Tần Nhị Bảo chính là người Ân Thế Bìnhthuê đến làm bảo tiêu. Hơn nữa theo thái độ của Ân Thế Bình mà xem, đã đem hẳn thành người một nhà, không khỏi đối với Tần Nhị Bảo càng xem trọng, trong lòng biết bọn họ có chuyện trọng yếu cần nói, đứng dậy nói ra:

- Ân tổng, các người nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước.

- Không cần, không cần! Tất cả đều là người một nhà, không cần phải khách sáo.

Ân Thế dứt lời, đem hai người đưa hướng giữa văn phòng ngồi xuống.

- Cháu không sao chứ?

Ân thế còn chưa kịp ngồi vào chỗ của mình, đã ân cần hỏi han.

- Thì ra là chú đã biết?

Tần Nhị Bảo vừa nghe Ân Thế mở miệng quan tâm, biết rõ là đã có người hướng hẳn khai báo qua, lại nói:

- Không có việc gì, chỉ là ra một ít mồ hôi thôi.

Hàn Băng ở một bên thấy hai người như vậy, tựa như đã biết rõ tình hình, còn hẳn đối với sự tình không rõ, nên cũng không có mở miệng, chỉ có thể kiên nhẫn nghe bọn họ nói chuyện.

Ân Thế thấy Tần Nhị Bảo, một mình xông vào nguy hiểm, lại có thể bình an trở về, hòn đá trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống, cười nói:

- Hôm nay đi, có thu hoạch được gì không?

- Lão đại Long Thăng bang quả nhiên là một nhân vật tàn nhẫn. Hơn nữa là một người rất có tâm kế, là một vị trí tướng khó mà có được."

Tần Nhị Bảo nói ra cách nhìn của mình với Đại Điền Nhị.

- Ủ, làm tốt lắm.

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo bình an trở về, còn từ chỗ bọn lão đại trở về, không khỏi nói vài câu khen ngợi.

- Cái gì?

Hàn Băng ở một bên nghe ra đã hiểu một chút, có chút giật mình xen vào nói:

- Chẳng lẽ, cậu một mình đi tổng bộ Long Thăng bang?

- Đúng vậy!

Tần Nhị Bảo lạnh nhạt trả lời, nhưng ngay sau đó lời hắn nói ra làm cho Ân Thế và Hàn Băng càng kinh ngạc, hắn nói:

- Qua một thời gian ngắn nữa cháu còn phải tới đó tập thể dục chút.

"..." Hàn Băng kinh ngạc nhìn Tần Nhị Bảo, cả nửa ngày nói không ra lời, hẳn bắt đầu hiểu được, Ân Thế Bình vì cái gì mà coi trọng hắn.

- Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng!

Ân Thế biết rõ thực lực của Tần Nhị Bảo, cho dù một mình gặp nguy hiểm coi như không nói, lại còn muốn lúc nào đi xem lại, ngoài khâm phục ra không khỏi nhớ tới câu nói của Lê Thúc "Thế kỷ hai mươi một này cái gì quý nhất --- nhân tài.

- Vất vả cho cháu rồi.

Ân Thế Bình chân thành nói.

- Đây là việc cháu phải làm.

Tần Nhị Bảo cười cười, như là việc nhỏ bình thường không có ý nghĩ, khiêm tốn nói.

- Có công không kiêu ngạo, có tội không đùn đẩy, rất tốt, rất tốt!

Ân Thế Bình liên tục nói hai chữ rất tốt. Hàn Băng biết rõ, hấn càng ngày càng yêu mến người trẻ tuổi trước mắt này.

- Không có chuyện gì, cháu xin phép đi trước.

Tần Nhị Bảo rất có lễ phép nói.

- Đừng nóng vội.

Ân Thế gọi Tần Nhị Bảo lại nói tiếp:

- Thừa dịp hôm nay rảnh rỗi, gọi Liễu thư ký cùng cháu đi mua mấy bộ quần áo đi.

Dứt lời, đã kêu Liễu Thần Đình đến, bảo nàng chiếu cố hấn.

Ân Thế Bình đã an bài như vậy, Tần Nhị Bảo trong nội tâm mừng như nở hoa, mà Liễu Thần Đình thì không ngừng kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhìn Nhau Khó Quên.

- Thần Đình, hôm nay thời tiết thật đẹp.

Tần Nhị Bảo híp mắt, không biết nói gì phun ra được vài từ nghe đã muốn mưa.

"....." Liễu Thần Đình mặt không biểu tình liếc Tần Nhị Bảo nói:

- Anh nên gọi tôi là Liễu tiểu thư hoặc là Liễu thư ký. Tôi với anh không quá quen thuộc, không cần phải gọi thân mật như vậy.

- Có câu tục ngữ nói thế này: Một lần gặp, lần hai quen thuộc. (Nguyên văn: Nhất hời sinh, nhị hời thực.)

Tần Nhị Bảo cười nói:

- Tính tổng cộng lần gặp mặt, đều đã quá ba lần rồi, đã sớm thân quen rồi mà.

"...." Liễu Thần Đình đối với Tần Nhị Bảo vô lại này, thật sự không biết nói cái gì cho phải. Thật lòng mà nói, nàng thấy Tần Nhị Bảo liền đau đầu. Nhưng nàng đối với Ân tổng luôn tôn kính. Cho nên dù trong lòng mọi cách không muốn, cũng không cự tuyệt an bài của Ân tổng.

Xe tiếp tục đi về phía trước, nhưng Tần Nhị Bảo lại như trước, nói không ngừng, tự mình nói rồi tự mình cười. Liễu Thần Đình sớm cười đến nỗi khó chịu, nguyên nhân là vì rõ ràng không muốn cười, nhưng vẫn cố rặn nụ cười cực ngắc.

- Trật tự cho tôi nhờ một chút.

Liễu Thần Đình rút cuộc không thể nhìn được nữa la lên.

- Hà.

Liễu Thần Đình đối với Tần Nhị Bảo không thể nhìn được nữa, hấn lại không có chút giác ngộ nói:

- Làm sao vậy? Tâm tình không tốt à? Muốn tôi nói chuyện với cô à?

"....." Liễu Thần Đình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, có cảm giác khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm: "Chỉ cần anh không nói lời nào, tôi nghĩ tâm tình của tôi sẽ tốt hơn nhiều."

Mặc dù rất chán ghét Tần Nhị Bảo, nhưng mua sắm đối với mỗi người đàn bà luôn có sức hấp dẫn, Liễu Thần Đình vừa mới vào khu vực mua sắm, tựa như cá gặp nước, cả người tràn đầy lực lượng, mà thần sắc thống khổ vừa rồi bay đi đâu mất, vẻ mặt trở lên cực kỳ phong phú.

Tần Nhị Bảo đi theo phía sau, đảm nhận nhiệm vụ thử đồ cùng xách đồ. Tuy nhiên, những thứ đó đều mua cho mình, nhưng Liễu Thần Đình mua đồ cứ như bị nghiện rồi, mặc dù ở cửa hàng có mở máy điều hòa, nhưng chớp mắt Liễu Thần Đình cũng đã sớm rỉ ra mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng.

- Ôi phụ nữ. Phụ nữ vì cái gì mà yêu mến mua sắm đến vậy?

Tần Nhị Bảo làm như rất sâu khổ nói.

Liễu Thần Đình mắt trắng không còn chút máu nói:

- Phụ nữ trời sinh đã thích mua sắm, hôm nay khó có được bữa mua sắm mà không mất tiền. Nói nghiện đó là sĩ nhục, phải nói đó là một loại hạnh phúc.

Tần Nhị Bảo rõ ràng lúc này đã bị Liễu Thần Đình loại ra rồi, dù cho không mua đồ cho mình, chỉ cần đi dạo phố tâm tình cũng sẽ hưng phấn, nhưng hẳn rõ ràng là Liễu Thần Đình lúc này không hề bài xích hẳn. Nghĩ tới đây, khoe miệng Tần Nhị Bảo hiện ra nụ cười xấu xa, tay cũng không tự chủ được hướng bờ vai Liễu Thần Đình mà gác lên.

- Thần Đình, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải cô.

Một người thanh niên tự nhiên xuất hiện, ăn mặc khá thời trang hướng hẳn đi tới, nhưng hấp dẫn ánh mắt Tần Nhị Bảo là mỹ nữ trẻ tuổi đứng bên cạnh.

- Đã lâu không gặp.

Liễu Thần Đình lễ phép hỏi đáp, nhưng thần sắc hưng phấn vừa rồi thoáng cái liền tan biến.

- Gần đây khỏe không?

Nhìn ra được người trẻ tuổi kia đối với Liễu Thần Đình có ý hỏi.

- Tôi rất khỏe, cảm ơn đã quan tâm.

Liễu Thần Đình nói, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào bàn tay hai người đang nắm chặt lấy nhau.

Bốn người đối mặt, ai cũng không nói lời nào, không khí tựa hồ có chút xấu hổ. Một lúc sau Liễu Thần Đình chủ động nắm lấy tay Tần Nhị Bảo, giới thiệu:

- Vị này chính là bạn trai của tôi, Tần Nhị Bảo.

- Xin chào.

Người thanh niên vươn tay khách khí nói:

- Tôi là Tào Hi Văn, rất hân hạnh được biết anh.

- Xin chào.

Tần Nhị Bảo thấy Liễu Thần Đình chủ động cầm tay của mình còn hướng Tào Hi Văn giới thiệu mình là bạn trai của nàng, biết rõ bọn họ khẳng định đã phát sinh vấn đề gì đó, liền cũng không có phá rối, mở nụ cười tươi lễ phép vươn tay nói.

- Honey, chúng ta đi thôi.

Mỹ nữ diêm dúa lẳng lơ làm nũng nói với Tào Hi Văn.

- Hẹn gặp lại.

Tào Hi Văn lễ phép hướng bọn họ chào, mỉm cười rồi xoay người bước đi.

Liễu Thần Đình nhìn Tào Hi Văn càng đi càng xa, ánh mắt tràn đầy cô đơn, có một cỗ cảm giác thương cảm dâng lên trong lòng. Trong nội tâm nàng thậm chí hi vọng nữ nhân bên cạnh chính là nàng.

- Làm sao thế? cô khóc?

Tần Nhị Bảo nhìn qua Liễu Thần Đình hỏi.

- Không có.

Liều Thần Đình lau sạch khóe mắt phủ nhận nói:

- Tôi tại sao lại khóc? Với lại, cái gì khiến tôi khóc chứ?

- Anh là bạn trai của cô?

Tần Nhị Bảo nhìn ra manh mối giữa hai người, hơn nữa thái độ của Liều Thần Đình càng làm cho Tần Nhị Bảo xác định.

- Nhiều chuyện!

Liều Thần Đình hướng ánh mắt trắng dã về phía Tần Nhị Bảo, nhưng lại lập tức buồn bã nói:

- Anh ta là nhị công tử của tập đoàn Thiên Địa, chúng ta ở công ty hợp hàng năm nên nhận thức được nhau. Nhưng tôi không biết anh ta có thích tôi hay không. Mà tôi lại vô tình phát hiện ra đã yêu anh ta, nhưng chính là..... .

Tần Nhị Bảo biết rõ ý tứ đằng sau của Liều Thần Đình, nàng hôm nay đã nhận lấy đả kích. Người đàn ông mình thích lại cùng với một cô gái khác đi dạo phố. Trong nội tâm tất nhiên chưa xót trong lòng.

Cảm tình có lẽ là cái gì đó khó nắm bắt, nó có thể làm cho hai người xa lạ trở nên thân mật, cũng có thể làm cho hai người đang thân mật mà trở thành xa lạ. Lúc này Tần Nhị Bảo đã thu hồi về mặt bất cần đời, đưa tay an ủi:

- Đừng buồn nữa, hết thảy sẽ qua thôi.

- Cảm ơn.

Được Tần Nhị Bảo an ủi, làm cho trái tim Liều Thần Đình nhận được cảm giác ấm áp. Kỳ thật nàng cũng không biết tại sao mình đối với Tần Nhị Bảo như vậy, chỉ cảm thấy chính mình muốn tìm ai đó để thổ lộ một chút.

- Không cần khách khí, ha ha.....

Lúc này Tần Nhị Bảo đối với kế hoạch trước kia đã thực hiện được, chính là nghĩ biện pháp chiếm hết thấy tiện nghi của Liều Thần Đình.

Nhưng hẳn lại cảm giác được vẫn chưa đủ, trông mắt vừa chuyển, đổi chủ đề nói:

- Cô chưa được sự đồng ý của tôi, lại bắt tôi làm bạn trai cô. Tồn thất này làm sao cô đền bù đây?

- Anh muốn thế nào?

Liều Thần Đình biết rõ Tần Nhị Bảo sẽ không dễ bỏ qua như vậy, nhưng vẫn hỏi ngược lại.

- Muốn thoát tội sao, tôi sẽ lấy quyền lợi của bạn trai ra hành xử cô?

Dứt lời, liền quệt mồm hương Liều Thần Đình hôn tới. (Biên: Cái này ta thích)

Liều Thần Đình đâu có cho hắn dễ dàng đắc thủ như vậy, cầm lấy bao đồ, vừa đỡ nói:

- Được rồi, coi như tôi thiếu nợ anh một lần đi.

- Vậy tôi cũng muốn thu lợi tức.

Tần Nhị Bảo vô lại nói.

- Lưu manh!

Liều Thần Đình trong lòng thầm mắng, thầm nghĩ: "Người này làm sao lại đáng ghét như vậy.".

- Ha ha, cô càng ngày càng hiểu tôi.

Tần Nhị Bảo vô liêm sỉ nói.

"....." Liều Thần Đình khó có thể tin nhìn nam nhân vừa rồi nhìn qua ôn hòa, tại sao lại biến thành hèn hạ như thế, thầm nghĩ: "Rốt cuộc thì đâu là mặt chân thật của anh ta?"

Liều Thần Đình bị chuyện vừa rồi xảy ra ngoài ý muốn, khiến cho không còn tâm tình đi mua sắm nữa, hướng Tần Nhị Bảo nói:

- Được rồi, quần áo mưa cũng đủ rồi, chúng ta trở về đi.

Tần Nhị Bảo cũng hiểu được chuyện đi này không tệ, tối thiểu nhất hắn cũng nắm được bàn tay giống như không xương, nhỏ nhắn, mềm mại, vì vậy liền gật đầu đồng ý.

Hai người không nói chuyện, hướng bên ngoài cửa hàng đi ra, ai ngờ vừa mới đi tới đại sảnh, chợt nghe có người hướng phía bọn họ quát:

- Nói cho mọi người một tin tức tốt, chúng tao chính là cướp.

- Ta kháo.

Nghe được như thế làm cho người ta không nói được lời nào, Tần Nhị Bảo tự nhủ:

- Cái này cũng được tính là tin tức tốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hai Tên Ngốc.

- Thẻ IP, IC, IQ, hết thầy nói cho tao biết mật mã.

Một người đàn ông đeo mặt nạ Pikachu nói, mà lời nói của hắn lại không khiến cho mọi người trong cửa hàng coi trọng, ngược lại còn khiến cho mọi người cảm thấy buồn cười, thậm chí có người nghĩ bọn họ là người làm trong cửa hàng đến để hoạt động góp vui cho thêm phần náo nhiệt.

- Nghiêm..... Túc.....Chút, chúng tao..... Là cướp..... !

Tên tên trộm đeo mặt nạ Doremon cả俩 nói.

Hai người bọn họ xuất hiện, lại làm cho mọi người cười thành một đoàn, không có người nào cho rằng bọn họ là cướp, ngược lại còn nghĩ bọn họ ở đây tấu hài. Lúc này, bảo vệ cửa hàng đã đi tới, đối với bọn họ quát tháo nói:

- Đây là cửa hàng, đừng làm ảnh hưởng đến người dân buôn bán. Nếu muốn biểu diễn thì lặn ra bên ngoài đi.

- Mày.... mẹ mày, dám nằng tào?

Tên trộm mang mặt nạ Doremon nói, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra hung quang tàn nhẫn và hung mãnh. Ánh mắt khác thường này làm cho Tần Nhị Bảo ở một bên cũng ý thức được, bọn họ cũng không phải nói giỡn.

- Đùa giỡn với các anh? Các anh rút ngay đi.

Bảo vệ của cửa hàng lại không có giác ngộ như vậy, y không biết sống chết mắng, mà trong cửa hàng các khách hàng khác cũng cười cười mãi chưa dứt.

- Không... Không...Cho phép cười!

Người đàn ông mang mặt nạ Doremon lớn tiếng nói, nhưng bởi vì cả俩, rõ ràng loại ngôn ngữ uy hiếp này, để cho người khác nghe tới thật đúng là rất buồn cười.

- Ha ha, mau rút ra ngoài đi, đừng ở chỗ này mà tính tướng...

Bảo vệ lời nói còn chưa nói xong, người đàn ông mang mặt nạ Doremon, tự một quyền cho hắn nằm trên mặt đất đo sán. mà người đàn ông mang mặt nạ Pikachu bên cạnh lúc này cũng lấy ra khẩu súng hướng lên trời bắn nói:

- Đều con mẹ nó, nghiêm túc chút cho tao, ngoan ngoãn đem tiền giao ra đây cho tao.

Khách hàng lúc này cũng không còn nở nụ cười được nữa, trên mặt đều thay thế bằng vẻ khủng hoảng. Bảo vệ cửa hàng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, một bên thông tri cho người khác để báo nguy tụ tập nhân thủ, chuẩn bị thu thập hai người này.

Chỉ lát sau, ước chừng có bảy, tám bảo vệ khác đi đến, đã dừng lại trước mặt hai bọn cướp, bày ra tư thế vây quanh đối với bọn cướp, đội trưởng đội bảo vệ ý vào nhiều người, đối với hai tên cướp không khách khí kêu gọi đầu hàng:

- Đàng hoàng một chút cho tao, đừng có nghĩ rằng ở đây có thể kiếm chác được gì. Đều cút cho tao, huynh đệ của tao cũng không phải ngồi không.
- Đại ca, bọn họ uy hiếp chúng ta.

Nam nhân mang mặt nạ Pikachu nói ra.

- Đúng vậy, nó..... nó..... Chết chắc..... Không nhận được nữa rồi.

Tên cướp cả lũ nói:

- Mà xem..... Tao..... Tao tới thu thập bọn chúng.

Khách hàng xung quanh vừa thấy tên cướp mang mặt nạ Đôremon và tên cướp mang mặt nạ Pikachu nói chuyện, liền muốn cười, mà giờ khắc này thấy bảo vệ trong cửa hàng còn nhiều hơn bọn cướp càng không lo sợ, mà tên trộm mang mặt nạ Đôremon cũng đã động thủ.

- Nhanh đi tìm một chỗ trốn đi.

Tần Nhị Bảo bên tai Liễu Thần Đình nói:

- Bằng không, đánh nhau như thế này, tôi cũng thế không chịu được cho cô.
- Cái gì?

Liễu Thần Đình khó có thể tin nhìn Tần Nhị Bảo hỏi:

- Bọn chúng lợi hại như vậy?

Tần Nhị Bảo gật nhẹ đầu nói:

- Bọn chúng mặc dù hơi ngu một chút, nhưng thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Ngay lúc Tần Nhị Bảo đang nói chuyện, đã có ba, bốn bảo vệ bị người đàn ông mang mặt nạ Đôremon đánh bại. Còn lại ba, bốn bảo vệ sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Tên đội trưởng đội bảo vệ càng sợ tới mức mặt vàng như nghệ, hần không hề nghĩ tới, tên kia nhìn qua có chút ngu ngốc không ngờ lại lợi hại như vậy, thoáng cái đã đánh ngã bốn người. Hơn nữa còn không bị thương.

Người đàn ông mang mặt nạ Pikachu thấy tất cả mọi người đã mất đi ý chí phản kháng thì càng tỏ ra đắc ý, ngồi xổm xuống dương dương tự đắc nói:

- Hiện tại mọi người đem những thứ có giá trị giao cho tao đi.

Dứt lời, đi đến trước mặt khách hàng, bắt đầu lấy tiền.

- Anh tại sao lại không ra tay?

Liễu Thần Đình nhìn Tần Nhị Bảo bộ dáng cả lợ phát phờ hỏi.

- Tại sao tôi phải ra tay? Lại nói, chuyện này không liên quan gì đến tôi.

Tần Nhị Bảo quét mắt nhìn tình huống mọi người trong cửa hàng, cảm giác căn bản là một đám làm giàu bất chính, dùng mọi thủ đoạn để vơ vét của cải không buông tha cho người khác, là đám người không có đạo đức lương tâm.

- Coi như tôi van cầu anh, được không?

Liễu Thần Đình nhìn qua hai tên cướp sắp đến gần mình, rốt cuộc cũng khản trương mở miệng nói.

- Vậy cũng có thể tính cô lại thiếu tôi một lần đó.

Mặt mũi Tần Nhị Bảo tràn đầy xấu xa nói:

- Cộng thêm lần này nữa, là hai lần.
- Đến lúc nào rồi mà còn cò kè mặc cả.

Liễu Thần Đình nghiêm mặt nói:

- Còn như vậy nữa, tôi không để ý tới anh nữa.

- Được được được.

Tần Nhị Bảo nói với Liễu Thần Đình:

- Tôi đi, còn không được sao?

Dứt lời liền đứng dậy.

Hai tên cướp chính là lúc đang lấy tiền đến cao hứng, đột nhiên thấy Tần Nhị Bảo đứng lên, bị giật mình. Người đàn mang mặt nạ Đoremon nói:

- Mày..... Mày..... Đứng..... Đứng..... Đứng dậy làm gì?

- Tao..... Tao..... Không nói cho... mày, mày..... đoán.

Tần Nhị Bảo bắt trước giọng cà lăm của người đàn ông mang mặt nạ Đoremon.

- Dám học cách nói chuyện của lão đại chúng tao? Nhóc con muốn chết à?

Tên trộm mang mặt nạ Pikachu dứt lời, liền cầm súng chỉ vào Tần Nhị Bảo nói.

- Mày đừng cầm súng chỉ vào đầu của tao.

Sắc mặt Tần Nhị Bảo nghiêm túc nói:

- Bằng không, kết quả của mày sẽ rất thảm.

- Con mẹ nó, tao không nghe nhầm chứ!

Tên trộm mang mặt nạ Pikachu vẻ mặt không thể tin nói:

- Đầu năm nay, cũng có người dám uy hiếp chúng tao.

- Để xuống.

Tần Nhị Bảo ngữ khí lạnh lùng nói.

- Mày tưởng mày là ai? Má mày.

Tên trộm đeo mặt nạ Pikachu cũng không có đem lời nói của Tần Nhị Bảo để trong tai.

- Vậy đừng trách tao không khách khí.

Tần Nhị Bảo nói xong liền nhanh chóng bắt lấy nòng súng, dùng sức bẻ xuống dưới.

Tên trộm mang mặt nạ Pikachu trở mắt nhìn Tần Nhị Bảo đem nòng súng bẻ cong lại, cảm giác tưởng mình nhìn nhầm. Nhưng Tần Nhị Bảo không cho hắn cơ hội để suy nghĩ, một cước đá vào thân dưới của hắn, một cước này rất ngoan độc, mà Liễu Thần Đình cũng cũng nghe được thanh âm vỡ vụn.

- Huynh..... Đệ, mày..... Mày không sao chứ?

Tên trộm mang mặt Đoremon tiến lên ân cần hỏi, chỉ thấy tên trộm đeo mặt nạ kia ngay cả sức rên rỉ cũng yếu ớt, chứ đừng nghĩ đến nói chuyện. Trong lòng hắn biết một cước của Tần Nhị Bảo này ra quá độc, để cho hắn dù là lão đại ở một bên nhìn cũng đều cảm giác đau nhức. (DG: nguyên văn là: cảm giác được trúng *** cũng đau nhức.)

- Đã nói với mày rồi, mày lại không nghe.

Tần Nhị Bảo điềm nhiên như không nói.

- Mày phải chết!

Tên trộm mang mặt nạ Đoremon hung ác nói, dứt lời liền hứng Tần Nhị Bảo phóng tới như phát điên.

Lúc này Tần Nhị Bảo, tự nhiên cũng không chủ quan, bày ra tư thế, hạ thấp trọng tâm, bình tĩnh ứng chiến. Tên trộm mang mặt nạ Đoremon cũng không cùng hắn nói nhảm, thế tiến chính là Hắc Hồ xuất động.

Tần Nhị Bảo từ nhỏ đã tập võ, trong lòng đã rõ ràng phân lượng một quyền kia đánh ra có bao nhiêu uy lực, không dám ngạnh kháng, mà linh hoạt tránh

né, chờ lão đại chưa kịp thu quyền về, sử dụng chân hướng ngay mặt hắn đánh tới.

Nguyên lai tưởng rằng, một cước đá ra như vậy tên kia dù không bị đánh bại cũng phải đau thương một hồi, ai ngờ Tần Nhị Bảo cảm giác chân mình có chút đau nhức. Tên lão đại này cả người cứ như không có việc gì, tay lại đánh tới.

- Không nghĩ tới, mày thật không ngờ cũng lợi hại như vậy.

Tần Nhị Bảo đứng phải cao thủ, lại không có nửa điểm sợ hãi, trong con mắt tràn sự hưng phấn. Đối với người tập võ mà nói, nguyện vọng bình sinh lớn nhất là gặp được đối thủ, đó là nhân sinh đặc ý nhất đời người. Mà hôm nay Tần Nhị Bảo cũng gặp được đối thủ, cho nên trong lòng rất hưng phấn, thậm chí có chút đặc ý.

Hai người đánh với nhau mấy chiêu, tên trộm mang mặt nạ Doremon càng đánh càng kinh hãi, hắn tưởng rằng với bản lĩnh của hắn coi như không phải đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng là số một số hai. Không nghĩ tới, thanh niên trước mặt này có thể chống lại hắn mấy chiêu, hơn nữa không rơi vào thế hạ phong.

Cho nên, hắn quát một tiếng, tự cổ chính mình, lần thứ hai phóng tới. Tần Nhị Bảo cũng là càng lúc càng hưng phấn, không hề lùi bước xông lên phía trước, tới chiến đấu, hai người gặp đối thủ, đây là điều kiện tốt để chiến đấu, làm cho khách hàng ở một bên, cũng quên mất tình huống nguy ngập, như si như say nhìn hai người chiến đấu, thỉnh thoảng còn hô hai tiếng hảo.

Tên trộm mang mặt nạ Doremon chiêu thức võ công chí cương chí mãnh, mà Tần Nhị Bảo hai tay đánh ra một vòng lại là Đạo gia Thái Cực Quyền pháp, lấy lực đá lực, lấy nhu thắng cương, thời điểm chiến đấu thật khó phân khai, khó phân cao thấp.

Đúng lúc này, cảnh sát chạy tới, làm cho trận tranh đấu phải dừng lại, ngay lập tức bắt lấy tên trộm mang mặt nạ Doremon. Hắn ban đầu còn muốn phản kháng, nhưng khi nhìn thấy vài chục khẩu súng chỉ vào hắn cũng không còn dũng khí, chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Khi hắn bị cảnh sát mang đi, hướng Tần Nhị Bảo nói:

- Nhóc... con, thật.. có bản lĩnh, tao ...trở về ...sẽ tìm lại... mày.

Tần Nhị Bảo cũng hiểu được, còn chưa đánh đã ghiền, hắn cười rồi đáp lại:

- Tốt, tao tùy thời xin đợi.

Đang lúc cảnh sát mang tên trộm mặt nạ Pikachu ra khỏi cửa hàng, đang nằm ở trên kệ tên trộm mang mặt nạ Pikachu đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, hướng lão đại hắn nói:

- Lão đại, có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện ... gì!?

Tên trộm mang mặt nạ Doremon cảm giác huynh đệ mình bị thương nặng như vậy, nhưng vẫn không quên chuyện này, có chút cảm động nói:

- Chuyện gì cũng đừng nói, an tâm dưỡng bệnh đi, biết không?

- Lão...Đại!

Tên trộm mang mặt nạ Pikachu không linh tinh nói:

- Theo như lời anh nói, chúng ta đi nhầm chỗ. Đây không phải ngân hàng, mà là cửa hàng, chúng ta đi nhầm chỗ rồi.

- Câm...Miệng.

Lão đại nghe tên trộm kia nói ra như vậy, tức giận nói:

- Lăn... sau....lại.... nhầm chỗ.... tao làm thật mày.

Nghe hai tên cướp nói chuyện, làm cho bọn cảnh sát cũng cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cháu Cũng Là Người Bình Thường.

Hai tên cướp bị cảnh sát mang đi, bên trong cửa hàng như trút được gánh nặng. Lúc này Tần Nhị Bảo đã bị người hâm mộ bao vây tầng tầng lớp lớp, cửa hàng bỗng trở nên hỗn loạn, giống như ngôi sao Thiên Hoàng, không chỉ có chụp ảnh mà còn yêu cầu xin chữ ký. Thậm chí có một số bác gái còn hỏi hân xem đã có vợ chưa, ý muốn đem con gái mình gả cho hân nhưng bị Tần Nhị Bảo dùng sự nghiệp làm lí do cự tuyệt.

Rất nhiều kẻ có tiền đều nói xã hội gần đây không được yên ổn, bắt cóc thường xuyên xảy ra nhưng bảo tiêu giới lại quá ít. Vì muốn Tần Nhị Bảo bán mạng cho mình mà tranh nhau xuất ra chi phiếu, lớn tiếng nói chỉ cần Tần Nhị Bảo dám ra giả, bọn họ sẵn sàng đáp ứng. Những kẻ có tiền luôn điên cuồng như thế, hành vi của những kẻ kia không những không làm cho hân động tâm, mà còn liên tưởng đến việc đổi trâu, càng đổi lại càng nhiều, khiến hân sợ tới mức bỏ chạy khỏi cửa hàng.

- Anh có thể chạy chậm lại một chút không?

Liễu Thần Đình đuổi theo Tần Nhị Bảo, có chút thờ không ra nói:

- Không còn ai đuổi theo nữa rồi.

- Vậy à, tôi yên tâm rồi.

Tần Nhị Bảo thở ra một hơi, cuối cùng cũng thả lỏng, lộ ra bộ mặt ngây thơ tươi cười.

Liễu Thần Đình tươi cười nhìn Tần Nhị Bảo, nói:

- Nhìn anh không có một chút tiền đồ gì hết, lại bị tiền làm cho sợ tới mức bỏ chạy.

Nói xong nàng cũng cảm thấy buồn cười, vụ việc trong cửa hàng đã cho Liễu Thần Đình một cái nhìn hoàn toàn mới về Tần Nhị Bảo.

- Cô biết không, nếu đổi thành thật nhiều trâu, tôi ăn không biết đến khi nào?

- Trâu? Vì sao lại là trâu? Tại sao lại phải đổi trâu?

Liễu Thần Đình không hiểu ý tứ trong lời Tần Nhị Bảo.

- Nhiều tiền như vậy không đổi trâu thì làm gì?

Tần Nhị Bảo mở to hai mắt hỏi.

- Ha ha ...

Liễu Thần Đình rốt cuộc không nhịn được nữa mà cất tiếng cười to. Nàng không nghĩ Tần Nhị Bảo lại ngốc như vậy, thật đáng yêu. Hân không biết rằng tiền ngoài đổi trâu còn có nhiều công dụng khác.

- Cô cười cái gì?

Tần Nhị Bảo vẽ mặt khó hiểu hỏi.

- Ah, không có gì!

Liễu Thần Đình phát hiện Tần Nhị Bảo thật đáng yêu. Câu nói kia về ngoài thì âm thầm nhưng cất dấu bên trong là một tâm hồn thuần khiết. Nghĩ đến đây, nàng lại nở nụ cười.

- Cô cười cái gì?

Tần Nhị Bảo hỏi.

- Không cười gì cả.

Liễu Thần Đình biết cùng hân nói chuyện tào lao có thể kéo dài cả ngày, liền giả vờ tức giận:

- Tôi xem chúng ta nên trở về, miễn để mọi người lo lắng.

- Được!

Tần Nhị Bảo gật đầu đáp ứng, tuy nhiên hân vẫn không hiểu sao Liễu Thần lại vui vẻ như thế. Nhưng có một điều hân minh bạch là Liễu Thần Đình không còn bài xích hân như trước nữa.

- Có muốn vào ngồi một chút không?

Tần Nhị Bảo suốt cả chặng đường không nói chuyện, đến cửa biệt thự Ân gia mới hướng Liễu Thần Đình đưa ra lời mời.

- Không cần, tôi còn có một số việc.

Liễu Thần Đình nhả nhận từ chối.

- Ah, quên đi! Cái kia...

Tần Nhị Bảo chưa nói hết câu, Liễu Thần Đình đã lái xe đi thật ra.

- Ai... Mỗi lần đều gấp gấp như vậy làm gì?

Tần Nhị Bảo lắc đầu, mang theo bao lớn bao nhỏ đi vào biệt thự.

- Người anh em, Anh đã trở về rồi à?

Trương Bình Sơn thấy Tần Nhị Bảo trở về bình an liền vui mừng hỏi thăm, mấy người Lý Lương cũng vây quanh hân.

- Ha ha, đã nói với các cậu là không có việc gì rồi, các cậu không chịu tin. Hiện tại đã tin tôi chưa?

Tần Nhị Bảo nói khoác không biết ngượng.

- Hay lắm! Người anh em thật bản lĩnh.

Lý Lương chân thành khích lệ hân

- Đúng thế, tôi đã nói anh là người tài giỏi mà. Tại Đông Giang nếu anh nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất đâu.

Lưu Bảo vuốt mõng ngựa nói.

- Ha ha, vẫn là Lưu Bảo huynh đệ sáng suốt, biết rõ trình độ của tôi như thế nào.

Tần Nhị Bảo tiếp tục tự biên tự diễn, tựa hồ không nhớ lúc ở cửa hàng đánh nhau với người ta không phân thắng bại.

- Tốt rồi, một ngày bận bịu rồi, có đói bụng không?

Trương Bình Sơn ân cần hỏi han:

- Vương Bá, đang chờ anh ăn cơm đó.

- Okie.

Tần Nhị Bảo nghe Trương Bình Sơn nói vậy lập tức gật đầu như gà mổ thóc, nói:

- Cậu nói đúng, tôi thật sự cảm thấy đói bụng rồi.

Dứt lời liền hướng phía trong biệt thự đi vào.

- Chú Vương Bá, lúc nào có thể ăn cơm?

Ân Huyền Vũ nhìn qua bàn ăn, lại không thể động vào, có chút bất mãn nói:

- Chúng ta vì cái gì phải chờ tên nhà quê kia về mới có thể ăn?

- Đúng vậy.

Ân Kỳ Nhi vất vả lắm mới chờ đến bữa cơm, kết quả là phải ngồi nhìn mâm cơm, sột ruột phụ họa theo.

- Là lão gia phân phó, tôi cũng không có biện pháp.

Vương Bá cũng không ngốc, nói rằng mình muốn đợi Tần Nhị Bảo về mới ăn cơm, liền đẩy trách nhiệm lên Ân Thế Bình.

- Ah.

Ân Huyền Vũ nghe xong biết là do cha an bài, khó tránh khỏi có chút tức giận, nói:

- Ba ba ở bên ngoài xã giao, bắt chúng ta ở nhà chịu đói, thực không có suy nghĩ mà.

- Tên Tần Nhị Bảo rút cuộc đi đâu?

Ân Kỳ Nhi không thấy hắn đâu cả, liền nhìn chung quanh hỏi.

- Ai tìm tôi?

Tần Nhị Bảo mang theo bao lớn bao nhỏ từ ngoài cửa nói vào.

- Anh thật quá mức, đi ra ngoài mua sắm không mang theo tôi còn chưa tính sổ, lại còn bắt chúng tôi chờ anh lâu như vậy.

Ân Kỳ Nhi kháng nghị nói :

- Anh có phải muốn tôi sử dụng tuyệt chiêu à?

- Cô sử dụng tuyệt chiêu, tôi tự có cách phòng bị.

Tần Nhị Bảo không chút lùi bước nói.

- Anh...

Ân Kỳ Nhi nhất thời chán nản, không biết nói gì cho phải.

- Được rồi, đừng cãi nữa, nhanh ăn cơm đi, tôi chết đói rồi.

Ân Huyền Vũ nói, nàng nghĩ thầm " Cái tên nhà quê đáng ghét, có cơ hội nhất định tôi phải đuổi anh ra khỏi cái nhà này"

. - Oa, hôm nay có nhiều món ngon vậy! Cảm ơn, chị Phi.

Tần Nhị Bảo hướng tới chị Phi gửi lời cảm ơn sau đó vùi đầu vào thức ăn.

- Anh lúc ăn cơm có thể nói nhỏ một chút được không?

Ân Huyền Vũ kháng nghị nói.

- Ăn cũng như heo.

Ân Kỳ Nhi hòa theo.

- Thì sao? Tôi cứ như vậy đó, các cô cần tôi à?

Tần Nhị Bảo vô lại nói, nhưng hắn cũng không đắc ý quá lâu, chỉ thấy Ân Kỳ Nhi thức sự phóng tới cắn tay hắn.

Tần Nhị Bảo có chút căm tức nói:

- Mịa, cô cắn tôi thật à?

- Là do anh yêu cầu.

Ân Kỳ Nhi há mồm ra, mở to hai mắt vô tội nói:

- Đối với yêu cầu này, tôi cũng lần đầu nghe qua.

- Tôi..

Lúc này đến lượt Tần Nhị Bảo không nói nên lời, chỉ có thể vùi đầu vào thức ăn.

Ân Kỳ Nhi đắc ý nhìn Ân Huyền Vũ, hướng nàng dựng ngón tay cái. Mà ba người đùa giỡn, Vương Bá nhìn thấy lại không can thiệp, hắn biết rõ từ khi Tần Nhị Bảo đến nhà này, thì người trong nhà thay đổi rất nhiều, trong đó có cả mình.

Nghĩ đến đây, Vương Bá đột nhiên hướng tới Tần Nhị Bảo nói:

- Tần Nhị Bảo, có cậu ở đây thật tốt.

Mà câu nói không đầu không đuôi của Vương Bá lại khiến cho Tần Nhị Bảo ở bên cạnh không hiểu gì, nhưng hắn cũng lập tức nở nụ cười, bày ra bộ dạng hắn tự cho là anh tuấn tiêu sái, nói:

- Không cần khách khí, cháu cũng là người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: An Kỳ Nhi Bưu Hãn.

Dưới lầu truyền đến tiếng nhạc làm Tần Nhị Bảo đang ngủ say trong mộng đẹp tỉnh lại, lúc này mặt trời đã lên cao, Tần Nhị Bảo sau bữa cơm chiều ngày hôm qua, trở về gian phòng lập tức vật ra ngủ, thẳng đến lúc này mới tỉnh.

-Ngủ được thật là thoải mái ah!

Tần Nhị Bảo nhìn qua ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh, vườn vải hít một hơi, rất thích ý nói, nhưng bụng truyền đến ọc ọc, làm cho hắn hiểu được giờ này gấp nhất là phải kiểm gì đó lót bụng, nghĩ đến đây, lập bật khỏi giường, đi xuống lầu xem xét, có gì ăn không.

Tần Nhị Bảo đi xuống lầu, trông thấy Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, theo âm nhạc trong đại sảnh đang tập thể dục, vốn là nước giếng không phạm nước sông, nhưng Tần Nhị Bảo cảm thấy, nếu như hắn ly khai như vậy, thật sự có chút xin lỗi chính mình, liền tiến lên trêu chọc nói:

-Ồ, hôm nay là không phải mặt trời mọc phía tây à? Khó được thấy hai vị tiểu thư, chịu khó như vậy nha!

-Còn không phải biểu tỷ vài ngày trong nhà nghỉ ngơi, cảm giác mình có chút không cân đối rồi, cho nên sáng sớm kéo tôi bắt đầu..., cùng nàng nhảy hu hu ...!

An Kỳ Nhi nghe được Tần Nhị Bảo trêu chọc, hồi đáp

-An Kỳ Nhi, chớ cùng tên Hai lúa nói nhảm, tập trung vào chuyên môn! Ân Huyền Vũ nghe An Kỳ Nhi lộ tẩy, mặt hơi đỏ lên, lập tức chặn lại nói, thuận tiện quay đầu, liếc Tần Nhị Bảo nói:

-Anh có thể đi rồi, đừng quấy rầy chúng tôi tập thể dục!

Nhưng lúc này ánh mắt Tần Nhị Bảo, đã bị An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ hai người ăn mặc quần áo bó, dáng người có lồi có lõm hấp dẫn, thực tế Tần Nhị Bảo nhìn thấy An Kỳ Nhi, phát dục no đủ bộ ngực, theo âm nhạc nhịp cao thấp tung lên xuống, cảm giác mình máu mũi muốn phun ra, chân như mọc rễ chỉ biết đứng yên ngắm nhìn.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo không để ý tới lời mình nói, mà ngo ngác nhìn qua các nàng, mà Ân Huyền Vũ ngừng nhảy, cẩn thận nhìn lên theo ánh mắt Tần Nhị Bảo, phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm vào ngực An Kỳ Nhi chảy nước miếng, nổi giận mắng:

-Luu manh!

An Kỳ Nhi nghe Ân Huyền Vũ lại mở miệng mắng Tần Nhị Bảo, Tần Nhị Bảo nhất định lại đang liếc trộm bộ ngực của mình, cũng ngừng tập thể dục, đi tới trước mặt Tần Nhị Bảo gọn gàng dứt khoát hỏi:

-Anh nhìn lên bộ ngực của tôi phải không?

-Sax... Ai nói đấy!

Tần Nhị Bảo cho dù da mặt dày như tường thành, trong lòng lại chật vật, nhưng vẫn không chịu nổi An Kỳ Nhi, nói thẳng vào vấn đề như vậy, giả ngu nói:

-Đừng có đổ oan cho người tốt như thế chứ, tôi rất thuần khiết a =.=.

-Biểu tỷ đã nói anh đi, tại sao anh còn đứng đó?

An Kỳ Nhi lại hỏi

-Đường là của mọi người, vì sao các cô có thể ở chỗ này tập thể dục, tôi lại không thể ở chỗ này nhìn được?

Tần Nhị Bảo cảm giác mình còn chưa có ngấm đã ghiền, tự nhiên không nổi đi.

-Tôi nói anh đi , anh nhất định phải đi!

Ân Huyền Vũ thật sự không muốn cùng Tần Nhị Bảo nói chuyện phiếm, có chút phần nộ nói

Tần Nhị Bảo đối với Ân Huyền Vũ tính tình tiểu thư, đã quen thuộc, cho nên cũng không để trong lòng nói:

-Tôi hôm nay sẽ không đi, cô làm được gì?

-Anh...

Ân Huyền Vũ gặp Tần Nhị Bảo giờ trò vô lại, từ trước đến nay không nhiều biện pháp lắm, nhưng nàng biết Tần Nhị Bảo sợ An Kỳ Nhi lớn tiếng hô:

-Đóng cửa, thả An Kỳ Nhi! (cứ như là đóng cửa thả chó ấy nhỉ :381

-okie, được!

An Kỳ Nhi nghe được Ân Huyền Vũ triệu hoán, lập tức vọt tới trước mặt Tần Nhị Bảo , hít một hơi chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu.

-Sax.. chờ một chút, chờ một chút!

Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ Nhi muốn xài Sur từ rống thần công vội nói:

-Tôi còn nắm điểm yếu của cô, tôi nói à nha, tốt nhất cô không nên ép tôi!

-Có phải hay không chuyện tôi thích Vương Vĩ ?

An Kỳ Nhi chủ động nói ra.

-Như thế nào?

Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói xong, không khỏi ngẩn ngơ, thấy An Kỳ Nhi bình tĩnh như vậy, đã không có cái loại thần sắc kích động lúc trước, cảm giác có gì đó không ổn, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

- Cô không cần giả vờ, tôi biết cô rất sợ tôi nói ra vụ này mà.

-Vậy anh cứ thử xem?

An Kỳ Nhi hướng Tần Nhị Bảo khiêu khích thức nói.

-Vãi chết,trời tôi còn chả sợ lẽ nào lại sợ cô?

Tần Nhị Bảo không thể chịu được An Kỳ Nhi khiêu khích , đi đến trước mặt Ân Huyền Vũ , ra vẻ thần bí cười nói:

-Tôi cho cô biết một việc bí mật, cô muốn biết không?

-Anh nói là chuyện An Kỳ Nhi ưa thích Vương Vĩ sao?

Ân Huyền Vũ hỏi ngược lại.

-Cái gì?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói vậy, thoáng cái giống như rớt xuống hầm băng, tam phúc thì khí trời, toàn thân đã ra động tác sốt, nét mặt như đưa đám như là đầu bại gà trống giống như bình thường.

Nghĩ thầm, thật vất vả, mới tìm An Kỳ Nhi mệnh môn, kết quả trong vòng một đêm, hoàn toàn không thể dùng, thật làm cho người nản chí.

-An Kỳ Nhi tối hôm qua cũng đã nói cho tôi biết, thế nên, bí mật của anh này đã vô dụng rồi !

Ân Huyền Vũ châm chọc nói, nàng lúc này rất vui vẻ, lâu lâu tranh đấu cùng Tần Nhị Bảo nàng mới có thể chiếm thế thượng phong .

-Mau đi ra chỗ khác, đừng làm ảnh hưởng tôi tập thể dục!

An Kỳ Nhi uy hiếp nói:

-Đừng ép tôi dùng tuyệt chiêu >.

Tần Nhị Bảo im lặng nhìn qua hai tỷ muội nhà này, lần đầu cảm thấy mình thất bại dưới tay hai tiểu nha đầu này, mà còn là thất bại rất thảm hại, có chút

nhục chí, đang chuẩn bị đi ra bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền nở nụ cười.

-Anh cười cái gì?

An Kỳ Nhi cảm thấy tò mò hỏi.

Tần Nhị Bảo đắc ý nói:

-Tôi đột nhiên nhớ tới tôi cũng còn một tuyệt chiêu he he, chưa bao giờ sử dụng, hôm nay các cô đã bức tôi, không thể trách được tôi nhé !

-Sao cơ?

Tần Nhị Bảo nói như vậy, làm cho Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi không hẹn mà cùng kêu lên

-Anh dám...!

An Kỳ Nhi bình tĩnh lại, vẫn giọng uy hiếp nói:

-Tôi cũng không tin anh dám làm gì tôi!

-Thật sao khừ khừ!

Tần Nhị Bảo lúc này khoe môi nhếch lên nhẹ nhàng đáng vẻ tươi cười nói:

-Cô thử xem thì biết he he?"

"Thử thì thử ai sợ ai !" An Kỳ Nhi như không hề quan tâm, bắt đầu cất tiếng hát: "Gấp một ngàn hàng giấy....."

-Bóp vú Long trào thủ !

Tần Nhị Bảo duỗi ra hai tay hướng ngực An Kỳ Nhi chớp tới (DG: chiêu này quá vô sỉ, bắt quá ta thích

-Ah...!

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo, chuẩn bị giờ trò sắc lang, bản năng lấy tay bảo vệ ngực, mà An Kỳ Nhi lại cười thể hiện thái độ không quan tâm.

-Sao nào? Cô không tin tôi dám dùng chiêu này với cô?

Tần Nhị Bảo đối với An Kỳ Nhi phản ứng như thế, không khỏi ngẩn ngơ, kỳ quái hỏi

-Tôi rất tin tưởng a.

An Kỳ Nhi nói :

-Nào tới đây!

Dứt lời, đem bộ ngực sữa cô ý ưỡn về phía trước.

-địch mợ!

Tần Nhị Bảo cả giận nói:

-Dám xem thương tôi, tôi sẽ bóp cho cô xem!

-Anh dám bóp, lão nương rất sẵn lòng!

An Kỳ Nhi bụu hăn nói.

"..." Tần Nhị Bảo tròn mắt há hốc mồm nhìn qua An Kỳ Nhi bụu hăn như thế, cả buổi nói không ra lời, nhớ lại khi xưa mỗi lần hấn xuất chiêu này, đều làm người ta sợ chết khiếp, cảm đầu chạy trời chết, những là hôm nay, hấn đụng phải An Kỳ Nhi, chỉ thấy hai cánh tay Tần Nhị Bảo ở trước ngực An Kỳ Nhi khoa tay múa chân cả buổi, cũng không có dũng khí để thực sự đụng vào.

-Móa nó, điên rồi, điên hêt rồi!

Tần Nhị Bảo thì lăm bằm:

-Xem như cô lợi hại!

Dứt lời, mặt mày xám xịt không cam lòng bước ra ngoài.

Mà ở sau lưng của hắn, phía sau Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi phát ra âm thanh cười lớn đắc ý .

-Con mẹ nó, tôi thực bóp cô, xem cô còn thoải mái được không!

Tần Nhị Bảo dùng quyền không ngừng đâm bịch bịch vào cái cây tội nghiệp để phát tiết.

Phát tiết xong rồi, Tần Nhị Bảo ngậy người dưới bóng cây hơn nửa ngày, mới ngượng ngùng tự giễu nói:

-Lần này đúng là gặp phải cao thủ rồi!

Đang lúc Tần Nhị Bảo tự giễu thời điểm, theo phía sau của hắn, có một âm thanh chói tai hướng phương hướng của hắn hỏi:

-Tiểu bằng hữu, Ân Huyền Vũ ,Ân tiểu thư đang ở nhà sao?

-Tiểu bằng hữu?

Tần Nhị Bảo bức nhất khi người khác nói hắn "Tiểu", mà bây giờ lại có người gọi hắn tiểu bằng hữu, Tần Nhị Bảo rất là căm tức, hắn tự nhủ:

-Hôm nay làm sao vậy? Sáng sớm cơm cũng không ăn,lại để cho An Kỳ Nhi cô gái nhỏ, cho ăn một bụng tức , thật vất vả mới yên tĩnh một lát, lại không biết, từ nơi nào lại xuất hiện một tên tới chọc tức!

Mà người kia hô cả buổi, thấy Tần Nhị Bảo không để ý đến hắn, không khỏi lên giọng hỏi:

-Tiểu bằng hữu, tôi vừa hỏi, sao anh không nói gì, anh như thế nào không để ý tới tôi à?

-Tiểu bằng hữu?

Tần Nhị Bảo cảm thấy mình trên đầu gân xanh nổi lên muốn bật máu ra rồi, rốt cuộc không cách nào khống chế chính mình, xoay người nổi giận mắng:

-Móa nó, người nói ai ‘ tiểu ’, có bản lĩnh móc j ra so !

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Giả Gái.

"Hừ, sao ngươi có thể nói những lời thô tục như vậy?" Nghe Tần Nhị Bảo trả lời, người kia không khỏi cau mày.

Tần Nhị Bảo vốn đang tức giận liền xoay người lại nhìn người đang tới, lập tức hóa đá, không chỉ lửa giận biến mất mà ngay cả lời định cũng quên mất, chỉ ngơ ngác nhìn, trên mặt chỉ còn vẻ thất thần.

Kỳ thật cũng khó trách hắn thất thố như vậy, bởi người tới thực sự làm người ta quá mức rung động đi, trên người mặc cái áo mỏng màu đen và chiếc váy kiểu Scotland, liếc một chút cũng biết là hàng thủ công được may cẩn thận, móng tay sơn màu hồng, trên người đeo những món đồ trang sức rất quý phái (nguyên văn tiếng hán là : “đái trước nương phao đích thủ sức”, không hiểu là đồ trang sức thể nào nên chém gió), đi trên đường mà cặp mông cứ uốn éo mê người, trông còn có phần chuyên nghiệp hơn cả Ân Huyền Vũ.

"Tiểu bằng hữu, ai trêu chọc cậu thế?" Người tới thấy Tần Nhị Bảo bộ dạng dân dòn, lấy khăn tay vừa lau mồ hôi vừa thản nhiên hỏi.

Lời này liền kéo Tần Nhị Bảo trở về thực tế, hắn hít một hơi dài, hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần, hỏi: "Xin hỏi người là ai, tìm Ân tiểu thư có chuyện gì?"

"Ta là người đại diện của Ân Huyền Vũ, tên là La Bá Tư" người tới đưa danh thiếp, tự giới thiệu mình: "Mấy ngày nay Ân tiểu thư không đến công ty, ta đặc biệt sang đây tìm nàng có việc cần thương lượng."

Tần Nhị Bảo nghe được La Bá Tư tự giới thiệu, giật mình ngó người này từ trên xuống dưới, nhìn không được hỏi: "Uy, người rốt cuộc là nam hay nữ vậy?"

"Đúng là tiểu hài tử, trông to xác mà sao ánh mắt lại kém như vậy?" La Bá Tư có chút mất hứng nói: "Không nhìn ra sao? Ta đương nhiên là nam tử chân chính rồi."

"Cái gì? Nam tử chân chính?" Tần Nhị Bảo mở to hai mắt nói: "Ngươi như vậy cũng được gọi là nam tử chân chính, vậy đại gia ta gọi là cái gì?"

"Ngươi đừng nói nhảm nữa!" La Bá Tư rốt cục sốt ruột, ngữ khí bất thiện nói: "Tiểu thư rốt cuộc có ở đây hay không?"

"Ồ đây, ở đây!" Tần Nhị Bảo vội vàng thu hồi tâm thần, làm ra tư thế rất lễ phép nói: "Mời đi bên này!"

Dưới sự dẫn đường của Tần Nhị Bảo, hai người đi đến một gian phòng trong biệt thự, dọc đường không nói với nhau một lời, nhưng Tần Nhị Bảo thấy La Bá Tư đi lại mà mông cứ uốn éo vô cùng chuyên nghiệp, không nhận được học đi vài bước, nếu có ai đi qua nhìn thấy chắc sẽ nôn ngay tại hiện trường.

※※※※

"An Kỳ Nhi, vừa rồi ngươi làm như vậy không sợ gã hai lúa kia chiếm tiện nghi sao?" Ân Huyền Vũ có chút lo lắng hỏi.

"Ha ha..." An Kỳ Nhi nghe Ân Huyền Vũ hỏi như vậy, mỉm cười nói: "Ngươi hỏi như vậy xem ra còn không biết tính tình hần a."

"Ah?" Ân Huyền Vũ mở to hai mắt, có chút không dám tin tưởng hỏi: "Nghe ý của ngươi hình như rất hiểu hần nha?"

"Hiểu, nhưng cũng không nhiều lắm!" An Kỳ Nhi cười nói: "Tôi thiếu biết hơn ngươi một ít."

"Vậy..." Trong lúc các nàng đang nói chuyện thì Tần Nhị Bảo dẫn La Bá Tư đến nơi.

"Ân Huyền Vũ, muội muội tốt của ta, thấy ngươi không có việc gì là ta an tâm rồi!" La Bá Tư vừa thấy Ân Huyền Vũ trong nhà bình an vô sự liền nhảy cẫng lên vọt tới, bộ dạng vô cùng khoa trương.

"A, La Bá Tư, ngươi đã đến rồi!" Ân Huyền Vũ đối với thái độ của La Bá Tư giống như không thấy, nói: "Thực xin lỗi, để cho ngươi lo lắng rồi!"

"Muội muội, đừng nói những lời khách khí như thế!" La Bá Tư tự đắc nói: "Nếu không phải công ty có việc, tỷ tỷ đã sớm chạy tới thăm ngươi rồi!"

"Cái gì? Tỷ tỷ?" Tần Nhị Bảo há hốc mồm nhìn La Bá Tư, thầm nghĩ: "Vừa rồi còn luôn miệng nói mình là nam nhân chân chính, thế nào bây giờ lại mất đi cái ‘chân’ đó rồi!???"

Mang theo ý nghi bậy bạ, đánh mắt sang nhìn An Kỳ Nhi, mà An Kỳ Nhi đang có bộ dáng vô cùng khó chịu, hình như sắp nôn mửa rồi.

"Tỷ tỷ, hôm nay ngoại trừ đến thăm ta, còn có chuyện gì sao?" Ân Huyền Vũ tựa hồ đã quen với cách nói của La Bá Tư, cho nên cũng không thêm đề ý hỏi: "Ta mấy ngày nay không có đến công ty, mọi chuyện đều ổn chứ?"

"Ồ, ngươi xem ta này!" La Bá Tư nói: "Vừa rồi chỉ quan tâm sức khỏe muội muội mà quên mất chánh sự rồi."

"A, tỷ tỷ đừng khách khí!" Ân Huyền Vũ biết rõ hần vì có sự tình nên mới tới, cũng không phải là đến để thăm nàng, nhưng vẫn lơ đãng hỏi: "Đến cùng là có chuyện gì để cho tỷ phải tự mình tới một chuyến đây?"

"Còn không phải là chuyện đi chụp quảng cáo ở đảo quốc sao!" La Bá Tư nói: "Ta vất vả lắm mới tranh thủ cho muội có cơ hội này, muội muội ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng nha!"

"Nhưng mà..." Ân Huyền Vũ lúc trước đã cùng phụ thân thương lượng qua chuyện này, nhưng thái độ của Ân Thế Bình rõ ràng là không đồng ý, cho nên lúc này nàng có chút do dự nói: "Khả năng phải làm ngươi thất vọng rồi!"

"Không thể nào! Muội muội!" La Bá Tư thấy Ân Huyền Vũ lộ vẻ mặt khó khăn, không khỏi sốt ruột nói: "Ngươi cũng đừng dọa tỷ tỷ a, tỷ tỷ khổ cực như vậy, chạy trước chạy sau đều là vì ai là vì ai chứ?" Dứt lời, liền lấy khăn tay sức nước hoa ra lau lau nước mắt.

"Tỷ tỷ, ngươi đừng khóc a!" Ân Huyền Vũ thấy hần khóc, vội vàng an ủi: "Ngươi để ta suy nghĩ một chút được không?"

"Muội muội, không phải tỷ tỷ ta nói ngươi!" La Bá Tư nhìn ra nàng đang do dự, liền nắm lấy thời cơ khuyên nhủ: "Nữ nhân như chúng ta được mấy mùa hoa nở, nếu như không nắm bắt lấy thì nó sẽ chạy trốn, lúc muốn lấy cũng không tìm trở lại được, cho nên khi có cơ hội phải nắm lấy thật chắc, có biết hay không?"

"Tỷ tỷ..." Ân Huyền Vũ nghe La Bá Tư nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, cả người lại lâm vào suy nghĩ, mà La Bá Tư cũng không nói thêm gì nữa, mà ngồi bên cạnh nàng chờ câu trả lời thuyết phục.

Tần Nhị Bảo này giờ vẫn một mực đứng bên cạnh, miệng há thật to, cả buổi không khép được, đối với những câu kinh điển của La Bá Tư, hần thật sự không biết dung từ ngữ nào miêu tả nữa, bộ dáng khóc liên tục, khuyên liên tục, thật sự là thần phục đến im lặng, đồng thời cũng cảm giác sâu sắc về giới tính con người, vừa bước ra ngoài vừa tự lĩnh ngộ đại đạo chúng sinh.

"Ngươi cũng đi ra?" An Kỳ Nhi đang hít sâu định thần, gặp Tần Nhị Bảo cũng đi ra khỏi phòng hỏi.

"Ta thật sự chịu không được, trong đó có nhiều từ ngữ huyền ảo vô cùng, để sống lâu thêm vài năm, tốt nhất vẫn là nên đi ra thôi!" Tần Nhị Bảo vẽ mặt chán nản nói: "Một đại nam nhân chân chính mà nói năng ẻo lả, nhìn hẳn thật là muốn ói!"

"Cái này là giả gái." An Kỳ Nhi nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi cười nói: "Rất lưu hành trong thời đại này a!"

"Cái gì? Giả gái? Lưu hành?" Tần Nhị Bảo nghe một lần mà thấy bao nhiêu từ mới, làm hắn không thể hiểu ngay được hết, nghĩ nửa ngày mới cảm thán nói: "Cái thế giới này quả là điên cuồng!"

"Người đã OUT rồi!" An Kỳ Nhi khinh bỉ nói với Tần Nhị Bảo.

Tần Nhị Bảo đối với thái độ khinh thường của nàng cũng đã tập mãi thành thói quen, chẳng hề để ý nói: "Dù cho người luôn đi đầu trong việc ‘lưu hành’, vậy người vì cái gì mà cũng chịu không nổi đấy thôi?"

"Ta lúc trước đã gặp La Bá Tư mấy lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn đều không thể kìm nén được cảm giác đó!" An Kỳ Nhi sợ hãi nói: "Thực không thể hiểu nổi, biểu tỷ sao có thể chịu được giả đó nhỉ?"

"Nếu như biểu tỷ của người có thể đối tốt với ta bằng một nửa với hắn, ta đã thỏa nguyện rồi!" Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, không khỏi thờ dài nói.

"Ta xem hay là thôi đi!" An Kỳ Nhi đối với lời nói phát ra từ tận đáy lòng của Tần Nhị Bảo, mắt trắng không còn chút máu: "Biểu tỷ của ta không bị người làm tức chết thì người nên cười trộm được rồi, còn hy vọng xa vời nàng đối tốt với người? Ài, thật không biết đầu óc người nghĩ như thế nào đấy!"

"..." Tần Nhị Bảo đối với đánh giá của An Kỳ Nhi, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này bên trong phòng, Ân Huyền Vũ đang suy nghĩ, được một lúc lâu sau mới hạ quyết tâm nói: "La Bá Tư, ta đồng ý với người!"

"Ân, muội muội tốt, hi vọng người đừng làm cho ta thất vọng!" La Bá Tư thở phào nhìn Ân Huyền Vũ.

"Chuyến đi đảo quốc phiền người an bài giúp ta vậy! Chuyện phụ thân để ta nghĩ cách xem sao."

"Cái này là chuyện đương nhiên, muội muội tốt của ta!" La Bá Tư nghe được quyết định của Ân Huyền Vũ, cười nói: "Trước hết ta về công ty thay người an bài, ta sẽ chờ tin tức tốt của người a!" Dứt lời, cũng không hề trì hoãn, đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: A Oi, Ta Đến Rồi Đây!

- Ba ba, ta có chuyện muốn cùng ngài thương lượng một chút.

Ân Huyền Vũ e dè đi vào thư phòng của Ân Thế Bình. Từ khi La Bá Tư đi rồi, nàng đang suy nghĩ thế nào thuyết phục phụ thân, cân nhắc thật lâu, Ân Huyền Vũ quyết định thử một lần, mặc dù khả năng không lớn, nhưng đi việc Nhật Bản chụp quảng cáo là một cơ hội khó có được, quan trọng hơn là, lần này được chụp quảng cáo cùng với thần tượng của nàng. Có thể cùng thần tượng của mình hợp tác chính là ước muốn của Huyền Vũ, cho nên, bất kể thế nào, nàng cũng muốn thuyết phục phụ thân đồng ý để cho chính mình đi Nhật Bản.

- Bảo bối, hôm nay lại có chuyện gì à?

Ân Thế Bình có thói quen sau bữa cơm chiều về phòng mình xem lại công việc trong ngày, hơn nữa hắn đã mệt mỏi cả ngày, thật sự sợ bị người khác quấy rầy, đương nhiên, con gái thì lại khác. Thấy Ân Huyền Vũ e dè, Ân Thế Bình trong mắt tràn đầy ý cười:

- Không phải là chuyện của Tần Nhị Bảo chứ ?.

- Không phải chuyện này này!

Ân Huyền Vũ làm nũng nói, trong nội tâm nàng biết rõ, làm nũng là phương pháp xử lý lợi hại nhất đối với Ân Thế Bình, chỉ cần ở trước mặt cha làm nũng, Ân Thế Bình đều sẽ cho phép.

- Ah? Vậy ah?

Ân Thế Bình nở nụ cười, nhưng trong giọng nói có chứa chút ít trách cứ:

-Ta phát hiện hiện tại bảo bối của ta, ngoại trừ sự tình của Tần Nhị Bảo, rất ít khi cùng ta thương lượng những chuyện khác!

Ân Huyền Vũ le cái lưỡi nhỏ nhắn, biết rõ phụ thân trách mình, đi ra phía trước ôm lấy cổ làm nũng nói:

-Con không phải sợ quấy rầy ba ba công tác sao! Nói về tên Hai Lúa kia mỗi lần đều làm con tức chết đi được, con hiện tại thật sự mặc kệ muốn hấn.

-Ha ha...

Ân Thế Bình nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy, không khỏi nở nụ cười, nhưng lại không hỏi Ân Huyền Vũ vì sao.

-Buổi sáng hôm nay La Bá Tư có đến!

Ân Huyền Vũ cũng không muốn kéo dài, nói thẳng vào vấn đề.

-Ah!

Ân Thế Bình trước đó đã nghe Vương Bá báo cáo qua, thoáng cái hiểu tâm tư của con gái, nhưng là không nói gì, tiếp tục bảo trì mỉm cười, chờ đợi câu nói kế tiếp.

-Hắn nói đến việc cùng Đại Điện Ưu Mỹ chụp ảnh quảng cáo.

Ân Huyền Vũ đang suy nghĩ cả buổi, vẫn nói thật là tốt nhất, dùng ánh mắt chờ mong nhìn phụ thân của mình, hi vọng ba ba có thể đáp ứng.

Ân Thế Bình mỉm cười nhìn qua Ân Huyền Vũ hơn nửa ngày, trên mặt nhìn không ra bất kì biểu lộ nào, Ân Huyền Vũ trong lòng biết phụ thân đang suy nghĩ, mặc dù có chút lo lắng, nhưng cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể lẳng lặng đứng yên đợi phụ thân trả lời.

-Ba ba, cho con đi nha!

Ân Huyền Vũ làm nũng nói

-Con thật sự muốn đi!

-Ha ha...

Ân Thế Bình nở nụ cười, không trực tiếp trả lời mà lại hỏi:

-Con có biết, ta hi vọng nhìn thấy cái gì nhất không?

-Ta hi vọng mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của con!

Ân Thế Bình nói xong, trong ánh mắt lộ ra vô hạn thương yêu. Ân Huyền Vũ nghe phụ thân nói như vậy, biết rõ phụ thân đã đáp ứng mình, nhưng vẫn lần áp sự mừng rỡ hỏi:

-Nói như vậy, là ba ba đã đáp ứng?

-Bất quá, có một việc, con phải đáp ứng ta!

Ân Thế Bình nói.

-Đó chính là về việc phụ trách an toàn của con!

Ân Thế Bình nói ra:

-Con nhất định phải mang theo Tần Nhị Bảo, mặc kệ con có thích hay không.

-Tốt!

Ân Huyền Vũ biết phụ thân đã đáp ứng chính mình, trước sự hưng phấn, hôn một cái

Ân Thế Bình nói ra: "Cảm ơn ba ba!"

-Ha ha...

Ân Thế Bình yêu thương nhìn nữ nhi bảo bối của mình:

-Tốt rồi, ta còn có một số việc phải làm!

-Ấn!

Ân Huyền Vũ đã đạt được mục đích của mình liền nhu thuận lui ra ngoài. Đợi Ân Huyền Vũ ra khỏi, Ân Thế Bình ở thư phòng gọi điện thoại cho Vương Bá:

-Vương Bá, phiền toái người, nói Tần Nhị Bảo tới đây, ta có chuyện muốn nói với hắn.

-Vâng, thưa ngài!

Chỉ chốc lát sau có tiếng đập cửa, Ân Thế Bình nói ra:

-Mời vào!

Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn đẩy cửa đi đến, hỏi:

-Ân tiên sinh, người tìm chúng ta?

-Đúng vậy, ngồi đi!

Tần Nhị Bảo bọn hắn liền ngồi xuống, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Ân Thế Bình liền nói:

-Có một việc hi vọng các người có thể giúp ta một chút!

-Ân tiên sinh, đừng có khách khí như vậy, có việc gì ngài cứ việc phân phó!

Lý Bảo nói xong, mọi người đều gật đầu đồng ý.

-Tự nhiên là tiểu nữ, sau một thời gian nữa sẽ đi Nhật Bản, ta không hi vọng nó gặp chuyện không may, cho nên ta muốn mấy người bảo đảm an toàn cho nó!

-Nhật Bản?

Tần Nhị Bảo ban ngày có nghe một chút Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư nói chuyện, nhưng không có quá để ý, không nghĩ tới Ân Huyền Vũ đáp ứng hắn, càng không có nghĩ tới mình cũng có cơ hội đi, cho nên có chút ngoài ý muốn, lặp lại nói.

-Như thế nào? Người đối với Nhật Bản hiểu rõ?"

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói, cho là hắn rất hiểu rõ, hỏi

-Không, không có!

Tần Nhị Bảo vội vàng khoát tay, thăm dò: "Ta đối với Nhật Bản hiểu rõ nhất cũng chỉ có mấy người mà thôi."

-Ân tiên sinh, vậy người an bài như thế nào?

Trương Bình Sơn nói ra vấn đề mình quan tâm nhất.

-Lần này đi, vốn định cho bốn người các người đi!

Ân Thế Bình dừng một chút, nói ra sắp xếp của mình: "Nhưng như vậy quá nhiều người, ta nghĩ để cho Tần Nhị Bảo cùng người đi."

-Cái gì?

Tần Nhị Bảo không khỏi giật mình nói: Ta cũng phải đi Nhật?

-Làm sao vậy?

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo trong giọng nói mang theo kinh ngạc, cho là hắn không muốn, hỏi: "Người có chuyện gì khó xử sao?"

-Ta cầu còn không được ah! Tại sao có thể có khó xử được?

Tần Nhị Bảo vui vẻ nói

-Ah, vậy là tốt rồi!

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi yên lòng, lại quay sang mấy người Lưu Lương, Lý Bảo nói: "Lần này các người không đi được, cũng đừng quá để ý, ở nhà bảo hộ cho sự an toàn của ta cũng là điều rất quan trọng!"

- Ân tiên sinh, ngươi yên tâm!

Lý Lương, Lý Bảo cùng nói: “Hết thầy đều giao cho chúng ta !”

Ân Thế Bình nhìn qua mấy thủ hạ dung mạo, cảm thấy rất vui mừng, mỉm cười không có nói gì nữa. Đương nhiên, trong phòng này không riêng Ân Thế Bình cao hứng, còn một người cũng đang rất vui mừng là Tần Nhị Bảo, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới tâm nguyện từ nhỏ, trước kia ở trong thôn hắc đã biết đến Aoi, Maria Ozawa (vãi, tưởng tên này có bạn bè gì ở Nhật, không ngờ người nó biết lại là diễn viên JAV), về sau hắn có một hi vọng to lớn, hi vọng chính mình có thể được đến Nhật một chuyến, tận mắt thấy những này nữ thần này, không ngờ nguyện vọng này có thể được thực hiện, trong nội tâm không khỏi vui mừng, không kìm nén nổi vui mừng.

- Tốt rồi! Ân Thế Bình nói ra: “Không có việc gì, mọi người giải tán a!”

Mọi người hướng Ân Thế Bình cáo biệt rồi đi ra ngoài, Tần Nhị Bảo không kiềm chế được tâm tình hưng phấn hô: "Aoi , ta đến rồi đây!"

Mà Tần Nhị Bảo nói một câu này, quả thực đem mấy người Trương Bình Sơn hoảng sợ, há to miệng, nhìn qua Tần Nhị Bảo hơn nửa ngày, sợ Ân Thế Bình nghe được sẽ trách cứ, Trương Bình Sơn bước nhanh lên phía trước cầu khẩn nói:

-Huynh đệ, ta van ngươi, nói bé chút, được không nào?

-Nói nhỏ! Nói nhỏ!

Tần Nhị Bảo mặt cười tươi như hoa nói: "Ta biết!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tranh Giành Khoang Hạng Nhất.

Đừng xem cử chỉ La Bá Tư rất giống con gái, nhưng hiệu suất làm việc rất nhanh. Ân Huyền Vũ trước thuyết phục cha mình, sau nàng sẽ đem hợp đồng diễn xuất cầm đi. Cứ như vậy, Ân Huyền Vũ một mực chờ mong chuyến đi Nhật Bản, con đường thành công đang ở trước mắt. Đương nhiên, còn có một Tần Nhị Bảo cũng một mực chờ mong.

Nếu như Ân Huyền Vũ biết rõ mục đích chuyến đi này của Tần Nhị Bảo, thậm chí sẽ cực lực phản đối. Nhưng Tần Nhị Bảo lại không có chút giác ngộ gì, hắn cảm giác mình cũng không phải không có ý tứ, mà là mình cùng Ân Huyền Vũ đều có chung một mục đích, đều vì nghệ thuật. Ân Huyền Vũ là vì muốn tiếp xúc với thần tượng, mà mình cũng là vì tiếp xúc thần tượng của chính mình. Cho nên trên cơ bản cũng không có khác nhau nhiều.

- Chị à, đi đường nhớ giữ gìn sức khỏe.

An Kỳ Nhi ở phi trường có chút lưu luyến nhìn Ân Huyền Vũ sắp sửa đi Nhật Bản.

- An Kỳ Nhi, em yên tâm

Ân Huyền Vũ nói với nàng:

- Chờ chị về nhất định sẽ mang lễ vật về cho em

- Vâng, cảm ơn chị trước.

An Kỳ Nhi nở nụ cười trả lời, lại nhỏ giọng bên tai Ân Huyền Vũ nói:

- Nhất định phải chú ý cái tên Tần Nhị Bảo nhé, đường để cho hắn chiếm tiện nghi của chị nha.

- Cái này em cứ yên tâm, chị sẽ chú ý chuyện này.

- Vậy thì chúc chị lên đường bình an.

- Ân, cảm ơn em

An Kỳ Nhi khua tay nói. Dứt lời, dẫn Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn, đi theo La Bá Tư làm thủ tục để bay tới thủ đô Tokyo của nước Nhật.

- Oh! Rốt cuộc là khoang hạng nhất, thật là không giống bình thường nha!

Tần Nhị Bảo tại khoang hạng nhất nhìn quanh bốn phía kêu la, làm cho Ân Huyền Vũ ở bên cạnh không khỏi cau mày, thầm nghĩ: "Hay là cách anh ta xa một chút nhĩ, miễn cho cùng anh ta ở một chỗ thật mất mặt!"

Lần này La Bá Tư cùng Ân Huyền Vũ một chuyến bốn người, đi Nhật Bản quảng cáo. Toàn bộ chi phí Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư đi Nhật Bản là do công ty thanh toán. Còn phí tổn của Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn lại do Ân Thế Bình một mình gánh chịu. Vốn là do công ty biểu diễn phụ trách an toàn cho Ân Huyền Vũ, nhưng Ân Thế Bình lại can nhắc chính mình, hay là chính mình phải người tin được. Cho nên, phí tổn đương nhiên cũng là mình suất ra, nhưng mà số tiền này đối Ân Thế Bình mà nói, chỉ xem như món tiền nhỏ mà thôi.

Đang lúc đoàn người Ân Huyền Vũ tại khoang hạng nhất chuẩn bị ngồi xuống, lại tới thêm bảy, tám người Nhật Bản, cầm đầu tên gọi An Đăng Đại Phụ(Có bản ta không biên tên sẽ là Daisuke Ando, ta để phiên âm theo kiểu bọn hán đọc cho dễ nhớ), là nhân vật số hai của Nhật Bản Hắc Long hội. Mục đích của hắn tại Đông Giang, cùng Nghĩa Hòa bang đàm phán, vì hợp tác giữa hai bang, nhưng đàm phán tiến hành vô cùng không khả thi, để cho hắn mang theo một bụng khí bước lên chuyến bay về nước.

Tâm tình An Đăng Đại Phụ đang không ra gì, nhìn thấy đoàn người Ân Huyền Vũ náo loạn, cảm thấy thật là bức bối, gọi tới thủ hạ Yoshida lạnh nhạt nói:

- Mày đi tới nói cho những người Hoa Hạ biết, cái khoang hạng nhất tao bao hết toàn bộ, để cho bọn họ đến khoang khác đi. Nếu như nói đòi tiền..., thì đưa cho bọn họ, miễn cho bọn họ đến phiền tao.

Yoshida nhẹ gật đầu, chạy đến chỗ Ân Huyền Vũ, ngữ khí ngạo mạn nói:

- Xin hỏi tại đây ai làm chủ?

- Xin hỏi có chuyện gì không?

Ân Huyền Vũ kỳ quái hỏi.

- Cô có thể làm chủ sao?

Yoshida lại dùng ngữ khí ngạo mạn lặp lại.

Cho dù Yoshida ngữ khí không tỏ vẻ thân thiện, hơn nữa lại để cho người nghe phản cảm, nhưng Ân Huyền Vũ không để ý mà thể hiện một thái độ hòa nhã nói:

- Tiên sinh, có chuyện gì không?

Yoshida cao ngạo nói:

- Lão đại An Đăng Đại Phụ tiên sinh vì không thích bị người khác quấy rầy, vì vậy chuẩn bị đem khoang này bao hết. Cho nên muốn mời các người chuyển đến khoang bình thường. Tất cả tổn thất lão đại của tôi đáp ứng đền bù gấp đôi cho các người.

- Thực xin lỗi.

Ân Huyền Vũ cảm thấy Yoshida nói sự tình quá mức vớ vẩn, bất mãn nói:

- Điều kiện này của anh, chúng tôi không có biện pháp đáp ứng.

- Đúng vậy.

La Bá Tư dất cuống họng, lớn tiếng nói:

- Lão đại của các người cũng thật là quá bá đạo.

Mà La Bá Tư phụ họa, lại kinh động đến An Đăng Đại Phụ, làm một người đàm phán, tiếng Trung Quốc vẫn có thể đủ nghe hiểu được. Làm hắn nghe được có người nói hắn bá đạo, vốn đang tâm tình bức bối, thì càng thêm không chế không nổi mà bắt đầu lớn tiếng mắng:

- WTF.(Biên: Chú Chym cong chỉ dám viết thế này thôi à)

Dứt lời, đứng dậy, hướng thủ hạ vung tay lên, ra lệnh cho bọn hắn đi tới chỗ Ân Huyền Vũ.

- Các người muốn làm gì?

Ân Huyền Vũ thấy đám người có vẻ bất thiện, cảm thấy có chút sợ hãi mà hỏi.

- Tiểu thư, Hoa Hạ quốc hữu có câu ngạn ngữ gọi là ‘rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt’. Tôi rất hi vọng các người đừng làm như vậy!

An Đăng Đại Phụ lưu bát dùng Hoa Hạ trả lời.

- Chính là các người không giảng đạo lý.

Ân Huyền Vũ tranh luận lại.

- Cứ cho rơi vài cái răng rồi tính.

Một thủ hạ của An Đăng Đại Phụ gặp Ân Huyền Vũ không chút nào chịu nhượng bộ. Không đợi lão đại hạ lệnh, liền xông tới muốn cho Ân Huyền Vũ một chút giáo huấn.

Ân Huyền Vũ thấy một thành viên Hắc Long hội vọt tới trước mặt của mình, khi thấy hắn vươn tay ra, sợ tới mức con mắt đều nhắm lại. Nhưng đợi một lúc không thấy hiện tượng gì. Nàng mắt mở ra nhìn lên, chỉ thấy Trương Bình Sơn cầm lấy cái tay của thành viên Hắc Long hội, trợn mắt trừng trừng nhìn qua của bọn hắn.

Đối với Trương Bình Sơn đột nhiên xuất hiện, lại để cho An Đăng Đại Phụ cảm giác có chút ngoài ý muốn. Nhưng rất nhanh hắn cười cười uy hiếp nói:

- Đắc tội Hắc Long hội Nhật Bản, không có kết quả tốt gì đâu. Cho nên, tao hi vọng chúng mày thông minh một chút.

- Ah, thật sao!

Lúc này Tần Nhị Bảo mới từ chỗ ngồi của chính mình lười nhác đứng lên nói:

- Tao là người rất đàn, thật sự không biết, đắc tội chúng mày có hậu quả gì không. Nhưng tao lại là một người có lòng hiếu kỳ rất lớn. Cho nên rất muốn thử xem.

Dứt lời, sắc mặt xiết chặt, An Đăng Đại Phụ đã cảm thấy thấy hoa mắt. Tần Nhị Bảo đã đứng trước mặt, còn không có kịp phản ứng, chợt nghe "Bốp" một tiếng. An Đăng Đại Phụ lĩnh một bạt tai, đánh xong vẫn không quên bổ sung một câu:

- Tao bình sinh ghét nhất chính là nhìn người dám đánh con gái.

Một cái bạt tai, làm cho tất cả mọi người ngây ngốc, trợn mắt há hốc mồm nhìn qua một màn này, thật sự không thể tin được. An Đăng Đại Phụ ôm mặt, trợn mắt tròn xoe được nhìn qua Tần Nhị Bảo, tựa hồ một bộ giống như muốn đem hắn ăn tươi, Tần Nhị Bảo nói với An Đăng Đại Phụ:

- Đánh mày, ông đây cũng coi như anh hùng kháng Nhật.

An Đăng Đại Phụ chưa bao giờ chịu nhục như thế. Lúc này hắn tức giận đến toàn thân phát run, lớn tiếng mắng:

- Chúng mày sắp là xác chết rồi đấy.

Mà thủ hạ của hắn, gặp lão đại chịu nhục, nhao nhao vọt lên, muốn đòi lại công đạo.

- Ha ha, chỉ mấy cái khoai lang nát, trứng thối, muốn lấy tánh mạng của tao, thực giống như là trò đùa.

Tần Nhị Bảo vừa cười vừa nói.

- Dừng tay cho tao.

An Đăng Đại Phụ quát bảo tất cả ngưng lại, hắn hiểu được, ầu ẩu trên máy bay hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, mà mình bây giờ lại không tại bốn quốc. Cho nên, bình tĩnh lại, ngăn thủ hạ không cho tiến lên.

- Sao vậy, sợ à?

Tần Nhị Bảo lại quăn quắt không được nhiều như vậy, hắn vừa chuẩn bị động thủ, đột nhiên dừng đánh, có chút buồn bực mà hỏi.

- Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chúng ta còn có thể gặp lại đấy.

An Đăng Đại Phụ âm hiểm nói:

- Nhóc con, có thể đem danh tự nói cho tao biết không?

- Con bà nó, hỏi tên của tao làm gì? Muốn tán tỉnh tao à? Nhưng tao không phải là dammei đâu.

Tần Nhị Bảo không hiểu ý của hắn mà hỏi ngược lại.

- Ha ha. . .

An Đăng Đại Phụ nghe được Tần Nhị Bảo nói như vậy, đột nhiên cười ha hả. nhưng tiếng cười to của hắn, lại làm cho Ân Huyền Vũ nghe được da đầu run lên. Một lúc lâu, An Đăng Đại Phụ mới dừng lại cười cười, mắt lộ ra hung quang nói:

- Nhóc con, tao nhớ kỹ mày rồi.

Dứt lời, liền dẫn thủ hạ của mình đi ra khoang hạng nhất.

- Nhớ kỹ tao làm gì vậy? Ta thật là nam đấy.

Tần Nhị Bảo tự nhủ

- Cậu sao có thể đánh người vậy?

La Bá Tư biết rõ tính nghiêm trọng của tình huống, có chút cực kỳ bại hoại nói:

- Cậu không nghĩ tới hậu quả sao?

Ân Huyền Vũ ở một bên cũng cảm thấy Tần Nhị Bảo gây ra đại họa, cũng sốt ruột phát hỏa nói:

- Anh tại sao luôn gây rắc rối thế? Sớm biết như vậy tôi sẽ không mang theo anh đi ra.

- Người gây ra rắc rối chính là cô mà?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy, phản bác nói:

- Cô nếu để chịu nhường một chút, chẳng phải không có chuyện gì sao?

- Anh. . .

Ân Huyền Vũ bị Tần Nhị Bảo nói, trong lúc nhất thời không biết làm sao, miệng há cả buổi cũng không biết nên nói cái gì. Cuối cùng, hơn nửa ngày mới lên tiếng:

- Tức chết tôi rồi!

- Sợ cái gì?

Tần Nhị Bảo chẳng hề để ý nói ra:

- Nói cho cùng, tôi cũng là vì cô mới động thủ đấy.

Ở một bên, Trương Bình Sơn cũng hiểu được một cái tát này của Tần Nhị Bảo, đánh cho rất hả giận đấy, liền thay Tần Nhị Bảo nói:

- Tôi cũng không quen nhìn ý thế hiếp người, nói gì thì cũng do bọn chúng động thủ trước, chúng ta như thế nào cũng coi như tự vệ mà thôi.

Ân Huyền Vũ thấy bọn họ nói như thế, trong lòng biết bọn hắn cũng xác thực bởi vì là mình mới ra tay, liền không nói thêm gì nữa. Nhưng trong lòng nàng yên lặng cầu nguyện, lần này đi Nhật Bản nhất định phải bình an, đừng có lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lần Đầu Đến Tokyo.

Tokyo là thủ đô của quốc đảo Nhật Bản, là trung tâm văn hóa, chính trị, kinh tế. Đây là đầu mối giao thông biển then chốt, là một thủ đô hiện đại và là một trong những điểm du lịch nổi tiếng trên thế giới. Sau một chuyến bay dài thì cuối cùng cũng đến được sân bay Vũ Điền.

- Dậy, dậy nào Nhị Bảo, chúng ta đến rồi.

Trương Bình Sơn nhẹ giọng gọi.

- Chúng ta mau thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống máy bay.

Nói dứt lời liền đứng lên đi theo La Bá Tư đi xuống máy bay.

- Ah! Đã đến rồi

Tần Nhị Bảo bị Trương Bình Sơn gọi dậy lười nhác nói:

- Nhanh vậy, tôi còn chưa tỉnh ngủ này.

Nhưng cầu nhàu thì cầu nhàu, hấn vẫn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không để quên cái nào.

Ân Huyền Vũ đứng một bên nhìn Tần Nhị Bảo nhỏ giọng nói: “Thật không biết tên hai lúa này thế nào nữa, gây ra rắc rối lớn như vậy mà vẫn ngủ ngon”

Bốn người cứ như vậy xuống máy bay, tất cả mọi việc đều bình yên gió lặng. Ân Huyền Vũ vốn đang lo lắng, nhưng mọi việc không có phát sinh vấn đề, làm cho nàng dần dần cũng yên lòng. Trước đó, La Bá Tư đã cùng với công ty giải trí liên hệ, đặt phòng khách sạn, cho nên sau khi xuống máy bay, mọi người lên xe chạy thẳng đến khách sạn năm sao.

Cho dù xung quanh tình hình vẫn tỏ ra bình thường, nhưng bên trong bóng tối, kể từ lúc đoàn người Ân Huyền Vũ xuống máy bay, một đôi mắt cừu hận nhìn bọn họ, trên mặt hấn lộ ra một khuôn mặt vằn vẹo vô cùng dữ tợn. Bộ dạng muốn đem bọn họ ăn tươi nuốt sống.

- Lão đại, vì sao chúng ta không đem bọn này thu thập?

Yoshida trực tiếp hỏi.

An Đằng Đại Phụ cười lạnh nói:

- Yoshida, bọn hấn đã đến địa bàn của chúng ta, cũng không cần quá sốt ruột ,tao muốn từ từ chơi với bọn nó.

- Thuộc hạ đã hiểu!

Yoshida gật đầu nói.

- Mày tìm mấy thằng, âm thầm theo sau bọn nó, sau khi biết bọn nó ở đâu báo lại cho tao biết.

An Đằng Đại Phụ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tao muốn cho bọn nó biết, kết quả của việc đắc tội với tao.

Nói xong, hấn vô ý vuốt vuốt cái má hơi sưng bị Tần Nhị Bảo tát.

- Thuộc hạ đi làm liền.

Nói xong, Yoshida lui ra ngoài. An Đằng Đại Phụ xuất thần nhìn ra ngoài, trên mặt lộ ra một nụ cười âm lãnh.

.....

- Cuối cùng đã đến.

Ân Huyền Vũ sau khi về phòng thở ra một hơi nói. Suốt quá trình di chuyển, nàng vẫn sợ phiền toái tìm đến, tâm trạng lúc nào cũng lo lắng, cuối cùng tâm lý được thả lỏng.

- Tốt rồi cô bé.

La Bá Tư vào phòng Ân Huyền Vũ chiếu cố nàng nói:

- Ngày mai sẽ có người tới an bài công tác cho chúng ta, hôm nay cô cũng mệt mỏi cả ngày rồi, hãy đi nghỉ thật tốt ngày mai mới có sức nghênh chiến, biết không?

- Em biết rồi tỷ tị.

Ân Huyền Vũ biết La Bá Tư là nam, lúc đầu cũng rất chán ghét hành vi, cử chỉ của hấn. Nhưng sau thời gian dài tiếp xúc, mới hiểu được hấn cũng chỉ có nữ tính một chút, ngoài ra thì con người hấn cũng rất tốt, hơn nữa cũng rất chiều cố nàng. Thế giới bây giờ cũng đã rất cởi mở đối với giới tính thứ ba. Ân Huyền Vũ ở lâu với La Bá Tư cũng dần dần tiếp nhận phương pháp làm việc cùng giao tiếp.

- Nghe lời là tốt rồi!

Sau khi khích lệ xong, La Bá Tư uốn éo cái mông đi ra ngoài.

Cùng thời điểm, Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn trong một căn phòng. Tần Nhị Bảo nói với Trương Bình Sơn:

- Người anh em. Cậu có cảm giác là có người theo dõi chúng ta không?

- Không thể nào? Tôi không có cảm giác gì.

Trương Bình Sơn ngạc nhiên nói:

- Người làm sao có cảm giác này, không phải anh luôn ngủ mê sao?

Nghe Trương Bình Sơn nói như vậy, Tần Nhị Bảo cũng cảm thấy mình quá nhạy cảm, liền pha trò nói:

- Ta từ nhỏ luyện được công phu mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng. Đừng có mà nhìn ta ngủ, thật sự khi đó so với người tỉnh ta còn tỉnh hơn rất nhiều.

- Người thật là khoác lác.

Trương Bình Sơn không tin nói.

- Người thật sự là không tin (đoạn này tác giả bỏ hết mấy ngàn chữ vì gõ mỏi tay quá – lời tác giả)” Tần Nhị Bảo cảm xúc dâng trào, nói liên tiếp, mưa xuân bay phất phới. Trương Bình Sơn vừa nghe vừa nhấp dài, hai mắt điều điều.

- Được rồi người anh em, tôi mệt rồi, cần phải đi tắm sau đó đánh một giấc.

Trương Bình Sơn rốt cuộc chịu không nổi nhưng Tần Nhị Bảo vẫn không giác ngộ, vẫn phun mưa gọi gió, bắt đắc dĩ phải ngắt lời của hắn.

Nghe Trương Bình Sơn nói như vậy, Tần Nhị Bảo có chút vẫn chưa thỏa mãn nói tiếp:

- Không nghĩ tới, cậu sao nhanh một vậy, tôi mới nói đến lúc tôi mười hai tuổi thôi mà.

Tần Nhị Bảo vừa nói xong, Trương Bình Sơn thiếu chút nữa là té lăn ra, thầm nghĩ: “May mà mình phản ứng nhanh, không thì bị tiểu tử này quán cả đêm sao mà ngủ được”. Dứt lời vội vàng một đường đi thẳng vào toilet.

Mà lúc này Tần Nhị Bảo vẫn còn đang hào hứng, lần đầu tiên xuất ngoại lại còn đi đến quốc gia của nữ thần trong mộng, cảm thấy phải đi ra ngoài khám phá một phen, nghĩ rằng chuyến đi này không tệ. Nhưng hắn hiểu rằng mục đích của chuyến đi này là bảo vệ Ân Huyền Vũ an toàn, nên phải kiểm chế tâm tình lại.

- Ai?

Trong lúc Tần Nhị Bảo đang thả hồn theo mây, đột nhiên nghe ngoài cửa một tiếng động, giống như có người nghe lén. Tần Nhị Bảo tuy chém gió với Trương Bình Sơn cả buổi, nhưng có một điều hắn không nói dối, đó là khả năng mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng.

Vừa kêu vừa chạy ra cửa, ra đến cửa nhưng nhìn bên ngoài lại không thấy ai, vòng quanh tìm cả buổi cũng không thấy ai. Cho rằng thần kinh quá nhạy cảm, bỏ qua rồi vào phòng đóng cửa lại

- Nhóc con, thiếu chút nữa bị mày hại chết.

Tên tóc nhuộm lốm đốm vàng đen nhỏ giọng mắng.

- Vô cùng xin lỗi.

Tên bị chửi nhỏ giọng xin lỗi.

Hai tên đúng là nghe lệnh của An Đẳng Đại Phụ một đường theo dõi Ân Huyền Vũ đến đây. Vừa rồi tính nghe lén coi thử có gì không, thiếu chút nữa là bị Tần Nhị Bảo phát hiện. May mắn là đúng lúc đó thang máy mở liền nhào vô mới không bị Tần Nhị Bảo phát hiện.

- Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian đi tới chỗ lão đại báo cáo, chuyện còn lại để cho lão đại xử lý.

- Okie.

Sau khi thương lượng, hai tên liền rời khách sạn quay trở về tổng bộ. Trong khách sạn cả nhóm Ân Huyền Vũ trải qua một ngày đường mệt mỏi đều tiến vào mộng đẹp, kể cả vừa rồi Tần Nhị Bảo tâm trạng hưng phấn. Nhưng bọn họ đâu ngờ, nơi ở của mình đã bị An Đẳng Đại Phụ biết, hắn cũng đã dẫn lửa giận xuống, chuẩn bị kế hoạch trả thù điên cuồng.

Chương 31: Trận Chiến Nửa Đêm.

Nửa đêm, Trương Bình Sơn đang còn trong giấc mộng đẹp, bỗng ngửi thấy mùi xăng đậm đặc từ bên ngoài, không khỏi cảnh giác, hướng về phía giường của Nhị Bảo hô :

- Nhị Bảo huynh đệ, người có ngửi thấy mùi xăng không?

Nhưng không thấy Tần Nhị Bảo trả lời, Trương Bình Sơn nghĩ Tần Nhị Bảo đã có một ngày vất vả nên ngủ quá say, không khỏi hồ hởi hơn, nhưng vẫn không nghe thấy Tần Nhị Bảo trả lời, lúc này Trương Bình Sơn mới đứng dậy hướng tới giường của hân sở soạn, phát hiện Tần Nhị Bảo đã sớm dậy rồi.

Trương Bình Sơn phỏng đoán Tần Nhị Bảo đã sớm biết bên ngoài xảy ra chuyện nên đã xông ra ngoài, nhưng nghĩ đến việc Tần Nhị Bảo khi rời khỏi đây có thể gặp cường địch, Trương Bình Sơn không khỏi lo lắng, nhanh chóng mặc quần áo, mở cửa xông ra ngoài.

- Lão đại, mọi chuyện đều ổn thỏa!

Cát Điền hướng An Đăng Đại Phụ báo cáo:

- Các huynh đệ đều đang đợi lệnh của ngài!

- Rất tốt!

An Đăng Đại Phụ đứng bên ngoài rừng cây cạnh khách sạn, trên tay là điều xi gà, mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, hân biết đoàn người của Ân Huyền Vũ dừng chân tại khách sạn năm sao này nên đã điều động nhân thủ, sẵn sàng hành động.

- Cát Điền, người cảm thấy nếu đốt nó, có quá dễ dàng cho bọn chúng không?

An Đăng Đại Phụ nhìn Cát Điền với ánh mắt sâu xa

Cát Điền tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội vượt mộng ngựa, tiến lên nịnh nọt nói :

- Lão đại yên tâm, chúng ta đã bao vây chung quanh, dù bọn chúng có thoát ra được, huynh đệ chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho chúng

- Ha ha ha...

An Đăng Đại Phụ biết bọn thủ hạ đã chuẩn bị ổn thỏa, không khỏi cười như điên.

Cười một hồi, sắc mặt siết chặt, hướng tới Cát Điền ra lệnh:

- Cùng các huynh đệ bắt đầu hành động đi! Ah, đứng rồi

Hắn chỉ tay về phía đám bảo an của khách sạn đang bị trời rơi:

- Thuận tiện xử lý luôn những phế vật này!

- Vâng!

Cát Điền gật đầu sau đó quay người đi thông tri cho các huynh đệ, nhưng khi hắn vừa xoay đi thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện bóng người, còn chưa hiểu chuyện gì thì cả người đã bay lên đập xuống đất và bất tỉnh.

- Ai?

An Đăng Đại Phụ không nghĩ tới đang thuận lợi thì lại xuất hiện Trình Giảo Kim, lớn tiếng hỏi

Nhưng người đó không trả lời mà từng bước tiến tới, khi ánh đèn đường làm lộ rõ khuôn mặt của kẻ đó, An Đăng Đại Phụ không khỏi thất thanh nói:

- Tại sao lại là người?

Khó trách An Đăng Đại Phụ lại giật mình như thế, người tới chính là một trong những kẻ hắn muốn giết, chính là Tần Nhị Bảo. Chỉ thấy hắn đến gần An

Đằng Đại Phụ nói:

- Lão tử tát ngươi một tát, ngươi liền muốn thiêu chết chúng ta, ngươi thấy có không quá ác độc à?

- Đắc tội với ta, kết cục chỉ có chết!

An Đằng Đại Phụ dù sao cũng là nhân vật đứng đầu một bang, không chỉ có sự độc ác, mà điều quan trọng là lúc gặp chuyện phải tỉnh táo, rất nhanh liền khôi phục tinh thần.

- Xem ra cái tát đó không làm cho ngươi ghi nhớ!

Tần Nhị Bảo nghe An Đằng Đại Phụ nói như thế, không khỏi muốn động thủ:

- Đêm nay ta muốn ngươi triệt để trung thực

- Ha ha...

An Đằng Đại Phụ cười to nói:

- Ta thật sự bội phục ngươi, nhưng ta cho rằng, ngươi có thể sống qua đêm nay mới là vấn đề.

- Ah? Vậy sao? Ta ngược lại muốn xem thử xem!

Tần Nhị Bảo từng bước hướng về phía An Đằng Đại Phụ.

An Đằng Đại Phụ thấy Tần Nhị Bảo càng lúc càng tới gần, nhưng cũng vì thế mà hoảng loạn, hắn lập đánh tay ra dấu, lập tức phía sau hắn xuất hiện mười tên cầm phiến đao trong tay, đứng trước An Đằng Đại Phụ, cùng Tần Nhị Bảo giằng co.

- Ah, lúc này thu thập mấy tên, không ngờ ở đây vẫn còn...!

Tần Nhị Bảo nhìn xung quanh, nhẹ nhàng nói.

- Người trẻ tuổi, không nên quá can rờ!

An Đằng Đại Phụ nói:

- Can rờ quá sẽ phải trả một cái giá rất đắt đây

- Mịa nó, lão tử tới đây đánh ngươi không phải nghe ngươi dạy dỗ!

Tần Nhị Bảo mắng:

- Đừng con mẹ nó cả ngày tự cho là đúng.

- Ngươi..

An Đằng Đại Phụ sắc mặt hơi đổi, không cùng Tần Nhị Bảo so đo nữa, mà lạnh lùng ra lệnh:

- Đánh!

Đang lúc cuộc chiến sắp bắt đầu, thì Tần Nhị Bảo nghe thấy có người hô ở phía sau:

- Nhị Bảo huynh đệ, có chuyện tốt như vậy mà lại không nói với ta một tiếng!

Nghe thấy tiếng người, Tần Nhị Bảo quay lại nhìn không khỏi vui vẻ, nguyên lai là Trương Bình Sơn, vội trả lời:

- Bình Sơn huynh đệ, chuyện tốt như vậy đương nhiên không ít người, chính là đang chờ ngươi đây

- Ân!

Trương Bình Sơn đi đến trước mặt Tần Nhị Bảo, nhìn qua phía An Đằng Đại Phụ, cười nói:

- Hôm nay ta có thể hảo hảo hoạt động thân thể một chút rồi

- Chúng ta mặc dù quen thuộc, nhưng nếu ngươi cướp của ta, ta có thể trở mặt đây!

Tần Nhị Bảo nhìn bộ dáng vội vàng của Trương Bình Sơn, cố ý nghiêm mặt nói.

-Đ! mẹ mày, ai cướp của ai còn chưa biết!

Trương Bình Sơn cũng không phải ăn chay, lập tức phản pháo

-Mẹ nó!

An Đăng Đại Phụ thấy hai người bọn họ không thèm để mình vào trong mắt, ngược lại còn coi như đi mua thức ăn, cò kè mặc cả, trong lòng không khỏi bùng lên sự tức giận, mắng:

-Hai người các ngươi là kẻ không biết sống chết.

-Ha ha, con người đều có số!

Tần Nhị Bảo cười nói:

- Có phải hay không không biết sống chết, chúng ta còn chưa biết được.

Rốt cuộc An Đăng Đại Phụ cũng không khống chế được cơn tức giận của mình nữa, ra lệnh :

- Xử lí hai tên không biết sống chết này cho ta!

Lời vừa nói ra, mười tên gia nô như lang như hổ xông tới phía Tần Nhị Bảo

-Đã quá, đã quá!

Trương Bình Sơn hét lớn:

-Lão tử rất lâu rồi không có thoải mái như vậy!

Dứt lời liền xông vào đám người.

-Mẹ, của ngươi đấy, chạy nhanh như vậy là gì?

Tần Nhị Bảo thấy Trương Bình Sơn như uống phải thuốc kích thích, không khỏi hô:

-Lưu lại cho ta một chút!

"..." An Đăng Đại Phụ cảm lạnh nhìn bọn họ, miệng há cả buổi không khép lại được, nghĩ thầm mình cũng từng trải qua tình phong huyết vũ, đao kẻ trên cổ, nhưng hẳn như thế nào cũng không thể tin được hai người trước mắt, dùng ít địch nhiều chẳng những không sợ mà ngược lại còn dũng mãnh như thế.

Chỉ thấy Trương Bình Sơn xông vào đám người, một tên hắc bang muốn dùng đao chém tay hắn, liền nhấc chân cho tên đó một cước, dễ dàng đoạt được phiến đao, tên hắc bang kia bị đá, cả người xụi lơ, đã mất đi sức chiến đấu, ngã xuống đất.

Mà Trương Bình Sơn đoạt được phiến đao thì như hổ thêm cánh, tay cầm phiến đao, trái vung phải chém, rất giống hình tượng: Thần cầm sát Thần, Phật cầm sát Phật, những nơi hắn đi qua, tất cả đều ngã xuống.

Bên kia, Tần Nhị Bảo cũng không nhàn rồi, hóa quyền xông tới đám người, tay nắm chân đá, loạn đá một trận, hoàn toàn không có chiêu thức gì hết.

Hắn nhớ lão đầu tử đã từng nói qua, võ thuật tinh túy là ở chỗ, không để ý quá đến chiêu thức, chỉ cần đem đối thủ đánh ngã mới là hiệu quả nhất, mà lão đầu tử còn lấy lí do này để thoái thác: một vĩ nhân đã từng nói qua, mặc kệ là mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần bắt được chuột thì đều tốt, không có sự khác nhau.

Trương Bình Sơn cùng Tần Nhị Bảo hai người như mãnh hổ xuống núi, ở trong đám người tả xung hữu đột, lại thêm thời tiết oi bức, đánh đến mức toàn thân mồ hôi. An Đăng Đại Phụ đứng một bên nhìn tình cảnh đang xảy ra, càng ngày số tên đứng càng ít mà người nằm ngày càng nhiều, không khỏi toát mồ hôi lạnh, kinh ngạc không thôi.

-Rất lâu rồi không có thoải mái như vậy!

Trương Bình Sơn tay túm lấy cổ áo tên lâu la, miệng nói nhưng tay cũng không nhàn rồi, một quyền lên mặt tên lâu la đó, chỉ nghe thấy tên đó hét thảm một tiếng liền hôn mê.

-Móa, các ngươi thật yếu kém!

Tần Nhị Bảo còn chưa thỏa mãn nói:

- Lão tử đánh còn chưa đã!

-Ha ha...

Trương Bình Sơn khoe khoang nói:

- Lão tử từ lúc vào bộ đội, đã đánh qua không ít trận lớn nhỏ nhưng chưa ai có thể thắng được ta.

".." Tần Nhị Bảo im lặng nhìn khuôn mặt đắc ý của Trương Bình Sơn, sau đó chỉ vào An Đăng Đại Phụ nói:

- Tên này ngươi lưu lại cho ta đi?

Trương Bình Sơn liếc nhìn An Đăng Đại Phụ nói:

- Cũng được, lão tử thấy ngươi nhỏ tuổi, không tranh đoạt với ngươi, ngươi lên đi!

- Stop!

Tần Nhị Bảo nghe Trương Bình Sơn nói như vậy liền không phục.

An Đăng Đại Phụ nằm mơ cũng không nghĩ tới mình đem theo nhiều người như vậy đều bị hai tên này đánh bại, thấy Tần Nhị Bảo từng bước tiến lại, lần đầu tiên hắn có cảm giác sợ hãi.

- Ngươi..

An Đăng Đại Phụ vốn muốn uy hiếp Tần Nhị Bảo, là nếu đắc tội với hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng không thể nói nổi, bởi hắn biết uy hiếp cũng không có bất kỳ tác dụng nào, bây giờ hắn không biết nên nói gì cho phải.

- Ngươi cũng biết sợ?

Tần Nhị Bảo đến gần hắn, thường thức biểu lộ của An Đăng Đại Phụ hỏi:

- Không phải vừa nãy ngươi muốn giết ta sao?

- Ngươi đừng vội đắc ý!

An Đăng Đại Phụ cũng cũng không chịu thua, nói:

- Hiện tại ta đã rơi vào tay các ngươi, muốn xử lý sao thì tùy.

- Ngươi rút !

Tần Nhị Bảo khinh bỉ nhìn hắn:

- Sau này đừng để ta gặp lại.

"..."

An Đăng Đại Phụ minh bạch hiện tại hắn đã không còn lòng tự trọng, cũng không có giá trị gì, chỉ có thể yên lặng gọi những huynh đệ còn có thể đứng mà bỏ đi.

Trương Bình Sơn nhìn theo bóng lưng bọn chúng đã đi xa, có chút lo lắng nói:

- Lần này bọn chúng thua thê thảm như vậy, chắc chắn sẽ trở lại

- Ân, bất quá, đối địa điểm cũng vô dụng, nếu bọn chúng muốn tìm thì sẽ tìm thấy. Sau này chỉ cần chú ý một chút là được!

Vừa nói, Tần Nhị Bảo vừa cưỡi trời cho đám bảo an khách sạn bị trời một bên,

- Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn.

Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cũng nói ra một câu thành ngữ.

- Ha ha, rất đúng, sợ cũng vô dụng!

Tần Nhị Bảo cảm thán nói:

- Lúc này đánh thật sướng khoái a!

- Ha ha.. Ta cũng đã lâu rồi không được đánh thoải mái như vậy.

Trương Bình Sơn cười nói:

-Nếu hấn còn tới, chúng ta sẽ còn đánh hấn.

Trương Bình Sơn nói xong, nhìn Tần Nhị Bảo mà cùng cười. Cười một hồi, cùng gật đầu, cúi người cảm tạ bảo an rồi trở về phòng ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đại Điền Ưu Mỹ.

“Ồ!” tay phải La Bá Tư ôm lấy eo, miệng kêu to, đi tới phòng Ân Huyền Vũ.

-Làm sao vậy? Tỷ tỷ!

Ân Huyền Vũ nhìn La Bá Tư mặt mũi thống khổ, ân cần hỏi.

-Không biết tên nào thiếu đạo đức, đồ đầy xăng ra đất, làm hại ta sáng sớm không chú ý bị ngã, cánh tay của ta lại đang đau, như thế nào có thể chịu nổi!

-Hiện tại khá hơn chút nào không?

Ân Huyền Vũ ân cần hỏi han:

-Nếu không ta gọi Tần Nhị Bảo đưa tỷ đến bệnh viện kiểm tra thử xem?

-Ngươi đừng nói đến tên Tần Nhị Bảo đó nữa

La Bá Tư oán hận nói:

-Buổi sáng ta đến gọi hấn dậy mới bị ngã đấy, kết quả đến phòng hấn, nghe thất tiếng ngáy rung trời, ngủ như chết.

-Thật đáng ghét mà!

Ân Huyền Vũ nghe xong, tức giận nói:

-Ta còn trông cậy vào hấn bảo hộ ta, yêu cầu này hình như quá cao rồi!

-Aiz, được rồi, đừng đề cập đến bọn hấn nữa!

La Bá Tư thấy Ân Huyền Vũ có chút tức giận, liền đổi chủ đề nói:

-Như thế này, có người đến đón chúng ta đi công ty, đàm phán cụ thể về vấn đề quảng cáo, ngươi chuẩn bị một chút.

Ân Huyền Vũ nghe La Bá Tư nói như vậy, biết sắp được nhìn thấy thần tượng của mình, lập tức trở nên hưng phấn, mới lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn còn tức giận, bây giờ lại vui vẻ.

-Huynh đệ, ngươi không thể nhanh lên một chút sao? Ân tiểu thư đang đợi chúng ta đây!

Trương Bình Sơn thúc giục nói

-Đừng nói nữa, đêm qua bọn An Đăng chết tiệt quấy rầy giấc ngủ của ta, làm hại ta đến sáng mới ngủ được, chưa được ngủ kĩ!

Tần Nhị Bảo nghe Trương Bình Sơn thúc giục, mở miệng phản nản nói.

-Thôi đi, mau đứng lên, đừng nói nhảm nữa!

Trương Bình Sơn không muốn cùng Tần Nhị Bảo nói nhảm nhiều thúc giục nói.

-Tốt lắm! Ngươi vẫn còn đang ngủ, ngươi cũng quá không có trách nhiệm rồi!

Ân Huyền Vũ đi ngang qua gian phòng của bọn hắn nghe được cuộc đối thoại của Trương Bình Sơn cùng Tần Nhị Bảo, nhin không được đi tới khiến trách

-Chúng ta ngày hôm qua..

Tần Nhị Bảo vừa muốn mở miệng giải thích, nhưng lại thấy Trương Bình Sơn nhá mắt ra dấu với hắn, liền đem câu kế tiếp nuốt trở lại vào bụng, hắn lập tức ý thức được nếu nói chuyện tới qua cho Ân Huyền Vũ thì không những nàng không giúp được gì, ngược lại còn làm nàng lo lắng.

-Ngày hôm qua? Anh còn không biết xấu hổ nói!

Ân Huyền Vũ cho rằng Tần Nhị Bảo nói đến sự tình tại sân bay ngày hôm qua, có chút mất hứng, phê bình nói:

-Anh lần sau còn tái diễn, tôi sẽ nói phụ thân đuổi việc ngươi!

-Tùy cô!

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ uy hiếp hắn, về mặt tùy ý nói

-Anh...

Ân Huyền Vũ lại bị Tần Nhị Bảo chọc tức mà không nói ra lời, hừ lạnh một tiếng, quay ngươi bỏ đi.

-Huynh đệ, ngươi có thể không cùng Ân đại tiểu thư tranh cãi cả ngày sao?

Trương Bình Sơn nói

-Tôi gây sự trên chọc nàng sao?

Tần Nhị Bảo chẳng để ý nói:

-Nàng chọc tôi , tôi tính trên đầu anh.

-Ngươi ah!

Trương Bình Sơn nhìn Tần Nhị Bảo dờ khóc dờ cười, không biết nói cái gì cho tốt, đành chuyển chủ đề nói:

-Anh cũng phản ứng nhanh đó nha, thoáng cái hiểu ý tôi.

-Ha ha..

Tần Nhị Bảo tự giễu nói:

-Cùng lão đầu tử luyện công, nếu không có luyện được nhãn lực tốt, sớm đã bị đánh cho sống dở chết dở rồi.

Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi nở nụ cười. lát sau nói:

-Tôi vừa rồi đã nói với nhân viên phục vụ của khách sạn, để bọn họ đem việc đem qua đầu đi, không nói với Ân đại tiểu thư các nàng, tránh cho các nàng khủng hoảng.

-Ân! Hay, vẫn là Bình Sơn huynh đệ suy nghĩ chu đáo!

Tần Nhị Bảo xuất phát từ đáy lòng khích lệ nói :

- Người như ngươi tâm tư kín đáo, lại thêm ngoại hình tiêu sái anh tuấn, nhất định là tai họa của không ít thiếu nữ ?

-Con mẹ nó, ngươi đúng là há miệng là làm người ta ghét

Trương Bình Sơn cười mắng:

-Cả ngày không có việc gì lấy lão ca ta ra trên đầu.

-Ha ha ha...

Tần Nhị Bảo cười nói:

-Không có biện pháp, những câu đó trọng bụng có sẵn, chỉ cần mở miệng là nó tuôn ra như suối.

-Tốt rồi, đừng nói nhảm nữa!

Trương Bình Sơn biết công phu mềm mại của Tần Nhị Bảo không kém hơn bản sự đánh nhau của hắn, cho nên vội vàng chặn lại:

-Vừa rồi cậu làm Ân đại tiểu thư tức giận chạy đi, giờ ngươi nên chạy nhanh xuống xem một chút, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hai ta không gánh nổi trách nhiệm đâu!

Ân, anh nói đúng!

Dứt lời, hai người vội vàng rời khỏi phòng, thoáng cái đã thấy Ân Huyền Vũ đang ngồi thờ phỉ phỉ dưới đại sảnh chờ hắn, mà La Bá Tư đang ngồi bên cạnh, hai người đang nói cái gì đó.

-O, các người xuống rồi à!

La Bá Tư thấy hai người xuống liền tiến tới nói:

-Chúng ta có thể đi được rồi!" Nói xong liền dẫn mọi người hướng tới cửa khách sạn, nơi có 1 chiếc xe Mitsubishi chờ sẵn.

Nghe La Bá Tư nói phải đi, Ân Huyền Vũ cũng không quay đầu lại, hướng xe công ty mà đi đến, mà Tần Nhị Bảo cũng đã quen với tính tình đại tiểu thư của Ân Huyền Vũ nên cũng không để ý, đi theo Trương Bình Sơn. Cả chặng đường không nói gì, không khí có chút nặng nề, Tần Nhị Bảo bất tri bất giác bắt đầu ngủ gật.

-Tốt rồi, Nhị Bảo huynh đệ, đến nơi rồi, xuống xe thôi!

Chờ xe dừng lại, Trương Bình Sơn liền gọi Tần Nhị Bảo

-Ân, tốt!

Tần Nhị Bảo lên lên tiếng, đi theo mọi người xuống xe. Tòa nhà này là một công ty giải trí nằm ở phía đông nam Tokyo, cũng là một công ty rất có quy mô và thực lực, đã biến rất nhiều người trở thành thần tượng, mà trong số đó Đại Diện Ưu Mỹ là người mà Ân Huyền Vũ thích nhất

-Xin chào!

Ân Huyền Vũ lần đầu đến công ty giải trí liền gặp được thần tượng của mình đang đứng nói chuyện, không kìm lòng được tiến lên dùng tiếng Nhật chào hỏi.

-Xin chào! Nghe nói là người là người đến từ Trung Quốc cùng ta thực hiện quảng cáo?" Đại Diện Ưu Mỹ vui vẻ hỏi.

-Ân, đúng vậy!

Ân Huyền Vũ không hiểu tại sao lại cảm thấy khẩn trương, không biết nói cái gì cho tốt, có giác như một truy tình tộc tộc(biên dịch lại), nhìn thần tượng của mình không nói nên lời, lắp bắp nói:

-Xin chiếu cố nhiều hơn!

-Ha ha, đừng khách khí như vậy!

Đại Diện Ưu Mỹ che miệng cười nói:

-Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, không cần khách khí như vậy!

Ở một bên, Tần Nhị Bảo thừa dịp Ân Huyền Vũ bắt chuyện cùng Đại Diện Ưu Mỹ đánh giá nàng. Khí chất ưu nhã, cử chỉ hào phóng, cách ăn mặc vừa vặn, dáng người yếu điệu, có lỗi có lỡm, da trắng nõn nà, nhìn qua là biết rõ nàng là người được giáo dục tốt, là nữ nhân không cần lo về chuyện áo com

Ân Huyền Vũ được nhìn thấy thần tượng của mình, tâm tình vui sướng, mà Đại Diện Ưu Mỹ lại có suy nghĩ khác ở trong lòng. Ngành giải trí là ngành của tuổi trẻ, nàng hiện tại đã 30 tuổi, Ân Huyền Vũ một nhân tài trẻ như vậy xuất hiện, thanh thế của nàng không còn lớn như lúc trước, cho nên nàng muốn lợi dụng cơ hội quảng cáo lần này để đi lên, tuy hi vọng rất xa vời nhưng nàng cũng hi vọng thử một lần

.....

Tại một nhà xưởng cũ nát bên ngoài ngoại ô Tokyo, cái nhà xưởng cũ nát này nhìn cái là muốn vứt đi, cũng không có gì để người ta chú ý đến nơi này. Nhưng cái nhà này lại che giấu một tổ chức - Hắc Long Hội, mà bang phái nổi tiếng ở Nhật Bản lại đặt tổng bộ ở trong một nhà xưởng tan hoang. Tuy nhiên bề ngoài rách nát chỉ để che giấu, tại chỗ sâu nhất trong nhà xưởng được lắp đặt rất nhiều thiết bị xa hoa, hiện đại.

Bởi vậy người có thể ngồi trên vị trí lão đại của Hắc Long Hội tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, mà hắn là nhân vật trong truyền thuyết - Nakamura Hayato, cho dù là Daisuke Ando là nhân vật số hai trong bang, nhưng đứng trước hắn vẫn phải cung kính, làm hết phận sự, không dám trộm trễ nửa bước.

-Hayato, ta xin lấy cái chết để tạ tội

Daisuke Ando hướng tới Nakamura Hayato xin lỗi.

"Ha ha, Ando, không nên nản chí, ngươi cũng chỉ tạm thời thất bại thôi!" Nakamura Hayato vừa cười vừa nói:

-Chúng ta vẫn có cơ hội lật ngược tình thế.

-Thế nhưng...

Daisuke Ando biết Nakamura Hayato tha thứ cho hắn, nhưng trong lòng hắn rất nhục nhã, thật sự có chút tức giận khó đề nén.

-Ngươi yên tâm, bất luận ngươi vì cái gì mà chịu nhục, ta đều sẽ vì ngươi mà báo thù. cho nên ngươi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

-Ta hiểu rồi, nếu cần gì, cứ nói cho ta biết!

Daisuke Ando hướng Nakamura Hayato gật đầu nói

-À, sẽ có cơ hội, hiện tại ngươi lui xuống đi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Kẻ Thù Tán Công.

Người Nhật Bản có tiếng là làm việc nghiêm túc, hiệu suất làm việc rất cao, từ lúc đàm phán hợp đồng đến khi chính thức chụp ảnh cũng chỉ cần thời gian ba ngày, La Bá Tư đàm phán cùng phía công ty Nhật Bản, thì Ân Huyền Vũ là người được lợi ích lớn nhất, cũng không uổng công năng gọi hắn một tiếng tỷ tỷ ngọt ngào.

Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn tựa như hai vị hộ pháp bên cạnh Ân Huyền Vũ bảo đảm an toàn của nàng. lúc trước bọn hắn cho rằng Daisuke Ando sau khi nghỉ ngơi hồi phục sẽ lại đến gây phiền phức cho bọn hắn, nhưng hai ngày rồi vẫn không thấy động tĩnh gì, điều này lại làm cho Tần Nhị Bảo có chút bất an, hắn cảm giác nguy hiểm đang tới gần.

"Con mẹ nó, tên An Đăng điều nhân này rốt cuộc đang làm cái gì? Mấy ngày rồi chưa có một động tĩnh gì" Tần Nhị Bảo nhìn Ân Huyền Vũ cùng Đại Điền Ưu Mỹ đang trang điểm không có gì là thú vị, chán nản lên tiếng. (phiên âm tiếng Hán của Daisuke Ando là An Đăng Đại Phụ)

"Có việc gì sao? Người ta không tới tìm ngươi! Ngươi còn cảm thấy không có việc gì làm rồi hả?" Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo phàn nàn không khỏi cười rộ lên, mắng: "Ngươi thật không bình thường mà"

Tần Nhị Bảo đối với câu nói của Trương Bình Sơn không cảm thấy gì, nói: "Ta cảm giác mấy ngày nay quá yên bình, tên An Đăng nhỏ nhen kia không đơn giản như vậy, hiện tại không chừng đang nghĩ ra kế hoạch xấu xa gì đây?"

"Không chừng hắn sợ chúng ta rồi, không dám tới nữa?" Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy cũng thấy có chút đạo lý, nhưng cũng không quá tin tưởng: "Có phải ngươi quá đa nghi rồi không hả?"

"Đa nghi? Ta không nghĩ đó là tật xấu!" Tần Nhị Bảo nói khoác không biết ngượng: "Ta có khứu giác rất linh mẫn đối với nguy hiểm, nếu so sánh với cảnh khuyển cũng không kém bao nhiêu". (Tên này thông minh thật, tự so sánh mình với chó)

"Cảnh Khuyển?" Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo tự so sánh mình với chó, không khỏi cười ha ha, nói: "Ngươi đừng nói là cho ngươi thêm cái đầu với cái đuôi cho giống nha!"

"..." Ý thức được mình nói sai, Tần Nhị Bảo giả bộ tức giận hướng Trương Bình Sơn đánh tới, nói: "Ta cho ngươi kiến thức thế nào là Chó Điền quyền của Nam Thiếu Lâm" Dứt lời liền cùng Trương Bình Sơn đùa giỡn.

Đang lúc hai người đánh nhau hăng say thì không biết từ nào xuất hiện hai quả lựu đạn dưa hồng (cũng không biết lựu đạn này là lựu đạn gì), Tần Nhị Bảo không khỏi sững sờ, chỉ vào quả lựu đạn hỏi: "Đây là?"

Trương Bình Sơn là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, đối với lựu đạn dưa hồng đương nhiên không lạ lắm gì, cho rằng Tần Nhị Bảo không biết liền khoe

khoang: Lựu đạn dựa hông còn được gọi là lựu đạn 97, được lực quân Nhật Bản chế tạo và sử dụng năm 1921, lựu đạn có hình trụ, bên ngoài khắc rãnh (tương tự lựu đạn năm 91), lúc nổ bay ra xung quanh một số lượng nhất định mảnh vỡ, nhưng trên thực tế mảnh vỡ quá lớn nên không gây ra nhiều tác dụng. ... (chỗ này còn một đoạn nữa đều giới thiệu về nó nhưng không hiểu lắm về lựu đạn nên đoạn này dịch theo VP và chém gió , ai muốn biết rõ tìm hiểu thêm ở đây: http://en.wikipedia.org/wiki/Type_97_grenade)

Thấy Trương Bình Sơn giới thiệu thao thao bất tuyệt, Tần Nhị Bảo rót ruột nói: “Đừng nói nữa, ta đối với mấy cái này không hứng thú, ta”

“Vậy người đối với cái gì thì cảm thấy hứng thú?” Trương Bình Sơn nhất thời không kịp phản ứng, không hiểu Tần Nhị Bảo có ý gì, nghi ngờ hỏi

MLGB, điều lão tử quan tâm là quả lựu đạn này từ đâu đến!” Tần Nhị Bảo lớn tiếng nói. (Nguyên văn tiếng trung của nó là “MLGB” cũng không biết ý tác giả là gì)

“Ách...” Trương Bình Sơn minh bạch ý tứ của Tần Nhị Bảo, không biết trả lời thế nào, nhưng rất nhanh ý thức nguy hiểm, lớn tiếng nói: “Không tốt!” Nói xong liền nhảy ra ngoài nằm rạp trên mặt đất, lựu đạn liền phát nổ, gạch vụn trong phòng bay tứ tung. (Lạ nhỉ, lựu đạn gì mà ném đi còn để 2 tên này nói chuyện huyên thuyên một lúc mới nổ)

“Con mẹ nó, tại sao lại như vậy chứ?” Trương Bình Sơn run rẩy phúi đi mảnh vụn trên đầu, Tần Nhị Bảo ở bên cạnh hẩn lại không có trả lời, hẩn hiện tại quan tâm nhất chính là an toàn của Ân Huyền Vũ.

Nhưng lúc này trong phòng đã loạn thành một mớ, tiếng kêu sợ hãi vang lên, đồ đạc trong công ty vì lựu đạn nổ mà phát hỏa, bốc mùi cháy khét lẹt, cay mắt đến nỗi không mở mí mắt ra được, có một số người bị lựu đạn làm tổn thương, nằm trên mặt đất rên rỉ, vốn công ty đang khẩn trương, bận rộn thoáng cái đã như địa ngục trần gian.

“Bình Sơn huynh đệ, chúng ta phải tìm được Ân Huyền vũ, nếu không nhiệm vụ mà Ân tiên sinh giao cho không thể hoàn thành” Tần Nhị bắt chấp bụi đất cùng đau đớn do lựu đạn nổ hướng tới Trương Bình Sơn lên tiếng.

“Nhị Bảo huynh đệ yên tâm!” Trương Bình Sơn quét mắt bốn phía một lần, xác nhận chung quanh không có nguy hiểm mới nói: “Ta vừa nhìn rõ Ân tiểu thư, có lẽ không có vấn đề gì lớn, chúng ta chờ một lúc đã, ngàn vạn lần đừng ngoi đầu lên biết không?”

Tần Nhị Bảo hiểu ý tứ của Trương Bình Sơn, hẩn sợ có súng bắn tia ở khu vực quanh đây, nêu như không cẩn thận lộ đầu ra, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng, vì vậy tới gần Trương Bình Sơn nói: “Về phương diện này người có nhiều kinh nghiệm, ta theo người là được!”

Trương Bình Sơn gật đầu, mạng theo Tần Nhị Bảo cẩn thận di chuyển đến vị trí của Ân Huyền Vũ. Lúc này lựu đạn nổ khiến bối cảnh dùng để chụp ảnh bị thổi bay, bây giờ nó lại trở thành vị trí giúp Ân Huyền Vũ ẩn nấp.

“Người không sao chứ!” Tần Nhị Bảo đến bên cạnh Ân Huyền Vũ hỏi cũng cẩn thận nhìn Ân Huyền Vũ, phát hiện nàng ngoại trừ có chút kinh hoàng thì không có thương tổn gì, lúc này hẩn mới hết lo lắng.

“Ta... Ta không sao!” Ân Huyền Vũ bị tràng diện này mà làm cho sợ hãi, tới mức nói có chút cà lăm “Đến cùng... là có chuyện gì... xảy ra!”

“Việc này xem ra khá phức tạp, hiện tại không thể giải thích được.” Tần Nhị Bảo biết được vì sao chuyện này xảy ra, nhưng hẩn không muốn nói rõ cho nàng, sợ nàng càng thêm sợ hãi liền giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo.

“Ồ!” La Bá Tự ở một bên thống khổ rên rỉ, Trương Bình Sơn nghe thấy tiếng rên rỉ của hẩn liền nhìn sang, phát hiện chân của La Bá Tự hình như bị mảnh đạn găm vào, máu tươi đang chảy.

Trương Bình Sơn dù sao cũng đã từng là quân nhân, gặp sự tình này cũng không có bối rối, mà liền lấy khăn trải bàn xé ra giúp La Bá Tự băng bó vết thương.

“Thật là tức chết mà, muốn lấy mạng chúng ta à!” La Bá Tự tuy đau đến mồ hôi ứa ra nhưng miệng cũng không nhàn rỗi, phàn nàn một câu.

Cầm miệng!” Tần Nhị Bảo không để cho La Bá Tự dong dài, tranh thủ hù dọa hẩn: “Nếu người muốn dẫn địch nhân tới đây để giết người thì cứ hét lên đi!”

“Oh, NO !!” La Bá Tự nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy liền hoảng sợ nói, nhưng rất nhanh ngậm miệng lại, không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này ở cửa ra vào xuất hiện mấy người cầm trong tay AK47, cũng không nói nhiều lời, cầm súng hướng tới căn phòng mà xả đạn, tự hồ không muốn lưu lại một ai còn sống sót. Mà uy lực của AK47 rất cường đại, nếu như để bọn hẩn phát hiện ra chỗ ẩn nấp của đám người Tần Nhị Bảo thì chắc chắn tất cả sẽ chết, nhưng cũng không có đường nào để trốn, mặc dù cửa chính đã bị đám người này phá hỏng nhưng dù có lao ra thì cũng không ai dám đảm bảo có người nào đó ở cửa chờ bọn họ hay không.

“Đang chết!” Tần Nhị Bảo ý thức được nguy hiểm, hẩn cũng không phải là sợ chết, chỉ có điều hẩn đang gánh trên vai trách nhiệm, nếu như hẩn chết ở chỗ này, danh dự của sư môn sẽ bị hủy sạch. Thực tế những người như Tần Nhị Bảo nếu như đem danh dự so sánh với tính mạng mà nói, thì thất bại còn khó chịu hơn việc giết hẩn(đoạn này không hiểu lắm, chém bừa)

“Chúng ta có thể đi ra từ cửa sau!” Đại Điện Ưu Mỹ lên tiếng, nàng chỉ vào cửa ra vào nói: “Công ty cũng có cửa sau nhưng bình thường không có ai dùng đến nó nên cũng rất ít người biết đến”

“Tốt quá!” Trương Bình Sơn vui mừng nói: “Thật không nghĩ tới điều này mà, ông trời đúng là không tuyệt tình, chúng ta nên nhanh lên một chút.”

“Ân, tốt, Bình Sơn huynh đệ bảo hộ mọi người rút lui, tôi sẽ ở phía sau cản đường.” Tần Nhị Bảo nói

“Ta sẽ ở lại.” Trương Bình Sơn biết rõ người ở lại sẽ nguy hiểm đến tính mạng nên chủ động muốn ở lại.

“Lúc này là thời điểm quan trọng, người cứ để ta” Tần Nhị Bảo cự tuyệt nói: “Hãy cứ làm như vậy đi!”

“Tốt, huynh đệ, người phải nhanh lên đây!” Trương Bình Sơn nhìn Tần Nhị Bảo, có chút cảm động nói

“Yên tâm, nếu nói về việc trốn chạy cái chết thì ta so với người còn sót ruột hơn!” Tần Nhị Bảo bông đùa

“Các người nhanh lên, đừng có ở đó mà huyền thuyên nữa!” Ân Huyền Vũ thấy bọn họ còn mãi nói chuyện liền thúc giục.

“Chúng ta đi trước” Trương Bình Sơn mang La Bá Tư không tiện đi lại theo mấy người Ân Huyền Vũ hướng về cửa sau đi ra ngoài, Tần Nhị Bảo sau khi xác định mọi người đã rời khỏi an toàn cũng chậm chậm theo lối cửa sau đi ra ngoài, để lại mấy tên tội phạm cầm AK47 ở trong phòng đi tìm xem ai còn sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trốn Chạy(Thượng)

Trương Bình Sơn dẫn mấy người ra khỏi khu vực nguy hiểm, trong thời gian ngắn không biết nên đi đâu về đâu, Đại Điền Ưu Mỹ thấy tình cảnh này, chủ động nói: “Ta có chiếc xe đậu ở bãi đỗ xe dưới đất, ta dẫn bọn người đi.”

Tình thế nguy cấp, không cho phép Trương Bình Sơn và bọn họ có nhiều ý tưởng, thời điểm đi xuống bãi đỗ xe dưới mặt đất, Tần Nhị Bảo từ phía sau chạy tới, bọn hắn cũng chẳng quan tâm lời ông tiếng ve, đi theo Đại Điền Ưu Mỹ chạy đến bãi đỗ xe dưới mặt đất, lấy xe, dùng tốc độ nhanh thật ly khai khỏi địa phương nguy hiểm này.

Trương Bình Sơn lái xe, tuy nhiên hắn cũng không biết đường, nhưng lúc này cũng chẳng quản được nhiều như vậy, dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, nguy hiểm tạm thời đã giảm bớt, mọi người bắt đầu lấy lại trạng thái bình tĩnh, lúc này Ân Huyền Vũ mở miệng nói: “Vừa rồi may mắn mà có Đại Điền Ưu Mỹ tiểu thư, nếu không có nàng, ta nghĩ hiện giờ chúng ta đã gặp bất trắc rồi!”

Tần Nhị Bảo lúc này mới chú ý tới Đại Điền Ưu Mỹ, nàng lúc nào cũng như vậy, tài trí, điềm tĩnh, cảm giác như có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, tuy rằng đã qua tuổi thanh xuân, nhưng trên người nàng tuế nguyệt chẳng thể lưu lại trên người nàng bất kỳ dấu vết gì, ngược lại toàn thân tản ra khí chất kiêu mị của nữ nhân thành thục.

Nàng tự hồ không thích nói chuyện, dù cho thời điểm Ân Huyền Vũ mở miệng cảm tạ, cũng chỉ nhếch mép mỉm cười, cũng không tỏ quá nhiều biểu hiện, muốn nói chuyện bình thường, Tần Nhị Bảo đối với mỹ nữ lúc nào cũng thể hiện ra bộ dáng háo sắc, nhìn thấy xinh đẹp đấy, luôn hung ác muốn tiến lên sờ liền hai cái, nhưng không biết vì cái gì mà Tần Nhị Bảo, lúc này đánh giá Đại Điền Ưu Mỹ, lại không có nửa điểm ý muốn bất hảo.

“Người đang nhìn đi đâu đấy?” Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo nhìn chăm chăm vào Đại Điền Ưu Mỹ, cho là bệnh cũ của hắn tái phát, chặn lại nói: “Hiện tại là lúc nào rồi, người còn không biết khiêm tốn một chút vậy?”

“Ah, ha ha...” Tần Nhị Bảo mặc dù đối với Đại Điền Ưu Mỹ, thái độ lại trấn tĩnh như vậy, cảm giác có chút không đúng, nghĩ một lát, lại không nói được không đúng chỗ nào, nghe Ân Huyền Vũ nói hắn như thế, liền pha trò nói: “Không có ý tứ ả! Gần đây không thấy qua mỹ nữ, vừa thấy mỹ nữ liền chóng mặt.”

“Không biết xấu hổ!” Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói thần tượng của chính mình như vậy, cảm thấy mặt mũi mất hết, vì vậy mất hứng mắng.

“Cô nhân nói, thức sắc tính dã mà!” Tần Nhị Bảo đối với lời mắng của Ân Huyền Vũ cũng không thêm để ý, ngược lại cùng nàng thảo luận, nói: “Chẳng lẽ người thấy những lời này, có vấn đề gì sao?”

“Câm miệng!” Ân Huyền Vũ không nghĩ tới da mặt của Tần Nhị Bảo lại dày đến như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc trắng, tức giận nói:

“Không có sao!” Đại Điền Ưu Mỹ một mực không có mở miệng, mở miệng nói: “Tần Nhị Bảo, cũng ưa thích đùa giỡn người khác, không cần quá cho là đúng.”

“Đứng đây,đứng đây!” Tần Nhị Bảo thấy có người giúp hắn, tranh thủ nói phụ họa vào.

“Ngươi...” Ân Huyền Vũ bị Tần Nhị Bảo làm cho tức giận đến nói không ra lời, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nói gì cho phải.

“Hiện tại nên chạy đi đâu đây? Ta không biết đường!” Trương Bình Sơn nói ra.

“Ta lái cho!” Đại Điền Ưu Mỹ nói ra.” Ta đối với đường này rất quen thuộc.”

Trương Bình Sơn thấy Đại Điền Ưu Mỹ chủ động đưa ra yêu cầu, cũng không từ chối, liền cho xe dừng lại một bên đường, chính mình ngồi xuống phía sau.

Xe lại tiếp tục di chuyển về phía trước, Ân Huyền Vũ nhìn Tần Nhị Bảo, lại thấy thần tượng của mình mặt mũi mất hết, liền nhìn Tần Nhị Bảo nói: “Ngươi cả ngày có thể có điểm đứng đắn hay không? Mặt mũi của ta bị ngươi làm cho mất hết!”

“Ha ha, cái này là phong cách của ta!” Tần Nhị Bảo nói khoác không biết ngượng.” Đây chính là điều ẩn dấu của họ Tần!”

“Ta nhỏ vào!” Ân Huyền Vũ xì mũi coi thường, nói: “Còn ẩn dấu đây này? Ta thấy đen thui cũng không sai biệt lắm.”

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói hằn như vậy, lập tức không phục, vươn cánh tay trắng nõn ra, nói: “Phiền toái ngươi mở to hai mắt ra nhìn xem, ta đen thui chỗ nào hả? không có điều tra không có quyền lên tiếng.”

Trương Bình Sơn im lặng nhìn qua hai người đầu võ mồm, biết còn lâu mới dừng được, liền chủ động di chuyển đến trước mặt La Bá Tư hỏi: “La Bá Tư, ngươi cảm giác thế nào?”

La Bá Tư vốn có khuôn mặt trắng nõn, lúc này đã không còn chút máu, càng lộ ra vẻ tái nhợt, nghe Trương Bình Sơn chủ động quan tâm hắn, hữu khí vô lực nói: “Cảm ơn quan tâm, tạ cảm giác tốt hơn nhiều!”

“Ân, vậy là tốt rồi!” Trương Bình Sơn nghe La Bá Tư nói như thế, liền yên lòng an ủi: “Ngươi yên tâm, chúng ta rất nhanh sẽ đến bệnh viện, ngươi nghỉ ngơi một lát.” Dứt lời, liền ngẩng đầu nhìn cảnh sắc qua cửa sổ xe, cảm giác Đại Điền Ưu Mỹ lái xe, hướng ngoại thành chạy tới, có chút kỳ quái hỏi: “Ưu Mỹ tiểu thư, chúng ta đi chỗ này là chỗ nào?”

Nhưng Đại Điền Ưu Mỹ tựa hồ cũng không có nghe hắn nói, cũng không đáp lời, vẫn bảo trì tốc độ cao, Trương Bình Sơn thấy nàng không đáp lời, cho rằng không nghe thấy, liền đem âm thanh đề cao nói: “Ưu Mỹ tiểu thư, chúng ta đi chỗ này là chỗ nào?”

Một tiếng này ngược lại là nhắc nhở Ân Huyền Vũ đang đầu võ mồm cùng Tần Nhị Bảo, cảm giác bất thường trước đó, như tốc độ ánh sáng hiện lên trong đầu, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, cũng chẳng quan tâm đang cùng Ân Huyền Vũ đầu võ mồm, lớn tiếng quát bảo: “Đỗ xe!”

Mà Tần Nhị Bảo hét lớn một tiếng, làm tất cả mọi người giật nảy người, trong đó có cả Đại Điền Ưu Mỹ, nhưng nàng lại không có đỗ xe, mà là chạy với tốc độ nhanh hơn, tiếp tục chạy tiếp.

“Ta kêu ngươi đỗ xe, ngươi chẳng lẽ không nghe thấy sao?” Tần Nhị Bảo tiến lên quát lớn.

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo quát lớn thần tượng của mình, liền tiến lên ngăn lại, nói: “Ngươi phát điên cái gì vậy?”

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ ngăn trở hắn, cũng không cung nằng miệng lưỡi, mà là trừng mắt liếc Ân Huyền Vũ, ý là làm cho nàng an phận một chút, Ân Huyền Vũ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Tần Nhị Bảo có bộ dáng hung ác như vậy, sợ tới vội vàng ngồi xuống, không dám nói thêm một lời nào.

“Nhị Bảo huynh đệ, làm sao vậy?” Trương Bình Sơn cũng hiểu được cảm xúc Tần Nhị Bảo biến hóa quá nhanh, lại không để cho người ta nắm được ý nghĩ, kỳ quái hỏi:

“Làm sao vậy? Ngươi hay là hỏi Đại Điền Ưu Mỹ tiểu thư a!”

Trước đó, Trương Bình Sơn cũng có một việc kỳ quái, nhưng nhất thời không dám đem sự tình hướng Đại Điền Ưu Mỹ nghĩ, được Tần Nhị Bảo nhắc nhở như vậy, lập tức phản ứng đi qua, tiến lên một cước dẫm nát phanh.

Xe đang chạy tốc độ cao, thoáng cái ngừng lại, may mắn mọi người lúc này đều đang ngồi, mới tránh khỏi bị thương, nhưng Ân Huyền Vũ vẫn xoa xoa chỗ bị đâm đang đau nhức trên trán, nói: “Các người đều làm như vậy sao?”

Nhưng cũng không có người trả lời vấn đề của nàng, lúc này Tần Nhị Bảo nhìn thẳng vào Đại Điền Ưu Mỹ, mà Đại Điền Ưu Mỹ vẫn biểu hiện bộ dáng tài trí, điềm tĩnh, đối với vấn đề của Tần Nhị Bảo bợn hân, ngược lại hơi nở nụ cười.

Biểu hiện Đại Điền Ưu Mỹ trấn định như thế, Tần Nhị Bảo nhìn xem ra, Đại Điền Ưu Mỹ thần bí lại làm cho mọi người có chút đoán không ra, mở miệng hỏi: “Ưu Mỹ tiểu thư, chẳng lẽ không muốn nói với chúng ta cái gì sao?”

“Không có gì để nói!” Đại Điền Ưu Mỹ mở miệng nói ra: “Các người sắp chết đến nơi, vẫn là không biết rõ một ít mới tốt.”

Đại Điền Ưu Mỹ lời nói vừa ra khỏi miệng, làm cho Trương Bình Sơn và mọi người đều trợn mắt há mồm, bọn họ như thế nào cũng không thể tin được, nữ

nhân ưu nhã xinh đẹp như thế,lại nói ra những lời độc ác như thế.

“Ha ha...” Tần Nhị Bảo nghe Đại Điền Ưu Mỹ nói như vậy,,ngược lại cười phá lên,phăng phắt vừa mới nghe sự kiện buồn cười,cười trong chốc lát,lời khuyên,cảnh báo nói:”Cảm ơn sự quan tâm của người,bất quá người vẫn nên lo lắng cho chính người a,người cảm thấy người có thể toàn thân trở ra sao?”

“Người không dám làm gì ta!” Đại Điền Ưu Mỹ cười nói,tựa hồ đối với thiện ý nhắc nhở của Tần Nhị Bảo không để trong lòng.

“Nhìn ra được,người rất tự tin!” Tần Nhị Bảo thấy Đại Điền Ưu Mỹ trấn tĩnh như vậy,cảm thấy nàng có chút thâm bất khả trắc,không khỏi tò mò hỏi:”Ta rất muốn biết,chỗ dựa sau lưng của người là cái gì mà tự tin như thế? Còn có,chúng ta trước kia cũng không gặp qua người,tại sao người phải hại chúng ta.”

“Ha ha” Đại Điền Ưu Mỹ cười hỏi:”Người muốn biết sao?”

“Ấn! Ta muốn biết!”

“Đợi người đem những người kia đuổi ra,ta sẽ cho người biết!” Chỉ vào phía đối diện có hai chiếc hướng bọn họ cấp tốc chạy đến nói ra.

Tần Nhị Bảo nhìn theo tay Đại Điền Ưu Mỹ nhìn lên,trong lòng biết không ổn,cũng chẳng quan tâm cùng nàng nói chuyện tào lao,thò lỗ dùng sức đem Đại Điền Ưu Mỹ kéo về hướng bên cạnh,nhìn Trương Bình Sơn hô:”Nhanh,lái xe!”

Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo ngữ khí như thế có điểm lo lắng,cũng ý thức được nguy hiểm,lập tức quay người trở lại sửa đổi vị trí,khởi động ô tô,nhanh chóng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trốn Chạy(Hạ)

Nhìn qua cách mình càng gần có hai chiếc xe,Trương Bình Sơn ra quyết định chắc chắn,nhìn thoán một phát hiện xe của mình với hai xe đối diện có một khoảng cách,đột nhiên đạp mạnh chân ga,nhanh chóng vượt qua hướng đối diện hai chiếc xe.Hai xe phía trước tựa hồ không ngờ,Trương Bình Sơn lại có một chiêu này,hoi ngậy người một lúc,Trương Bình Sơn lái xe qua khoảng cách chính giữa hai chiếc xe,giống như mở cánh cửa.

Thừa dịp người trên xe hoi ngậy người một lúc,Trương Bình Sơn đã chạy trốn ra ngoài,thời điểm bọn chúng truy đuổi trở lại,Trương Bình Sơn đã lái xe chạy xa,làm cho bọn chúng ảo não không thôi,tên cầm đầu lấy điện thoại ra nói:”Con chó đã đào thoát,hướng số 5 chạy tới...”

Nhìn qua truy binh càng ngày càng xa,Tần Nhị Bảo không khỏi lộ ra bộ dáng tươi cười,đối với Đại Điền Ưu Mỹ nói:”Hiện tại người có thể nói rồi?”

Đại Điền Ưu Mỹ như thế nào cũng không nghĩ tới,bọn hán lại thuận lợi đào thoát như thế,nhưng nàng ngoại trừ kinh ngạc một chút,lại không có biểu hiện nào bối rối,tinh táo hỏi ngược lại:”Người như thế nào lại nghĩ ngờ ta?”

Ân Huyền Vũ tròn mắt há mồm nhìn qua một màn trước mắt,như thế nào cũng không nghĩ tin được trên TV diễn Vô Gian Đạo,lại xuất hiện trước mắt của mình,mà tuồng vui này nàng là nhân vật chính,lại là thần tượng mà chính mình hết mực sùng bái.

Tần Nhị Bảo nhìn Đại Điền Ưu Mỹ cả buổi,rất cục hoài nghi,mở miệng nói:”Mục đích của chúng ta rất rõ ràng là đạo tặc,mà đột nhiên xuất hiện tình huống bất ngờ,người như vậy mà không chạy trốn để thoát chết,ngược lại nguyện ý theo chúng ta chạy trốn,nà thời điểm chúng ta đào thoát,lại hết sức thuận lợi,nhưng tình huống của chúng ta,địch nhân cũng hiểu rõ ràng,cũng biết làm cách nào để chặn đường của chúng ta,nhưng tất cả những điều ta cảm thấy kỳ quái,tất cả hoài nghi đều nằm trên người người...”Tần Nhị Bảo dừng một chút,không nói thêm gì nữa.

“Tiếp tục.” Đại Điền Ưu Mỹ thấy Tần Nhị Bảo đột nhiên ngừng lại,mặt không biểu tình nói:

“Đó là bởi vì người quá trấn định rồi,tựa như cùng chính mình đồng dạng không có vấn đề gì!” Tần Nhị Bảo tiếp tục nói.

“Ha ha,không nghĩ tới sự trấn định của ta,ngược lại chính là nguyên nhân ta bị hoài nghi” Đại Điền Ưu Mỹ khẽ cười nói:”Thật không nghĩ tới!”

“Người rất dũng cảm,ta rất khâm phục,nhưng mà,ta đối với địch nhân,bất kể nam nữ,đều ra tay tâm ngoan thủ lạt.” Tần Nhị Bảo uy hiếp nói:”Trừ phi,người chịu ngoan ngoãn hợp tác với ta,ta có thể cân nhắc lại.”

“Người cũng quá coi thường ta!” Đại Điền Ưu Mỹ đối với uy hiếp của Tần Nhị Bảo không thêm quan tâm,không cam lòng yếu thế,nói:”Roi vào tay

ngươi,ngươi muốn giết cứ giết!”

Tần Nhị Bảo giật mình nhìn Đại Điền Ưu Mỹ,thầm nghĩ:” Nữ nhân này quả nhiên không phải người bình thường.”

Đối với loại nữ nhân cứng mềm đều không dùng được,Tần Nhị Bảo trong thời gian ngắn cũng không có biện pháp,nếu như là nam nhân,Tần Nhị Bảo cũng có chút ít thủ đoạn,nhưng hiện tại là nữ nhân,Tần Nhị Bảo cũng có chút thương hoa tiếc ngọc,những thủ đoạn kia tự nhiên không dùng được.

Trong xe lâm vào trầm mặc,tất cả mọi người không biết nói cái gì mới tốt,thời gian từng giây trôi qua,Tần Nhị Bảo bắt đầu sốt ruột,hổ biết rõ,phía trước nói không chừng còn có nguy hiểm chờ đợi bọn hắn,cho nên biết rõ địch nhân là ai,nhất định sẽ giải quyết được vấn đề.

Trương Bình Sơn lái xe đột nhiên nghĩ đến cái gì đó,bỗng nhiên nói lớn:”Không phải tên chết tiệt Daisuke Ando phải tới không a?”

Trương Bình Sơn hô một tiếng này,ngược lại nhắc nhở Tần Nhị Bảo,kỳ thật mới đầu hắn cũng cân nhắc qua Daisuke Ando,nhưng hôm qua hắn dụng chiêu số,thực sự quá kém cỏi,chỉ số thông minh của hắn trên cơ bản cùng heo cũng không sai biệt lắm,cùng đại thủ bút này,hoàn toàn là hai chủng phong cách,Tần Nhị Bảo cũng không nghĩ xa hơn trên người hắn,cái này làm cho hắn lâm vào ngõ cụt,cũng chính là Trương Bình Sơn nhắc đến, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Xem ra nơi này vẫn có người thông minh đấy!” Đại Điền Ưu Mỹ ôn hòa mỉm cười nói.

“Chẳng lẽ...” Tần Nhị Bảo nhìn qua quần áo đơn bạc,dáng người thước tha khiêu gợi của Đại Điền Ưu Mỹ,con mắt nhìn thực tế là câu nhân đoạt phách,như muốn lấy mệnh của người ta,nếu là trước kia,nhất định Tần Nhị Bảo sẽ không kiềm chế được tiến lên sờ hai cái,nhưng bây giờ lại để cho hắn cảm giác,hết thấy giống như hồ sâu,nếu có người rơi vào,kết cục không cách nào toàn thân trở ra.

“Ngươi đã đoán sai!” Đại Điền Ưu Mỹ không đợi Tần Nhị Bảo nói hết lời,cũng biết rõ ý đồ của hắn,nói ra:” Daisuke Ando,còn chưa đủ tư cách để cho ta làm như vậy.”

Lời Đại Điền Ưu Mỹ vừa ra khỏi miệng,trong xe lâm vào trầm mặc,Ân Huyền Vũ im lặng nhìn qua Đại Điền Ưu Mỹ,tâm linh nàng vốn tinh khiết,như thể nào cũng không thể tiếp nhận,nữ nhân này lòng dạ như rắn rết,thâm bất khả trắc,chính là thần tượng mà nàng sùng bái.

“Vậy là ai?” Tần Nhị Bảo cảm thấy chuyện này càng ngày càng có ý tứ,mở miệng hỏi

Đại Điền Ưu Mỹ đang định mở miệng,ngoài xe đột nhiên có tiếng nổ lớn,Tần Nhị Bảo toan nhìn về phía Ân Huyền Vũ nói ra:”Năm xuống!”

Trương Bình Sơn gặp phải hỏa lực mãnh liệt như vậy,không khỏi tăng tốc độ nhanh hơn,nhưng trong lòng biết làm như vậy không phải cách hay,liền nhìn Tần Nhị Bảo hô:”Nhị Bảo huynh đệ,ngươi lái xe.”

“Tốt” Tần Nhị Bảo nhìn Ân Huyền Vũ không có việc gì,liền thay đổi với Trương Bình Sơn,lên xe,Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư thấy tình thế nguy cấp,không dám lộn xộn,nằm rạp xuống không dám lên tiếng,lúc này, Đại Điền Ưu Mỹ thừa cơ hội,thừa dịp lộn xộn mở cửa xe xoay người nhảy xuống,nhảy ra ngoài xe lăn vài vòng trên đồng cỏ,bình yên thoát khỏi.

“Cái bà nương này!” Trương Bình Sơn nhìn thấy tình cảnh này,không khỏi mắng:”Nhìn không ra,thật sự có tài a.”

”Mặc kệ cô ta,vấn đề trước mắt là làm sao thoát khỏi tình thế trước mắt” Tần Nhị Bảo nói ra.

“Cái này ngươi yên tâm!” Trương Bình Sơn cười nói,trước đi bộ đội luyện tập xạ kích không ít,về sau xuất ngũ ngoại trừ bắn bia,còn lại chưa chính thức sử dụng qua.

Tần Nhị Bảo nhìn bọn hắn phi hướng bọn hắn nổ súng,lái xe đuổi theo bọn hắn,trên xe có bốn người ngoại trừ lái xe,còn lại ba người,cầm trong tay AK47 đối hướng bọn Tần Nhị Bảo nổ súng,như quyết tâm đưa bọn hắn vào chỗ chết.

Trương Bình Sơn kinh nghiệm lâm trận rất nhiều,đối với cái này càng không sợ hãi,hắn lúc này vô cùng tỉnh táo,phân tích tất cả tình huống,tuyển chọn phương án tốt nhất,đã bắt đầu áp dụng,chi thấy hắn bắn nát phần đuôi ô tô,nhắm vào truy binh phía sau,bắn một phát.

Muốn nói trình độ xạ kích của Trương Bình Sơn,thực sự không thể chê được,một phát liền trúng tên lái xe,một súng bắn lên bánh trước,khiến ô tô mất phương hướng,hơn nữa tốc độ quá nhanh,xe mất cân bằng lật nhào.

“Bắn rất hay!” Nhìn qua truy binh đằng sau bị đánh lui,Tần Nhị Bảo không khỏi trấn tĩnh lại,nhìn Trương Bình Sơn một cách mãnh liệt,khoa trương.

“Là ta!” Trương Bình Sơn tự hào nói:”Nhớ năm đó,ta đi bộ đội,mỗi năm đều chọn trong đại đội bộ đội đặc chủng ta đều bài danh đệ nhất đấy!”

Đang lúc Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn đang nói đến thời điểm nóng bỏng,ở bên kia Ân Huyền Vũ đột nhiên phản ứng đi qua,lớn tiếng hỏi:”Tần Nhị Bảo là người lái xe sao?”

“Không phải ta thì là ai?” Tần Nhị Bảo dương dương đắc ý hỏi đáp.

“Không phải ngươi nói,ngươi biết lái xe sao?” Ân Huyền Vũ nghi ngờ hỏi:” Chẳng lẽ ngươi lúc trước lừa gạt ta?”

“Ah! Cái gì? Ta không biết lái xe?” Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói như vậy,lập tức phản ứng đi qua,hét lớn:”Không phải mới rồi ta đưa Bình Sơn

huynh đệ đi sao?”

Nghe Tần Nhị Bảo kêu to như vậy, khiến Trương Bình Sơn lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Nhị Bảo huynh đệ thật sự là người không biết lái xe?”

“Vừa rồi khẩn trương, đã quên!” Tần Nhị Bảo không có ý tứ nói: “Kỳ thật, ta không biết lái xe!”

“Mẹ kiếp! Vấn đề này người có thể quên sao?” Trương Bình Sơn mắng: “Người muốn hại chết chúng ta à?”

“Chạy nhanh là được a!” Tần Nhị Bảo có chút sốt ruột nói, nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, Trương Bình Sơn vội vàng chạy tới, nhưng Ân Huyền Vũ chỉ vào cây đại thụ, tuyệt vọng nói: “Đã không còn kịp rồi!”

“Ah” Tần Nhị Bảo hoảng sợ nói, nhưng Trương Bình Sơn tranh thủ thời gian kéo mạnh tay lái, nhưng Tần Nhị Bảo dẫm nát phanh, gắt gao không chịu buông, phương hướng xe lệch lệch, lật nhào xuống đất, trượt đến mấy mét, mới ngừng lại được, bất quá may mắn là, mọi người ngoại trừ bị trầy chút da, cũng không có gì đáng ngại.

Kinh nghiệm hôm nay của Ân Huyền Vũ với La Bá Tư mà nói, ngược lại càng thêm sâu sắc, thật vất vả đào thoát truy binh, không nghĩ tới đụng phải gia hỏa không thể hiểu thấu Tần Nhị Bảo.

Nhiều lần gian nan bò ra khỏi xe, mọi người chán nản ngồi cùng một chỗ, cả buổi không nói nên lời, Ân Huyền Vũ càng nghĩ càng thấy ủy khuất, không khỏi khóc rống lên, chỉ vào Tần Nhị Bảo nói: “Ta thực chưa thấy ai bảo tiêu lại dần như người.”

“Còn trách ta?” Tần Nhị Bảo thấy Ân Huyền Vũ tự trách mình, cũng hiểu được là rất ủy khuất nói: “Ta nào biết Bình Sơn huynh đệ hội lại đem xe cho ta a!”

“Người được lắm, lúc này lại đem đồ lên đầu ta.” Trương Bình Sơn dờ khóc dờ cười nhìn Tần Nhị Bảo, thầm nghĩ: “Người yên tâm, nếu có kiếp sau, ta cũng không đem xe giao cho người lái!”

Đang lúc Tần Nhị Bảo cùng Ân Huyền Vũ đầu khẩu túi bụi, chỉ nghe thấy thanh âm La Bá Tư đang run rẩy, chỉ về phía trước, nói: “Nhanh dừng cái nữa, bọn chúng đến rồi!”

Nghe âm thanh sợ hãi như thế, Tần Nhị Bảo cùng Ân Huyền Vũ ngừng cãi lộn, không khỏi nhìn hướng La Bá Tư vừa chỉ...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tình Huynh Đệ.

An Đăng Đại Phụ mang theo hơn mười người theo hướng nhóm Tần Nhị Bảo đã đi tiến tới, thanh thế so với buổi tối qua thực lớn mạnh hơn không ít, trong tay bọn họ cầm đao kiếm mã tấu đủ các loại, thậm chí còn có vũ khí hóa lực rất mạnh.

Nhìn qua một đám đạo tặc hùng hổ, Tần Nhị Bảo hiểu rõ hôm nay là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, cũng không nóng vội bỏ chạy, mà đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người, chuẩn bị nghênh chiến.

-Nhị Bảo huynh đệ, cậu xem bây giờ nên làm gì he he?

Trương Bình Sơn nhìn qua An Đăng Đại Phụ bộ dạng bất thiện, cùng Tần Nhị Bảo thương lượng.

-Đánh!

Tần Nhị Bảo nhẹ nhõm nói:

-Còn có thể xử lý được thế nào?

-Cẩn thận bọn hắn có đông người.

Trương Bình Sơn xuất thân là quân nhân, sinh tử sớm đã sớm quen thuộc, nhưng là nếu như bọn hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hai người Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư phải làm sao bây giờ, nếu như Ân Huyền Vũ có gì bất trắc, làm sao mà ăn nói với Ân Thế Bình, Trương Bình Sơn cảm giác mình giờ khắc này nghĩ đến rất nhiều chuyện.

- Cậu sợ chết sao?

Tần Nhị Bảo thay đổi đáng vẻ , rất nghiêm túc với Trương Bình Sơn hỏi.

-Không sợ!

Trương Bình Sơn giọng rất kiên quyết trả lời, nhưng quan sát này giờ Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư vì sợ hãi run cầm cập, không khỏi hỏi:

- Các cô ấy nên làm gì bây giờ?

-Vậy thì phiền toái Bình Sơn huynh đệ bảo hộ các nàng rồi.

Tần Nhị Bảo nhìn qua Ân Huyền Vũ cùng La Bá Tư cả buổi, rất nghiêm túc nói:

-Tôi tận lực kéo dài thời gian, anh yểm hộ họ lui lại.

- Cái gì?

Trương Bình Sơn không nghĩ ra Tần Nhị Bảo sẽ nói như vậy, không chút suy nghĩ trả lời:

-Tôi không đồng ý!

- Tôi mặc kệ cậu có đồng ý hay không!

Tần Nhị Bảo nhìn qua Trương Bình Sơn, giọng kiên định nói:

- Tôi muốn sự phối hợp của anh, đáp ứng tôi được không? Người anh em.

-Thế nhưng mà. . .

Trương Bình Sơn còn muốn nói, nhưng hắn biết rõ hiện tại thời gian rất quý giá, khi bọn hắn đang nói chuyện, bọn An Đăng Đại Phụ, sẽ đuổi tới rất nhanh, đây không phải lúc nhiều lời. Cho nên Trương Bình Sơn không nói thêm gì, nhưng mắt đã nhỏ lệ, nhìn qua Tần Nhị Bảo, nói :

-Được, người anh em, anh cũng phải cố gắng bảo trọng.

- Ha ha, nhìn tôi thế này có phải dạng người dễ chết không?

Tần Nhị Bảo hướng Trương Sơn bình nói ra:

-Chớ lo, sự việc đã đến nước này, thì chỉ có thể cố hết sức thôi , phật nói “ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

- Hai lúa, anh nói , anh sẽ yểm hộ cho chúng tôi chạy sao?

Ân Huyền Vũ dùng ánh mắt không thể tin được nhìn qua Tần Nhị Bảo. Nàng nhìn Tần Nhị Bảo nghiêm trang trước mắt. Nhớ lại một tên vì toàn chuyện nhỏ, mà cùng nàng đấu võ mồm không dứt, bây giờ lại khác, hắn trở thành một người dũng cảm đáng tin cậy... Làm cho nàng có cảm giác lạ lẫm, cảm thấy trước mắt Tần Nhị Bảo có loại khí chất thần bí, một loại khí chất khiến người ta khó nắm lấy.

-Đúng vậy! Mọi người đi mau! Nếu còn không đi thì không kịp bây giờ!

Tần Nhị Bảo hướng Ân Huyền Vũ nói.

-Anh là hộ vệ của tôi, tất nhiên là phải nghe lời tôi đúng không, tôi nói mọi người cùng đi.

Ân Huyền Vũ nước mắt rất cuộc không chế không nổi chảy xuống, nói gì cũng không muốn ly khai, nàng cảm thấy không thể để cho Tần Nhị Bảo một mình ở lại đối mặt với nguy hiểm.

-Nghe lời!

Tần Nhị Bảo lớn tiếng nói, vẫn không quên quay đầu nhìn An Đăng Đại Phụ càng ngày càng tiến lại gần.

-Không được! Anh phải nghe lời tôi đây!

Ân Huyền Vũ không chịu nhượng bộ chút nào, lôi kéo Tần Nhị Bảo chạy, đây là lần đầu nàng chủ động nắm tay Tần Nhị Bảo.

Nhưng lúc này, Tần Nhị Bảo lại không cảm kích, gỡ tay nàng ra, quát lớn:

-Nếu chúng ta cùng chạy, khẳng định đều không thoát được, không bằng để tôi ở lại, chặn bọn chúng, mọi người mới có cơ hội thoát, hiểu chưa?

Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói vậy, vẫn không muốn để cho một mình Tần Nhị Bảo ở lại. An Đẳng Đại Phụ cách bọn họ càng ngày càng gần, Tần Nhị Bảo sốt ruột nhìn qua An Đẳng Đại Phụ, lại nhìn qua đại tiểu thư cố chấp, cảm giác mồ hôi đều đổ rất nhanh. Trương Bình Sơn đã khuyên bảo Ân Huyền Vũ, nhưng nàng lại cố chấp như cũ, không chịu bước đi.

Tình hình đã rất nguy cấp, Ân Huyền Vũ giờ ra tính tình đại tiểu thư, Tần Nhị Bảo không khỏi phát nộ, hung thần ác sát mắng:

-Móa nó, nhanh cút ngay cho tao, bằng không thì, đừng trách lão tử không khách khí!

Ân Huyền Vũ giật mình nhìn qua Tần Nhị Bảo, ánh mắt hần hung ác như vậy, nàng cảm thấy rất ủy khuất, nước mắt chảy ra, vừa khóc vừa chạy đi. Trương Bình Sơn nhìn qua Tần Nhị Bảo giống như hung thần, không khỏi ngẩn ngơ, đi đến trước mặt của hần nói:

- Hết thấy đều nhờ anh rồi!

- Người anh em . .

Trương Bình Sơn cảm giác nghẹn ngào mà nói không ra lời. Nhưng hần hiểu, Tần Nhị Bảo tại dùng tánh mạng của để đổi lấy an toàn của bọn hần, lúc này thời gian rất gấp, làm hần cảm thấy rất không đành lòng. Nhưng vẫn gạt lệ quay đầu đi, cổng La Bá Tư cũng không quay đầu lại đuổi theo Ân Huyền Vũ.

Trương Bình Sơn chạy được một lúc, cảm giác nước mắt đã chảy thành dòng. Đối với sinh tử hần sớm đã nhìn thấu, nhưng chính thức không cách nào làm cho hần dứt bỏ chính là tình huynh đệ. Tần Nhị Bảo hôm nay dùng tánh mạng của mình, chứng minh tình cảm huynh đệ là rất vĩ đại.

Ân Huyền Vũ bị ủy khuất cũng không chạy bao lâu, rất nhanh Trương Bình Sơn đã đuổi kịp, Trương Bình Sơn nói với nàng nói:

- Đại tiểu thư, chúng ta tranh thủ thời gian ly khai chỗ này.

-Thế nhưng mà. . . Tần Nhị Bảo anh ta. . .

Ân Huyền Vũ thật ra trong lòng rất hiểu, Tần Nhị Bảo thật sự không có cách nào mới mắng nàng, mục đích làm nàng tức giận bỏ đi. Nghĩ thông suốt, cũng không hề hận hần, ngược lại lo lắng nói:

- Còn anh ta làm sao bây giờ?

Trương Bình Sơn tiến lên an ủi:

- Nhị Bảo huynh đệ, ở hiện nhất định gặp lãnh mã, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta không thể phụ lòng hần.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng cầu nguyện cho Tần Nhị Bảo.

-Được.

Ân Huyền Vũ biết rõ giờ phút này điều mình có thể giúp đỡ hần là cố gắng chạy thoát để ko phụ tấm lòng của hần, nên cũng yên lặng, nhu thuận nghe lời Trương Bình Sơn nói, đi theo Trương Bình Sơn nhanh chóng ly khai nơi nguy hiểm này.

.....

An Đẳng Đại Phụ mang theo một đám huynh đệ, phát hiện Tần Nhị Bảo, có chút không dám tin nhìn hần. Làm cho hần kinh ngạc chính là, Tần Nhị Bảo không có chạy, ngược lại đang chờ bọn hần. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, tâm lý muốn trả thù, lại làm cho hần không lại lãng phí thời gian, hung hăng nói:

- Như thế nào chỉ một mình mày? Những đứa khác đâu?

- Đối với chúng mày, chỉ cần một mình tao.

Tần Nhị Bảo trả lời.

-Muốn chết!

An Đẳng Đại Phụ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, hung dữ nói, lệnh cho thuộc hạ cùng xông lên.

- Thật vãi Luyện.

Tần Nhị Bảo nhìn qua thủ hạ đông đảo của An Đẳng Đại Phụ nói :

- Nhiều như vậy đánh một người? Chẳng lẽ đây là phong cách làm việc của xã hội đen trong truyền thuyết?

- Đại ca, chó cùng thằng này nói nhảm!

Yoshida sợ An Đăng Đại Phụ bị Tần Nhị Bảo lừa liền cướp lời nói.

-Uhm!

An Đăng Đại Phụ trong lòng hiểu lấy nhiều hiếp ít, nếu để cho người khác biết, sẽ bị chê cười. Nhưng hần giờ phút này cũng không cố kỵ, nói:

-Xử lý hần.

Tần Nhị Bảo cảm thấy mình mưu kế kéo dài thời gian đã thành công, lúc này bọn Trương Bình Sơn đoán chừng đã chạy rất xa, liền cũng không hề nói nhảm, cười nói:

-

Cầm mon baby, đến đây đi! Máy ngày nay chưa được thư giãn gân cốt.

Đang lúc chuẩn bị đại chiến, Đại Điện Ưu Mỹ không biết từ nơi nào xông ra hô:

-Chờ một chút!

Ánh mắt của mọi người thoáng một phát tụ tập trên người Đại Điện Ưu Mỹ, chỉ thấy nàng đi đến trước mặt An Đăng Đại Phụ, chỉ vào Tần Nhị Bảo nói ra:

- Trung Thôn muốn gặp anh ta.

-Cái gì?

An Đăng Đại Phụ dùng ánh mắt khó tin nhìn qua Đại Điện Ưu Mỹ, không phục nói:

- Dựa vào cái gì. ta vất vả lắm mới chờ được cơ hội này, không thể cứ như vậy buông tha nó.

- Cậu muốn tạo phản sao?

Đại Điện Ưu Mỹ lạnh lùng hỏi ngược lại.

- Gái điểm thúì, mày dám mang Trung Thôn tới dọa tao à?

An Đăng Đại Phụ tròn mắt hướng Đại Điện Ưu Mỹ mắng:

-Mau cút, đừng làm trở ngại ông mày làm việc.

- Cậu dám động thủ xem.

Đại Điện Ưu Mỹ đối với An Đăng Đại Phụ uy hiếp, cũng không thêm đề ý nói.

- Mày.

An Đăng Đại Phụ nói không ra lời, trừng mắt nhìn Đại Điện Ưu Mỹ cả buổi, mới nói được một câu:

-Chúng ta đi.

Dứt lời liền mang thủ hạ đi, không thèm quay đầu lại.

Tần Nhị Bảo thấy nguy cơ tạm thời được giải trừ, nguyên là chuẩn bị chiến đấu, lại khôi phục vẻ mặt nham nhở với Đại Điện Ưu Mỹ nói:

- Như thế nào? Mới một lát mà kung đã nhớ anh rồi à?

-Ít nói nhảm.

Đại Điện Ưu Mỹ mặt không biểu tình nói:

- Trung Thôn muốn gặp gặp anh, đi cùng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Giúp Chuyện Nhỏ

Đối với thái độ của Đại Điện Ưu Mỹ, Tần Nhị Bảo cũng không có đề ý quá mức, vốn cho là phải có một hồi ác chiến, nhưng hiện giờ có cơ hội hòa hoãn, trọng yếu hơn là bọn Ân Huyền Vũ đã thoát khỏi hiểm cảnh, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhõm, cảm thấy đi cùng Đại Điện Ưu Mỹ cũng không phải chuyện xấu, cũng không nói gì thêm, đi theo Đại Điện Ưu Mỹ lên xe, hướng tổng bộ Hắc Long Hội đi đến.

Sắc mặt Đại Điện Ưu Mỹ ngưng trọng, đã không còn nụ cười luôn đọng trên môi và bộ dáng bình dị dễ gần như ngày thường, gần đây thấy mỹ nữ cũng nói nhiều hơn với Tần Nhị Bảo, cũng không nhiều lời, hiện tại hắn đã bị che hai mắt lại, không thấy được mỹ nữ, tự nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cũng không nói gì thêm.

Mặc dù không nói, nhưng hiện tại bị bịt mắt, lại có rất nhiều phê bình kín đáo, dù sao cái cảm giác không nhìn thấy gì, thật sự làm cho người ta rất khó chịu, nhưng cũng không nhiều lời yêu cầu hắn làm như vậy, còn nói đây là luật lệ gì đó.

“Này nải nải” Tần Nhị Bảo khó chịu mắng: “Luật lệ chó má gì, chẳng phải sợ lão tử biết rõ hang ổ người ở chỗ nào đây mà!”

Đại Điện Ưu Mỹ đối với bức tức của Tần Nhị Bảo cũng không đáp lời, đem Tần Nhị Bảo dẫn tới trước mặt Nakamura Hayato, nói: “Trung Thôn, ta đã đem hắn tới!”

“Ân, khổ cực!” Nakamura Hayato mỉm cười nhìn Đại Điện Ưu Mỹ vẫy vẫy tay, ý bảo nàng ngồi lên chân mình, mà bị hắn gọi Đại Điện Ưu Mỹ, không coi ai ra gì, trực tiếp đi tới, ngồi xuống.

Nakamura Hayato vuốt ve mái tóc của Đại Điện Ưu Mỹ, nhìn từ trên xuống Tần Nhị Bảo trước mặt, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi: “Người chính là Tần Nhị Bảo?”

Tần Nhị Bảo từ khi vải che mắt được tháo ra, đồng dạng cũng đánh giá Nakamura Hayato, chỉ thấy hắn hơn 40 tuổi, mặt lớn tai vuông, náo nhỏ bụng phệ, dáng vẻ vụng về, cho dù con mắt rất nhỏ, nhưng trong ánh mắt bắn ra quang mang sắc bén, cũng làm cho Tần Nhị Bảo ý thức được, về ngoài vụng về, chỉ là phương thức ẩn nấp trang mà thôi.

Nakamura Hayato đối với việc Tần Nhị Bảo không đáp lời mình, còn nhìn hắn từ trên xuống dưới, có chút mất hứng, không khỏi đem âm thanh đề cao nói: “Người chính là Tần Nhị Bảo?”

“Ân, đúng vậy!” Tần Nhị Bảo lúc này cũng không hàm hồ, trả lời rất dứt khoát: “Ta chính là Tần Nhị Bảo!”

“Hình tượng của người làm cho ta có chút ngoài ý muốn!” Nakamura Hayato nói ra cách nhìn của mình đối với Tần Nhị Bảo.

“ah, những cái đó chỉ là thứ tục nhân đánh giá về ta!” Tần Nhị Bảo đối với việc mình đang ở trong hiểm cảnh, một chút ý thức giác ngộ cũng không có, ngược lại ăn nói lung tung: “Mấu chốt là phải có thực lực!”

“Ha ha, tốt cho một câu mấu chốt là phải có thực lực!” Nakamura Hayato cười nói: “Cái kia phải phơi bày một ít cho ta xem thực lực của người!” Dứt lời, hướng năm người thủ hạ, nhìn thoáng một cái, ý bảo là cho bọn họ và Tần Nhị Bảo so chiêu.

Đối với mấy người càng chạy càng gần hướng đến chính mình, khoe miệng Tần Nhị Bảo hiển hiện vẻ tươi cười khinh thường, nói: “Bằng mấy tên này muốn mạng của ta, có phải đây là trò đùa hay không hả?”

“Ha ha, có ý tứ!” Nakamura Hayato nghe Tần Nhị Bảo nói vậy, ngược lại cười ha hả nói: “Người yên tâm, bọn hắn không phải muốn lấy mạng của người, chỉ là thử xem thực lực của người, nhưng nếu thực lực của người thấp kém, đem mạng ném đi, cũng không thể trách ta!”

“Phóng ngựa tới đi!” tinh thần Tần Nhị Bảo vô cùng phấn chấn nói: “Cái khác ta không nói, đánh nhau ta thành thạo nhất!”

Khi Tần Nhị Bảo đi tới nơi này, cảm giác lần này Nakamura Hayato muốn gặp hắn không đơn giản như vậy, nhưng một lát, đoán không ra mục đích của hắn là gì cái gì, mà lúc này, còn chưa nói mấy câu, lại cho mấy tên thuộc hạ xông lên đốc sức liều mạng cùng mình.

Cái này càng làm cho Tần Nhị Bảo cảm thấy có chút hồ đồ, thật sự có chút không hiểu nổi, không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, nhưng một lát sau, cũng sẽ yên ổn mà thôi, một thân võ nghệ của Tần Nhị Bảo, cũng là một kẻ gan to mặt lớn.

Khi đang nói chuyện, năm tên thủ hạ cầm phiến đao trong tay, cũng không khách khí cùng Tần Nhị Bảo, phát tay bỏ tới, dù sao Tần Nhị Bảo cũng là người có võ, cái gọi là người trong nghề, vừa ra tay, liền biết có hay không, trong lúc năm tên cầm phiến đao bỏ tới, hắn cũng nhìn ra năm người này chưa từng học võ, mà chỉ dựa vào một thân man lực, hướng hắn chém lung tung.

Tần Nhị Bảo mình bạch điếm này, cũng không có nóng nảy, mắt thấy đao cách mình càng ngày càng gần, hắn lui về phía sau mấy bước, đợi cho đao chém vào khoảng không, nhảy lên, xuất một cước vào mặt đá bay một tên thủ hạ, chỉ thấy người nọ ngã xuống đất, hự cũng không hự, lập tức hôn mê.

Đương nhiên, một kích đắc thủ, Tàn Nhị Bảo đương nhiên sẽ không có dừng lại như vậy, đợi chân vừa đá bay tên kia vừa chạm đất, liền lấy nó làm điểm tựa, quay nửa người, đá ra chân còn lại, đập về phía sau, trúng vào bụng một tên cầm đao, tên kia chỉ còn biểu lộ về mặt thống khổ, ngồi chồm hồm trên mặt đất, nói không ra lời.

Mà trong nháy mắt công phu, hai chân đã đá ra ba cái, cũng không kịp phản ứng, đợi đến lúc kịp phản ứng, hai người đã ngã xuống đất không dậy nổi, mà Tàn Nhị Bảo đã cách bọn họ một bước ngắn, hấn làm ra tư thế giống như Lý Tiểu Long đứng thủ thế chờ bọn chúng.

Ba người kia liếc mắt cho nhau, rất nhanh hướng đến Tàn Nhị Bảo lao đến, Tàn Nhị Bảo lúc này cũng không có lui về phía sau, mà chủ động xuất kích, nhanh chóng chuyển động chân tay, quay người, bỏ vào cánh tay người nọ, làm cho hắn không thể xuất lực, dùng sức khuỷu tay đánh vào đỉnh đầu của hắn, đem hắn đánh bại, thừa dịp người nọ chưa kịp tiếp viện, đem phiến đao trong tay của hắn, đoạt vào trong tay mình.

Tàn Nhị Bảo cầm phiến đao, trong mắt lộ ra vẻ hưng hấn, múa phiến đao trong tay giống như vạn thiên quá hải, chém vào hai người còn lại, toàn thân tổn thương, quần áo lam lũ, quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Tàn Nhị Bảo hướng Nakamura Hayato nói: "Thực lực của ta ngươi đã thấy chưa?" Bộ dạng đầy khí phách của Tàn Nhị Bảo lúc này, làm cho trong mắt của Đại Điền Ưu Mỹ lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

"Ha ha, đương nhiên, hơn nữa nhìn rất rõ ràng!" Nakamura Hayato rất hưng phấn, nói: "Xem ra ta không có tìm lầm người!"

"Ngươi tìm ta đến tận cùng là có chuyện gì?" Tàn Nhị Bảo nói ra: "Muốn báo thù? Nếu thế ngươi cũng không cần làm ra chuyện lớn như vậy a?"

"Ha ha, Trung Quốc có câu ngàn ngữ, gọi là oan gia nên giải không nên kết, những chuyện kia, chúng ta bàn lại sau!"

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Trước kia Tàn Nhị Bảo tưởng tượng rất nhiều khả năng, nhưng đối với lời giải thích của Nakamura Hayato, quả thật có cảm giác ngoài ý muốn, nghi ngờ hỏi:

"Có chuyện, ta muốn nhờ ngươi giúp ta một việc!"

"Tại sao phải tìm ta?" Tàn Nhị Bảo hỏi

"Bởi vì thân thù của ngươi rất tốt!" Nakamura Hayato cười nói.

"Nếu ta không đồng ý điều này?"

Nakamura Hayato nghe Tàn Nhị Bảo nói như vậy, cười khan vài tiếng, nói: "Ngươi cho rằng đắc tội Hắc Long Hội chúng ta, có thể bình yên ly khai đảo quốc?"

"Không thử thì làm sao biết được?" Tàn Nhị Bảo không tin Nakamura Hayato có thể một tay che trời, giờ hai nắm đấm to lớn nói ra: "Mấy năm nay ta chỉ tin cái này."

"Ha ha" Tàn Nhị Bảo nói cũng không có làm cho Nakamura Hayato tức giận, người lại hấn cười ha hả, cười đến thịt mỡ toàn thân đều run rẩy lên.

"Ngươi cười cái gì?" Tàn Nhị Bảo kỳ quái nhìn qua Nakamura Hayato, tuy nhiên hấn bình thường rất hay nói giỡn, nhưng lần này, hấn rất nghiêm túc, lời nói lúc này cũng không có gì khôi hài ở bên trong.

"Ta cười là, ngươi cũng không có tình trường tình huống cự tuyệt ta!" Nakamura Hayato hơn nửa ngày, mới không chế vui vẻ nói ra.

"Cái tình huống kia muốn tính toán như thế nào?" Tàn Nhị Bảo biết rõ lúc này đã ở vào hiểm cảnh, nhưng lại không rõ Nakamura Hayato nói những lời này, là có ý gì?

"Ha ha, Hắc Long Hội là bang phái lớn nhất Đảo Quốc, đàn trải khắp Đảo Quốc, kể cả các nơi hẻo lánh..." Nakamura Hayato thao thao bất tuyệt giới thiệu tình hình Hắc Long Hội.

"Điều này cùng ta có quan hệ gì!" Tàn Nhị Bảo không hiểu nói: "Chẳng lẽ muốn ta nhập hội?"

"Ngươi còn chưa hiểu kết quả của việc cự tuyệt?" Nakamura Hayato nở nụ cười, nhưng cười rất âm hiểm, nói: "Cho dù ngươi có may mắn đào thoát, cái Ân tiểu thư kia sẽ có may mắn này ư, còn có người nhà bọn họ may mắn đào thoát sao?"

"Vậy ngươi muốn thế nào, ngươi không muốn làm xằng bậy!" Tàn Nhị Bảo nghe Nakamura Hayato nói như vậy, lập tức bắt đầu nhúc nhích.

"Ta chỉ muốn nhờ ngươi giúp cho ta một việc nhỏ! Nếu như ngươi đáp ứng, những ân oán của chúng ta trước kia xóa bỏ, cam đoan các ngươi có thể bình an, khoái khoái hoạt hoạt."

"Gấp cái gì?" Tàn Nhị Bảo thật sự không nghĩ ra mình có thể giúp Nakamura Hayato cái gì, không chút suy nghĩ nói ra: "Vay tiền không cần bàn nữa!"

Nakamura Hayato thấy Tàn Nhị Bảo hỏi như vậy, biết rõ hấn đã đồng ý giúp mình, không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng, mà nụ cười của hấn rơi vào trong mắt Tàn Nhị Bảo, lại có tư vị khác, trong nội tâm bắt đầu cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng như An Kỳ Nhi bắt hấn mặc quần áo nữ nhân, nhưng cho dù như vậy, trong lòng hấn cũng minh bạch, yêu cầu của Nakamura Hayato sẽ không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thi Đấu Quyền Chợ Đêm

Nakamura Hayato nhìn qua Tần Nhị Bảo, trong con ngươi lộ ra tinh quang, tựa hồ muốn xem thấu người trước mặt, nhìn qua Tần Nhị Bảo, hơn nửa ngày mới chậm rãi nói: "Qua một thời gian ngắn tại Trung Quốc tổ chức thi đấu quyền chợ đêm, hi vọng ngươi có thể giúp ta dự thi."

"Thi đấu quyền chợ đêm? Không nghĩ tới ngươi cảm thấy hứng thú đối với cái này." Tần Nhị Bảo đối yêu cầu của i Nakamura Hayato có cảm giác ngoài ý muốn.

"Hắc hắc, không có biện pháp, đoạn thời gian trước lấy người đánh cược, đánh bạc cũng không phải chuyện lớn, cũng không hơn nghìn vạn, tiền không phải tất cả, mất mặt mới là đại sự. Nakamura Hayato nhìn Tần Nhị Bảo có chút nghi hoặc, kiên nhẫn giải thích.

"Wow, từ khi tiến vào thành, ta xem như được mở rộng tầm mắt rồi." Tần Nhị Bảo nghe Nakamura Hayato nói, đối với 1000 vạn rất hồi hộp, không khỏi lắc đầu cảm thán: "Người trong thành rất có tiền, tùy tiện cũng có thể lấy ra hàng ngàn vạn đấy, so với chơi đại phú ông còn đã ghiền hơn."

"Con người ta có hai sở thích lớn, một là gái đẹp, hai là được người khác cho mặt mũi lớn." thời điểm Nakamura Hayato nói đến sở thích của mình, không khỏi cười nói: "Chỉ cần ngươi có thể kiếm mặt mũi cho ta, tiền, nữ nhân, chỉ cần ngươi muốn, ta đều có thể thỏa mãn ngươi!"

"Đây cũng là nói, ân oán trước kia của chúng ta, đều xóa bỏ?" Tần Nhị Bảo cảm thấy oan gia nên giải không nên kết, tuy nói trong nội tâm không sợ, nhưng mỗi ngày bị xã hội đen đuổi theo, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Chỉ cần ngươi thay ta đánh thắng trận đấu, ân oán của chúng ta xóa bỏ hết, lại còn có thể kết giao bằng hữu." Nakamura Hayato cười nói: "Nói lời trung thực, ta cũng rất thưởng thức một thân bồ sự của ngươi."

Tần Nhị Bảo cân nhắc cả buổi, cảm thấy giúp Nakamura Hayato yêu cầu thi đấu đánh quyền, lợi nhiều hơn hại, không nói đến cùng hẳn kết giao bằng hữu, coi như là có thể cùng cao thủ khác so chiêu, đã làm cho Tần Nhị Bảo cảm thấy đây cũng là một sự tình khoái hoạt rồi.

"Tốt, ngươi nói ra sự tình, đều đặt tại trên người ta." Tần Nhị Bảo cân nhắc cả buổi, miệng liền đáp ứng.

"Ha ha, kè thức thời mới là trang tuần kiệt" Nakamura Hayato khích lệ nói: "Nhìn ra được, ngươi là nhân tài."

"Hắc Hắc!" Tần Nhị Bảo bị hắn nói có chút không ý tứ: "Đừng khoa trương như vậy, ta có chút ngượng ngùng!"

Nakamura Hayato cảm thấy Tần Nhị Bảo là một người rất có ý tứ, không khỏi nở nụ cười, Đại Điền Ưu Mỹ thấy Nakamura Hayato, cười nói rất còi mồm, biết rõ tính tình của hắn, cơ bản đã thỏa hiệp, không khỏi nhìn Tần Nhị Bảo nói chen vào, hỏi: "Ngươi đối với thi đấu quyền chợ đêm hiểu rõ bao nhiêu?"

"Cái này... ần... ah..." Tần Nhị Bảo nghe Đại Điền Ưu Mỹ hỏi như vậy, không khỏi giật mình, rậm rì cả buổi không nói ra lời.

"Đừng làm bà làm bầm nữa!" Đại Điền Ưu Mỹ lắc đầu, nhìn qua Tần Nhị Bảo còn đang chống chế, nói: "Ta giới thiệu cho ngươi một chút!"

Dứt lời, với biểu hiện rất chuyên nghiệp giới thiệu về cách thức tiến hành, nhanh như ánh sáng, tiến lên sân khấu, xuất hiện ảnh của ba người, chỉ thấy Đại Điền Ưu Mỹ đem quan hệ và tình huống thi đấu chợ đêm giới thiệu, thông thuộc như long bàn tay giăng giải cho Tần Nhị Bảo.

Thi đấu quyền chợ đêm được thành lập, công lao không nhỏ trong mấy năm nay được quy cho cảnh sát, kiên trì đánh dẹp các các băng nhóm, làm cho các hắc bang tứ phương trước đây tứ phương không sợ ở Trung Quốc, bắt đầu cố kỵ, làm cho mâu thuẫn của các bang phái không có chỗ giải quyết, phương thức giải quyết trước kia đều là phát sinh quần áo đại quy mô, nhưng loại phương thức này tồn tại vấn đề lớn, đầu tiên là, quy mô càng lớn, dễ dàng lọt vào sự chú ý của cảnh sát, do đó sớm ra tay ngăn chặn lại, ấu đã lẫn nhau khó tránh khỏi xuất hiện chết chóc và tổn thương, nếu ấu đã quá mức kịch liệt, số lượng người chết sẽ tăng lớn, đồng thời không chỉ kiến cho cảnh sát chú ý, mà còn bị đá kích thật lớn, khiến cho hành động về sau của bang phái bị bó tay bó chân.

Vì vậy, một số ít người thông minh trong hắc bang, liền nghĩ ra phương thức giải quyết mâu thuẫn giữa các bang phái, đó là tổ chức thi đấu quyền, song phương giải quyết mâu thuẫn bằng cách phái ra một số tên thân tín, thân thể cường tráng dũng mãnh hung hãn, tiến hành thi đấu, trong trận đấu không có quy tắc, dùng phương thức đơn giản nhất áp đảo đối phương, không đứng dậy được là thắng.

Mâu thuẫn giữa các bang phái vốn không bao giờ ngừng nghỉ, liền chọn ra phương thức này giải quyết, nhưng khi thi đấu bắt đầu, có người ngửi ra mùi phát tài, liền thông qua dự đoán thắng bại của trận đấu, làm đại lý, lôi kéo người khác tham gia cá cược, sau đó thông qua đánh lớn hay nhỏ, đối với người chiến thắng sau cùng tiến hành chung tiền.

Đã có đánh bạc, liền có người hưởng ứng, vốn chỉ là giải quyết mâu thuẫn của bang phái, thời gian trôi qua, trở thành một cái thi đấu quyền chợ đêm, nếu có tiền thì cá cược, nếu không có tiền thì lấy mạng ra thi đấu, hồi báo dần tăng, quy mô càng lúc càng lớn, thường kim càng ngày càng nhiều, quy tắc cũng được hoàn thiện hơn, bởi vì vậy, không chỉ hấp dẫn đối với bang phái thành viên, thậm chí một số ít tuyển thủ chuyên nghiệp cũng đến tham gia, kích động.

Đang nói Đại Điền Ưu Mỹ bỗng nhiên xoay qua ba người đang kéo màn sân khấu, nhìn Tần Nhị Bảo nói: "Nếu ngươi muốn tham gia thi đấu quyền, ngươi tốt nhất hãy chú ý ba người này."

Tần Nhị Bảo nghe Đại Điền Ưu Mỹ nói như vậy, ánh mắt nhìn theo ngón tay của nàng, nhìn vào tấm hình, Đại Điền Ưu Mỹ giới thiệu, nói: "Tên của hắn là Evan, là người Nga, thân cao gần hai mét, thân thể giống như thép đúc, dũng mãnh không sợ chết, da dày thịt béo, công kích bình thường căn bản không có tác dụng với hắn, tuyển thủ đánh với hắn, nhẹ thì bán thân bất toại, nặng thì chết tại chỗ, thế cho nên sau khi hắn tham gia thi đấu, liền không có ai dám tham gia, tất cả mọi người đặt cho hắn ngoại hiệu: Evan khủng bố."

Bên trái là người Ấn Độ, gọi là Khiếu Đạt Nhĩ Tích Mẫu, đặc điểm là thân thể mềm mại, góc độ ra quyền làm cho người ta không thể biết được, thời điểm diễn ra trận đấu, rất nhiều người đều bị thiệt thòi về phương diện này, nhưng nếu đâm lên người hắn, giống như đâm vào bị bông binh thường, làm cho người ta không thể sử dụng khí lực, do đó căn bản không có biện pháp tiến hành công kích, người ta đặt ngoại hiệu là: Nguru Bì Đường A Tam."

Thấy Đại Điền Ưu Mỹ chỉ vào người phía bên phải kia, vừa định giới thiệu, chợt nghe Tần Nhị Bảo đoạt lời, nói: "Cái tên này trước kia ta đã giao thủ qua, công phu hắn dùng có chút quái dị, ta đánh cùng với hắn cả buổi, bắt quả chỉ đánh ngang tay."

Đại Điền Ưu Mỹ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, nghe Tần Nhị Bảo nói phải bái kiến người này, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đã gặp người này ở đây à?"

"Lần trước cùng mấy nữ đi dạo ở cửa hàng thì đụng phải!" Tần Nhị Bảo dùng một chút nói ra: "Thằng này tuy võ công không tệ, nhưng đầu óc quá đàn, để cho cửa hàng bị ngân hàng lấy mất, kết quả thất thủ bị bắt, thật là làm cho người ta dở khóc dở cười."

Tần Nhị Bảo nói như vậy, làm cho người ở đây lập tức hứng thú, Đại Điền Ưu Mỹ càng vội vàng thúc giục, Tần Nhị Bảo liền đem tao ngộ lần trước cùng với Liễu Thần Đình đi dạo, thêm mắm dặm muối nói ra, làm cho mọi người ở chỗ này đều buồn cười.

Nakamura Hayato đối với ẩn dấu của Tần thị cũng không để trong lòng, về ngoài cười nhưng lòng không cười, khoe miệng co quắt hai cái, nhìn Tần Nhị Bảo nói: "Tình huống ngươi đã hiểu rõ, hiện tại ngươi có thể đi rồi, đợi đến lúc ta muốn tìm ngươi, tự nhiên sẽ phái người tìm ngươi."

"Như thế nào? Ngươi biết ta ở chỗ này?" Tần Nhị Bảo kỳ quái hỏi: "Lúc này người làm sao tìm được ta ở đây?"

"Ha ha, ngươi quá coi trọng mạng lưới tình báo của Hắc Long Hội chúng ta rồi." Nakamura Hayato kiêu ngạo nói: "Chỉ cần Hắc Long Hội chúng ta muốn tìm người, còn không thể không tìm thấy được sao?"

"Đã như vậy, ta đi đây!" Tần Nhị Bảo cáo từ, vừa quay người lại, đột nhiên nghĩ đến bọn Ân Huyền Vũ, lại mở miệng hỏi: "Ta vốn cùng mấy người kia là một bọn, ngươi không có làm gì bọn họ đấy chứ?"

"Ha ha, ngươi yên tâm, hiện tại ngươi là bằng hữu của ta, bọn họ đương nhiên cũng là bằng hữu của ta!" Nakamura Hayato nhìn Tần Nhị Bảo nói: "Bọn hắn hiện tại rất an toàn, nguyên lai đang ở tiệm cơm chờ ngươi."

"Ân, như vậy cũng tốt!" Tần Nhị Bảo nghe Nakamura Hayato nói như vậy, liền an tâm, dứt lời, theo Đại Điền Ưu Mỹ đi ra ngoài.

Tần Nhị Bảo chân trước vừa đi, Daisuke Ando chân sau đã đến, nhìn Nakamura Hayato nói ra: "Hayato, như vậy có phải quá tiện nghi cho Tần Nhị Bảo kia rồi hay sao? Ta thực sự có chút nghĩ không thông."

Nakamura Hayato nghe Daisuke Ando nói như vậy, trên mặt thu hồi dáng vẻ tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "An Đăng Quân, thỉnh ngươi nhớ kỹ, bất luận thời điểm gì, bất luận dưới tình huống gì, đều phải vì lợi ích và sự phát triển của bang phái của mình, ngươi hiểu chưa?"

Daisuke Ando nghe Nakamura Hayato nói như vậy, đột nhiên minh bạch cái gì đó, nhẹ gật đầu, hướng Nakamura Hayato bái, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Aoi Là Ai?

Ân Huyền Vũ ngồi trong tù giam, trong đầu rất hỗn loạn, bị người ta truy giết cùng bọn Trương Bình Sơn còn chưa tính, chạy được một nửa có người

đáp ứng cứu bọn họ, đến phút cuối nguyên lai đây là người đuổi giết bọn họ, đây rốt cuộc là chuyện đùa gì thế này, nàng nghĩ nửa ngày đều không thông, dùng sức nhéo khuôn mặt đầy đặn của mình, phát hiện rất đau.

Ân Huyền Vũ còn chưa hoàn hồn, giống như chim sợ cành cong, tâm tình thủy chung không thể nào an tĩnh được, sợ lại xảy ra chuyện gì, làm cho trái tim yếu ớt của mình lại bị kích thích, ngồi một mình một chỗ hơn nửa ngày, mới ý thức được đến bây giờ Tần Nhị Bảo vẫn chưa trở về, trong lòng sinh nghi vấn, tên hai lúa kia như thế nào mà đến bây giờ vẫn chưa trở lại? Có hay không là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Chắc có lẽ là không, địch nhân đột nhiên trở thành bằng hữu, đuổi giết biến thành bảo hộ, hai lúa cũng không có việc gì rồi, nói không chừng hơn phân nửa là có quan hệ tới hần.

Suy nghĩ lung tung một hồi, không khỏi uể oải, khó có một lần đến đảo quốc quảng cáo một lần, thế mà cơ hội bị phá hư, quan trọng hơn là, thần tượng mà mình một mực sùng bái, lại làm cho mình thất vọng, lần đến đảo quốc này, có thể nói là thất bại trong thất bại.

“Muội muội, ngươi suy nghĩ gì thế?” La Bá Tư thấy Ân Huyền Vũ ngồi trong phòng một mình, sợ nàng lại bị kích thích, tuy đang bị thương, đi đứng bất tiện, nhưng vẫn cố nén đau, khập khiễng đi đến dỗ dành nàng.

“Tỷ tỷ, ngươi nói ta như thế nào mà xui xẻo như vậy ah!” Ân Huyền Vũ phàn nàn nói: “Sự tình không may, như thế nào đều tới một đoàn, lần qua lần lại, đều rơi hết vào người ta ah.”

“Nhân sinh có chuyện tình nào có thể thuận buồm xuôi gió đây?” La Bá Tư rất cảm xúc nói: “Sinh hoạt là để cho chúng ta học nhẫn nại, kinh nghiệm mới làm cho con người phát triển, nhẫn nại mới có thể học cách kiên cường.”

Ân Huyền Vũ không nghĩ tới La Bá Tư sẽ nói ra triết lý như vậy, giật mình nhìn nàng cả buổi không nói gì, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Tần Nhị Bảo ở bên ngoài hô: “Ta đã trở về, các người đều ra ngoài đón ta đi!”

Trương Bình Sơn phụ trách bảo hộ Ân Huyền Vũ ở bên ngoài, vừa nghe tiếng Tần Nhị Bảo, nội tâm đang ức chế không khỏi bị kích động, vội vàng vọt tới, một tay ôm lấy hần, cảm động nói: “Huynh đệ, có thể thấy ngươi không có việc gì trở về, thật là tốt quá!”

Tần Nhị Bảo thấy Trương Bình Sơn kích động như vậy, giả dạng làm ra điệu bộ chán ghét nói: “Khắc chế, khắc chế, trước mặt công chúng đây, đừng có làm cho mọi người hiểu lầm!”

“Ngươi, tiểu tử này cả ngày không nghiêm chỉnh.” Trương Bình Sơn nở nụ cười, nhin không được dùng quyền đánh nhẹ lên người Tần Nhị Bảo một cái.

“Wow, Bình Sơn huynh đệ, nội lực thật mạnh!” Tần Nhị Bảo bị Trương Bình Sơn đánh như vậy, giả bộ làm ra bộ dáng thống khổ, nói: “Không chịu đựng nổi ah!”

“Ha ha ha, xú tiểu tử ngươi được lắm!” Trương Bình Sơn bị hần trêu chọc, cười ha ha không ngừng.

“Ngươi trở về rồi hả?” Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo, bình an vô sự trở về, không khỏi cao hứng hỏi

“Ngươi có muốn ôm ta một thoáng hay không?” Tần Nhị Bảo mặt đầy mây dạn nói: “Ta chịu ăn chút ít thiệt thòi, cho ngươi ôm một chút đi!”

“Không biết xấu hổ rồi!” Ân Huyền Vũ không biết vì cái gì vừa thấy hần làm ra bộ dáng cả lợ phát phơ, nhin không được đánh đến, vốn trong tâm thật đúng là muốn như vậy, muốn nhào vào trong lòng ngực của hần, xúc động khóc lớn một hồi, lập tức biến thành hừ ào.

“Vẫn còn giận ta à?” Tần Nhị Bảo cho rằng Ân đại tiểu thư vẫn còn tức giận hần, không khỏi hỏi một câu: “Ta khi đó không có biện pháp mà!”

“Đừng giải thích!” Ân Huyền Vũ lộ ra biểu tình khinh bỉ nói: “Ta người lớn không chấp nhất kẻ tiểu nhân, tể tương đồ lí năng xanh thuyền...” (thành ngữ)

“Ngừng, ngừng, ngừng!” Tần Nhị Bảo không nghĩ tới Ân Huyền Vũ thoáng cái, dùng nhiều thành ngữ như vậy, có chút chịu không được nói: “Ngươi cũng đừng nghiền ngẫm từng chữ một chữ, được không? Ta từ nhỏ đọc sách rất ít, nghe như thế đầu quá.”

“Ồ, nhìn không ra, Tần đại thiếu gia chúng ta, cũng có thời điểm khiêm tốn như vậy ah!” Ân Huyền Vũ trêu chọc nói

“Làm gì có ah!” Tần Nhị Bảo không nghe ra ý tứ của Ân Huyền Vũ, ngây ngốc nói: “Ta nói thật a!”

“Ha ha ha...” Tần Nhị Bảo làm ra bộ dáng trì độn, làm cho Ân Huyền Vũ nhin không được nở nụ cười, tâm tình vốn đang lâm vào sầu thảm bởi vụ việc vừa qua, bởi vì Tần Nhị Bảo trở về, mà thoáng cái đã hoan hi trở lại.

“Tốt rồi, tốt rồi!” Tần Nhị Bảo lại trì độn, cũng biết mọi người cười hần, cho dù nội tâm cứng rắn, cũng không khỏi đỏ mặt lên, nói lảng đi: “Chúng ta bây giờ nên làm cái gì bây giờ a?”

La Bá Tư nghe Tần Nhị Bảo hỏi như vậy, tức giận nói: “Còn có thể làm gì, chỉ có thể trở về thôi!”

“Cái gì? Ta còn chưa gặp Aoi ah!” Tần Nhị Bảo nghe La Bá Tư nói như vậy, không khỏi tiếc hận kêu lên: “Cứ như vậy mà đi sao?”

Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, đầu đầy hắc tuyến, dở khóc dở cười nói: “Huynh đệ, ta nói với ngươi không biết bao nhiêu lần rồi, phải điệu thấp một ít ah!”

“Aoi là ai?” Ân Huyền Vũ nhìn qua mọi người đầu đầy hắc tuyến, nghi ngờ hỏi: “Ta như thế nào không biết?”

Lúc này, La Bá Tư cùng Trương Bình Sơn, lại nhìn Tần Nhị Bảo, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không biết làm thế nào giải thích với cô nàng đơn thuần này, lần này La Bá Tư cùng Trương Bình Sơn đầu đầy hắc tuyến và thống khổ đồng loạt nhìn qua Tần Nhị Bảo, thầm nghĩ: “Đều tại tiểu tử này, trêu chọc phải sự tình này, chúng ta không chịu đựng cho người đâu.”

“Ha ha...” Tần Nhị Bảo không trông cậy được bọn họ, không khỏi cười gượng hai tiếng, giả dạng làm một bộ dáng nghiêm túc, nhìn Ân Huyền Vũ nói: “Nàng là tỷ tỷ đã thất lạc nhiều năm của ta.”

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, La Bá Tư cùng Trương Bình Sơn thiếu chút nữa cười sặc sụa, thầm nghĩ: “Nàng là tỷ tỷ của người, vậy người có hơi có quá nhiều tỷ phụ a?” Nhưng có Ân Huyền Vũ ở đây, chỉ có thể nén tiểu ý, không thể bật cười, nhưng nhìn được cũng tương đối vất vả.

“Vậy người làm sao biết nàng lưu lạc đến đảo quốc này?” Ân Huyền Vũ tựa hồ muốn hỏi rõ ngọn nguồn.

Cái này làm La Bá Tư cùng Trương Bình Sơn càng thêm thống khổ, bọn hắn thực sự muốn biết Tần Nhị Bảo trả lời như thế nào về vấn đề này, không hèn mà nhìn qua Tần Nhị Bảo, Tần Nhị Bảo vừa rồi ăn nói lung tung, cũng không nghĩ đến Ân Huyền Vũ muốn hỏi rõ ngọn nguồn, trong đầu lúc này, cũng loạn thành một đoàn.

Đánh mất cầu cứu bọn Trương Bình Sơn trợ giúp, bọn hắn giương mắt nhìn lên, muốn nhìn xem chính mình bị chê cười, biết rõ mình cũng không trông cậy được bọn hắn, không khỏi nghĩ kế tẩu thoát, chỉ ra bên ngoài cửa sổ, nói: “Bên ngoài ánh mặt trời thật sáng lạn, chim hót hoa nở, lại giống bồng lai tiên cảnh, cảnh đẹp như thế, không đi dạo thật là đáng tiếc...” Trong miệng nói chuyện, chân đương nhiên cũng không nhàn rỗi, nói xong, người liền không thấy đâu.

“Ha ha...” Trương Bình Sơn cùng La Bá Tư rút cuộc nhìn không nổi, bật cười, mắng: “Xú tiểu tử, không nghĩ được người lại chạy nhanh như vậy đấy.”

“Các người cười cái gì a?” Ân Huyền Vũ cảm giác mình càng ngày càng hồ đồ, không khỏi hỏi

“Muội muội, người đừng hỏi nữa!” La Bá Tư tiến lên giảng hòa nói: “Người chỉ cần biết rằng, Tần Nhị Bảo không phải là người tốt là được rồi!”

“Cái này, ta đã sớm biết!”

“Ân, vậy là tốt rồi, người đi thu thập một chút, chúng ta chuẩn bị trở về nước!” La Bá Tư nói với Ân Huyền Vũ, mà Ân Huyền Vũ nghe hắn nói như vậy, tự nhiên cũng không có hỏi tiếp.

Mới vừa rồi gian phòng còn náo nhiệt, thoáng cái lặng lẽ, tất cả mọi người đều trở về chuẩn bị đồ đạc, trở về nước.

“Cuối cùng cũng có thể bình an trở về!” Trương Bình Sơn nhìn thấy mình bình an trở về chỗ cũ, trở lại gian phòng của mình, tâm thần hoan hỉ nhìn không được cảm thán nói: “Chuyến đi đảo quốc lần này cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lão Đầu Tử Đã Đến

Theo chuyến bay chậm rãi đáp xuống phi trường quốc tế Đông Giang, tâm trạng của Ân Huyền Vũ rốt cuộc cũng được an tâm đôi chút, cảm giác này như là được trở lại vòng tay ấm áp của mẫu thân vậy. Chuyến đi tới nước Nhật của nàng lần này, có thể nói là thất bại trong thất bại, quảng cáo thì không thành công, tiền vốn không thu được về cũng không nói, không nghĩ tới việc thần tượng được sùng bái cũng trở thành ác mộng, có thể nói là kết quả kém cỏi nhất, xấu nhất, nhưng đúng như lời nói của La Bá Tư, nhân sinh quan trọng nhất là ở kinh nghiệm trong cuộc sống, nhiều khi kết quả cũng không phải là trọng yếu.

Kinh nghiệm thu được ở chuyến đi nước Nhật lần này, để lại cho Ân Huyền Vũ một cảm giác khó quên, tuy rằng thất bại, nhưng thất bại này cũng có giá trị của nó. Tuy gặp rất nhiều chuyện không thuận lợi, nhưng đây lại chính là những kinh nghiệm mà có lẽ sẽ đủ để dùng cho cả cuộc đời nàng.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là một lần nữa nàng đã làm quen với Tần Nhị Bảo, tuy bình thường hắn hay cùng nàng tranh cãi, mỗi lần đều chọc cho nàng tức muốn học máu, nhưng tại những thời điểm mấu chốt nhất, hắn lại bày ra một cổ khí phách làm cho nàng cảm thấy trong lòng rất ấm áp, khó có thể quên, nàng bắt đầu có chút minh bạch vì sao phụ thân lại coi trọng hắn như thế.

Nhóm Ân Huyền Vũ vừa kéo nhau ra tới cửa sân bay, Liễu Thần Đình đã chờ sẵn ở đó, gặp Ân Huyền Vũ liền tới nghênh đón và nói:

“Ân tiểu thư, Ân tổng nghe nói tiểu thư ở nước Nhật gặp phải chuyện không may, trong lòng rất lo lắng, lại vì công việc quá bận mà không thể phân thân

ra để đi đón tiểu thư được, nên đã phải ta tới đón mọi người.”

“Chuyện gì so với ta còn quan trọng hơn?”

Ân Huyền Vũ nghe Liễu Thần Đình nói như vậy, chu đôi môi nhỏ nhún lên nói, lần trước gặp phải nguy hiểm, nàng trước tiên nghĩ tới gọi điện thoại cho phụ thân nàng, Ân Thế Bình đã biết rõ tình hình của nàng, cũng lo lắng vạn phần, đã tìm hết mọi biện pháp, muốn giúp nàng giải quyết tình huống, về sau nghe Ân Huyền Vũ nói mọi sự đã chuyển biến tốt đẹp, các nàng đã bình an vô sự, hẳn mới yên lòng, nhưng vẫn yêu cầu Ân Huyền Vũ phải về nước ngay, dừng hết công việc ở Nhật Bản lại.

“Thần Đình, người tới đón ta đó hả?”

Tần Nhị Bảo gặp Liễu Thần Đình, vội đi tới trước, tí tởn cười đùa :” Mấy hôm nay không gặp, có phải là rất nhớ ta ?”

Liễu Thần Đình biết rõ, chỉ cần mình trả lời Tần Nhị Bảo, tiểu tử này nhất định sẽ quán lấy không dứt, cho nên nàng cũng không trả lời hắn, mà trực tiếp bỏ qua hắn, đi đến bên Ân Huyền Vũ, tiếp nhận hành lý của nàng, đưa tay làm một cái thủ thế, mời nàng lên xe.

Tần Nhị Bảo bị Liễu Thần Đình coi như không khí, cảm thấy thật mất mặt, không như những người khác, biết ý tránh đi, Tần Nhị Bảo lại không có cái giác ngộ đó, liền lon ton theo sau Liễu Thần Đình, không ngừng cười đùa tí tởn.

“Luuu mạnh!”

Ân Huyền Vũ thấy bộ dạng đó của Tần Nhị Bảo không nhịn được nhỏ giọng nỉm, mới rồi trong lòng còn có chút ấn tượng đối với Tần Nhị Bảo thì giờ tất cả vụt biến mất, vốn nàng đã hạ quyết tâm cùng Tần Nhị Bảo về sau “ chung sống hòa bình”

“Hừ!”

Ân Huyền Vũ nhìn Tần Nhị Bảo vừa tới, nặng nề hừ một tiếng, quay người đi ra xe.

“ Hừ cái gì mà hừ? Đau răng à?”

Tần Nhị Bảo đã quá quen với tính tình của đại tiểu thư Ân Huyền Vũ nên cũng không nghĩ nhiều, liền theo sau Ân Huyền Vũ lên xe Lâm Khẳng (Lincoln) phiên bản màu đen.

“Thần Đình, người nói với ta một câu đi chứ, haizz!”

Xe đang chạy, Tần Nhị Bảo không để ý tới một nhọc trên đường đi, hướng tới Liễu Thần Đình tỏ ý muốn nói chuyện.

“Nghe nói các người ở Nhật Bản xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Liễu Thần Đình bị Tần Nhị Bảo bám lấy, bắt đắc dĩ đáp lời hắn.

“ Chủ yếu là do ta anh mình thần võ, tài hoa xuất chúng ...”

Tần Nhị Bảo nước bọt bay tung tóe, cộng thêm mặt mày hớn hở khoa tay múa chân miêu tả lại cảnh bọn hắn ở nước Nhật.

Nhưng Tần Nhị Bảo coi như được một phen mất công, chẳng có ai trong xe chú ý tới hắn cả, vì mọi người ai cũng đưa ánh mắt ra ngoài xe, không rảnh mà để ý tới hắn.

“Được rồi, vừa xuống phi cơ, người cũng mệt rồi, Nghỉ ngơi chốc lát đi!”

Liễu Thần Đình thật sự không chịu được, ngắt lời nói của hắn.

“Ta không thấy mệt mà!”

Tần Nhị Bảo tựa hồ đang tới cao trào, không muốn dừng câu chuyện, một ngum cự tuyệt hảo ý của Liễu Thần Đình.

“... ”

Liễu Thần Đình nhìn qua Tần Nhị Bảo, nàng rút cuộc cũng cảm nhận được “Đại Thoại Tây Du”(Biên: Nguyên văn của nó cũng là Đại thoại tây du) của Tần Nhị Bảo thật thống khô, thâm nghĩ:

“ Người này không có chuyện gì cứ thao thao bất tuyệt bà bà mụ mụ lè mè chít chít méo mó, tự giống như cả ngày có một con ruồi, ông ... Thực xin lỗi, không phải chỉ một con, là một đống con ruồi vây quanh người, ông ... ông ... ông ... ông ... Bay đến lỗ tai của người, cứu mạng a!

Cho nên ta muốn bắt một con rồi thì chèn bụng nó, ép cho nó phòi ruột ra nhét vào mồm tên Tần Nhị Bảo, làm cho hắn im tịt! Toàn bộ thế giới sẽ được thanh tịnh a.”

Nghĩ nghĩ trong đầu, Liễu Thần Đình không khỏi cười ra tiếng.

“Thần Đình, ngươi cười cái gì vậy?”

Tần Nhị Bảo nhìn thấy Liễu Thần Đình đang cười một cách ngây ngô liền hỏi:

“Chẳng lẽ do ta nói quá đặc sắc hả?”

“Ta chưa từng thấy ai như ngươi, thật không biết xấu hổ là gì đấy.”

Ân Huyền Vũ thật sự không nhịn được, mở miệng nói một lời công đạo

“Ngươi ...”

Tần Nhị Bảo vừa muốn phản bác, nhưng chứng kiến ánh mắt của mọi người nhìn hẩn ẩn hiện có sát khí, biết rõ nhiều làm nhiều người tức giận thì không xong, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tần Nhị Bảo không nói thêm gì nữa, trong xe cũng yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều không nói lời nào, biết rõ sợ mình nói tiếp, lại khiến cho Tần Nhị Bảo sẽ tuôn cả tràng dài không dứt, khiến cho không khí trong xe nhất thời rất quái dị, mọi người rất muốn cười, muốn nói chuyện, nhưng thủy chung không có một câu nào được thốt ra.

Xe chạy rất nhanh, thoáng cái đã đến biệt thự, mọi người xuống xe đi vào trong biệt thự, Ân Thế Bình đang ngồi trong phòng khách cùng với một người nữa nói chuyện, coi bộ đáng vừa nhìn đã biết rõ giao tình không tệ.

Ân Huyền Vũ nhìn qua người khách, quần áo bằng vải thô, đầu tóc cắt ngắn, thoang thoang còn có mùi hôi do lâu ngày không tắm rửa, cho dù nói hẩn là lão khát cái, chắc cũng không oan uổng, nhưng nàng cảm thấy kỳ quái chính là, Ân Thế Bình hình như lại không để ý tới những điều này ... cái lão khát cái kia rõ ràng trên người còn tản mát ra mùi khó ngửi mà hai người lại ngồi rất gần nhau.

Bất quá, bỏ qua những điều này, trên người lão khát cái lại tản mát một cỗ khí chất yên tĩnh, loại khí chất này, người bình thường chắc chắn không có, tóc trắng phối hợp với chòm râu dài, cũng là một bộ dáng tiên phong đạo cốt, bất quá, lần này tạo hình có vẻ không được hợp lắm.

Ân Huyền Vũ nhìn qua hẩn, vừa định mở miệng hỏi phụ thân, người kia là ai, thì nghe thấy tiếng Tần Nhị Bảo kêu lên: “Lão đầu tử, sao ngươi lại tới đây à?”

“Cái gì?”

Ân Huyền Vũ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, giật mình nhìn lại lão khát cái, không nghĩ tới hẩn chính là người mà phụ thân mình thường xuyên nhắc tới – Công Tôn đạo trưởng, nhưng thế này hình dáng cũng thật quá dọa người à nha.

Ân Huyền Vũ giờ phút này thật sự không tìm thấy lời nói nào phù hợp ... tâm tình lúc này hiện lên duy nhất một cảm giác quen thuộc, một cảm giác chán ghét khi lần đầu gặp gỡ Tần Nhị Bảo. Cảm giác gặp Công Tôn đạo trưởng cũng y như vậy, giống nhau thật.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Như Thế Thầy Trò.

Ân Thế Bình thấy nữ nhi của mình bình an trở về, không khỏi mừng ra mặt, đứng lên đi tới phía trước nói:

-Bảo bối, con có thể an toàn trở về, thật tốt quá!

Ân Huyền Vũ nghe cha mình nói như vậy không khỏi bĩu môi nói:

-Người lừa ta, ngoài miệng thì nói quan tâm, trên thực tế người còn không đến sân bay đón !

Ân Thế Bình biết con gái giận vì lúc trước không đi đón nàng, nên an ủi:

-Cha không phải không đi, mà là có khách nên không đi được, bằng không, đã sớm đến sân bay đón con.

Dứt lời, chỉ vào Công Tôn đạo trưởng giới thiệu:

- Đây chính là người mà cha hay nhắc với con Công Tôn Quang, Công Tôn đạo trưởng.

- Vô Lượng Thiên Tôn!

Công Tôn Quang hướng Ân Huyền Vũ ra hiệu nói:

- Bần đạo hữu lễ!

Dừng niệm, nguyên bản khuôn mặt nghiêm túc lúc trước trở nên đáng khinh, đi đến trước mặt Liễu Thần Đình, cũng không xem người ta có nguyên ý hay không, nắm lấy tay nàng, nâng lên hỏi han ân cần.

- Trời ạ!

Ân Huyền Vũ cùng Liễu Thần Đình không hẹn mà cùng kêu đau nói:

- Thế nào lại vô sỉ y như Tần Nhị Bảo thế này.

Liễu Thần Đình không nói gì, nhìn một đôi tay vô cùng bần, vuốt ve tay mình, chửi thầm trong lòng là đồ háo sắc ghê tởm, nhưng có mọi người trước mặt cũng không tiện phát tác, chỉ có thể cố nén giận, Liễu Thần Đình còn đang cố nén, ở một bên Tần Nhị Bảo đã không vui, nói:

- Lão nhân, ngươi thu liễm một chút được không?

- Ha ha...

Công Tôn Quang ngượng ngùng nở nụ cười, vô đầu nói:

- Bần đạo nhìn thấy cốt cách hoàn mỹ, tư chất hiếm thấy, khó tránh khỏi việc sinh ra lòng yêu tài, liền không nhịn được tiến đến tìm tòi đến tận cùng.

Mọi người nghe được Công Tôn Quang nói thế, nhất thời trán mỗi người đều nổi gân xanh, thầm nghĩ:

- Trước kia mọi người nghe Tần Nhị Bảo nói mình da mặt dày, tự nhận thứ hai, đều nghĩ là khiêm tốn, hóa ra người thứ nhất đang đứng trước mặt đây rồi.

- Tốt lắm, không có việc gì thì về nghỉ ngơi đi, mọi người ngồi phi cơ một ngày, khẳng định mệt mỏi.

Ân Thế Bình đến trước mặt Tần Nhị Bảo nói:

- Cậu lưu lại!

Mọi người nghe được Ân Thế Bình nói thế, liền đi làm việc của mình, Ân Huyền Vũ đi đường mệt nhọc, tự về căn phòng nghỉ ngơi, Liễu Thần Đình nghe được Ân Thế Bình nói thế, trong lòng đã sớm cầu còn không được, rút lệ tay về, một đường chạy khỏi biệt thự.

Công Tôn Quang nhìn thân hình Liễu Thần Đình càng ngày càng xa, tiếc hận nói:

- Than ôi, Phải chi ta chưa kết hôn!

Bùm!

Tần Nhị Bảo đứng lên nói:

- Sư phó, lời này người cũng nói ra được? Người không phải cả đời không kết hôn hay sao?

- Nga, thật sao?

Công Tôn Quang nghe thấy Tần Nhị Bảo nói, ngượng ngùng cười nói: “Nhìn thấy mỹ nữ, đột nhiên ta quên, ha ha ha...(vãi thẳng sp @@)

Lúc này, ngay cả Ân Thế Bình quen trường hợp như thế này, về mặt cũng xấu hổ, ngáy người tại chỗ, không biết nên nói gì cho phải, hơn nữa ngày mới mở miệng nói:

- Chúng ta ngồi xuống nói đi!

Tần Nhị Bảo cùng Công Tôn Quang nghe thấy Ân Thế Bình nói thế, không hề đùa giỡn, khôi phục đứng đắn ngồi xuống, sau khi mọi người ngồi vào chỗ, Ân Thế Bình hướng Tần Nhị Bảo hỏi:

- Nghe nói các ngươi ở Nhật bốn gặp phải phiền toái?

- Ân, đúng vậy!

Tần Nhị Bảo thu hồi về cột nhà, nghiêm túc hỏi đáp: -Chúng ta lần này đi, không cẩn thận trên đại bang phái Hắc Long hội của Nhật bản, cho nên có một thời gian, bị bọn họ một đường đuổi giết.

-Chà?

Ân thế điều nghe được Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi đặt tay lên ngực, hỏi:

-Mọi chuyện đã giải quyết chứ?

-Vẫn chưa!

Tần Nhị Bảo nhúc đầu, về mặt bất đắc dĩ nói:

-Cháu đáp ứng yêu cầu của bọn hắn, bọn họ mới buông tha chúng ta!

-Cháu đáp ứng hắn yêu cầu gì?

Ân Thế Bình không nghĩ tới Tần Nhị Bảo một mình gánh vác một bí mật, không khỏi lo lắng, hỏi: -Sao lại không nghe tiểu Vũ nhắc đến?

-Chuyện này, cháu không nói cho ai cả! Sợ bọn họ biết rồi lo lắng, hai là, cũng không còn cảm thấy chuyện này nguy hiểm nữa.

- Là chuyện gì?

Ân thế Bình cảm thấy Tần Nhị Bảo sẽ cho hắn một việc ngoài ý muốn, tò mò hỏi.

-Giúp bọn chúng ở chợ đêm đánh hắc quyền

Tần Nhị Bảo nghĩ, vẫn quyết định nói ra:

-Qua một thời gian ngắn, ở nơi này của chúng ta sẽ có một trận thi đấu hắc quyền, bọn họ hi vọng ta có thể thay bọn họ tham gia thi đấu.

-Thi đấu hắc quyền chợ đêm?

Ân Thế Bình nghe được Tần Nhị Bảo nói thế, cả người không khỏi run lên, thực hiển nhiên hắn đã nghe qua thi đấu hắc quyền, biết tham gia thi đấu loại này rất nguy hiểm không khỏi khẩn trương nói:

-Ta không cho phép cháu tham gia quyền thi đấu như vậy quá nguy hiểm.

-Ách...

Tần Nhị Bảo không nghĩ tới Ân Thế Bình phản đối hắn tham gia thi đấu hắc quyền, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì cho phải.

-Cháu không cần đi, chuyện còn lại để ta lo, ở Đông Giang Thị ta còn có chút biện pháp, bọn chúng là gì được ta.

Ân Thế Bình tự nói ra quyết định.

-Cho hắn đi đi!

Công Tôn Quang này giờ không nói gì mở miệng nói:

-Thay vì hạn chế, không bằng cho nó phát huy, như vậy, đối với trưởng thành của hắn mới có lợi.

-Đạo trưởng...

Ân Thế Bình không nghĩ tới Công Tôn Quang lại nói thế, khuyên can nói:

-Thi đấu hắc quyền rất nguy hiểm, người đi vào trong đó, rất nhiều người mất mạng.

-ha ha...

Công Tôn Quang nghe thấy Ân Thế Bình nói như vậy, không khỏi nở nụ cười, nói:

-Vận mệnh tiểu tử này không ngăn như vậy, nói cách khác, sớm đã chết trên tay ta.

Công Tôn Quang mỉm cười nói, lại làm cho Ân Thế Bình nghe ra một tầng ý tứ khác, hắn hiểu được một chút, thuộc hạ Công Tôn Quang, Tần Nhị Bảo bị huấn luyện nghiêm khắc và tàn khốc thế nào, đồng thời cũng hiểu được, khuyên nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

-Lão đầu tử!

Tần Nhị Bảo hướng về Công Tôn Quang, không dám giấu diếm chút nào nói:

-Người Hắc Long hội giới thiệu cho ta vài cường thủ thi đấu hắc quyền, rất lợi hại, một người trong đó giao thủ với ta, đánh nửa này cũng ngang tài ngang sức mà thôi.

-Gi? Ngang tay?

Công Tôn Quang nghe thấy Tần Nhị Bảo nói như thế, vừa cầm hồ lô rượu uống hai hớp, lập tức phun toàn bộ ra ngoài, mắng to:

-Tên tiểu tử thú này, làm ta rất thất vọng rồi!

-Sur phụ!

Tần Nhị Bảo về mặt vô tội nói:

-Con cùng người kia đánh mấy chục hiệp, nguyên bản là chiếm thượng phong, không nghĩ tới cảnh sát tới phá đám.

-Đồ vô dụng, ta khinh bỉ con!

Công Tôn Quang nói bỏ đi, than thủ làm ra trạng thái khinh bỉ nói:

-Thành thật mà nói, có phải con đến nội thành chỉ luyện tập qua loa?

-Không có!

Tần Nhị Bảo giải thích

-Có hay không!

Công Tôn Quang uy hiếp nói.

-Thật sự không có!

Tần Nhị Bảo một mực chắc chắn nói.

- Con đã nói thế, ta không thêm so đo với ngươi nữa!

Công Tôn Quang suy nghĩ, từ trong lòng lấy ra một quyển sách nói:

-Con thật sự là võ thuật kỳ tài trăm năm khó gặp, ta đây có một quyển “Như Lai Thần Chưởng”, ta sẽ bán cho ngươi giá 10 đồng, về sau trọng trách hòa bình thế giới đều giao cho ngươi!”

-Sur phó! Ta là đồ đệ của người a.

Tần Nhị Bảo không nói gì nhìn Công Tôn Quang, bất đắc dĩ nói:

-Đừng cả ngày cho ta mấy thứ đồ vô dụng này được không?

-Ha ha, vừa nhắc tới võ công, lại thói quen ngựa ghề.

Công Tôn Quang ngượng ngùng nói:

Sur phụ có một vợ tuyệt kỹ Mê Tung Quyền của Hoắc Nguyên Giáp khi xưa, hi vọng con có thể nhanh chóng lĩnh ngộ.

-wtf, Mê Tung Quyền?

Tần Nhị Bảo mở to mắt, không dám tin nói:

-Lúc nào lão nhân ngươi lại là đồ đệ Hoắc Nguyên Giáp rồi.

-Hoắc mà mị mi à?

Công Tôn Quang chửi:

-Lão tử nói thật!

Tần Nhị Bảo thấy Công Tôn Quang mắt hứng, biết là thật, chân thành nói:

-Lão nhân ngài tận lực truyền thụ, con nhất định dụng tâm học tập.

-Tốt có thể chứ.

Công Tôn Quang nói:

-Thầy liền luyện qua một lần.

Dứt lời liền ở phòng khách chọn một chỗ rộng rãi bắt đầu luyện, bộ dáng ngày thường thay đổi hẳn rất có khí chất.

Chỉ thấy Công Tôn Quang hai tay nắm chặt, mắt sáng như đuốc, quyền như sao băng, thân như ánh, chuyển tới vũ động, thật là nước chảy mây bay, bình thản nhưng khí chất rất rõ.

Một lát sau, Công Tôn Quang đã đánh xong, thu hồi quyền, tuổi đã hơn sáu mươi, nhưng là mặt không đỏ, hơi thở vẫn đều không nhanh, giống như chưa từng đi quyền.

Ân Thế Bình vỗ tay tán dương nói:

Công Tôn đạo trưởng quả nhiên là bảo kiếm không bao giờ cùn.

Tần Nhị Bảo lại tiến đến hỏi:

-Người trước kia bảo không dấu điểm, sao chưa truyền bộ này cho con.

-Khụ khụ...

Công Tôn Quang biến mình không có biện pháp trả lời cố ý ho khan nói:

-Rốt cuộc con có muốn học không, nếu muốn học còn nhiều lời làm gì.

-Học!

Tần Nhị Bảo vẻ mặt chờ mong nhìn Công Tôn Quang hỏi:

-Lão nhân người học bộ này trong bao lâu.

-Vi sư học trong vòng ba năm, mười năm là có thể nắm giữ, hai mươi năm là thuần thục.

Công Tôn Quang ánh mắt nhìn phương xa, tựa hồ nhớ lại nói.

-wtf, vậy là ba mươi mấy năm?

Tần Nhị Bảo nghe xong, không khỏi nản lòng:

Coi như hết, chờ học được rồi đối thủ chết già hết.

-Con Đừng vội a!

Công Tôn Quang thấy Tần Nhị Bảo nản chí rút lui vội vàng nói:

Thầy tới giúp con đã thông Nhâm Đốc nhị mạch, vài ngày là học xong rồi .

-Thật sự có chuyện này?

Tần Nhị Bảo có chút không dám tin nói:

-Sao nghe giống tiểu thuyết kiếm hiệp thế.

-Đương nhiên là thật, chẳng lẽ ta lại lừa con làm gì, chúng ta về phòng chậm rãi giảng !

Công Tôn Quang lôi kéo Tần Nhị Bảo hướng trên lầu đi tới, bỏ lại Ân Thế Bình đứng há hốc mồm khóc dở cười nhìn bọn họ.

-Hai tầy trò dở hơi này !

Ân Thế Bình cảm thán nói, nhưng đối với Công Tôn Quang vẫn là kính trọng sau khi xem xong Mê Tung Quyền có thể nói một câu

-Cao thủ đúng là cao thủ a.

Tần Nhị Bảo cùng Công Tôn Quang về phòng , Tần Nhị Bảo đột nhiên hỏi:

Lão nhân, người đột này đường xa tới đây thực sự là vì việc gì.

-Không có gì , ta nghe nói con gặp nạn, đặc biệt tới tương trợ!

-Nói thật , được không?

Tần Nhị Bảo trong lòng sớm biết mục đích sư phó tới, mở miệng uy hiếp nói:

-Không nói thật, cũng đừng trách con không giúp.

-ha ha...

Công Tôn Quang ngưng ngùn cười:

-Vẫn bị tiểu tử nguoi đoán ra.

Dứt lời, nhìn xung quanh nửa ngày, xác định không có người mới rút ra một tờ giấy nhỏ nói:

-Chỗ này thầy có một trang web, muốn con giúp nhìn xem, con cũng biết con là đồ đệ thầy tin tưởng nhất, mới không quản đường xa vạn dặm tới tìm.

Tần Nhị Bảo vừa thấy tờ giấy nhỏ, liền nói:

-Sớm lấy ra có phải đỡ mất công không.

Dứt lời liền tới bàn bật máy tính .

-Tốt quá, đúng là nhà giàu, mỗi phòng đều có máy tính riêng thật tiện ! Công Tôn Quang cảm thán nói.

-Đó là !

Tần Nhị Bảo mở máy miệng cũng nhàn rồi nói:

-Cái giấy này ngài lấy ở đâu.

-Ta nói tổ truyền con tin

-Tin cái rắm, nói thật đi .

-Của Chu Bàn Từ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đặc Huấn Bắt Đầu.

Tần Nhị Bảo cầm trên tay tờ giấy viết địa chỉ trang web, tay run run nhấp chuột vào firefox, mang theo tâm tình kích động, gõ từng chữ abc.com sau đó ấn enter nhanh chóng tìm tới thông tin.

-Sao tốc độ đường truyền chậm như rùa thế.

Công Tôn Quang lúc này cảm thấy có chút xấu hổ, bèn nói bằng quơ.

-Đệ tử cũng không biết, thường thì mạng vnpt mạnh lắm mà. Tần Nhị Bảo cũng rất phiền muộn, không hiểu sao cái máy tính bình thường vẫn ổn vào thời điểm mấu chốt lại giờ trò, trang web cuối cùng cũng hiển thị hết, con mắt hắn sáng lên nói :

- Ha Ha cuối cùng cũng load xong.

Về mặt của thầy trò hai người lúc này rất chi là dễ tiện, đều hướng về máy tính chờ mong, trước kia Tần Nhị Bảo ở quán của Trung Thôn cũng từng lướt qua, theo tác rất là thuần thực, nhưng lúc này Tần Nhị Bảo càng xem càng hiện ra vẻ lo lắng, tìm cả buổi cũng ko tìm thấy cái muốn tìm.

-Tiên hiệp , Huyền huyền, đô thị dị năng..

Tần Nhị bảo rất sốt ruột nhìn không được nói :

-Cái trang web này là KiemGioi.com rõ ràng là trang đọc truyện nổi tiếng của Việt Nam mà, Chu Bàn Tử đã nói với người thế nào.

-Chu Bàn Tử cho thầy cái địa chỉ web này mà, còn nói chỉ cần vào trang này nhất định có thể tìm được thứ muốn tìm.

Công Tôn Quang cũng phiền muộn tự nhủ:

-Chẳng lẽ mình hiểu lầm ý hấn ?

-Đầu óc của thầy đúng là càng già càng kém mà .

Tần Nhị Bảo trong lòng sốt ruột không nhìn được chỉ lên màn hình nói :

-Đi cả mấy trăm km rồi cuộc chỉ vì trang web này à.

Tần Nhị Bảo quở trách, làm cho Công Tôn Quang cảm thấy mất thể diện, không nhìn được nói lại :

-Thì sao hả, dù sao ta cũng là sư phụ, con dám không biết lớn nhỏ chỉ trích cả sư phụ à.

-Con.....

Tần Nhị Bảo bị sư phụ mắng, trong lòng ầm ức nhưng cũng không biết nói gì.

-Các người đang làm gì đó.

Đang lúc hai người rảnh rồi không làm gì, có một thanh âm trong trẻo phía sau họ hỏi, làm họ giật mình xem nữa hồn phách bay hết, cuống quýt quay đầu lại nhìn, thì ra là Ân Huyền Vũ, mới có thể thả lỏng.

Tần Nhị Bảo bất mãn nói :

- Cô không biết, dọa người có thể dọa chết người à, xem tí thì tôi đứng tim rồi.

Ân Huyền Vũ vừa rồi thấy hai thầy trò Tần Nhị Bảo lén lút lút lút cảm thấy kì quái, tiến tới xem thử khi thấy vẻ mặt cả hai rất là dễ tiện, chắc là đang ở trong phòng làm gì đó mờ ám không dám để cho người khác biết mới có tật giật mình như vậy, dùng thần sắc khinh bỉ hỏi :

-Hai người rốt cuộc đang làm chuyện gì.

-Cái này.....

Đối với câu hỏi của Ân Huyền Vũ, cả hai thầy trò trong thời gian ngắn chưa biết trả lời thế nào cho hợp lý, dù sao không thể nói thật được, may là Tần Nhị Bảo đầu óc linh hoạt, liền nghĩ ra lý do sau đó nói :

- Tôi đang đọc tiểu thuyết kiếm hiệp ở kiemgioi.com .

-Hai người đọc tiểu thuyết.

Ân Huyền Vũ đúng là không thể tin được nhìn qua, cảm giác có gì đó không đúng, liền hỏi :

-Là anh vào.

-Ách...

Tần Nhị Bảo quay đầu lại liếc trộm rồi nói :

-Không phải..

-Bệnh thần kinh!

Ân Huyền Vũ ngoại trừ câu này đúng là không thể tìm được câu nào để diễn tả vụ này, một già một trẻ chụm đầu lại một cái máy tính xem một bộ tiểu thuyết tình cảm, kỳ quái hơn chính là lúc xem bộ mặt hai người rất là hèn mọn bỉ ổi.

- Thế nào cô lại mắng chúng tôi

Tần Nhị Bảo bất mãn nói:

- Nhìn gì, đây là tự do của mỗi người tôi thích làm gì thì làm, cô quản được sao.

- Bệnh thần kinh!

Ân Huyền Vũ biết là cũng với Tần Nhị Bảo dây dưa nữa cũng không có kết quả không khỏi lại mắng thêm một câu rồi đi ra khỏi phòng.

- Hôn này cô phải nói rõ ràng, tự dung đi vào rồi mắng tôi là sao.

Tần Nhị Bảo muốn đuổi theo nói lý với Ân Huyền Vũ nhưng bị Công Tôn Quang kéo lại khiển trách:

- Còn chưa thấy đủ mắt mặt sao mà đuổi theo nữa.

- Nàng sao có thể mắng người bừa bãi như vậy.

Tần Nhị Bảo tựa hồ con giận còn không tiêu, nhìn Công Tôn Quang phát hỏa nói :

- Còn thầy nữa dù sao cũng già rồi , sao lại đi tin tên Chu Bàn Từ cơ chứ?

“.....”

Công Tôn Quang bị Tần Nhị Bảo đột nhiên giận cá chém thớt nhất thời không kịp phản ứng, trợn mắt há hốc mồm nhìn qua không nói ra lời.

Tần Nhị Bảo càng nói các bậc, vốn đang tràn đầy hi vọng, lại bị dội một thau nước lạnh, trong lòng quả thực là đau đớn, không khỏi đem lửa giận trút lên đầu Công Tôn Quang.

Úc chừng khoảng nửa giờ trôi qua, Công Tôn Quang mới lấy lại bình tĩnh, cười cười không đáp, mà lại nghĩ Tần Nhị Bảo mắng rất tốt, Tần Nhị Bảo thấy sư phụ đột nhiên hướng mình cười cười quý dĩ, không khỏi rùng mình, cẩn thận hỏi:

- Lão đầu tử , ngài không tẩu hỏa nhập ma đó chứ.

- Không có gì, ta làm sao có thể có việc gì được.

Công Tôn Quang cười tủm tỉm nói :

- Con xem thầy như vậy mà có việc gì sao.

Tần Nhị Bảo nghe sư phụ trả lời như vậy, cảm giác có gì đó không ổn, vội vàng thừa nhận sai lầm nói:

- Lão đầu tử , con biết sai rồi, là lúc nãy hóa công tâm nói không kịp nghĩ, người là sư phó đại nhân đại lương, chắc không trách con chứ.

- Không vừa rồi con nói rất có lý!

Công Tôn Quang bộ giáng như vừa thụ giáo nói :

- Sau khi nghe mắng chửi nửa giờ, làm sao khiêm tốn chính là nói hai câu này.

Tần Nhị Bảo nghe Công Tôn Quang nói vậy, biết nguy hiểm đang hướng mình từng bước tiến tới, bất chấp tát cả quỳ xuống đất cầu xin tha thứ:

- Lão đầu tử, tha cho con đi mà, có chết con cũng không dám nữa.

- Tha, đừng có đùa!

Công Tôn Quang cười tủm tỉm nói :

Thầy đâu có trách con đâu, làm sao mà tha thứ được.

- Thật chứ? Lão đầu tử , người không gạt con.

Tần Nhị Bảo đáng thương nhìn qua Công Tôn Quang nói:

- Chỉ cần người tha thứ, về sau con nhất định làm trâu làm ngựa để báo đáp.

- Đưa nhỏ ngốc!

Công Tôn Quang ngừ khí ôn nhu nói:

-Thầy xem con như con ruột, làm sao lại so đo với con chứ.

-Ấn, Lão đầu tử người nói vậy, con an tâm rồi, người là trưởng bối, nói chuyện cũng không thể không giữ chữ tín được!

Tần Nhị Bảo không quên nhắc lại.

-Hắc hắc

Công Tôn Quang nở nụ cười, khuôn mặt đột nhiên biến đổi nói :

-Chúng ta bàn chuyện luyện tập mê tung quyền nào, hiện tại có thể bắt đầu tiến hành huấn luyện đặc biệt được rồi.

Tần Nhị Bảo thấy sư phụ bộ dáng bất thiện, trong lòng biết không ổn, nhưng lại không dám nói gì, chỉ có thể cầu khẩn nói :

-Lão đầu tử, hôm khác chúng ta luyện được không? Sư phụ cũng biết con vừa xuống máy bay, hơi mệt nên nghỉ ngơi một đêm sáng mai tập sẽ tốt hơn ạ.

-Đang mệt tập mới có thể phá vỡ giới hạn tốt.

Công Tôn Quang cười kéo Tần Nhị Bảo hướng phía ngoài đi, trong lòng lại thầm nghĩ:

-Làm sao có thể dễ dàng tha cho tên tiểu tử thúi này như vậy hắc hắc?

Tần Nhị Bảo bị Công Tôn Quang kéo đi, trong lòng còn một tia hi vọng nói :

-Lão đầu tử, người lúc trước không phải đã nói giúp con đã thông Nhâm đốc nhị mạch sao? Sao giờ lại thành ra ngoài tập luyện?

-Nhâm đốc nhị mạch?

Nói thế mà cũng tin?

Công Tôn Quang nở nụ cười, trên tay thêm một phần khí lực, làm cho Tần Nhị Bảo không thể thoát được.

-Sư phụ

Tần Nhị Bảo kêu la thảm thiết:

-Người sao lại lừa con.

-Ta lừa con?

Công Tôn Quang giả điên nói:

-Không phải vì tốt cho con sao.

-Gạt rồi, còn nói vì muốn tốt cho mình.

Tần Nhị Bảo thật sự không biết nên nói gì cho phải , không khỏi hét thảm.

Công Tôn Quang lộ ra nụ cười âm hiểm, lôi theo Tần Nhị Bảo hướng phía ngoài biệt thự mà tiến tới.

Tần Nhị Bảo kêu thảm liên tục, ngay cả Trương Bình Sơn đều có thể nghe, trong lòng không khỏi rung mình, chỉ có thể chấp tay gõ mõ cầu phúc cho Tần Nhị Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Công Tôn Quang Khổ Tâm.

- Sư phụ, người rất hận con?

Tần Nhị Bảo hai ngày nay liên tục hỏi Công Tôn Quang vấn đề này.

- Thực sự mà nói ta xem con như con ruột, làm sao có thể hận con được?

Công Tôn Quang luôn trả lời y chang nhau mỗi lần bị Tần Nhị Bảo hỏi.

- Nhưng mà...

Tần Nhị Bảo còn muốn nói tiếp, đã bị Công Tôn Quang ngắt lời:

- Tốt rồi, chuyên tâm luyện tập, hít đất xong 1 vạn cái là có thể xong rồi!

- Cái gì?

Tần Nhị Bảo nghe Công Tôn Quang nói vậy, kêu thảm thiết:

- Sư phụ, con bị ngược đãi treo lên câu đã hai ngày hai đêm rồi, giờ sức đâu mà hít đất một vạn cái? Lại nói cần gì phải hít đất một vạn cái, với treo ngược trên cây, không thể bình thường ở mặt đất luyện sao?

- Sao con lại hỏi ta nhiều vấn đề như vậy? Bây giờ con là sư phụ hay ta là sư phụ?

Công Tôn Quang dùng mắt trừng Tần Nhị Bảo, để cho hắn khỏi nói nhảm nữa.

- Sư phụ .. Ah!

Tần Nhị Bảo vừa tỉnh nói gì, Công Tôn Quang đã tặng hắn một quyền, làm cho Tần Nhị Bảo kêu thảm thiết một hồi, Công Tôn Quang nói:

- Con ở đây luyện tập cho tốt, ta có việc phải đi một lát.

- Há..?

Tần Nhị Bảo không nghĩ tới Công Tôn Quang sẽ bỏ mặc hắn một mình bị treo ngược trên cây, mà trở về phòng ngủ ngon lành, cầu khẩn nói:

- Lão đầu tử, đừng đi mà, con lần sau không dám nữa!

- Đừng nói nhảm!

Công Tôn Quang không động nói:

- Con để dành chút sức đi, cố mà luyện cho xong bài!

Dứt lời cũng không quay đầu lại hướng phía biệt tự đi tới

- 9999, 9998

Đang lúc Tần Nhị Bảo cắn răng vùi đầu khổ luyện, An Kỳ Nhi lôi kéo Ân Huyền Vũ không biết từ nơi nào đi tới, xem Tần Nhị Bảo khổ luyện mà như xem khi xong vườn bách thú đang làm trò.

- Biểu tỳ, Tần Nhị Bảo treo ngược trên cây kia.

An Kỳ Nhi nhìn qua hắn đang chịu khổ, ngược lại nói:

- Giống y như con khi, chơi thật vui!

- Móa nó, bà nương thối, thấy người ta bị treo còn vui mừng đúng là không có tình người.

Tần Nhị Bảo nghe được An Kỳ Nhi nói vậy không khỏi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả.

-Ồ .. Thật sự là ác nhân có ác nhân trị, không nghĩ tới anh cũng có ngày này.

Nhìn Tần Nhị Bảo bộ dáng thê thảm, làm cho Ân Huyền Vũ vẫn im lặng, trong nội tâm không khỏi vui vẻ, mở miệng nói.

- Cái gì? Tôi ác nhân?

Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ nói thế, không khỏi bức tức càng tăng lên, chẳng thèm quan tâm mình đang bị trói trên cây, đứng đưa la hét nói:

-Hai nha đầu chết tiệt kia, đến chê cười tôi hả? Tránh xa ra một chút cho tôi, bằng không chờ tôi xuống được thì hai người đẹp mặt.

Đối với Tần Nhị Bảo uy hiếp, hai nàng chỉ cười hì hì nhìn qua, giống như không nghe thấy, cũng không thấy biểu hiện nào gọi là sợ hãi.

Tần Nhị Bảo thấy mình la hét uy hiếp, không có tác dụng, ngược lại làm cho các nàng cười càng to không khỏi bắt đầu nản chí, cũng không quá khích nữa.

-Thật nhàm chán!

Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo không hề kích động, nhìn một hồi đã mất đi mới lạ, cảm thấy vô vị... mở miệng nói:

-Biểu muội chúng ta đi thôi, để cho tên ngốc trên cây kia từ từ luyện!

-Ân, tốt!

An Kỳ Nhi nghe biểu tỷ gọi Tần Nhị Bảo là tên ngốc, không khỏi nở nụ cười, không nói gì nữa, mà đi theo Ân Huyền Vũ, lưu lại Tần Nhị Bảo đang treo ngược trên cây nghiêng răng kèn kẹt.

-Đạo trưởng người huấn luyện Tần Nhị Bảo như vậy có phải quá mức nghiêm khắc rồi không?

Ân Thế Bình hai ngày này theo dõi sự việc, hai thầy trò Tần Nhị Bảo tập luyện, phương thức tập luyện quả là quá rùng rợn, vừa thấy Công Tôn Quang không nhìn được tới hỏi.

-Không có biện pháp a!

Công Tôn Quang lại là vẻ mặt cười đùa tí từng đôi thành lo sầu , nói:

-Thời gian quá cấp bách, bắt buộc dĩ phải làm vậy thôi.

-Chẳng lẽ giảm cường độ một chút cũng không được?

Ân Thế Bình cùng Công Tôn Quang nói chuyện cũng hiểu được nỗi lo của hắn, liền nói:

-Tôi có thể giúp gì không?

-Nói thật ra tôi không hi vọng cuốn ngài vào viện này.

Công Tôn Quang cảm kích nhìn Ân Thế Bình nói:

-Chuyện này các dinh tới ít người càng tốt.

-Nhưng mà...

Ân Thế Bình chỉ về hướng Tần Nhị Bảo nói:

-Vì cái gì lại không nói cho cậu ấy sự thật?

-Nó cuối cùng vẫn là quá trẻ, sợ tâm khó mà không lo lắng quá.

Công Tôn Quang nhìn theo hướng Ân Thế Bình chỉ, nhìn Tần Nhị Bảo nói:

-Hiện tại cho nó biết còn quá sớm sẽ không tốt.

Dứt lời lại nhìn Ân Thế Bình nói:

Tôi hi vọng ngài có thể giữ bí mật này, tôi sẽ tìm cơ hội phù hợp nói cho nó biết.

-Đạo trưởng tính khi nào trở về?

Ân Thế Bình nhìn qua Công Tôn Quang thân hình gầy gò, không khỏi đau xót, nhưng vẫn cố nén nói:

-Nếu không có gì khác hãy ở lại vài ngày, tôi sẽ tận tình chiêu đãi.

-Đội tôi đem bộ Mê Tung Quyền này truyền thụ xong cho nó, sẽ trở về!

-Vậy đạo trưởng cảm thấy cậu ấy muốn lĩnh hội được phải mất bao lâu?

Ân Thế Bình lại một lần nữa nhìn về phía Tần Nhị Bảo hỏi .

-Khoảng một tháng không hơn không kém

Công Tôn Quang cũng nhìn qua Tần Nhị Bảo, trên mặt tươi cười nói:

-Dùng tư chất của nó, chắc là một tháng là ok.

-Cái gì, vậy đạo trưởng học hết hơn chục năm, mà cậu ấy chỉ một tháng là ok à?

-Tôi lừa nó thôi.

Nói đến đây, Công Tôn Quang lộ vẻ mặt ngoan đồng, hướng Ân Thế Bình nói:

-Tôi không muốn làm nó cảm thấy quyền pháp quá mức đơn giản, để không có hứng thú.

“...” Ân Thế Bình im lặng nhìn Công Tôn Quang không biết nói gì, lúc này trong phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại, chỉ nghe tiếng đồng hồ quả lắc đang đưa.

Hôm nay khí trời đặc biệt tốt, bởi vì cuối tuần nên không cần đi làm, Liễu Thần Đình bình thường vài ngày này đều thích ngồi ở quán cà phê Tĩnh Ba Khắc dù buổi chiều nhiệt độ khá cao nhưng nghe nhạc nhẹ nhàng, nhìn qua cửa sổ dòng người qua lại, cũng rất thích thú, là một cô gái văn phòng. Liễu Thần Đình rất thích như vậy, nàng vốn thích nơi yên tĩnh mà tiêu thư giàu mới có, Tĩnh Ba Khắc lại vừa khéo có đủ các yếu tố nàng cần.

Lúc này suy nghĩ của nàng rất hỗn loạn, tên Tần Nhị Bảo hai lúa, trong thời gian này luôn ở trong đầu nàng, từ lúc bắt đầu gặp chán ghét hắn tới cực điểm bây giờ cũng không nói ra được cảm giác, Liễu Thần Đình càng ngày càng thấy không rõ ràng, đối với tên hai lúa này cảm giác là thế nào.

Liễu Thần Đình xem ra, Tần Nhị Bảo luôn cả lơ phớt không có chính đi, nhưng luôn ở thời điểm quan trọng gặp giữ hóa lành, nàng cũng không biết vì sao, luôn ngoài ý muốn phát sinh, không phải bị người ta theo dõi thì là gặp ăn cướp, không thì cũng.....

Nghĩ tới hắn, Liễu Thần Đình đột nhiên đỏ mặt, giống như mặt hồ tĩnh lặng, bị quăng xuống nguyên tảng đá bự (nguyên văn là hòn đá nhỏ nhưng dịch giả ko thích vậy) làm cho nước vắng tung tóe không thể nào quên hắn nhưng là....

Liễu Thần Đình hiểu rõ hai người, địa vị quá khác nhau, mình như một cô bé lọ lem đợi hoàng tử, mà vương tử xuất hiện rồi, nhưng vẫn là tiếc nuối, nàng đã muốn nói ra, nhưng không biết vì điều gì vừa thấy hắn lại thẹn thùng.

Nữ tính thẹn thùng, khó mà nói ra được, làm cho nàng thật sự bó tay, giống những nữ hài khác, đi quyến rũ hắn, hắn tới tận bây giờ còn khổ biết, là mình ỉu hắn.

Đang lúc Liễu Thần Đình tay nắm má, nhìn xa xa ngoài cửa sổ, đột nhiên chợt nghe bên tai, vang lên âm thanh quen thuộc:

-Sáng sớm Thần Đình sao lại ở chỗ này?

Liễu Thần Đình đang mãi suy nghĩ, bị âm thanh này đánh thức, nhìn lại khôn khỏi ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Rung Động.

-Ách..

Liễu Thần Đình có một cảm giác dường như không chân thực, nàng dù sao cũng không nghĩ tới, ở chỗ này lại đụng phải hắn, vẫn là không có chuẩn bị tinh thần sẵn, làm cho nàng trở nên bối rối, tay không tự giác đưa lên, không cẩn thận làm ngã ly, cà phê theo ly tràn ra chảy xuống sàn, Liễu Thần Đình khuôn mặt thoáng chốc đỏ ửng, tay chân luống cuống nhìn qua hắn nói:

-Anh vẫn khỏe chứ Tào Tiên sinh.

Liễu tiểu thư không cần khách khí như vậy.

Tào Hi Văn nhìn qua Liễu Thần Đình thẹn thùng cười nói:

-Gọi tôi là Hi Văn được rồi

-Được..

Liễu Thần Đình nghe Tào Hi Văn nói vậy, suy nghĩ rồi hương hấn nói:

Hi Văn thế nào anh lại tới đây?

Tào Hi Văn nghe Liễu Thần Đình hỏi như vậy bất đắc dĩ cười khổ nói:

-Tôi bị người ta cho leo cây?

-Ha ha..

Ltd nghe Tào Hi Văn trả lời như vậy, che miệng nở nụ cười, nói:

-Đường đường là Thiên Địa Nhị công tử, ai dám cho anh leo cây vậy?

-Không có cách, gặp phải một đám bạn trọng sắc khinh bạn, lúc cần thiết lại đem tôi vớt qua một bên.

Tào Hi Văn tự giễu nói.

-Ha ha...

Liễu Thần Đình không nghĩ Tào Hi Văn lại nói đùa về bằng hữu như vậy, che miệng cười không ngừng, lúc này không khí ở giữa nhẹ nhõm không ít, mà Liễu Thần Đình cũng không khẩn trương như lúc đầu.

-Liễu tiểu thư..

Tào Hi Văn mang theo ánh mắt thâm tình nhìn qua Liễu Thần Đình gọi.

Liễu Thần Đình nghe Tào Hi Văn gọi mình, ngẩng đầu nhìn lại, nhưng ánh mắt Tào Hi Văn nhìn nàng rất nóng bỏng, làm cho mặt nàng đỏ ửng, không dám nhìn thẳng.

Chính lúc này, phục vụ viên của quán cafe đã tới, quét dọn nơi vừa rồi ly cafe bị đổ, xấu hổ giữa hai người cứ như vậy bị xóa bỏ một cách vô hình.

-Ngồi đi!

Tào Hi Văn thấy Liễu Thần Đình vẫn còn đứng đó, bộ dạng rất thân sĩ chỉ vào sofa ý bảo Liễu Thần Đình ngồi xuống, sau khi cả hai ngồi xuống, Tào Hi Văn gọi phục vụ viên tới kêu một ly Kiềm Giới cà phê.

-Làm sao anh biết tôi thích cafe Lam Sơn?

Liễu Thần Đình nghĩ lại mình chưa nói với Tào Hi Văn là mình thích cà phê Lam Sơn nên hỏi.

-Cái này chắc là tâm ý tương thông.

Tào Hi Văn nhìn qua Liễu Thần Đình cười nói:

-Kỳ thật tôi cũng thích cà phê Lam Sơn

.....

Liễu Thần Đình không nghĩ tới Tào Hi Văn cũng như mình ưa thích một loại cà phê, trong lòng giống như thỏ con đi loạn, hoảng hốt, trong thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải.

-Cô dạo này vẫn khỏe chứ.

Tào Hi Văn nhìn qua Liễu Thần Đình bối rối, vươn tay ra cầm lấy tay nàng, thâm tình nói.

Liễu Thần Đình không nghĩ tới hấn sẽ chủ động cầm tay mình, vô thức rút lại nói:

-Cảm ơn, tôi rất tốt!

Tào Hi Văn đối với hành động vô thức của nàng, cũng không để trong lòng cười nói:

-Ngày đó người kia là bạn trai của em phải không?

Liễu Thần Đình rất muốn nói là không, nhưng nàng biết rõ trước mặt hắn không thể nói dối, liền hỏi lại:

-Hôm nay sao lại không thấy anh đi với bạn gái?

-Chúng tôi chia tay rồi!

Tào Hi Văn bình tĩnh nói:

-Ở chung một thời gian, tôi phát hiện vốn là chúng tôi không hợp nhau.

-Ah, vậy sao?

Liễu Thần Đình nghe Tào Hi Văn nói vậy, không khỏi có chút bức xúc nói:

-Kẻ công tử giàu có, đương nhiên là đòi bạn gái như thay đổi quần áo nhĩ?

-Không nghĩ em cũng xem tôi là loại người như vậy!

Tào Hi Văn nhìn qua Liễu Thần Đình nói:

-Với tình cảm tôi rất là chân thành, không muốn đùa giỡn tình cảm của ai cả.

....

Liễu Thần Đình không hiểu tại sao mình lại không kìm được mà nói như vậy, giờ không biết trả lời sao cho tốt, không khỏi ngẩn ngơ nhìn qua Tào Hi Văn, tâm loạn lạc.

-Ngày đó không phải bạn trai em phải không?

Tào Hi Văn vô thức dùng tay nâng mắt kính nói:

-Tôi cảm thấy hắn với em không xứng.

-Cái này cũng anh có quan hệ gì đâu?

Liễu Thần Đình nghe Tào Hi Văn nói thế, liền trả lời, nhưng lời vừa thốt ra lại cảm thấy hối hận.

-Chẳng lẽ em không nhìn ra được sao?

Tào Hi Văn đưa tay ra lần nữa nắm lấy tay nàng, bàn tay nhỏ bé tựa như không xương nói:

-Tôi rất thích em!

Liễu Thần Đình nghe Tào Hi Văn nói xong, tâm càng rối loạn, cả người lộ vẻ bối rối, không biết nói gì cho tốt, nàng hiểu rõ mình thích Tào Hi Văn, nhưng nàng không thể ngờ được Tào Hi Văn sẽ nói như vậy, nên cũng không biết nói gì.

-Bây giờ có thể em chưa kịp suy nghĩ để trả lời ngay!

Tào Hi Văn thấy Liễu Thần Đình không trả lời tiếp tục nói:

-Tôi sẽ đợi em, tới ngày nào đó em chịu gật đầu nguyện ý!

.....

Liễu Thần Đình trong nội tâm từng đợt rung động, với lời nói của Tào Hi Văn, nàng biết mình không có biện pháp cự tuyệt hắn, nhưng không hiểu vì cái gì trong lòng nàng đột nhiên hiện lên hình ảnh một người khác.

-Hắt xì hơi ..!

Tần Nhị Bảo nhảy mũi một cái, hắn lúc này đang nằm một đống la liệt trên giường, mấy hôm nay hắn cảm giác mình thật sự là xui xẻo, bị lão đầu tử tra tấn khắp toàn thân, cơ bắp chỗ nào cũng đau, thật vất vả mới được lão đầu tử gặt đầu cho một chút thời gian tắm rửa ngủ một giấc.

Hắn lấy tay vuốt vuốt mũi, phàn nàn nói:

-Lão đầu tử đúng là quá nhỏ nhen, đắc tội có một chút mà, tại sao phải tra tấn mình như vậy chứ hix!

Mang mình treo ngược trên cây còn chưa tỉnh, lại còn để chường ngai toàn gai với mường chai để mình vừa chạy vừa nhảy,

-đcm

Tần Nhị Bảo nghĩ tới đây không khỏi mắng:

-Thực là giống như đem lão hầu tử đùa nghịch mà

-Nhưng lệnh sư khó cãi, Tần Nhị Bảo mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải làm theo, nhưng là vẫn chung thủy tức giận không thể bình tĩnh được, không thể không chế oán khí trong lòng mà hung hăng mắng:

-Lão già kia, sao lại ngược đãi con như vậy, về sau người chết ai là người đưa tiễn người a!

-Con vừa nói gì? Lập lại lần nữa?

Công Tôn Quang không biết từ khi nào đứng bên cạnh Tần Nhị Bảo hỏi.

Éc?

Tần Nhị Bảo bị Công Tôn Quang bắt tại trận hoảng sợ nói:

-Không có... không có gì, con có nói gì sư phụ đâu ạ.

-Ta cái gì cũng nghe thấy rồi!

Công Tôn Quang không có hảo ý hướng Tần Nhị Bảo nở nụ cười gian nói :

-Chẳng lẽ ta nghe nhầm?

-Đúng thế khẳng định là người nghe lầm!

Tần Nhị Bảo giả ngu nói.

-Ah, chúng ta không nói chuyện này nữa, từ hôm nay bắt đầu học Mê Tung Quyền.

-Cái gì?

Tần Nhị Bảo vẽ mặt đau khổ cầu xin :

-Sư phụ đừng đùa nữa, con biết con sai rồi mà!

-Đừng nói nhảm nữa, ta có trách con đâu!

Công Tôn Quang thấy Tần Nhị Bảo cầu xin tha thứ, giả bộ vô tội nói.

-Con.....

Tần Nhị Bảo biết rõ là sư phụ giả vờ giả vịt, vẫn phải theo tới chỗ học, dù sao cũng không phải là đối thủ của Lão đầu tử liền chuyển chủ đề nói:

-Sư phụ, con vừa làm xong bài tập người giao, giờ quá mệt mỏi rồi có thể nghỉ ngơi một chút, ngày mai mới có tinh lực tiếp tục được!

-Như vậy mới có hiệu quả tốt!

Công Tôn Quang cùng Tần Nhị Bảo nói, căn bản không có kết quả, liền tăng kinh lực vào tay kéo bả vai hắn từ trên giường xuống nói:

-Đừng nói nhảm, theo ta đi!

-SưPhụ!

Tần Nhị Bảo lại hết thảm, mà tiếng kêu thảm thiết của hắn vang vọng khắp cả biệt thự, Trung Bình Sơn lại nghe được, dùng tay vẽ hình dấu thập trước ngực miệng nói:

-Huỳnh đệ cầu chúa phù hộ cho người bảo trọng.

Chương 45: Dao Tử.

Liễu Thần Đình không biết làm sao đi ra được khỏi quán cafe, nếu như vừa rồi hình ảnh kia không lóe lên xuất hiện Tàn Nhị Bảo, có lẽ nàng đã tình mê ý loạn mà đồng ý, nhưng trong nháy mắt từ :

-Tôi đồng ý đã trở thành “Tối sẽ suy nghĩ lại”.

Nói xong câu đó, rất là thẹn thùng chạy mất tiêu, vứt bỏ Tào Hi Văn ở lại một mình, Liễu Thần Đình cảm giác mặt đỏ bừng như sắp bốc lửa, chạy ra khỏi quán cafe, tâm tình dần dần cũng bình phục lại.

Mà lúc này chỉ còn Tào Hi Văn ngồi một mình nhàn nhã thưởng thức cafe, nhớ lại vừa rồi Liễu Thần Đình thẹn thùng, tựa như chạy trốn chết lý khai quán cafe không khỏi nở nụ cười, Tào Hi Văn cũng không có gọi nàng lại, chỉ mỉm cười nhìn nàng rời đi, đối với Liễu Thần Đình không có trực tiếp đáp ứng yêu cầu của hắn, mới đầu đúng là có chút thất vọng, nhưng rất nhanh theo thái độ Liễu Thần Đình hắn có thể hiểu được nữ nhi vốn ngại ngùng.

Tào Hi Văn khoe miệng tươi cười nhẹ nhàng, Liễu Thần Đình đã giống như con mồi bị hắn tập kích, khó có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, sau này sẽ triệt để tấn công làm cho nàng triệt để thần phục, nghĩ tới đây, Tào Hi Văn lại bắt đầu thưởng thức cafe, vừa uống vừa nghiền ngẫm và ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

-Dao Tử, Dao Tử, đâu rồi tên tiểu tử thú vị, rốt cuộc chết ở đồng rác nào rồi?

Đại Điện Nhị cho thư kí kiêm tình nhân tiểu Lan đi tìm Dao Tử nhiều lần cũng không thấy, khó trách có chút tức giận, trong điện thoại lớn tiếng.

-Lão đại có về giận a!

Dao Tử nghe Đại Điện Nhị mất hứng, tranh thủ thời gian xin lỗi:

-Tôi đang ở bên ngoài!

-Bên ngoài?

Đại Điện Nhị nghe Dao Tử từ nói xong, cho là hắn lại ở chỗ Ôn Nhu Hương mà khoái hoạt, bắt đầu nói:

-Người chết trên bụng nữ nhân kia rồi hả? còn không mau cút về cho ta!

Dao Tử nghe Đại Điện Nhị hiểu lầm mình mờ hồ hột nhỏ xuống, lập tức giải thích:

-Đại ka, người đừng nóng giận, tôi cùng bọn Đại Toàn đang ở chợ bán thức ăn thu phí bảo hộ mà.

-Tiểu tử người lại là khi dễ người già phụ nữ và trẻ em hả?

Đại Điện Nhị đối với Dao Tử rất biết ăn nói, trước kia đặt rất nhiều hi vọng, cảm giác bên người có một người có thể hiểu tâm tư của mình, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng lúc trước giao cho hắn xử lý mấy lần chuyện trọng yếu, hắn đều làm hỏng hết cả, khó tránh có chút thất vọng, lúc này lại nghe hắn mang huynh đệ tới chợ bán thức ăn thu phí bảo hộ, đối với hắn lại thêm nản chí, bắt đầu nói:

-Ai thật sự là a Đầu khó mà thành sự.

-Lão đại, người nói cái gì, chợ bán thức ăn ồn ào quá, tôi nghe không rõ!

Dao Tử lớn tiếng nói:

-Tôi sẽ trở về ngay.

-Được rồi, ok!

Đại Điện Nhị tuy đối với Dao Tử rất thất vọng, nhưng vẫn quyết định cho hắn một cơ hội nữa, nói:

-Trời về, ta có một việc cần người đi làm.

Ước chừng qua nửa giờ, Dao Tử đầu đầy mồ hôi xuất hiện trước mặt Đại Điện Nhị, hơi thở dồn dập nói:

-Đại ka, tôi đến rồi, có chuyện gì, cứ việc giao phó!

-Gần đây theo dõi Tần Nhị Bảo, có tin tức gì không?

Đại Điền Nhị nhìn qua Đào Từ từ hỏi, hắn đã thật lâu không đi tìm Tần Nhị Bảo phiền toái, đương nhiên trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, ông chủ phía sau hắn, đã thúc dục hắn phải nhanh chóng động thủ với mấy phú hào, nên bắt cóc thì bắt cóc, nên giết con tin thì giết, không nên làm mất thời gian, tôi chợ bán thức ăn thu phí bảo hộ, có thể thấy được đằng sau là một kế hoạch lớn.

Đại Điền Nhị xem Tần Nhị Bảo như cái gai trong mắt, đinh trong thịt cảm giác một ngày không nhổ đi, lúc có hành động với Ân Huyền Vũ sẽ có phiền toái lớn, nhưng Tần Nhị Bảo ngày đó lộ ra một thân công phu, làm cho hắn vẫn còn nhớ rõ, không khỏi sinh lòng mến tài, cảm thấy nếu bang phái mình có được một mãnh tướng như vậy kháng định là như hô thêm cánh.

Lần này muốn cho Đào Từ đến tìm Tần Nhị Bảo xem thái độ của Tần Nhị Bảo là gì, nếu có thể dùng thì dùng, còn không thì dù phải trả giá đắt cũng phải hủy diệt nó (không ăn được thì đập đổ)

Đào Từ nghe Đại Điền Nhị hỏi như vậy, cảm thấy lưng rét lạnh, lúc trước hắn cùng Tần Nhị Bảo liên hệ, không phải là bị đánh một trận, thì cũng bị giáo huấn một trận, khiến cho mỗi lần nhìn thấy Tần Nhị Bảo lại đau đầu, lần này lại đi tìm hắn phiền toái, không phải là đâm đầu vào hổ lửa à, Đào Từ cảm thấy mình còn chưa tới nỗi ngốc, tốt nhất là không nên trêu chọc Tần Nhị Bảo.

Lão đại không nói về vấn đề này mình càng thanh nhàn, tránh khỏi phiền toái, còn tìm Tần Nhị Bảo nếu để hắn phát hiện lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập, đến lúc đó tiền thuốc mem cũng chả có.

Đại Điền Nhị trong khoảng thời gian này không kêu hắn tìm đến Tần Nhị Bảo, Đào Từ cảm thấy chuyện này đã qua, cho nên với việc lão đại phân công một mực không đề trong lòng, đem tinh lực đặt ở địa phương khác, ví dụ như đi chợ mua bán thức ăn để thu phí bảo hộ, thế nhưng hôm nay không biết ngày gì, lão đại lại hỏi tới vấn đề này.

-Cái này... cái này...

Đào Từ chi chi ngô ngô cả nửa ngày, cũng không nói được gì, bộ dáng có lỗi nói :

-Thật xin lỗi, lão đại.

-Cái gì?

Đại Điền Nhị có chút giật mình nhìn qua Đào Từ, không nghĩ tới tên tiểu tử này dám nói như vậy, không khỏi cảm thấy giận dữ, đã trầm mặc cả buổi, không khỏi cười lạnh rộ lên, trong nội tâm đã triệt để mất đi tin tưởng nói:

-Ngươi lui xuống đi!

-Đào Từ có chút giật mình nhìn Đại Điền Nhị, có chút không dám tin, trước khi mỗi lần hắn thất bại hoặc làm sai, lão đại sẽ thóa mạ một trận long trời lở đất, nhưng lần này lại là bình tĩnh, nhưng bình tĩnh như vậy, lại làm cho Đào Từ từ cảm thấy không ổn, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn theo Đại Điền Nhị đã nhiều năm như vậy nên hiểu rõ, đây chính là trực giác phản ứng.

-Ngươi thế nào lại còn không đi?

Đại Điền Nhị nhìn qua Đào Từ cả buổi chưa đi, bất mãn hỏi.

-Lão đại, người không có chuyện gì nữa muốn giao phó sao?

Đào Từ vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

-Đã không có, ngươi đi đi...

Đại Điền Nhị giống như lâu bầu, đem lời lặp lại mấy lần.

.....

Đào Từ dùng hắn đối Đại Điền Nhị hiểu biết, đã hiểu rõ mất đi sự tín nhiệm, nhưng thoáng nghĩ tới Tử Đại Kim Cương cũng bởi vì bị Tần Nhị Bảo đánh bại, đã bị Đại Điền Nhị vứt bỏ như vứt rác.

Mình có phải hay không sẽ có kết cục như vậy?

Đào Từ nghĩ tới việc này, có chút rét run, một cảm giác khủng bố trước nay chưa từng có, từ đầu trầm xuống gót chân, làm cho hắn không kim lòng được run lay bầy.

Đào Từ khóc nói:

-Lão đại cho tôi một cơ hội nữa , Tôi nhất định không làm ngài thất vọng.

Đại Điện Nhị nghe Đào Tử nói vậy, nở nụ cười, hẳn biết Đào Tử đã hiểu tâm ý của hắn, mà đây đúng là người hắn từng coi trọng nhất, nhưng hiện tại đã vô dụng, Đào Tử đối với hắn mà nói, đã là tên vô dụng, nói nhiều cũng chỉ lãng phí thời gian.

Đại Điện Nhị đối với Đào Tử thút thít nỉ non, cũng không có hành động gì nói:

-Người đi đi, nếu còn muốn làm thù hạ ta.....

Đại Điện Nhị cũng không nói hết lời, hẳn biết Đào Tử sẽ hiểu ý hắn, rất đơn giản nếu còn muốn được trọng dụng, đã là không có khả năng, nhưng làm ngựa chết vẫn là có thể.

Đào Tử tự nhiên minh bạch ý của Đại Điện Nhị, hẳn theo Đại Điện Nhị đã vài năm chả ngày chém chém giết giết, là một lưỡi đao chả ngày tắm máu, đen đầu người đạp dưới chân, giờ làm ngựa chết ư, không khỏi thấp dọng mắng:

-Làm ngựa chết? đclmm!

Mắng bỏ đi, cũng không quay đầu lại. lúc này trong đầu Đào Tử suy nghĩ phải kiếm một đường lui mới được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thiên Hạ Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn.

-Lão đầu tử, sao lão động chút là đem con treo ngược lên trên cây thế?

Đầu Tàn Nhị Bảo hướng xuống đất, chân tay đều bị trói chặt, treo trên cành cây vẫn cố gắng ngóc đầu lên hỏi:

- Lão rột cuộc là có thù oán với cái cây này hay có thù oán với con vậy?

-Đừng nói nhảm, Sư phụ đối xử với con như vậy là do có nỗi khổ tâm a!

Công Tôn Quang uống một ngụm rượu trong hồ lô của lão rồi nói:

-Trải qua khoảng thời gian đặc huấn này, chẳng lẽ con không cảm thấy thực lực của con tăng lên rất nhiều sao?

-Lão đầu tử, nói thật, cả ngày bị treo như vậy, con cũng cảm thấy huyết áp tăng lên rất nhanh, cả ngày ngồi đều cảm thấy đầu choáng váng a.

-Đừng nói nhảm nữa! Luyện công phải chuyên tâm mới được, cả ngày nói còn nhiều hơn so với làm, cứ như vậy sao có tiến bộ đây!

Công Tôn Quang thấy Tàn Nhị Bảo cứ một đầu đáp một câu không yên, cảm thấy có chút lo lắng nói.

Thực ra, trải qua hơn nửa tháng, được Lão đầu tử nghiêm khắc huấn luyện, Tàn Nhị Bảo cũng đem Mê Tung Quyền tu luyện được chút thành tựu, tuy nhiên chiêu số bên trong còn có chút chưa đủ hòa hảo, nhưng hắn tự tin, luyện thêm một thời gian ngắn nữa, rất nhanh sẽ thành thực bộ quyền pháp này.

Hơn nữa lão đầu tử mỗi ngày đều treo ngược hắn lên trên cây, luyện một vạn cái gập cơ bụng làm cho hắn cảm thấy rõ trong khoảng thời gian này thể lực của hắn tăng lên rõ rệt, cơ bụng càng thêm rắn chắc, độ dẻo dai cùng độ nhanh nhạy của thân thể so với trước kia còn muốn cao hơn nhiều.

Nhưng có một việc, Tàn Nhị Bảo thủy chung vẫn có chút không hiểu, tại sao Lão đầu tử bỗng dưng tới nơi này đòi huấn luyện hắn, lại còn dùng phương pháp nghiêm khắc để huấn luyện nữa, trong khoảng thời gian này, hắn cũng luôn miệng hỏi Lão đầu tử lý do tại sao ..., nhưng thủy chung cũng không có được câu trả lời thích đáng.

- Mẹ kiếp , Lão đầu tử này đã thành tinh rồi!

Tàn Nhị Bảo vẫn đang bị treo ngược trên cây oán hận mắng:

-Tính đến độ gần bằng yêu quái rồi!

Lão đầu từ nghe được Tần Nhị Bảo nói vậy, cũng không buồn đôi co với hắn, đi tới trước mặt hắn nói:

-Đừng nói nhảm nữa, tiếp tục luyện tập đi cho ta!

Đối với cuộc đối thoại của một già một trẻ này, toàn bộ người trong biệt thự cũng không thèm để ý tới, cũng không phải bọn họ phớt lờ, mà bởi vì do hai người đó mỗi ngày đều tái diễn nội dung nói chuyện y như vậy, mà kết quả cuối cùng đều là Tần Nhị Bảo ngừng nói trước.

Ở nơi này một già một trẻ luôn miệng khẩu chiến không dứt, làm cho Vương Bá muốn xen vào cũng không được, thấy họ vừa ngừng, Vương Bá liền đi tới, nhìn Tần Nhị Bảo đang luyện tập, cả buổi không nói câu nào, chỉ trừng hai mắt nhìn hắn.

-Lão già chết tiệt, ông tới xem xiếc khi đó à?

Tần Nhị Bảo bắt mắt kêu lên.

Vương Bá biết rõ Tần Nhị Bảo là Con vẹt nấu chín, nhưng mỗ vẫn còn muốn cạ chủ nhân.”* , tự nhiên sẽ không chấp nhận hắn, mở miệng nói:

- Ta vừa rồi sợ quấy rầy hai vị luyện công, cậu đã hỏi, ta sẽ nói cho cậu biết, sau khi luyện công xong thì tới thư phòng, lão gia muốn gặp các người.”

*: nó tương tự câu “Cà cuống chết đến đít vẫn còn cay” của VN mình.

“Ân, tốt!”

Tần Nhị Bảo vừa muốn mở miệng, Công Tôn Quang liền cướp lời hắn nói trước:

“Phiền người nói với Ân tiên sinh một câu, chúng ta sẽ tới ngay.”

Vương Bá đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng không ở lại lâu, liền xoay người rời đi, một lát sau, Công Tôn Quang nhìn Tần Nhị Bảo nói:

-Được rồi, hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây!

Nghe sư phụ nói câu này, Tần Nhị Bảo đương nhiên cầu còn không được, dùng thế “sét đánh không kịp bưng tai” kết thúc công việc luyện tập, Công Tôn Quang ở bên nhìn thấy vậy không khỏi trợn mắt há hốc mồm, lắc đầu liên tục, mắng:

-Ranh con, lúc nào mới có thể trưởng thành a!

Sau khi thu dọn, một già một trẻ cùng nhau đi về hướng thư phòng của Ân Thế Bình, mà lúc đó Ân Thế Bình đang ngồi ở thư phòng chuẩn bị sẵn trà thơm để đợi hai người bọn họ, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, biết là hai thầy trò đã tới, tâm tình vui vẻ nói vọng ra:

-Mời vào!

Hai người đẩy cửa vào, Tần Nhị Bảo giương mắt nhìn lên, thấy Ân Thế Bình mặt mày tươi sáng, trong lòng không khỏi vui vẻ, biết chắc chuyện tốt sắp tìm tới mình, nhưng bởi vì có sư phụ bên cạnh, nên hắn không dám làm càn, liền cố gắng áp chế sự vui mừng, đi theo sư phụ ngồi xuống.

Ân Thế Bình đợi hai thầy trò ngồi xuống ghế, nhìn hai người họ rồi nói:

- Trong khoảng thời gian này, hai người cực khổ a!

-Vất vả?

Tần Nhị Bảo trong lòng thở dài, thầm nghĩ:

-Lão từ là mệnh khổ mà!

Nhưng nghĩ thì nghĩ, hắn cũng không dám nói ra mồm, chỉ nghe Công Tôn Quang đồng dạng thở dài nói:

-Không có biện pháp, ai bảo ta thu được một tên đồ đệ không có tiền đồ như thế, báo hại ta đã gần này tuổi đầu rồi, còn phải xuống núi giúp hắn nữa!

-Lão đầu từ, lão từ xa tới hành hạ con, con còn chưa có chất vấn lão thì chớ! Lão lại quay ngược lại nói xấu con rồi! Cái gì nó cũng phải có giới hạn a!

Nghe Công Tôn Quang nói vậy, Tần Nhị Bảo làm bộ mất hứng nói:

-Bất quá, nếu người có thể nói cho con biết, vì cái gì tự dung lại tới đây bắt con phải tăng cường luyện tập? Bất kể lão nói xấu gì, con đều bỏ qua hết!

-Ta nói rồi? lại còn ra vẻ là đại nhân ko chấp kẻ tiểu nhân?

Công Tôn Quang tức giận nói:

- Cái đồ không biết lớn bé, ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm cơ hội trục xuất con ra khỏi sư môn.

Tần Nhị Bảo vốn muốn nhân cơ hội thám thính lý do vì sao sư phụ mình bỗng dừng lại tới đây, đến cùng là có việc quan trọng gì, không nghĩ tới lại bị Công Tôn Quang mắng cho một chập, biết rõ lại bị sư phụ lảng tránh câu hỏi của mình, không biết tại sao, trong lòng hẳn cảm thấy Lão đầu từ lần này tới đây có mục đích không đơn giản a.

Tần Nhị Bảo cùng Công Tôn Quang hai người không ngừng đấu võ mồm với nhau, Ân Thế Bình ở bên cạnh chỉ mỉm cười không nói, hẳn biết, Tần Nhị Bảo cùng Công Tôn Quang hai người trên danh nghĩa là thầy trò, nhưng trên mặt tình cảm hai người lại còn hơn cả tình phụ tử, nghĩ tới đây, đột nhiên trong đầu hẳn chợt lóe lên một ý nghĩ, mà cái ý nghĩ này lại làm cho cảm xúc vốn đang cao hứng của hắn thoáng cái biến mất luôn.

-Ân tiên sinh, ngài tìm chúng tôi đến có chuyện gì không?

Tần Nhị Bảo biết rõ tiếp tục đấu khẩu với Lão đầu từ sẽ chẳng có lợi lộc gì, liền đem chủ ý chuyển tới Ân Thế Bình.

-Ah!

Dòng suy nghĩ của Ân Thế Bình đột nhiên bị câu hỏi của Tần Nhị Bảo cắt ngang, vội vàng thu hồi tâm tư, nói:

-Mấy ngày nay Tiểu Vũ muốn đi học, ta muốn cậu đi học cùng với nàng, làm cận vệ bảo hộ cho nàng.

-Cái gì?

Tần Nhị Bảo ngạc nhiên nhìn Ân Thế Bình, hỏi:

-Ân Huyền Vũ không phải một mực nói chỉ thích ca hát, như thế nào bây giờ lại muốn đi học?

-Ha ha, ca hát chỉ là sở thích của Tiểu Vũ mà thôi, ta không hi vọng nàng vì sở thích mà buông bỏ việc học, đồng thời, cũng hi vọng nàng làm tốt cả hai việc ..., dù sao, ta cũng chỉ có một đứa con độc nhất là nàng, về sau cái gia nghiệp này sẽ phải trông cậy vào nàng chứ!

Ân Thế Bình nói đến nữ nhi của hắn, trong ánh mắt lộ ra mấy phần nhu tình.

-Ách, thế nhưng nếu như Ân tiểu thư đến trường mang theo bảo tiêu, liệu trường học họ có đồng ý hay không?

-Bởi thế nên ta mới có ý định cho cậu cùng vào làm học sinh trường đó, luôn tiện bảo hộ nàng!

Ân Thế Bình đem ý nghĩ đã cân nhắc của mình nói ra.

Nghe Ân Thế Bình nói như vậy, Tần Nhị Bảo chỉ biết há mồm tròn mắt nhìn hắn, miệng tá to đến nỗi nhét cả một nắm tay cũng vừa, cả buổi không thốt cả được một câu, Ân Thế Bình thấy hắn có bộ dáng như vậy thì giật mình, kỳ quái hỏi:

-Làm sao vậy? có vấn đề gì sao?

-Có thể đòi người khác được không?

Tần Nhị Bảo tranh thủ thời gian từ chối:

-Nhiệm vụ này đối với cháu mà nói, thật sự là có chút khó khăn.

-Ah? Khó khăn chỗ nào chứ? Nói ra chúng ta cùng thảo luận một chút.

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo lộ vẻ mặt khó chịu như vậy, cảm thấy có chút khó tin.

-Cháu nhìn thấy sách, liền cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, chỉ sợ đến lúc đó, không giúp gì được gì chớ, ngược lại sẽ đem phiền toái tới cho Tiểu Vũ mất.

-Ha ha...

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi cười to, hẳn không nghĩ tới Tần Nhị Bảo đáng yêu như vậy, những lời như thế mà cũng có thể nói ra...

-Cậu yên tâm, cậu chỉ cần bảo vệ Tiểu Vũ an toàn là được, những chuyện khác, ta sẽ lo hết cho!

-Tốt rồi, nghe thấy rồi đó, con cứ đi đi!

Bỗng dưng Công Tôn Quang nói chen vào.

-Nói cho cùng, con cũng nên học một chút văn hóa đi, miễn cho mỗi lần viết thư cho ta, không phải vẽ hình minh họa nữa, trong cái đầu con rốt cuộc có được bao nhiêu chữ thế hả.

-Con biết ít chữ bởi vì con là người học võ mà!”

Tần Nhị Bảo đối với lời phê bình của Công Tôn Quang, không cho là đúng, cãi lại:

- Nếu học nhiều một chút, sao có thể cùng với Sư phụ học võ được?

-Chớ có lý do lý trấu, bảo đi học thì cứ đi học đi!

-Con còn phải tập võ với Sư phụ nữa mà! Làm sao có thời gian để đi học được đây?

-Cái này con không phải lo lắng, mấy ngày nữa, sư phụ sẽ trở về thôi!

-Cái gì?

Công Tôn Quang vừa nói xong, Tần Nhị Bảo và Ân Thế Bình không hện mà cùng kêu lên:

-Tại sao đã phải trở về rồi?

-Sư phụ ở chỗ này đã hoàn thành nhiệm vụ!

Công Tôn Quang mỉm cười nói:

-Ở nhà, còn một đám đồ đệ đang đợi a!

-Lão đầu tử, con thật không nỡ rời xa người a!”

Tần Nhị Bảo nói thầm một câu trong lòng, rồi thốt lên:

-Người đi rồi, ai sẽ cùng con đấu võ mồm a!

-Công Tôn đạo trưởng, ở lại thêm vài ngày nữa đi!

Ân Thế Bình muốn giữ Công Tôn Quang lại:

- Trong khoảng thời gian này tôi bận quá, không tiếp đãi chu đáo Đạo trưởng được, hay là để tôi nghỉ vài ngày, đưa người đi chơi a?

Công Tôn Quang nhìn Ân Thế Bình mỉm cười nói:

-Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, Bản đạo đã quấy rầy ở đây nhiều ngày, nay đã tới lúc phải trở về!

Ân Thế Bình thấy Công Tôn Quang từ chối hảo ý của mình, đột nhiên nghĩ tới ý nghĩ kia, ngậy người một lúc rồi mới mở miệng nói:

-Người vội vã trở về như vậy, không phải là vì ...

Công Tôn Quang nghe Ân Thế Bình hỏi như vậy, liền dùng ánh mắt ngăn hãm lại, ý bảo có Tần Nhị Bảo còn ở bên cạnh, nói tránh đi:

-Đồ đệ Tần Nhị Bảo của bản đạo vẫn còn kém cỏi, làm phiền tới Bình huynh, hảo hảo chiêu cố tới hân!

-Đạo trưởng nói quá lời!

Ân Thế Bình cố gắng nén nước mắt muốn rơi ra, thương cảm nói:

-Tần Nhị Bảo ở chỗ này, giúp ta rất nhiều việc, làm gì có phiền toại đâu mà Đạo trưởng nói vậy?

-Tôi đây đi, sẽ không có gì nuôi tiếc!

Công Tôn Quang một câu nói mang hai ý nghĩa. Nghe hai người đối đáp, Tần Nhị Bảo cảm thấy có chút không đúng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngay cũng ko hiểu được nó không đúng ở điểm nào.

-Đạo trưởng!

Ân Thế Bình cảm khái nói:

-Lúc này chia tay, không biết khi nào chúng ta mới có thể gặp lại!

-Nếu có duyên, cuối cùng sẽ gặp lại thôi!

“...”

Ân Thế Bình không biết nên nói gì cho phải, Tần Nhị Bảo trong bụng có bao nhiêu lời muốn nói ra với Lão đầu từ, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, nên cũng im lặng theo, trong phòng bao trùm một không khí trầm mặc.

Đã qua hai ngày, Công Tôn Quang đã rời khỏi biệt thự Ân gia trở lại tiểu thôn quen thuộc của mình, lúc ra về cũng không để cho nhiều người biết, chỉ để lại mấy dòng nhắn gửi trên một tờ giấy nói rõ với mọi người rằng hắn đã ly khai, đối với hắn mà nói, hắn vốn thuộc về thuộc thể loại người “nhàn vân dã hạc”, không thích quá nhiều câu thúc, luôn thuận theo tự nhiên mà sống.

Ân Thế Bình nhìn chăm chú lên tờ giấy thật lâu, cả buổi không nói một lời, trong lòng dâng lên một niềm thương cảm khó hiểu, lúc trước khi nói chuyện với hai thầy trò Công Tôn Quang, trong nội tâm hắn đã từng lóe lên một ý nghĩ, mà cái ý nghĩ chợt lóe lên đó lại làm cho hắn có một cảm giác rất xấu, bất chợt miệng hắn thì thảo lắm bầm:

-Công Tôn đạo trưởng, hi vọng lần tới còn có thể gặp lại ngài.

Nghĩ tới Công Tôn Quang cũng không chỉ có một người, Tần Nhị Bảo lúc này cũng đang nghĩ tới Lão đầu từ, bị lão già vò nhiều ngày như vậy, đột nhiên lão đi rồi, hắn thậm chí cả lý do Lão đầu từ tới cũng không biết, cảm mình làm người thật sự quá thất bại rồi, tuy Lão đầu từ nói là được Chu mập mập nói cho hắn biết cái địa chỉ Inte, cho nên mới không quản xa xôi tới nơi này tìm hắn, nhưng loại lý do này chỉ đáng đem lừa dối đám tiểu hài tử mà thôi, Tần Nhị Bảo nếu có tin tưởng, thì cũng thật có lỗi đối với trí thông minh của hắn.

Giờ phút này hắn tiếp nhận tờ giấy Lão đầu từ lưu lại từ tay Ân Thế Bình, nhìn một hồi lâu, trong nội tâm có một loại cảm giác phiền muộn thật khó chịu, cảm giác này giống như hắn lại mắc lừa Lão đầu từ, nhưng hắn bị lừa cái gì, chính hắn cũng không nói ra được.

-Công Tôn đạo trưởng đã đi rồi, ngươi cũng không nên buồn quá như vậy!

Ân Thế Bình biết rõ Tần Nhị Bảo có tình cảm rất sâu nặng đối với Công Tôn Quang, nên lựa lời khuyên hắn.

-Không có việc gì!

Tần Nhị Bảo trong nội tâm mặc dù rất khó chịu, nhưng nghe Ân Thế Bình nói vậy, giả bộ bày ra một bộ dạng cao hứng nói:

-Lão đầu từ thì thoải mái rồi, nhưng cháu sẽ rất thăm a!

-Ha ha...

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, liền bật cười to, không khỏi cẩn thận đánh giá lại hắn một phen, không biết vì cái gì, hắn cảm thấy trên người Tần Nhị Bảo tản mát ra một loại khí thế rất oai phong, làm cho người người đối diện có một cảm giác bị áp bức rõ rệt, hơn nữa đôi mắt hắn còn ẩn chứa tinh quang, ngay cả người không biết võ công như Ân Thế Bình cũng cảm thấy thực lực của hắn sâu không lường được.

Ngưng cười, Ân Thế Bình nói:

-Ngày mai là ngày nhập học rồi, cháu cũng phải điều chỉnh lại một chút tâm tình, chuẩn bị nhập học a!

-Ài...

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình lại nhắc tới việc cho hắn tới trường, tâm tình nguyên lai đã kém lại càng thấy tồi tệ hơn, hắn rên rỉ nói:

-Không phải cháu nói là cháu không thể tới trường sao?

-Cậu lại có gì khó khăn sao?

Ân Thế Bình nhìn thấy mặt Tần Nhị Bảo như có một đồng tâm sự nặng nề đang được treo lên, cho là hắn đang gặp chuyện khó khăn gì, kỳ quái hỏi

-Không, không có gì!

Tần Nhị Bảo thấy mình đã đáp ứng chuyện gì, không thể nhanh như vậy lại đổi ý được, cho dù đó có là việc mình không thích.

-Không có việc gì là tốt rồi! Nếu muốn ta hỗ trợ cho việc gì thì cứ mạnh dạn nói nhé!

-Ah! Tốt

Tần Nhị Bảo liền hướng tới Ân Thế Bình làm một cái thủ thế chào, rồi quay trở về phòng của mình đánh một giấc ngon lành.

P/s: Lời của tác giả:

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, Vô Đông ở đây chúc phúc cho các vị bằng hữu đang đọc truyện, người có tình sẽ thành thân thuộc, người độc thân sẽ sớm tìm được hạnh phúc của mình.

Chương 47: Trường Học Quý Tộc.

Ngày hôm sau khi trời chưa sáng, Tần Nhị Bảo rời giường đi luyện công, cũng không phải hắn chăm chỉ gì cho cam, mà chỉ là do hắn cảm thấy trong lòng bức bối, trong khoảng thời gian này, những việc xấu cứ dồn dập kéo tới vây hắn, Hắc Long hội phiền toái, Lão đầu tử bất ngờ đi không một lời từ biệt ... những điều này đối với Tần Nhị bảo mà nói, cũng không làm cho hắn phiền não bằng việc, Ân Thế Bình lại để hắn tới trường học làm cận vệ cho Ân Huyền Vũ.

Tần Nhị Bảo vừa nghĩ tới việc vừa phải làm cận vệ cho Ân Huyền Vũ, lại còn phải tới trường học văn hóa, liền không nhịn được thấp giọng mắng:

“Thực con mẹ nó vãi cả chết.”

Bởi vì trong lòng có oán khí, hắn huy động quyền phong liên tục, lực đạo cũng tăng thêm vài phần uy lực.

“Tốt có khí thế a! Nhị Bảo huynh đệ!”

Ở một bên quan sát Trương Bình Sơn không nhịn được vỗ tay tán thưởng, Trương Bình Sơn bọn hắn mỗi ngày cũng thường dậy sớm để luyện công, trước kia bởi vì chưa quen, nên mạnh ai lấy tự luyện riêng, nhưng hiện tại đã quen nhau rồi, tất cả mọi người đều xưng huynh gọi đệ, cùng rủ nhau luyện công tự nhiên tụ lại cùng một chỗ.

“Ách..”

Tần Nhị Bảo nghe Trương Bình Sơn thét to như vậy, tự nhiên ngừng lại, khí trời tháng chín, không còn nóng bức như ở tháng bảy, tháng tám, nhưng do vận động mạnh, trên người mồ hôi đã thấm ướt quần áo, nhưng mặt hắn lại không đỏ, hơi thở cũng không gấp, hành động như vừa mới bắt đầu.

“Nhị Bảo huynh đệ, không biết vì sao, tôi lại cảm thấy thực lực của anh tăng lên a!”

Người nói chính là Lưu Bảo, hắn đứng bên cạnh nhìn Tần Nhị Bảo, cảm giác tinh quang trong mắt Tần Nhị Bảo lộ ra, làm cho hắn cảm thấy không rét mà run.

Tần Nhị Bảo nghe Lưu Bảo nói như vậy, không khỏi nở nụ cười, không cần phải đợi Lưu Bảo nói ... hắn tự nhiên cũng minh bạch, trong khoảng thời gian huấn luyện đặc biệt của Lão đầu tử, chính mình cũng cảm giác rất chân thật rõ ràng thực lực mình đã tăng lên.

“Nhị Bảo huynh đệ, nghe nói anh hôm nay sẽ đi học cùng Ân tiểu thư?”

Lý Lương nhìn Tần Nhị Bảo hỏi.

Nghe Lý Lương hỏi vậy, tâm tình Tần Nhị Bảo vốn đã bình tĩnh lại đôi chút, thoáng cái bùng lên, tức giận thở dài nói:

“Đúng vậy a! Ai...”

Lý Lương nghe Tần Nhị Bảo thở dài, cảm thấy có chút khó tin, tại hắn xem ra, cái này rõ ràng là một việc tốt mà.

“Nhị Bảo vì sao lại thở dài như vậy?”

“Từ nay về sau tự do bị mất rồi, anh xem tôi có thể nào không thở dài được không?”

Tần Nhị Bảo rút cuộc cũng nói ra lo lắng của bản thân, hắn biết rõ mình là một người không chịu ngồi yên, thế mà giờ lại phải thành thành thật thật ngồi một chỗ, thật sự có chút ép buộc quá đáng mà.

“Ha ha...”

Lý Lương nghe hắn nói như vậy, không khỏi to tiếng cười, an ủi nói:

“Ân tiên sinh cũng vì coi trọng anh a!”

“Ai, kỳ thật tôi càng muốn hắn coi trọng người khác hơn!”

Tần Nhị Bảo nhìn qua Lý Lương, chêu chọc nói:

“Tôi cảm thấy Lý Lương huynh đệ lớn lên cũng coi như anh tuấn tiêu sái, lúc nào tôi sẽ nói với Ân tiên sinh, để cho tiên sinh cũng coi trọng anh a.”

“Thôi đi!”

Lý Lương nghe hắn nói như vậy, biết rõ Tần Nhị bảo lại có ý nói xỏ mình, vội vàng nói:

“Cậu cùng đừng lấy mất sự tự do của lão ca đi chứ”

“Ha ha ha...”

Mọi người nghe Lý Lương nói vậy, không khỏi cùng nhau cười to, lúc này, Vương Bá đã đi tới nói:

“Nhị Bảo, Ân tiên sinh tìm cháu!”

Vừa mới dứt lời, nhìn thấy toàn thân Tần Nhị Bảo mồ hôi nhễ nhại, sợ hãi cứ như vậy mà đi gặp Ân Thế Bình thì không hay lắm, liền nói tiếp:

“Cháu tốt nhất là đi tắm rửa rồi thay bộ y phục khác đi!”

“Cảm ơn nhiều!”

Tần Nhị Bảo đối với người lớn tuổi như Vương Bá, trong lòng rất tôn kính, thế nên khi được lão nhắc nhở như vậy, hắn rất là cảm kích.

Mọi người cũng không hề nói chuyện tào lao nữa, việc ai người ấy làm, không phiền đến ai. Tần Nhị Bảo trở lại phòng của mình tắm rửa thay bộ y phục khác, đứng trước gương tự YY một lúc, rồi đi xuống dưới lầu, gặp Ân Thế Bình cùng Ân Huyền Vũ, còn có An Kỳ Nhi cũng đã ngồi trong đại sảnh chờ hắn.

“Ai nha!!! Tần công tử rốt cuộc cũng chịu hiện thân rồi!”

An Kỳ Nhi đợi hơn nửa ngày, giờ mới thấy Tần Nhị Bảo vẫn còn bộ dáng thong thả đi đến, không nhận được chêu chọc nói:

“Chúng ta có phải là nên làm một cái nghi thức hoan nghênh Tần công tử không nhỉ?”

“Quá là mất lịch sử, để cho nhiều người phải chờ đợi mình như vậy!”

Ân Huyền Vũ cũng rất là bất mãn, bĩu môi nói.

“Hôm nay khí trời thật đẹp, ánh mặt trời rực rỡ...”

Tần Nhị Bảo cũng mặc kệ các nàng, ra vẻ phong nhã nói:

“Thật sự là một ngày tốt để ra ngoài đó!”

“Uy uy, này, chúng tôi đang nói chuyện với anh đó!”

An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo không thèm chú ý tới hai nàng, bất mãn đi đến trước mặt Tần Nhị Bảo nói.

“Tốt rồi, tốt rồi!”

Không đợi Tần Nhị Bảo mở miệng, Ân Thế Bình cười cười thay hắn giải vây nói:

“Đừng làm rộn lên nữa, tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút rồi lên đường thôi.”

“Hừ!”

Thấy Ân Thế Bình nói giúp cho Tần Nhị Bảo như vậy, Ân Huyền Vũ bất mãn hừ lên một tiếng, hướng tới cửa trước đi ra ngoài. Tần Nhị Bảo thấy các nàng không nói gì nữa, cũng thờ dãi đi ra theo.

Mọi người lên xe, lái xe Tiểu Vương liền cho xe chạy nhanh về hướng trường Trung Học Vũ Quang. Tần Nhị Bảo đã sớm nghe nói trường Trung Học Vũ Quang là trường học quý tộc nổi danh ở thành phố Đông Giang, ở bên trong trường, học sinh không phải là nhà có bối cảnh cao quý thì cũng phải là con em nhà giàu có.

Lái xe đi thẳng qua cổng trường học vào bên trong trường, đường bên trong trường học rất rộng, có thể cùng lúc bốn chiếc xe cùng chạy song song vẫn thoải mái, ven đường được trồng rất nhiều cây, giống như trong một công viên vậy, để lại cho người khác nhiều ấn tượng nhất chính là hàng cây Ngô Đồng hai bên đường có từ thời xa xưa, cành lá sum xuê, trải qua năm tháng, cành lá dày đặc đã che kín cả bầu trời, mặc dù bây giờ đang là mùa hè, trời nắng chang chang, nhưng ở đây lại như là một thế ngoại đào nguyên vậy. Đi dọc hai bên đường, thi thoảng lại có những cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua, mang đến một trận mát mẻ thấm đẫm tâm can con người.

Khu dạy học được xây dựng thuộc vào loại tiêu chuẩn hạng nhất, bao gồm 400m đường chạy điền kinh đạt tiêu chuẩn, một cái sân vận động trên băng cỏ lớn ở trung tâm, 2 cái sân vận động, 4 sân bóng đá, bóng chày, khu cưỡi ngựa, bể bơi, sân tennis, phòng âm nhạc, phòng nhiếp ảnh, phòng ăn và phòng nghỉ ngơi dành cho học sinh, thư viện, phòng máy tính, phòng thí nghiệm khoa học, phòng phát thanh, phòng y tế trực 24/24, phòng tập thể hình, phòng cử hành các đại lễ lớn ...vân ...vân

Mà bên trong khu để xe của trường học thì có đủ mọi loại xe đắt tiền, không phải là hãng xe Bảo Mã (BMW) thì cũng là của hãng Chạy Bằng Bằng (Mercedes-Benz), nếu mà lỡ có lái xe của Nhật Bản đỗ ở đây thì cũng thật là có chút xấu hổ, Tần Nhị Bảo ngắm nhìn toàn cảnh trước mắt, cảm giác mình như “Lưu mờ mờ tiến vào một đại quan viên vậy”*, hần nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ, trong lòng rên lên những âm thanh hâm mộ, nhưng bởi vì đang ngồi cùng xe với Ân Huyền Vũ các nàng, nên không thể cho các nàng thấy biểu tình của mình như vậy được, thế thì thật mất mặt.

* đại ý giống câu “Nhà quê ra tỉnh” của VN mình vậy

Xe chạy vừa dừng, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, xuống xe liền mất dạng giống như muốn cùng Tần Nhị Bảo phân rõ giới tuyến vậy, sợ rằng khi mình đứng cùng Tần Nhị Bảo thì sẽ bị những người khác hiểu lầm gì đó, bu lại vậy xem. Mặc dù Tần Nhị Bảo thấy được như vậy cũng, gấp đến độ dậm chân, cũng không thể đem các nàng gọi lại.

Cứ như vậy trở mặt nhìn bóng dáng các nàng xa dần, nghĩ tới cảnh mình còn chưa biết đường, Tần Nhị Bảo trầm nghĩ:

“Con mẹ nó, tên khốn nào thiết kế cái trường này như một mê cung vậy, ngay cả một cái địa đồ cũng không có, bây giờ ta làm sao biết lớp các nàng ở đâu mà đi tới a.”

Tuy miệng nói hùng hổ như vậy, nhưng lại không có biện pháp nào, may là da mặt hần rất dày, cũng không ngại nói chuyện với người lạ, nên hần quyết định phải tìm người hỏi thăm đường mới được.

Đang lúc Tần Nhị Bảo kêu khổ không thôi, phía sau bỗng vang lên tiếng người gọi:

“Tần đại ca, tại sao anh lại ở chỗ này thế?”

“Đại ca?”

Tần Nhị Bảo không nhớ rõ mình lại có tiểu đệ trong trường học quý tộc này từ lúc nào, không khỏi quay ngoắt lại nhìn, không nghĩ tới vừa nhìn thấy mặt, thoáng cái tâm tình vui vẻ hần lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chuyện Phiền Phức.

Tần Nhị Bảo quay đầu lại nhìn, hóa ra là Vương Vĩ người đã gặp ở viện dưỡng lão, hần vui mừng nhường mảy mòi:

“Có thể gặp người ở chỗ này thật là tốt!”

“Tần đại ca, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Wương Vĩ có chút kỳ quái hỏi:

“Có phải anh lại tìm An Kỳ Nhi?”

Tần Nhị Bảo thấy tên tiểu tử Vương Vĩ này, mồm miệng cứ như đã được lau qua mỡ, trái một câu đại ca, phải một câu đại ca, hần cảm thấy trong lòng như nở hoa, hai mắt híp lại thành một tuyến nói:

“Ta tới để đi học.”

“Cái gì?”

Wương Vĩ tròn to hai mắt có chút không dám tin bật thốt lên nói:

“Tần đại ca, anh nói thật đấy à?”

“Đương nhiên!”

Tần Nhị Bảo hỏi ngược lại:

“Ta đã khi nào lừa gạt người chưa?”

“Ách...”

Vương Vĩ bị Tần Nhị Bảo hỏi ngược lại như vậy, trong thời gian ngắn cũng không tìm được lời nào thích hợp để nói. Tần Nhị Bảo lại không đợi hắn phản ứng nói tiếp:

“Người dẫn ta tới ban 3 nhé, ta mới đến, nhất thời chưa biết đường.”

“Ban 3 ?”

Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, kích động hỏi ngược lại.

“Làm sao vậy?”

Tần Nhị Bảo thấy thần tình Vương Vĩ kích động, cho là mình nói sai cái gì, hỏi:

“Có vấn đề gì sao?”

“Cùng lớp với đệ rồi.”

Vương Vĩ cao hứng nói:

“Chúng ta học cùng một lớp đó, đi thôi!”

Dứt lời, hắn thân mật lôi kéo Tần Nhị Bảo đi về hướng về phía lớp học.

Hai người mới vừa tới cửa lớp, chỉ thấy một vị mỹ nữ đang đứng trên giảng đường, cúi đầu nhìn danh sách, biểu hiện rất chăm chú ... nhưng những thứ này không phải là điều làm cho Tần Nhị Bảo để ý, cái chính là cô nàng kia thực sự rất đẹp, khuôn mặt không cần trang điểm, ngũ quan xinh xắn, đáng người đầy đặn, chỗ đáng lời thì lời, chỗ đáng lôm thì lôm, vừa vặn bên trong bộ quần áo ôm sát người, nhìn vừa gọi cảm mà lại trang trọng.

Hai mắt Tần Nhị Bảo tỏa sáng lên, hắn cũng không thêm quan tâm với Vương Vĩ bên cạnh, bước nhanh tới phía trước, tạo một bộ dáng tuấn tú, vươn tay giả bộ như một thân sĩ nói:

“Xin chào, ta là Tần Nhị Bảo, xin hỏi mỹ nữ họ gì?”

Vị mỹ nữ đột nhiên thấy có người xuất hiện trước mặt mình, tâm trạng thoáng có chút bối rối, nhưng rất nhanh đã ổn định lại, nhìn Tần Nhị Bảo dùng giọng nói có chút kinh ngạc hỏi ngược lại:

“Người là học sinh mới tới, tên Tần Nhị Bảo?”

“Đương nhiên!”

Tần Nhị Bảo thấy mỹ nữ dường như đã biết về mình, không khỏi vui vẻ, nói:

“Làm sao nàng lại biết ta? Chẳng lẽ là chúng ta có Tâm tính tương thông?”

Mỹ nữ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi nở một nụ cười, vươn tay ra nói:

“Xin chào, ta là Diêu Tĩnh, bất quá ... “

Tần Nhị Bảo gặp mỹ nữ hào phóng, sẵn sàng đáp lời như vậy, càng thêm kiên định ý nghĩ rằng nàng ta có ý tứ với mình, giả trang ra dáng thân sĩ hỏi:

“Bất quá ... làm sao? Ta có thể giúp nàng điều gì chăng?”

“Bất quá, người không thể gọi ta là Diêu Tĩnh.”

Mỹ nữ tiếp tục nói:

“Ta là chủ nhiệm lớp, người phải gọi là Diêu lão sư.”

“Cái gì?”

Tần Nhị Bảo nghe Diêu Tinh nói như vậy, nhất thời hóa đá, lúng túng nhìn nàng, cả buổi không nói ra lời, mà lúc này vốn trong lớp học đang ồn ào huỳnh náo, cũng trở lên yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đang trợn mắt há mồm nhìn Tần Nhị Bảo.

Dù da mặt của Tần Nhị Bảo rất dày, cũng không thể chịu nổi không khí này, mặt mỗ thoáng cái đỏ rực lên, lập tức lấy tay vò đầu cười to nói:

“Diêu lão sư, người khỏe chứ! Gặp người, ta thật cao hứng a, ha ha ha ... “

Nói xong, người thật lùi lại đi về phía Vương Vĩ ở đằng sau.

Liễu Đình cũng không có so đo với hắn, chỉ tay vào một chỗ chưa có ai ngồi nói:

“Tần Nhị Bảo, người ngồi chỗ đó, người đã là bạn của Vương Vĩ, các người cùng ngồi một bàn a!”

Tần Nhị Bảo nghe Liễu Đình nói như vậy, tranh thủ thời gian cúi đầu đi nhanh xuống hàng cuối cùng, vừa ngồi xuống đã nghe thấy Liễu Đình trên bục giảng nói:

“Mọi người vỗ tay hoan nghênh bạn học mới của lớp ta nào.”

Nghe tiếng Liễu Đình, lúc này mọi người trong lớp mới khôi phục lại trạng thái ,vỗ tay ầm ỹ, đợi tiếng vỗ tay dứt, Tần Nhị Bảo mới dám ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một chút, nhưng rất nhanh lại cúi đầu xuống, không dám nói câu nào.

Liễu Đình tại giảng đường nói qua một chút về học kỳ mới, trường học quý tộc giảng dạy chính là Tiểu ban hóa giáo dục , trong lớp tổng cộng có hơn hai mươi người* , mọi người tuy nói không phải lo lắng công việc sau khi ra trường, nhưng do phong cách dạy học ở đây rất tốt, lại thêm ý thức của mọi người rất cao, nên khi lão sư bắt đầu giảng bài, mọi người cũng đem hết sự chú ý lên giảng đường, không có ai để ý tới Tần Nhị Bảo nữa.

Đi học đối với Tần Nhị Bảo mà nói, thực sự quá nhàm chán, vừa nghe câu trước câu sau, hai mí mắt hắn đã muốn rũ xuống, gục luôn xuống bàn ngủ một mạch cho tới khi chuông tan học vang lên mới tỉnh dậy.

Vừa tỉnh giấc, đập vào hai mắt lại là khuôn mặt của Vương Vĩ đang nhìn nhìn, hắn kỳ quái hỏi:

“ Có chuyện gì sao? Nhìn người như vậy, chắc đã chờ ta rất lâu rồi?”

Không có tiếng trả lời, chỉ thấy Vương Vĩ chạy tới gần Tần Nhị Bảo nói:

“Ca thật sự quá đẹp trai mà, mới đến lớp mà đã dám của mỹ nữ chủ nhiệm của lớp.”

“Đẹp cái rắm!”

Tần Nhị Bảo trầm nghĩ:

“Lúc nàng vừa nói mình là chủ nhiệm lớp, thiếu chút nữa ta té đài ra quần.”

“Vị này chính là Tần Nhị Bảo đại ca.”

Vương Vĩ tự hào hướng về mọi người giới thiệu:

“Mọi người thấy thế nào? Quá ngu a!”

“Quá ngu rồi!”

Người tới chủ động tự giới thiệu:

“Ta gọi là Lý Cường, về sau mong được Tần đại ca chiếu cố nhiều hơn!”

Tần Nhị Bảo im lặng nhìn tên tiểu tử mới chủ động tới làm quen này, tướng mạo bình thường, thấp và béo ục béo ịch, cả buổi mới mở miệng nói:

“Nói hay, đều là huynh đệ một nhà, về sau có việc gì cứ tìm đến ta.”

Lý Cường nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy không khỏi nở nụ cười, ánh mắt hướng về phía Vương Vĩ nhìn nhìn, mà lúc này gương mặt Vương Vĩ lại đỏ bừng, miệng há ra, tựa hồ như đang muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Nhị Bảo thấy bộ dạng của hắn kỳ quái như vậy liền hỏi:

“Người bị làm sao thế?”

Lý Cường nhìn Vương Vĩ cả nửa ngày không cũng không thấy hắn nói được câu nào, không khỏi sốt ruột nói:

“Vương Vĩ là hảo huynh đệ của ta, bình thường có chuyện gì đều là ta thay hắn nghĩ kế, hiện đã có Tần đại ca làm chủ, ta sẽ nói thay hắn.”

“Không cần!”

Vương Vĩ nghĩ cả nửa ngày, rốt cuộc lấy hết dũng khí nói:

“Hay là ta nói vẫn tốt hơn!”

“Nói mau!”

Tần Nhị Bảo ghét nhất loại người ấp a ấp úng, không còn kiên nhẫn thúc giục:

“Chớ có làm bộ dạng như đàn bà vậy.”

“Tần đại ca, hần đại ca còn nhớ rõ đệ đã nói với người chuyện đó rồi sao?”

Vương Vĩ mặt đỏ bừng hỏi ngược lại.

“Chuyện gì?”

Tần Nhị Bảo trợn mắt hỏi ngược lại, hần thật sự không nhớ ra được mình đã đáp ứng Vương Vĩ chuyện gì.

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, tâm ý Vương Vĩ không khỏi nguội lạnh, uể oải nói:

“Tần đại ca, không phải đại ca đã đáp ứng đệ, giúp đệ tán tỉnh An Kỳ Nhi đấy sao?”

“Ah”

Tần Nhị Bảo lúc này mới nhớ tới một tháng trước đã đáp ứng Vương Vĩ việc này, lúc ấy cũng chỉ là bắt đắc dĩ, mới đáp ứng hần, nhưng bây giờ tình huống đã phát sinh biến hóa, lại thêm gần đây gặp tương đối nhiều việc phiền phức, giờ nghe Vương Vĩ nhắc tới, thì mới nhớ ra.

Bất quá, Tần Nhị Bảo trước đó cũng đã hiểu rõ thái độ của An Kỳ Nhi, biết rõ Vương Vĩ này cũng có khả năng, vừa định mở miệng đáp ứng, bất ngờ lúc này, An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ đi tới.

An Kỳ Nhi chỉ vào Tần Nhị Bảo cười mắng:

“Ngươi thật giỏi đó nha, mới đến đã gây sự chú ý rồi.”

“Quản được ta sao? Lão tử nguyện ý!”

Tần Nhị Bảo trợn mắt nhìn An Kỳ Nhi nói.

“Thật mất mặt, khi về ta phải tìm ba ba hảo hảo nói chuyện một phen.”

Ân Huyền Vũ ở bên cạnh xen vào nói.

“Đi đi, đi đi! Ngươi tưởng ta sợ đấy à?”

Thấy Tần Nhị Bảo lộ vẻ mặt của kẻ vô lại, Ân Huyền Vũ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đi tới cắn cho hần mấy cái, hung hăng hừ một tiếng, phẩy tay sao bỏ đi. An Kỳ Nhi thấy Ân Huyền Vũ đi rồi, mình ở lại cũng chẳng được gì, liền đuổi theo Ân Huyền Vũ đi ra.

“Tần đại ca, ca thật sự quá đẹp trai mà, hoa khôi của lớp mà ca cũng dám đối xử như thế.”

Lý Cường với vẻ mặt sùng bái nhìn Tần Nhị Bảo nói:

“Về sau hạnh phúc của tiểu đệ cũng xin nhờ Tần ca rồi!”

“Mẹ kiếp, hạnh phúc của lão tử còn chưa thấy đâu, các ngươi còn muốn đem hạnh phúc giao cho ta!”

Tần Nhị Bảo bất mãn thầm nghĩ trong lòng:

“Chẳng lẽ ta lại là trợ thủ đắc lực, thay các ngươi giải quyết công việc?”

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt lại không biểu lộ nửa điểm bất mãn, nói:

“Những chuyện lợi hại hơn, các ngươi còn chưa có thấy qua đâu!”

“Thật tốt quá đi!”

Vương Vĩ cùng Lý Cường nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, trong ánh mắt tràn đầy sự sùng bái, không hện mà cùng nói:

“Chuyện kia của bọn đệ, lão đại ngươi phải hảo hảo bỏ ra giúp bọn đệ nha!”

“Cái gì?”

Tần Nhị Bảo nghe bọn hắn nói như vậy, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, nghẹn ngào kêu lên:

“Các ngươi đến cùng là muốn làm gì?”

“Chúng ta muốn làm gì?”

Vương Vĩ cùng Lý Cường nở nụ cười âm hiểm nói:

“Ngươi hiểu rõ mà!”

“Hiểu cái con mẹ chúng mày!”

Tần Nhị Bảo thấy bọn họ cười âm hiểm như vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

“Tại sao ta vừa mới đi học mà đã gặp phải những xui xẻo thế này a!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bày Mưu Tính Kế.

Tần Nhị Bảo cảm thấy lạnh người khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của hai người, nhất thời không nói được câu gì, bởi vì biết rõ lần này đã lên nhằm thuyền giặc, xuống không nổi, chính mình lúc trước đã khoác lác hơi nhiều, giờ có hối lại cũng không kịp, mà có nói thì hai người bọn họ cũng không tin. Tần Nhị Bảo cũng không phải là sợ bọn họ trở mặt, bất quá hắn là con người trọng sĩ diện, nên không muốn để người khác cười nhạo mình, khẳng định là không thể để người khác cười nhạo mình.

Đã không xuống thuyền được, thì cũng chỉ có thể kiên trì xông lên, nghĩ tới đây, Tần Nhị Bảo ra vẻ trầm ngâm nói:

“Ý các ngươi muốn ta phải làm gì đây?”

Vương Vĩ và Lý Cường nghe thấy Tần Nhị Bảo nói như vậy, không hện mà cùng trả lời:

“Bọn đệ muốn huynh nghĩ kế sách cho bọn đệ”

“Ân, việc này sao!” Tần Nhị Bảo lúc này ngược lại không hề hoảng hốt, tạo dáng nói: “Chuyện này tương đối đơn giản!” Tần Nhị Bảo ngoài miệng thì nói đơn giản, nhưng hắn cũng không hiểu rõ ngọn nguồn, hắn đã hỏi qua nữ hải tặc, chỉ có tại Phương gia mà thôi, nếu như có biện pháp nào khác, nếu có thì đã có rất nhiều người đã dung qua, nhưng hắn lại cảm thấy, cách thức, mấu chốt là người sử dụng nó.

“Tần đại ca, nói mau lên ah!” Vương Vĩ cùng Lý Cường vội vàng thúc giục nói, ánh mắt họ nhìn Tần Nhị Bảo đều toát lên vẻ hi vọng, tất cả đều trông cậy Tần Nhị Bảo có thể giúp bọn hắn thoát ra cảnh nghèo khó chỉ trong một đêm

“Các ngươi trực tiếp hướng nữ nhân các ngươi thích thổ lộ.” Tần Nhị Bảo ra vẻ trầm ngâm nói: “Dùng sự chân thành của các ngươi làm các nàng cảm động.”

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, Vương Vĩ cùng Lý Cường đều dao động, nhưng rồi lại cùng lắc đầu nói: “Nếu người ta không đồng ý thì làm sao bây giờ? Đề cùng học một lớp, sau này gặp sẽ xấu hổ lắm!”

“Ah, là như thế sao ah!” Tần Nhị Bảo nghe bọn hắn nói như vậy cũng có chút đạo lý, nghĩ nghĩ nói: “Nếu như vậy các ngươi ăn mặc hấp dẫn một chút rồi tiếp cận các nàng”

“Thử qua rồi, nhưng đều vô dụng!” Hai người đều nói, Vương Vĩ oán giận nói: “Ta vì khiến nàng chú ý mà đến cả Miêu vương cũng đã làm, nhưng một chút tác dụng cũng không có, còn bị người người khác cười ta hơn một tuần lễ.”

“Cái gì Vương?” Tần Nhị Bảo đương nhiên không biết Miêu vương trong miệng Vương Vĩ là ai, hỏi ngược lại: “Là động vật sao?”.

“Ách...” Vương Vĩ cùng Lý Cường nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, lập tức nhìn hần hơn nửa ngày, Lý Cường nói: “Miêu vương là siêu sao đã qua đời ở nước Mỹ.”

“Haizz, ta hiểu vì sao tiểu tử nguoi không thành công rồi!” Tần Nhị Bảo vừa nghe Lý Cường giải thích xong liền tràn đầy tự tin nói mình đã biết vì sao Vương Vĩ thất bại.

“Vì sao?” Vương Vĩ nhìn qua Tần Nhị Bảo chờ mong hỏi: “Huynh mau chỉ nói cho đệ biết vì sao”

Tần Nhị Bảo bắt gặp ánh mắt chờ đợi đang nhìn mình, cảm thấy trong lòng hư bành trống vô hạn, bụng cái giả đỡ hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Nguoi không có việc gì lại đi giả dạng người chết, đương nhiên sẽ thất bại!”

“Mà mẹ mày!” Vương Vĩ cùng Lý Cường cùng đứng lên, không hèn mà cùng mắng: “Đại ca, chúng ta nói nghiêm chỉnh, nguoi có thể đừng chê cười như vậy được không!”

“Ha ha ha...” Tần Nhị Bảo biết rõ chính mình nói vậy, cười nói: “Vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi, chớ để ý.”

Vương Vĩ cùng Lý Cường ngây nguoi, nhìn Tần Nhị Bảo không biết nói gì cho tốt, Tần Nhị Bảo nghĩ một lúc liền nói: “Ta có một biện pháp, không biết các nguoi có dám làm hay không?”

“Biện pháp gì?” Vương Vĩ cùng Lý Cường nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, khẳng định hẳn đã có chủ ý, liền mong đợi hỏi

“Đầy ngà!”

“Cái gì? Đầy ngà?” Vương Vĩ cùng Lý Cường đầu cùng lúc lắc như trống nói: “Chúng ta thỏ lộ còn không dám, nói gì đến chuyện đầy ngà, giống như chuyện hoang đường vậy

“Ha ha...” Tần Nhị Bảo biết hai người sẽ phản ứng như vậy, thần bí cười nói: “Nếu các nguoi đắc thù (ý nói thành công), thì tất nhiên cô gái đó sẽ phải đồng ý.”

“Thật vậy chăng?” Vương Vĩ cùng Lý Cường thấy Tần Nhị Bảo khẳng định như thế, tâm cũng bắt đầu động, liền hỏi: “Tần đại ca, cụ thể là chúng ta phải làm thế nào?”

Tần Nhị Bảo thấy bọn hắn tâm đã động, liền tiến đến, vừa định đem một phần học được từ Nhật Bản thời gian này truyền thụ cho bọn hắn, thì đột nhiên Vô Đông Dịch Dạ mắng: “Mẹ nó, lão tử viết không phải là (Kim Bình Mai)”

Âm thanh của Vô Đông Dịch Dạ quả thực dọa ba người sợ hãi. Tần Nhị Bảo bất đắc dĩ nói: “Cái tiểu thuyết sứt sẹo kia ta không đồng ý với những gì viết trong đó, ta thấy việc này cứ như vậy đi!”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi!” Vương Vĩ cùng Lý Cường bất đắc dĩ phụ họa.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, trong khoảng thời gian ngắn khiến ba người cảm thấy khó khăn, không biết nên làm thế nào cho phải, trăm mặc hơn nửa ngày, Tần Nhị Bảo linh quang chợt lóe, nói: “Hay các nguoi gửi thư tình.”

“Cái gì? Thư tình?” Hai người cùng kêu lên, hỏi ngược lại: “Việc này khác gì với việc thỏ lộ đâu?”

“Đương nhiên là có!” Tần Nhị Bảo nói: “Các nguoi viết xong rồi, ngàn vạn lần đừng kí tên, ta giúp các nguoi đưa thư, đến lúc đó, nêu như nguoi ta có ý tứ, tự nhiên sẽ hỏi ta, đến lúc đó, ta sẽ nói tên các nguoi ra.”

“Ân! Cái ý kiến này nghe được đó!” Vương Vĩ cùng Lý Cường nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi hai mắt sáng ngời, một lát sau, Lý Cường tựa hồ nghĩ tới điều gì, không khỏi lo lắng hỏi: “Nếu nguoi ta thích nguoi, tưởng do nguoi viết thì làm sao bây giờ?”

“Ách...” Tần Nhị Bảo nghe Lý Cường nói ra điều mình lo lắng, tự trách mình không chu toàn, nhưng dù sao hẳn cũng là nguoi thông minh, nghĩ ngợi một lúc liền nói: “Hai người các nguoi đẹp trai như vậy, còn cảm thấy ta có cơ hội tranh đoạt với các nguoi sao?”

Nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cả hai xem xét cả buổi, mới thả lỏng cùng nói: “Nguoi nói những lời này cũng đúng, như vậy chúng ta an tâm rồi!”

“Ta...!” Tần Nhị Bảo nghe hai người nói như thế, tức giận đến muốn bốc khói, thầm nghĩ: “Ta chỉ là khách khí với các nguoi thôi, không nghĩ tới hai nguoi các nguoi là thứ không biết xấu hổ.”

“Vậy thì xin nhờ Tần đại ca rồi!” Vương Vĩ cùng Lý Cường cùng nói: “Đại ân này chúng tôi cả đời sẽ không quên.”

“Khục khục...” Tần Nhị Bảo ho hai tiếng, thầm nghĩ: “Hai người các nguoi chỉ cần cách ta xa ra mootje ít là được rồi, về phần báo ân, ta không trông cậy được rồi!” Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: “Đừng nói như vậy, đều là huynh đệ một nhà, không cần khách khí như thế.”

“Ah, đúng rồi!” Tần Nhị Bảo đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng Lý Cường hỏi: “Bàn cả buổi, ta còn không biết nguoi nguoi thích là ai?”

“Đúng vậy!” Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo hỏi như vậy, thoáng nghĩ đến mình cũng không biết vị mỹ nữ cùng lớp mà Lý Cường thích là ai, không khỏi hỏi: “Nói đến mới nhớ, đến cùng người người thích là ai?”

Lý Cường bị hỏi như vậy, thoáng ngại ngùng rồi nói: “Người ta thích là Bao Băng Băng.”

Tần Nhị Bảo đương nhiên không biết người trong lòng Lý Cường là ai, nhưng Vương Vĩ nghe được Lý Cường nói như vậy lại không kìm được mà cười như điên: “Không nghĩ tới nha, khẩu vị của người thật đặc biệt.”

“Ai là Bao Băng Băng?” Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ cười như điên, không khỏi hiếu kỳ hỏi

Wương Vĩ chỉ vào một cô gái ước tính trọng lượng hơn một trăm sáu mươi cân, cao không đến một mét năm nói: “Nàng chính là Bao Băng Băng.”

Tần Nhị Bảo giật mình nhìn Bao Băng Băng cả buổi, cảm thấy khó hiểu vì sao Lý Cường lại thích cô gái kiểu này, không khỏi ngơ ngác hỏi: “Người vì sao lại thích nàng?”

“Ta cảm thấy nàng rất đẹp, lại cho ta cảm giác rất an tâm.” Lý Cường xấu hổ nói.

Nghe Lý Cường nói như vậy, Tần Nhị Bảo không khỏi dựng ngón tay cái, dở khóc dở cười nói: “Người quả nhiên rất có tính cách, ta không muốn phục người cũng khó ah!”

“Thật vậy sao?” Lý Cường cho rằng Tần Nhị Bảo nói chân thành, không khỏi cao hứng.

“Àn, đương nhiên!” Tần Nhị Bảo giả bộ chân thành nói: “Ta lừa gạt người lúc nào?” Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng hẳn lại ghê tởm chính mình.(đoạn này khó hiểu quá, dịch bừa :381:)

“Tốt rồi!” Tần Nhị Bảo cố nén cảm giác muốn ói, nói: “Các người viết đi, sau đó giao cho ta, ta giúp các người đưa thư.”

“Cảm ơn Tần đại ca!” Hai người lần nữa cảm ơn hẳn lần nữa rồi trở về vị trí của mình, mà lúc này chuông vào học lại vang lên, nghe thấy tiếng chuông này Tần Nhị Bảo như hải tử nghe hát ru, lại lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thư Tình.

“Tần đại ca!” Một giọng nữ ngọt ngào hướng Tần Nhị Bảo gọi to nói: “Rất lâu không gặp, anh không nhớ em hay sao?”

“Tiểu Phương, em làm sao lại đến đây? Em cũng không biết, đại ca rất nhớ em đây”. Tần Nhị Bảo đưa mắt nhìn lên thấy người tới không khỏi vui mừng trong lòng không kìm nổi nói: “Nào, lại đây, để đại ca sờ xem, vài ngày không gặp có phải lại lớn lên rồi hay không!” Dứt lời, hắn như ngựa quen đường cũ hướng đến bộ ngực Tiểu Phương sờ soạng.

“Thật là đáng ghét!” Tiểu Phương cười cười gỡ bàn tay của Tần Nhị Bảo ra, rồi làm ra vẻ giận dữ nói: “Mới gặp đã muốn khi dễ em rồi, em không để ý đến anh nữa”.

“Tiểu Phương Phương đáng yêu” Tần Nhị Bảo thấy Tiểu Phương tức giận, bèn sốt ruột nói lớn: “Chúng ta quan hệ đến mức này rồi, em để anh thoáng một chút, có ảnh hưởng gì đâu?”

“Như thế nào?” Tiểu Phương cười cười nhìn qua Tần Nhị Bảo, làm ra vẻ biết rõ còn cố hỏi: “Anh đến cùng là muốn làm như thế nào ạ?”

“Thì giống như trong những tiểu thuyết bình thường nói đến đoạn nhạy cảm đều sẽ lược bớt một số đoạn, ca là muốn cùng em làm cái phần lược bỏ ấy.” Tần Nhị Bảo đến thời điểm mấu chốt, cuối cùng cũng biểu rõ nói ra chân thật những suy nghĩ của mình.

“Uhm...” Tiểu Phương ngập ngừng, cả buổi không nói 1 câu, có vẻ thật khó khăn.

Tần Nhị Bảo ra vẻ đáng thương nhìn Tiểu Phương, giọng cầu khẩn: “Xin em đấy! Một lần thôi mà!”

“Lần đầu tiên của người ta mà! Dù sao cũng phải để em do dự một chút chứ, muốn được ngay à?” Tiểu Phương suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết tâm nói: “Được rồi, em đáp ứng anh!”.

“Thật không?” Tần Nhị Bảo thấy Tiểu Phuong đồng ý yêu cầu của mình, kích động vạn phần, dùng một tay ôm lấy nàng vào trong lồng ngực, quả quyết nói: “Nào, lại đây để ca hôn trước một cái!” Dứt lời, muốn hướng lên mặt Tiểu Phuong làm động tác hôn.

Đang lúc hôn xuống, tự nhiên thấy đằng sau có người kéo hấn lại gọi to: “ Tần đại ca, dậy dậy!”.

“Ân? Ai thế, dám làm hỏng chuyện tốt của lão tử!” Tần Nhị Bảo thấy không có người nào phá hỏng chuyện tốt của mình, bắt mẫn mẫn to: “ Cút ngay cho tao!”

“ Tần đại ca, dậy dậy! Em là Vương Vĩ!” Vương Vĩ vội vàng kêu lên.

Tần Nhị Bảo rốt cục cũng tỉnh lại trước sự kêu gọi kiên nhẫn của Vương Vĩ, lau nước dãi, oán giận nói: “ Tiểu tử, em không thể để một lúc nữa lại gọi anh ư không?”

Wương Vĩ nhìn thấy vẻ mặt nhập nhèm của Tần Nhị Bảo bèn nhỏ giọng hỏi: “ Tần đại ca, có phải hay không lại mộng xuân rồi?”

Tần Nhị Bảo bị Vương Vĩ hỏi như vậy, khuôn mặt không khô đỏ lên, cố ý xụ mặt mẫn: “ Tiểu tử, mọi việc đều xong xuôi rồi hả? Còn có thời gian rảnh để í việc của ca ca?”

“Ah, em đang muốn nói với anh nè!” Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo nhắc đến chuyện của mình, bèn thôi không hỏi đến nội dung giấc mộng xuân lúc nãy của Tần Nhị Bảo mà nói ra: “Đây là thư tình của em, anh nhìn xem thế nào?”

Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ ra vẻ thính giáo, cũng không khách khí, nhận lấy đọc: “ Mỗi lần gặp lại Mona Lisa trong lòng, một nụ cười mang đến cho anh cả đời ưu tư, đem tình cảm trong lòng ta trời dậy, một vẻ đẹp ngây ngất lòng người; trời ơi! Anh làm sao có thể ngừng yêu em được..”

Còn chưa đọc xong, Tần Nhị Bảo cảm thấy da gà nổi hết cả lên, bộ dáng như buồn nôn quay sang Vương Vĩ mẫn: “ Không đỡ được, chú viết thư tình có thể ngắn gọn, ý tứ một chút hay không, viết như vậy bố anh cũng không chịu được!”

“Tần đại ca!” Vương Vĩ làm vẻ mặt vô số tội giải thích: “ Đây chính là bức thư tình do đại văn hào người Anh Shakespeare viết đấy, em chỉ chép lại thôi.”

Tần Nhị Bảo tất nhiên cũng không biết Shakespeare là ai, đối với lời giải thích của Vương Vĩ cũng không có hứng thú nghe, bèn nói: “ Nói cho cũng là chú có hiểu hay không thế? Nghe anh đây, nhanh đi viết lại, bằng không anh cũng không dám đảm bảo chú có thể thành công đâu đấy!”

Kỳ thật, trong lòng Tần Nhị Bảo đối với việc Vương Vĩ tán tỉnh An Kỳ Nhi cũng có ý riêng, lúc trước biết được An Kỳ Nhi cũng thích Vương Vĩ, nên lần này để Vương Vĩ viết thư tình cũng là muốn sau khi thành công, có thể nợ mình một cái nhân tình, sau này có vấn đề gì có người hỗ trợ cũng tốt.

“ Vậy anh cảm thấy viết như thế nào thì tốt?” Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo không coi công sức cả buổi của mình vào đâu, không khỏi nản chí, bèn khiêm tốn hướng hấn thỉnh giáo.

“Uh” Tần Nhị Bảo thấy hấn hỏi thế cũng không khỏi ngây người,thầm nghĩ: “Trước giờ mình tán gái vẫn luôn thẳng thắn, có gì nói đấy, làm quái gì có viết thư từ cho lắm chuyện.” nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng đối với thái độ học tập của Vương Vĩ, hấn cũng giả bộ cao thủ, mở miệng nói: “Biển cả ơi! Mĩ tất cả đều là nước; Tuấn mã ơi!mĩ có 4 chân; Mỹ nữ à! Em thật đẹp, đôi môi xinh dưới chiếc mũi dọc dừa;còn nhớ thời điểm ta đang sắp chết nóng, bong hình em làm mê mẩn hồn ta...”

Tần Nhị Bảo đọc y nguyên một bản thư tình khôi hài mà mình đã xem qua trên mạng, lòng cảm thấy rất đắc í, nhưng mà Vương Vĩ ở một bên nghe hấn đọc, mặt không khỏi chảy dài ra nói: “ Đây chính là thư tình mà anh giúp e viết?”

“Uh, đương nhiên!” Tần Nhị bảo gật đầu hỏi đáp:” Chú thấy có vấn đề gì ah?”

“Cái này rõ ràng là chép trên mạng mà?” Vương Vĩ vẻ mặt nghi ngờ nhìn sang Tần Nhị Bảo hỏi: “ Anh có thật sự để tâm suy nghĩ biện pháp cho em không đấy?”

“Anh đem việc của chú trở thành việc của mình để xử lí rồi!còn nói a không để tâm à?” Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ hỏi thế, có chút không vui nói: “ Nếu chú cảm thấy không hay, cũng được, chuyện của chú từ sau anh mặc kệ”.

“Tần đại ca, đừng mà!” Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo muốn trút bỏ gánh nặng, bèn nhỏ giọng nói: “ Em chỉ thấy lo là thư tình có vấn đề thôi.”

“ Chú cứ yên tâm!không hề gì.” Tần Nhị Bảo ra vẻ rất hiểu An Kỳ Nhi nói: : Nói thật, chú đừng đánh giá An Kỳ Nhi quá cao, thật ra nàng rất ngốc đấy.”

“Thật thế à?” Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo nói thế, vẻ mặt hiện rõ 2 chữ không tin.

“Đương nhiên!” Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ có chút không tin, nói một cách râu ông nọ cắm cằm bà kia.” Đoạn thời gian trước nang hỏi ta Aoi không là ai?Bởi vậy mới biết nàng ngốc nghếch cỡ nào!” Nói xong bản thân hấn cũng bắt đầu cười đắc ý .

Wương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo cười bĩ ỏi như vậy, biết rõ hấn nói những lời vô ích, nhưng cũng ngốc nghếch cười theo, cười trong chốc lát, bắt ngờ quay sang Tần Nhị Bảo hỏi: “ Đại ca, ta cũng muốn biết Aoi không là ai?”

“Ồ, cái CMM!” Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ hỏi bất ngờ vậy cũng thiếu chút nữa sặc nước miếng, thấp giọng mắng: “Tiểu tử, ngươi đùa ca ca ta hả?”

“Đùa nghịch anh? Làm gì có!” Vương Vĩ làm ra vẻ rất ngây thơ hỏi: “Tần đại ca, rốt cuộc cái Aoi không kia rốt cuộc là cái gì ạ?”

“Ách, thôi, coi như anh chưa nói cái gì nha!” Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ cũng không giống là nói đùa, bắt đầu hiểu ra là vì sao hắn tán gái mà còn phải nhờ người khác hỗ trợ, vì vậy bèn nói sang chuyện khác: “vậy chú chép lại những lời anh vừa nói, lúc nữa anh giúp chú đưa cho An Kỳ Nhi.”

“Vây, việc này xin nhờ anh rồi, Tần đại ca”. Dứt lời liền vội vàng nằm sấp trên bàn của mình mà bắt đầu, một lát sau, Vương Vĩ viết xong giao lại cho Tần Nhị Bảo, cũng không quên huỳnh đệ tốt của hắn là Lý Cường, nói ra: “Tần đại ca, chuyện của Lý Cường, anh định làm như thế nào ạ?”

“Còn có thể làm sao nữa?”, Tần Nhị Bảo gặp phản ứng của Bao Băng Băng như vậy, sợ run hết cả chân tay, cũng thật sự là khộc không ra nước mắt, đương nhiên là hắn không dám quản chuyện của Lý Cường rồi, đành nói: “Chú bảo Lý Cường tự thân vận động thôi, nhìn cái kiểu của Bao Băng Băng kia áng chừng cũng thích hắn rồi, nếu hắn tự ra tay có khi người ta còn nhào vào lòng hắn cũng nên”.

“Haha...” Vương Vĩ không khỏi cười rộ lên nói: “Tần đại ca, ca đúng là kiến thức hơn người, để em bội phục không ngớt, như...”

“Thôi được rồi, đừng vỗ mông ngựa nữa, không phải là chú muốn nhờ anh gửi thư hả?” Tần Nhị Bảo thấy cái vẻ của Vương Vĩ bây giờ, lấy lý do vỗ mông ngựa mà thoái thác, tự nhiên cũng không quá thích, bèn ngắt lời nói: “Anh lập tức giúp chú xử lý” Dứt lời bèn đem thư tình của Vương Vĩ gấp thành mấy bay giấy, hướng chỗ ngồi của An Kỳ Nhi chuẩn bị ném sang.

Ai ngờ, ngay khi Tần Nhị Bảo chuẩn bị ra tay, trên bục giảng truyền đến một tiếng gào to: “Tần Nhị Bảo, Vương Vĩ, hai cậu đứng lên cho tôi”.

“Ặc...” Tần Nhị Bảo đột nhiên nghe được tiếng quát như sấm sét, không khỏi hoảng hốt, lực đạo trên tay không khỏi bị yếu đi, làm chiếc máy bay rơi đúng vị trí của Hứa Nghiên, vốn ngồi ngay trước mặt An Kỳ Nhi.

Tần Nhị Bảo thăm kêu không tốt, nhưng đã quá trễ, Hứa Nghiên đã cầm lấy máy bay, sau khi mở ra đọc mới phát hiện ra đó là thư tình, không khỏi đưa mắt nhìn về phía Tần Nhị Bảo.

Mà ngay lúc này, lão sư cũng chạy tới trước mặt Tần Nhị Bảo cùng Vương Vĩ, mắng: “Hai cậu thật quá hư, trong lớp của tôi đã ngủ còn chưa tỉnh, lại còn dám hô to gọi nhỏ, thật là tức chết ta mà.”

Trong khi Vương Vĩ sợ tới mức im thin thít, thì Tần Nhị Bảo lại chẳng hề để ý đến cơn giận của lão sư mà nhìn từ trên xuống dưới, chỉ thấy nàng chừng ba mươi tuổi đeo kính đen, mặc bộ trang phục công sở, không trang điểm, bày ra bộ dáng của lão xử nữ, ở giữa còn lộ ra vài phần cô quái, nhất là phong cách nói chuyện cay nghiệt, ánh mắt sắc bén làm cho người ta không dám nhìn trừ tiếp vào.

Thấy lão xử nữ lải nhải răn dạy mãi không thôi, Tần Nhị Bảo tuy nói là không kiên nhẫn, nhưng cũng không có cãi lại, cũng không phải là vì sợ, chỉ là mặc kệ nàng. Lão xử nữ nói một mình cả buổi, thấy hai người không nói gì, đang định cho qua..., nhưng đột nhiên như nghĩ ra cái gì, bèn quay người sang phía Hứa Nghiên hỏi: “Hứa Nghiên, vừa rồi Tần Nhị Bảo đưa cho em máy bay giấy, trên đó ghi cái gì vậy?”

“Không có... không có gì ạ? Hứa Nghiên vội vàng về tờ giấy thành cục lạng lẽ nhứt vào trong túi của mình, đoạn nói:” Em cảm thấy nội dung chả có gì thú vị nên đã ném đi rồi ạ”

“Hai người các cậu đã không muốn học rồi, lại còn gây ảnh hưởng đến người khác, thật sự là quá quái lắm rồi!” Lão xử nữ kích động kêu lên: ” Hai cậu ra ngoài cửa phòng đứng đó cho ta, cần thận suy nghĩ về hành động vừa rồi.”

“Ta...” Tần Nhị Bảo thấy nàng muốn đuổi mình ra ngoài đương nhiên không vui, vừa mới mở miệng, đã bị Vương Vĩ kéo đi, lại nghĩ chính mình cùng cô giáo nháo sự, Vương Vĩ sẽ bị liên lụy, đành lắc đầu cười khò, im lặng theo chân Vương Vĩ đi ra ngoài.

Nhưng có một chuyện Tần Nhị Bảo nghĩ mãi không ra, trên tờ giấy rõ ràng là thư tình, mà Hứa Nghiên cũng đã hiểu lắm, nhưng lúc lão xử nữ hỏi nàng, nàng lại không tố cáo chính mình, rốt cuộc là tại sao chứ? Nghĩ tới đây, Tần Nhị Bảo không khỏi đưa mắt nhìn lại chỗ Hứa Nghiên, thì thấy nàng cũng nhìn mình với ánh mắt nóng bỏng và có chút ước mong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Cuộc Hẹn (Thượng).

“Tần đại ca, ngươi nói xem lão xử nữ kia sẽ không để chúng ta đứng bên ngoài cả ngày a?” Vương Vĩ lưng dựa tường, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn Tần Nhị Bảo như tìm câu trả lời

“Móa nó, nguoi còn mặt mũi hỏi ta!” Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói như vậy, tức khí nói: “Ta vốn định cùng lão xử nữ kia xxx một trận, cũng tại nguoi lôi kéo ta, làm hại ta phải cùng nguoi đứng như thằng ngu tại chỗ này!”

“Ách...” Vương Vĩ nhìn Tần Nhị Bảo cả buổi, may mắn nói: “May mắn kéo nguoi lại, nói cách khác, nguoi đắc tội nàng, liền xong đời!”

“Cái gì?” Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói như vậy, không dám tin tưởng hỏi: “Vì cái gì?”

“Lão xử nữ tên là Lương Chí Lan, học viên khóa chính trị trước chúng ta, là tổng giám thị trường, ở trường ngoại trừ hiệu trưởng, cũng là nhân vật có thực quyền, mọi người nhận định rằng là người nổi nghiệp của hiệu trưởng, có tiếng nói cao nhất đấy, ở trường bất luận kẻ nào dám đắc tội nàng, kết cục không cần phải nói, nhất định rất thảm.” Vương Vĩ lòng còn sợ hãi miêu tả sự đáng sợ của Lương Chí Lan.

“Stop!” Tần Nhị Bảo khinh thường nhìn Vương Vĩ, biểu lộ như thế, thầm nghĩ: “Ta sợ cái trym, nàng dám trêu ta, ta sẽ cho nàng đẹp mặt.”

Linh leng keng...

Thời điểm bọn hắn nói chuyện phiếm, tiếng chuông tan học vang lên, Lương Chí Lan đi ra khỏi phòng học, trông thấy Vương Vĩ cùng Tần Nhị Bảo hai người không có nửa điểm hối cải, liền tức khí, vốn muốn đem hai người xách lên văn phòng, giáo huấn một trận, nhưng nghĩ một lát nữa, hiệu trưởng tìm nàng có việc, không tiện để ý nhiều đến bọn họ, vì vậy hừ lạnh một tiếng, không để ý đến bọn hắn, liền bỏ đi.

“Giải tán!” Tần Nhị Bảo thấy lão xử nữ đi xa, kêu Vương Vĩ đi vào phòng học, trong nội tâm cảm thấy khó chịu, không khỏi thở dài, lúc này, Hứa Nghiên lại đi tới trước mặt Tần Nhị Bảo, cái gì cũng không nói, vụng trộm kín đáo đưa cho hắn một tờ giấy, thẹn thùng chạy đi.

“Hứa Nghiên cho nguoi cái gì?” Hứa Nghiên mờ ám bị Vương Vĩ nhìn thấy rõ ràng, nhin không được hỏi: “Lấy ra để cho ta nhìn xem.”

“Nguoi xem cọng lông à, cút xa một chút.” Trong nội tâm của Tần Nhị Bảo chỉ còn tờ giấy của Hứa Nghiên, tâm thần nhộn nhạo, nhưng lại cố ý mắng Vương Vĩ: “Ta hiện tại tâm tình rất phiền, chớ chọc ta!”

“Tần đại ca, nguoi như thế nào nói trở mặt liền trở mặt a?” Vương Vĩ hữu ý nói với Tần Nhị Bảo, tự nhiên không dám cùng hắn so đo quá mức, hỏa ngôn hảo ngữ nói: “Ta không nhìn rồi, còn không được sao?”

“Cái này còn không sai biệt lắm” Tần Nhị Bảo đối với thái độ của Vương Vĩ rất hài lòng, vỗ vai hắn nói: “Xem ra tiểu tử nguoi rất thức thời, về sau có chuyện gì, cứ đến tìm ta.”

“Chuyện này hiện tại, coi như xong?” Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, về mặt đau khổ hỏi

“Lời của ta, nguoi yên tâm, chuyện của người chính là chuyện của ta, chuyện của ta chính là chuyện của ta!”

Khi hai người đang nói chuyện, An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ hướng bọn họ đi tới, Vương Vĩ cho rằng An Kỳ Nhi, đã biết tâm ý của nàng, tâm tình trên chọc, An Kỳ Nhi đi đến trước mặt Tần Nhị Bảo hỏi: “Nguoi rốt cuộc đến làm bảo tiêu hay là đến để nghịch bảo hả?”

“Nghịch bảo?” Tần Nhị Bảo nhất thời không hiểu ý của An Kỳ Nhi, không khỏi hỏi ngược lại: “Có ý từ gì?”

“Đừng làm cho chúng ta mất mặt giống như nguoi được không?” Ân Huyền Vũ nói xen vào: “Mất mặt xấu hổ quá, để cho người đi cùng một chỗ với chúng ta thật là mất mặt!”

“...” Tần Nhị Bảo im lặng nhìn qua các nàng, nếu là lúc bình thường hắn đã sớm trở mặt với các nàng, nhưng hiện tại tâm tư đều đặt trên tờ giấy của Hứa Nghiên rồi, lúc này nghe các nàng khiêu khích, nghe tai trái ra tai phải, không đáng so đo.

“Thực mất mặt!” An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ hai người khiêu khích cả buổi, cũng không thấy Tần Nhị Bảo cãi lại, cảm thấy rất không thú vị, không hện mà cùng mắng một câu, phe phẩy tay áo bỏ đi, Tần Nhị Bảo lúc này mới kịp phản ứng, nhìn bóng lưng hai người, không khỏi mắng: “Mất mặt? Ta nếu không phải đến bảo hộ các nguoi, sẽ ở chỗ này chịu tội sao?”

“Tần đại ca!” về mặt Vương Vĩ sùng bái nhìn qua Tần Nhị Bảo, trong ánh mắt toát ra tinh quang, hắn không nghĩ tới Tần Nhị Bảo có quan hệ với các nàng mật thiết như vậy, cái gọi là làm quan cả họ được nhờ, chỉ cần hầu hạ tốt Tần Nhị Bảo, về sau sự tình mình cùng An Kỳ Nhi, nhất định là có hy vọng.

“Làm gì vậy?” Tần Nhị Bảo ác hàn nhìn qua Vương Vĩ, biết chắc phải là chuyện gì tốt

“Hắc hắc, nguoi biết đấy!” Vương Vĩ không có ý tú cười nói

“...” Tần Nhị Bảo phát hiện mình hiểu ra nhiều thứ, nhìn thấy bộ dạng nịnh nọt của Vương Vĩ, mở miệng mắng: “Thực đem ta làm người dẫn mối à?”

“Đừng nói chuyện khó nghe như vậy ah!” Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo nói ra những lời thấp kém như vậy, trên mặt cũng có chút nhin không được nói:

“Lão tử là người thô kệch!” Tần Nhị Bảo đem tức giận trong lòng toàn bộ trút lên người Vương Vĩ nói: “Nguoi làm gì ta?”

“Hảo hảo hảo! Ta không dám chọc nguoi, được lắm à nha!” Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo bị các nàng An Kỳ Nhi răn dạy, tâm tình có chút không tốt,

cũng không dám cùng hắn so đo nhiều, một đường chạy đi, tránh hắn càng xa càng tốt, miễn bị hắn đem ra làm nơi trút giận

Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ cách mình càng ngày càng xa, gương mặt đang tức giận đột nhiên trở nên hèn mọn bi ối, hơn nữa chuyển biến cực nhanh, tự nhủ: “Ta nếu không dùng chút thủ đoạn này, cái khối kẹo da trâu thật đúng là đuổi mãi cũng không đi!”

Dứt lời, liền đem tờ giấy trong túi của mình ra nhìn, chỉ thấy trên đó viết: “Sau khi tan học, ta ở cửa trường chờ ngươi!”

Tần Nhị Bảo nhìn qua tờ giấy, cảm giác lông mi của mình cũng cười lên, không nghĩ mới tới trường học ngày đầu tiên, lại có điểm ngộ như thế, khiến cho hắn nghĩ sẽ nói chuyện gì cùng với Hứa Nghiên.

Tần Nhị Bảo lúc này, tình trạng thượng não, trong đầu đầy những suy nghĩ xấu xa, nhưng càng nghĩ càng hưng phấn, thầm nghĩ: “Hiện tại khí trời rất tốt, nếu như đánh đã chiến nhất định là lựa chọn không tệ, nhưng nếu như người ta không thích đánh đã chiến, muốn đi khách sạn, thì thế nào cũng muốn đi một nơi cao cấp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của mình, nói cái gì cũng phải coi trọng một chút, nếu bắt đầu thì lựa chọn nhãn hiệu nào đây? TT? Durex? Kiệt Sĩ Bang? Kỳ thật sản phẩm trong nước chất lượng cũng không tệ...”

Tần Nhị Bảo nghĩ đến chảy nước miếng, mặt mũi rất dâm đãng, bất quá, đang lúc Tần Nhị Bảo đang suy nghĩ YY, Hứa Nghiên đang một mực chăm chú nhìn hắn, lần trước nàng tại phòng hóa trang của viện dưỡng lão, đã quen biết với hắn, lúc đó Tần Nhị Bảo hóa trang thành nữ nhân, bộ dáng khóc không ra nước mắt, làm cho nàng cười đến mấy ngày, hơn nữa Tần Nhị Bảo lớn lên cũng có bộ dáng bề ngoài ưa nhìn, cũng thuộc loại thanh tú điển trai.

Hứa Nghiên cảm giác mình có chút thích hắn, nhưng từ lần hoạt động chấm dứt, về sau không còn liên lạc được nữa, cho rằng không còn cơ hội gặp lại nhau, mình cũng vì thế mà khổ sở vài ngày, không nghĩ tới ngày khai giảng hôm nay, lại xuất hiện trước mặt mình, Hứa Nghiên cảm giác giống như bị sét đánh trúng, cả người run rẩy vì hạnh phúc, ai ngờ Tần Nhị Bảo lại giống như không biết đến mình.

Mình đến sau lưng hắn, một chút cũng không chú ý đến mình, đang lúc mình đang khổ sở, không nghĩ tới hắn lại đang chú ý đến thư tình của mình, Hứa Nghiên cảm giác vấn đề này giống như trong phim Hàn, vẫn cho rằng Tần Nhị Bảo là một tên đầu gỗ, không nghĩ đến hắn lại lãng mạn như vậy, từng đợt hạnh phúc trào dâng trong lòng, nàng không thể kìm chế trái tim của mình đang kịch liệt nhảy lên liên hồi, chủ động viết thư hồi âm cho Tần Nhị Bảo, cũng tự mình giao tận tay của hắn.

“Đây có phải là lời ước hẹn, Tần Nhị Bảo cũng không biết mình rất vui mừng hay không?” Hứa Nghiên giống như là đứa mê trai, ngốc nghếch nghĩ: “Có thể xem đây là thư tình bình thường không, thật là lãng mạn quá đi!” Nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Nghiên nở nụ cười.

Cũng lúc đó, Tần Nhị Bảo trong đầu đầy suy nghĩ không đầu: “Cơ hội lần này, nhất định không thể bỏ qua, không tiếc giá nào, cũng phải đem nàng đây ngã...” Nghĩ đi nghĩ lại, phía dưới của Tần Nhị Bảo đã chào cờ. (^-^)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cuộc Hẹn (Hạ).

"Tần Nhị Bảo, ngươi nói thật sao?" An Kỳ Nhi nghe Tần Nhị Bảo nói buổi tối hắn có việc, có chút không dám tin nhìn hắn hỏi: "Ngươi thật đúng là không theo chúng ta cùng nhau trở về?"

"Ừ, đúng vậy, ta còn có một số việc!" Tần Nhị Bảo dùng bộ dáng chân thành nói ra: "Thật sự không cùng các ngươi đi về được."

"Ngươi xem công việc bảo tiêu này cũng quá tùy tiện a?" Ân Huyền Vũ ở một bên cũng nhìn không được xen vào: "Nếu sau này cũng giống như hôm nay, tự do tự tại, thì sự an toàn của chúng ta như thế nào có thể trông cậy vào ngươi nữa?"

Tần Nhị Bảo thấy Ân Huyền Vũ cũng lên tiếng, biết rõ không tìm được cái lý do hợp lý sẽ không qua được cửa này, đang lúc gần như hết cách, đột nhiên trông thấy ở đường cái ngay đối diện của trường học có một bà lão đang đi qua, ngay lập tức nghĩ ra kế sách, chỉ vào bà lão kia nói ra: "Ta muốn điu bà lão kia qua đường cái ah!"

“À?” Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi nghe Tần Nhị Bảo nói ra như thế không khỏi há to miệng kinh ngạc nhìn hắn hơn nửa ngày, Ân Huyền Vũ mới lên tiếng: "Chúng ta có thể đợi ngươi!"

Tần Nhị Bảo thầm nghĩ: "Ta chính là cho các ngươi đi, các ngươi lại chờ ta, ta đây không uống phí công sức rồi sao?" Nghĩ tới đây, ngoài miệng nói ra: "Không cần, các ngươi đi trước đi, ngươi cũng biết bà lão bước đi rất chậm, chờ ta chỉ là bỏ lỡ thời gian, ta sẽ tự trở về." Dứt lời, hắn hướng bà lão bên kia đường cái chạy tới.

“Ai, hắn có phải có bệnh thần kinh hay không?” An Kỳ Nhi nhìn bóng lưng Tần Nhị Bảo lo lắng nói: "Chẳng lẽ nhiệm vụ của hắn tạo áp lực lớn quá? Hơn

nữa, bảo vệ chúng ta có áp lực lớn như vậy sao?"

"Ai mà biết ah! Cả ngày hấn làm nhảm, xem ra là muốn khiến cho ba ba thay hấn tìm bác sĩ tâm thần khám qua một chút! " Ân Huyền Vũ phụ họa nói: "Từ khi phát hiện được hấn bị bệnh tâm thần, ta cảm thấy cả người hấn tinh thần đều tốt hơn!"

"Ha ha." An Kỳ Nhi nghe Ân Huyền Vũ chế lại ngôn ngữ mới trên mạng inte không khỏi nở nụ cười, nhìn Tần Nhị Bảo qua đường cái, gật đầu nói: "Hấn quả nhiên có bệnh tâm thần!"

"Đừng để ý đến hấn nữa, chúng ta đi về trước đi!" Ân Huyền Vũ chẳng muốn để ý đến Tần Nhị Bảo, nói: "Chúng ta nhanh chóng trở về đi kiện hấn xem hấn giải quyết ra sao."

"Ừ, phải khiến cho hấn chịu không nổi!" An Kỳ Nhi nghe đến có thể chinh được Tần Nhị Bảo cảm thấy cực kì cao hứng, dứt lời đi theo Ân Huyền Vũ lên xe.

"Tốt rồi, bà lão, nguoi đã an toàn!" Tần Nhị Bảo cảm thấy thật vui vẻ bởi vì hấn xem ra đã thoát khỏi Ân Huyền Vũ các nàng còn làm được một chuyện tốt, tự mình tích đức như thế ông trời nhất định sẽ không đối xử tệ bạc với hấn. Nghĩ tới đây, Tần Nhị Bảo không khỏi lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi, đêm nay nhất định sẽ thành công!

"Chàng trai trẻ này, là chuyện gì đã xảy ra?" Bà lão không có chút cảm kích như Tần Nhị Bảo chờ mong, trái lại vẻ mặt nổi giận đùng đùng: "Ta thật vất vả mới qua được đường cái, vừa định nghỉ một lát, kết quả lại bị nguoi túm trở về rồi, nguoi đến cùng là muốn làm gì hả?"

"Cái gì?" Tần Nhị Bảo nghe bà lão nói như vậy, biết rõ chính mình đã hiểu lầm ý tứ của nguoi ta, có chút xấu hổ nói: "Ta nghĩ nguoi muốn qua đường cái, cho nên. . ."

"Thật là một tên quý lỗ mãng!" Bà lão chóng gậy, mắng về sau vài câu, không hề để ý tới Tần Nhị Bảo, run run rẩy rẩy đi ra.

Tần Nhị Bảo nhìn về phía bà lão, hô: "Bà lão, bà đi thông thả ah!"

Bà lão vốn dĩ đang đi về phía trước, bỗng chốc ngừng lại quay nguoi mắng: "Biến đi, tên quý lỗ mãng, nguoi xem thân hình ta như thế này, có thể đi nhanh được sao?"

"Ách. . ." Tần Nhị Bảo bị một bà lão răn dạy, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này phía sau hấn truyền đến tiếng cười như chuông bạc, Tần Nhị Bảo quay nguoi nhìn lên, hấn cũng vui vẻ rồi, nguyên lai là Hứa Nghiên

Tần Nhị Bảo thấy nàng cười thành như vậy, biết rõ nàng đã chứng kiến toàn bộ, mặt bỗng chốc đỏ lên, xấu hổ nói: "Vốn định làm một chuyện tốt, không nghĩ tới lại gây ra rắc rối."

Hứa Nghiên nhìn Tần Nhị Bảo cố nén cười nói: "Lần sau đừng liều lĩnh, lỗ mãng như vậy nữa"

"Không có biện pháp, ai kêu ta là nguoi luôn có lòng nhiệt tình! Không thể nhìn nguoi khác gặp khó khăn." Tần Nhị Bảo vò đầu, dừng một chút nói: "Cho dù nguoi khác không có khó khăn, ta cũng nghĩ biện pháp tạo ra khó khăn, như vậy sẽ không nhàn hạ nha."

"Ha ha. . ." Tần Nhị Bảo một bộ dạng ngơ ngác làm Hứa Nghiên cũng không nhịn được nữa nở nụ cười: "Không nghĩ tới nguoi lại rất dí dỏm nha."

"Chỗ đó, chỗ đó, kỳ thật ta cảm thấy còn kém hơn Triệu Bản Sơn một chút!" Tần Nhị Bảo ngoài miệng khiêm tốn nhưng trong nội tâm lại nghĩ: "Như thế này cho dù nguoi có kiến thức rộng, ta ở phương diện nào đó năng lực cũng rất mạnh."

"Ha ha. . ." Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Nhị Bảo cũng phá lên cười, Hứa Nghiên lại cho rằng Tần Nhị Bảo cao hứng như thế là vì cùng mình hện hò, không khỏi cũng nở nụ cười.

Hai nguoi sau khi cười chót lát đều có tâm sự, Hứa Nghiên mang theo vài phần ngượng ngùng hỏi: "Nguoi chuẩn bị dẫn ta đến đâu à?"

Cái này vốn là một câu nói bình thường hết mức..., nhưng ở trong cái đầu đầy xấu xa của Tần Nhị Bảo nghe tới lại cho rằng Hứa Nghiên cấp hấn một cái gợi ý, trong khoảng thời gian ngắn tâm trạng mở cò, vẻ mặt sáng lạng, buột miệng hỏi: "Nguoi thích dã chiến, hay là vào khách sạn?"

"Cái gì?" Hứa Nghiên nhất thời không hiểu ý tứ của Tần Nhị Bảo, nghi ngờ hỏi: "Nguoi vừa nói cái gì?"

"Ách, ta nói là chúng ta tới đó ăn cơm!" Tần Nhị Bảo cảm giác mình có chút nóng vội, cuống quýt sửa lời nói

"Ah, ta nhớ được có một tiệm cơm, khẩu vị cũng không tệ, tại chợ Thuế Đông, ta mang nguoi đi!" Hứa Nghiên nghe lời Tần Nhị Bảo nói, tin là thật, vui vẻ nói.

Hai nguoi cứ như vậy hạ quyết định, theo cửa trường học hướng chợ Thuế Đông đi đến. Trên đường đi, Tần Nhị Bảo vì trong lòng tín nhiệm tung ra tất cả vốn liếng trên chộc Hứa Nghiên vui vẻ, mà không phụ kỳ vọng chính là Hứa Nghiên quả nhiên là bị chộc cho cười run rẩy hết cả nguoi, cười đến không ngừng đầu được lên.

"Ồ chung với nguoi một chỗ, ta cảm thấy rất vui vẻ!" Hứa Nghiên vừa cười vừa nói: "Cảm giác mình cười bây giờ đều nhiều hơn so với một tuần lễ."

"Ah, thật sao!" Tần Nhị Bảo thấy Hứa Nghiên nói như vậy, biết rõ chính mình không có phí công sức, đem mặt tiến đến trước mặt Hứa Nghiên mặt dày nói: "Xem ra ta không có công lao, cũng có phần khổ lao, thường cho ta đi a!"

Hứa Nghiên nhìn Tần Nhị Bảo cười rộ lên, dùng tay thoáng vỗ nhẹ một phát lên mặt hắn, chạy đi nói: "Cái đó còn phải xem người có thể đuổi theo ta hay không cái đã!"

Tần Nhị Bảo nghe Hứa Nghiên nói như vậy nhất thời kích động nói "Cái này đơn giản!", dứt lời nhắm hướng nàng mà chạy tới, hai người cứ như vậy đuổi bắt nhau trên lối đi bộ, trên vỉa hè vang lên hàng loạt tiếng cười cùng haithân ảnh đùa giỡn, đuổi bắt nhau.

Bỗng nhiên, Tần Nhị Bảo ngừng lại, chặn ngang ôm lấy thắt lưng của Hứa Nghiên, hai tay ôn nhu mà nâng mặt Hứa Nghiên, nhìn khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của nàng chậm rãi đem mặt lại gần.

Lúc này Hứa Nghiên nhìn mặt Tần Nhị Bảo cách mình càng ngày càng gần, hô hấp càng lúc càng dồn dập, vô thức nàng đem Tần Nhị Bảo đẩy ra: "Chúng ta có nhanh quá hay không?"

"Cái gì? Quá nhanh?" Tần Nhị Bảo cảm thấy đã rất chậm rồi, chính mình trước kia tưởng tượng cũng không phải là chỉ có hôn thoáng một cách đơn giản như vậy, nghĩ như vậy bèn hỏi: "Vậy nàng cho rằng ta phải làm như thế nào mới được tính là bình thường đây?"

"Tóm lại. . ." Hứa Nghiên xấu hổ nói: "Kỳ thật ta cảm thấy được chúng ta mới quen nhau, như thế nào cũng phải trải qua một quá trình a."

"Chúng ta trước hết bắt đầu từ hôn môi đi!" Tần Nhị Bảo vội vã xen vào nói

"Nghĩ khá lắm!" Hứa Nghiên liếc mắt Tần Nhị Bảo nói: "Ta cảm thấy chúng ta có lẽ trước bắt đầu từ nắm tay đi."

"Cái gì? Nắm tay?" Tần Nhị Bảo im lặng nhìn Hứa Nghiên, thầm nghĩ: "Phải theo như quá trình này, thì cái kia tới ngày tháng năm nào mới có thể đi đến ‘đẩy ngã’ đây ah!"

"Như thế nào? Người không hài lòng?" Hứa Nghiên thấy Tần Nhị Bảo có phản ứng như thế, tỏ ra không vui, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói: "Vậy người muốn thế nào?"

"Ha ha, nắm tay cũng không tệ!" Tần Nhị Bảo sợ Hứa Nghiên thực sự trở mặt đến lúc đó ngay cả cơ hội nắm tay mình cũng không có, đành lùi lại.

"Cái này cũng không sai biệt lắm!" Hứa Nghiên đối với thái độ của Tần Nhị Bảo rất hài lòng, chủ động vươn tay ra cầm lấy tay Tần Nhị Bảo nói: "Chúng ta đi thôi!"

"Ừ!" Tần Nhị Bảo mặt mày hớn hờ đáp lại: "Chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Cảm Tình.

Lúc này Tần Nhị Bảo rất hạnh phúc, chỉ cảm thấy trái tim ngọt ngào chứ không thể truyền đạt bằng lời nói được. Tại gia tộc tuy nói là đã có một Tiểu Phuong, nhưng hắn cảm thấy một đại trượng phu như thế nào cũng phải có tam thê tứ thiếp (Biên: nguyên tác là “ba vợ bốn nàng hầu” nhưng dễ như vậy hay hơn), đó mới tính là hoàn mỹ. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hắn từ quê nhà tới đây đến bây giờ bên người cũng xuất hiện không ít mỹ nữ lại không có một người nào cùng mình phát sinh quan hệ. Ví dụ như Liễu Thần Đình, Ân Huyền Vũ, không ai chịu tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với hắn, họ đều tránh hắn giống như trốn mãnh thú hay nước lũ vậy. Đương nhiên cũng sẽ có tình trạng hắn nhìn thấy mỹ nữ, mà trốn như trốn mãnh thú hay trốn lũ, ví dụ như An Kỳ Nhi.

Hắn phát hiện ra An Kỳ Nhi, trời sinh chính là khắc tinh của hắn, luôn có thể khiến hắn trở thành trò cười cho thiên hạ, thừa sống thiếu chết. Từ lần bị ghen khi ăn, về sau hắn dù cho có buồn chán cũng không dám đi đùa giỡn nàng. Tần Nhị Bảo tuy tự nhận chỉ số thông minh không cao, nhưng cũng không có ngốc đến tự tìm đi tìm phiền toái.

Nhưng hôm nay đã làm cho hắn có cảm giác hoàn toàn khác, mặc dù đã gặp mặt Hứa Nghiên nhưng một chút ấn tượng nữ tính cũng không có, vậy mà lúc này lại nhớ rõ phải cùng hắn tay trong tay, mà hai người cứ như vậy nắm tay cùng nhau bước đi, khiến cho Tần Nhị Bảo vốn dĩ cho rằng chỉ có OOX mới có hạnh phúc vậy mà như thế này cũng có. Điều này cũng làm cho hắn dâng lên cảm giác thổn thức không thôi, cảm động nói: "Có lẽ cái này gọi là thời kỳ trưởng thành lãng mạn a!"

Tần Nhị Bảo coi đây như là mối tình đầu tiên của mình, trong lòng tự nhiên cũng có được nữ nhân ôm ấp tình cảm. Mỗi khi Vương Vĩ cùng Lý Cường

yêu cầu hần hỗ trợ, cảm giác trong lòng của hần có chút chua xót, mình thì chỉ một thân một mình, mà phải vì chuyện của người khác mà bận rộn lo lắng.

Nhưng giờ phút này rất khác, Hứa Nghiên nhìn bên ngoài tuy kém về thanh thuần của Ân Huyền Vũ, không đáng yêu như An Kỳ Nhi, không thướt tha tài trí bằng Liễu Thần Đình, nhưng nàng lại là một nữ hài tử có sự trẻ trung đặc biệt, hơi thở cùng một đôi mắt to lại để cho Tần Nhị Bảo mê muội.

Không biết vị triết nhân nào đã từng nói qua, không có tình yêu đời người sẽ là đen tối đấy (Biên: nguyên tác là “xám trắng” nhưng mình thấy “đen tối” thích hợp hơn), Tần Nhị Bảo phi thường đồng ý với những lời này, bởi vì lúc này hần cảm thấy rất tốt đẹp, trước đây trong đời thiếu thốn cái bộ phận này nhất, do vị này gọi Hứa Nghiên đến để đền bù. Cùng Hứa Nghiên một chỗ, Tần Nhị Bảo cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Theo góc độ quan sát của hần, Hứa Nghiên là một nữ hài tử rất đơn giản, nàng không có cái tính tình đại tiểu thư như Ân Huyền Vũ, cho dù là đồ nướng không che đậy, nàng cũng sẽ ăn thật nồng nhiệt. Nàng không có tính quái như An Kỳ Nhi, sẽ không nghĩ ra nhiều phương pháp khó hiểu để trêu chọc hần. Nàng càng không giống như Liễu Thần Đình có thói quen xấu của thành phần tri thức văn phòng, cái người mà không phải cửa hàng sa hoa không đi, vật phẩm không có nhãn hiệu không mua.

"Nhất Nguyên điểm", "Lưỡng nguyên điểm" nàng cũng đều có hứng thú đi vào chọn lựa một phen, còn có thể hô to gọi nhỏ nhất định phải mua tiếp. Nàng có lúc ngẫu nhiên làm nũng, nhưng sẽ không có tình gây sự. Nàng hiểu được ở một số trường hợp phải biết giữ gìn mặt mũi nam nhi cho đối phương, ví dụ như một số đồ vật giá rẻ nàng sẽ không nói lời nào mà cứ để cho hần trả tiền, sau đó chính mình tựa đầu vào người bên cạnh với bộ dạng vô cùng hạnh phúc. Nhưng nếu như có đồ vật có điểm hơi đắt nàng tuyệt đối kiên trì giữ vững lập trường tự mình thanh toán lấy.

"Hạnh phúc quá!" Tần Nhị Bảo lần nữa cảm thán nói, sau đó lại đem mặt tiến đến trước mặt Hứa Nghiên, nói: "Để cho ta hôn thoáng qua một cái, thì càng hoàn mỹ!"

"Hừ! Muốn hôn ta sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!" Hứa Nghiên cảm thấy ở chung một chỗ với Tần Nhị Bảo thật hạnh phúc nhưng nàng sẽ không lại để cho hần dễ dàng thành công như thế, nàng cố ý làm khó để nói: "Muốn hôn ta, trước hết phải xem ngươi có thành ý không đã!"

"Cái gì? Thành ý?" Tần Nhị Bảo sốt ruột nhìn qua Hứa Nghiên, bắt đầu thề thốt nói: "Muốn ta làm trâu làm ngựa gì, ta cũng nguyện ý!"

"Àh... " Hứa Nghiên cố ý kéo dài để treo lòng ham muốn của Tần Nhị Bảo, cố tình cả buổi không nói lời nào

"Nói đi mà!" Tần Nhị Bảo sốt ruột nhìn qua Hứa Nghiên, thúc giục nói: "Ngươi đừng để cho ta sốt ruột như vậy chứ!"

"Ta... " Hứa Nghiên vừa định nói ra ý nghĩ trong lòng mình, nhưng bên người Tần Nhị Bảo bỗng nhiên có một chiếc Cadillac DTS phiên bản dài dừng lại, đã làm cắt đứt lời nói của Hứa Nghiên.

"Mẹ nó " Tần Nhị Bảo khó chịu đối với người phá hư chuyện tốt của hần, chửi ầm ầm " Lái xe mù mắt hay sao lại lái xe đến lối đi bộ, muốn đâm chết người ah!"

"Nói nhỏ một chút!" Hứa Nghiên kéo góc áo Tần Nhị Bảo nói: "Đừng để người ta nghe được, lại rước phiền toái không cần thiết."

"Ta sợ cái chim này!" Tần Nhị Bảo chẳng hề để ý nói: "Hần mà xuống xe, ta sẽ đánh cho cha mẹ hần cũng nhận không ra hần."

"Ha ha... " Từ trên xe thật đúng là có người xuống, nhưng khi nghe được lời nói của Tần Nhị Bảo chẳng những không tức giận ngược lại còn cười rất sáng khoái: "Tần tiên sinh, ngươi nhận ra ta không?"

"Ách, ngươi là..." Tần Nhị Bảo nhìn người đang đi đến, có chút kinh ngạc: "Trung Thôn Chuẩn Nhân? Ngươi như thế nào lại tới Đông Giang?"

"Ha ha, sau khi từ biệt lần trước, ta vẫn luôn tưởng nhớ Tần tiên sinh, cho nên nhịn không được đã chạy tới đây để gặp các hạ!" Trung Thôn Chuẩn Nhân vừa cười vừa nói

"Đừng khách sáo như thế, có chuyện gì ngươi cứ nói!" Tần Nhị Bảo cảm thấy số mình thật sự quá kém, không có mỹ nữ yêu thương đã đành, còn bị một tên nam nhân mặt vuông tai lớn luôn miệng nói nhớ hần, thật sự là làm cho người ta ngán ngẫm

"Ngươi không quên chuyện lần trước ta đã nói với ngươi chứ!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn Tần Nhị Bảo đối với nhiệt tình của hần không có trốn tránh, cũng không khách sáo, mà trực tiếp nói thẳng: "Ta hi vọng ngươi có thể hết lòng tuân thủ lời hứa!"

"Ngươi nói luôn nhớ tới ta, thì ra là vì chuyện này sao!" Tần Nhị Bảo nghe Trung Thôn Chuẩn Nhân nói như vậy, không khỏi thở dài một hơi nói: "Ta còn tưởng, ngươi muốn ta cùng ngươi ngủ chung đó chứ!"

"Ngủ chung? Tần tiên sinh, đừng đem loại vui vẻ này ra giỡn được không nào?" Trung Thôn Chuẩn Nhân có chút bất mãn nói: "Dù sao loại vui vẻ này, một chút cũng không đáng cười."

"Ta đương nhiên biết rõ cái loại vui vẻ này có một chút buồn cười, nhưng ta cảm thấy cái này cũng không tính là chê cười." Tần Nhị Bảo ngụy biện nói

"Vậy thì mời lên xe a!"

"Ngươi không thấy ta đang đi chung với bạn gái ta sao?" Tần Nhị Bảo bởi vì hần làm hư chuyện tốt hôm nay của mình, có chút bất mãn nói: "Quân tử không lừa gạt người, chẳng lẽ ngươi muốn làm tiểu nhân bỉ ổi sao?"

"Không phải chỉ là nữ nhân thôi sao?" Trung Thôn Chuẩn Nhân cười cười nói: "Chỉ cần ngươi có thể giúp ta hoàn thành chuyện này, ngươi muốn loại nữ nhân nào, ta đều có thể đáp ứng ngươi!"

"Ngươi..." Vừa rồi bởi vì sợ hãi Hứa Nghiên vẫn một mực trốn sau lưng Tần Nhị Bảo, nghe được Trung Thôn Chuẩn Nhân nói như vậy có chút mất hứng muốn phản bác, nhưng thấy hắn không phải người lương thiện, chỉ có thể đem tức giận nuốt xuống

"Được, vậy ngươi chờ ta một lát!" Tần Nhị Bảo nghe Trung Thôn Chuẩn Nhân nói như vậy, biết rõ không thể tìm được lý do cự tuyệt bất đắc dĩ nói: "Ta xử lý mọi chuyện đã."

"Tốt, ta chờ ngươi trên xe!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nói xong liền lên xe

"Ngươi đi về trước đi, ta lúc này còn có việc!" Tần Nhị Bảo nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân lên xe, quay người nói với Hứa Nghiên.

"Dạ, được!" Hứa Nghiên nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, nhu thuận nhẹ gật đầu, trước khi đi còn không quên dặn dò: "Cẩn thận đó!"

Tần Nhị Bảo nghe được câu này của Hứa Nghiên trong nội tâm không khỏi có chút ảm áp, gật đầu cười nói: "Yên tâm, ngươi trên đường về cũng phải cẩn thận"

"Được rồi, đừng chần chừ nữa!" Trung Thôn Chuẩn Nhân thúc giục nói, Tần Nhị Bảo nhìn thân ảnh Hứa Nghiên đi xa hơn nửa ngày mới chậm chậm đi đến, đối với lời thúc giục của hắn trả lời: "Đã biết!"

Tần Nhị Bảo vừa bước lên xe, Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn về phía hắn cười nói: "Không nghĩ tới, Tần tiên sinh còn là một tình chủng."

"Tình chủng (trồng)?" Tần Nhị Bảo bất giác đem lời đánh giá của Trung Thôn Chuẩn Nhân lặp lại một lần: "Ta chỉ là quý trọng mỗi một đoạn tình cảm mà thôi."

Nghe Tần Nhị Bảo trả lời như vậy, Trung Thôn Chuẩn Nhân không khỏi vỗ tay tán thưởng, rồi cùng hắn đi, Đại Điện Ưu Mỹ cũng bắt đầu lộ ra biểu tình phức tạp im lặng nhìn Tần Nhị Bảo.

"Thôi, đừng tán dóc nữa!" Tần Nhị Bảo không muốn đem chuyện nhi nữ tình trường ra thảo luận cùng Trung Thôn Chuẩn Nhân, nhanh chóng chuyển đề tài: "Ngươi sẽ không để cho ta hôm nay rời đi, đúng không!"

"Đúng vậy!" Trung Thôn Chuẩn Nhân cười nói: "Không chỉ là hôm nay, và lại hiện tại trận đấu đã bắt đầu rồi!"

"Cái gì? Đã bắt đầu?" Tần Nhị Bảo đối với việc trận đấu bắt đầu Trung Thôn Chuẩn Nhân mới tìm hắn, có chút không quá hiểu nổi hỏi: "Bản lãnh của ngươi cũng quá lớn a? Trận đấu đã bắt đầu mới tìm ta, ngươi sẽ không sợ tìm không thấy ta à?"

"Ha ha. . ." Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe Tần Nhị Bảo hỏi ngược lại mình, phá lên cười: "Kỳ thật ta đã theo ngươi qua mấy cái phố rồi, chỉ có điều nhìn thời gian trận đấu đã muốn bắt đầu không thể chậm trễ mới qua quấy rầy ngươi mà thôi!"

"Ai..." Tần Nhị Bảo không nghĩ tới Trung Thôn Chuẩn Nhân vừa lái xe lại vừa theo dõi chính mình cả buổi, mà chính mình lại phát giác được dù chỉ một chút, không khỏi thờ dãi: "Trách không được mọi người đều nói, nếu yêu thương một người chỉ số thông minh sẽ trở nên rất thấp, thì ra là thế ah!"

"Ha ha..." Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe lời tự trách của Tần Nhị Bảo không khỏi nở nụ cười, nhưng không nhận xét gì, chỉ nói: "Tốt rồi, chúng ta lúc này phải tới hiện trường trận đấu, Chúng ta cùng nói một chút sự tình trận đấu a!"

"Tốt!" Tần Nhị Bảo nghe việc sắp tham gia trận đấu thì ánh mắt tràn đầy khát vọng, như là người sắp chết đói đang được nhìn thấy thức ăn, Trung Thôn Chuẩn Nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua chút điểm này, nhìn ánh mắt khát vọng của Tần Nhị Bảo thoả mãn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chiến Thắng Dễ Dàng.

Địa điểm trận đấu cách thành Đông Giang khá xa, giải thích theo vị trí *địa lý thì nơi này là khu vực trung tâm giao nhau giữa ba tỉnh. Con đường cũng bởi vì lâu năm không tu sửa mà gồ ghề, xe cộ đi qua nơi này bình thường cát bụi sẽ bay mù mịt trời đất, còn những ngày mưa thì lầy lội không chịu được. Nhưng những khuyết điểm này trong miệng những nhà đầu tư là ngoại ô nhưng không khí trong lành; mặc dù giao thông không thuận lợi nhưng vấn đề căn bản là trở về với tự nhiên sông núi hữu tình chim hót, hoa nở khó quên, là khu sinh thái tốt nhất.*

Sở dĩ hắc bang nhân sĩ chọn địa điểm này, đương nhiên không phải do khu sinh thái non nước hữu tình, mà do vị trí của nó nằm ở giao giới ba địa phương. Cái này gọi là cha chung không ai khóc cho nên cũng không quản, cho dù cảnh sát có muốn thanh trừ hắc bang, tự nhiên cũng không thể dễ dàng, dần dà nơi này cũng trở thành vùng đất sinh tồn của hắc bang.

Từ khi tiến vào khu vực này, trên đường toàn là hầm hố làm cho xe lắc lư không thôi cho nên tốc độ cũng không nhanh lắm, may là đây là xe có giảm xóc nên cũng không tệ. Bọn người Tần Nhị Bảo ngồi trên xe cũng có chút mệt mỏi.

Một giờ sau, rốt cục xe cũng dừng lại trước một tòa cao ốc bỏ hoang, Tần Nhị Bảo xuống xe nhìn quanh, bốn phía toàn là đồng trống chỉ có một tòa cao ốc bỏ hoang lẻ loi trơ trọi đứng sừng sững ở đó. Hắn nghi ngờ hỏi: "Ồ chỗ này sao?"

"Ừ, ở chỗ này!" Trung Thôn Chuẩn Nhân biết Tần Nhị Bảo có chút nghi hoặc, chỉ vào tòa cao ốc bỏ hoang trả lời: "Đừng thấy bên ngoài nó chỉ là tòa nhà cũ kĩ thật ra bên trong có động thiên khác a."

"Ai, chẳng trách người ta đều gọi các ngươi là xã hội đen!" Tần Nhị Bảo nhìn qua tòa cao ốc trên chọc : "Nguyên lai là bởi vì các ngươi không thể ra ngoài ánh sáng ah!"

Đối với cái dạng không có gì là hải hươc của Tần thị, Trung Thôn Chuẩn Nhân đương nhiên sẽ không chấp nhất với hắn, lễ phép cười, nói: "Cùng ta đi vào!" Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi tới

Đại Điền Ưu Mỹ từ lúc bắt đầu đến giờ đều không hề nói chuyện luôn làm bạn ở bên cạnh Trung Thôn Chuẩn Nhân, đằng sau có mấy tên thủ hạ đeo kính râm cùng vẻ mặt nghiêm túc đi theo cũng không hề nói một câu nào.

Thấy mọi người không để ý tới mình, Tần Nhị Bảo cũng ngậm miệng lại, cùng đi theo đám người này hướng về phía tòa cao ốc bỏ hoang. Mọi người đi đến trước thang máy của tòa cao ốc chỉ thấy Trung Thôn Chuẩn Nhân phui tay với cameras. Vốn Tần Nhị Bảo tưởng thang máy này bị hư hỏng, nhưng nó giống như nghe được mệnh lệnh liền mở cửa rất bình thường.

Thấy Trung Thôn Chuẩn Nhân biểu lộ nét mặt bình tĩnh Tần Nhị Bảo biết rõ nếu như mình tỏ ra ngạc nhiên quá mức sẽ bị người khác chê cười. Dù biết như vậy hắn cũng không khỏi giật mình, nhưng cũng không nói gì đi theo bọn họ vào thang máy. Đợi mọi người bước vào hết thang máy tự động đóng cửa lại bắt đầu đi chuyển.

Tần Nhị Bảo nhận thấy, thang máy di chuyển xuống phía dưới, hắn lại cảm thấy có điều kỳ quái, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ như lời Trung Thôn Chuẩn Nhân nói dưới tòa building này cất dấu Động Thiên khác?"

Lát sau, thang máy ngừng lại, cửa mở ra, Tần Nhị Bảo cảm thấy rõ ràng từng đợt sóng nhiệt đập vào mặt, mặc dù bây giờ là tháng chín song khí trời buổi tối cũng không có nóng bức như mùa hè thế này, nhưng dù sao nhiều người như vậy tụ cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ sinh ra lượng nhiệt lớn như vậy.

Mà ở bên trong sóng nhiệt này trộn lẫn hỗn hợp mùi mồ hôi, mùi nước hoa cùng mùi thuốc lá khiến cho Tần Nhị Bảo cảm thấy buồn nôn. Lúc này lại thấy nam nữ vô cùng kì quái, quần áo quái dị, tóc tai đủ màu sắc. Nguyên một đám lao vào tiếng nhạc âm ỹ lắc nhảy điên cuồng. Lại có vài cặp nam nữ làm nên cái sự tình mà Tần Nhị Bảo vốn nhận mình bản tính cảm thụ cũng phải than thở rằng mình thật không bằng.

Tần Nhị Bảo nhận thấy nơi đây là nơi của bọn ngu ngốc, môi trường so ra còn kém hơn so với chuồng heo ở quê mình, ở trong này mùi trên mấy người này còn khó ngửi hơn mùi của heo. Nếu như nói nơi này là chuồng heo Tần Nhị Bảo lại cảm thấy thật là xi nhục cho dòng họ trư.

Thật tình Tần Nhị Bảo cũng không muốn làm làm nhục loài heo. Dù gì mình cũng là người ở quê cũng có chút cảm tình với loài heo. Trước kia bởi vì vô tình làm sai đắc tội lão đầu tử, bị hắn đuổi theo mấy con phở may là nhảy vào chuồng heo mới có thể thoát được. Cuối cùng phải ở lại đó ngủ mấy ngày mấy đêm cùng với heo mẹ, lão đầu tử mới tha cho. Tất nhiên là chỉ đơn thuần là ngu chứ không có làm chuyện gì khác.

Nghĩ đi nghĩ lại hắn chợt nhớ đến Không Đông Dạ, cái người viết lách bị vùi dập giữa chợ hình như cũng ghi tên bảng hiệu là "Hòa Trư Tinh Duyên", chẳng lẽ hắn cùng ngu chung một chỗ với heo thậm chí còn phát sinh ra cái gì đó mới có cảm hứng như vậy? (Không Đông Dạ mắng: "con mẹ nó, lão tử ghi là "Hợp Tô Tinh Duyên" chứ không phải "Hòa Trư Tinh Duyên", Ngươi sau này còn tưởng tượng phong phú như vậy coi chừng lão tử thiên ngươi!")

Được rồi, mấy chuyện này là chuyện của người ta mình cũng không can dự gì, Tần Nhị Bảo nghĩ đi nghĩ lại rồi tự mắng: "Mình từ khi nào lại thích suy nghĩ lung tung vậy chứ, chẳng lẽ là tình yêu thương như mọi người vẫn nói?" Nghĩ xong không khỏi thở dài.

"Làm sao vậy? Tần tiên sinh!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe Tần Nhị Bảo thở dài, cho là hắn muốn bỏ cuộc giữa đường lo lắng hỏi: "Có phải có vấn đề gì không?"

"Không có ah! Ta làm sao lại có vấn đề chứ?" Tần Nhị Bảo thấy Trung Thôn Chuẩn Nhân hỏi mình như vậy hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi có vấn đề!"

"Ách. . ." Trung Thôn Chuẩn Nhân xem như linh giáo công phu mồm mép của Tần Nhị Bảo, biết rõ nếu như cùng hắn nói chuyện tào lao, đoán chừng một lát nữa mọi chuyện sẽ rất mơ hồ, cười đáp: "Không có là tốt rồi, một lát nữa là tới lượt ngươi lên sàn rồi!"

"Nha. . ." âm thanh kéo dài của Tần Nhị Bảo còn chưa chấm dứt chợt nghe một người ăn mặc coi như chính tề nhưng trên đầu là chủ trì đội mũ DJ màu xanh lơ thôi lùm thùm, nhảy lên quỳn đài cầm Microphone, dùng kích động ngôn ngữ nói với mọi người: "Mọi người khỏe, ta là người chủ trì DJ tiểu Trần, đã một thời gian ngắn không gặp, các ngươi có nhớ rõ ta hay không?"

"Biến đi ~" mọi người nghe người chủ trì DJ hỏi như vậy, đều hướng hắn dựng thẳng ra ngón giữa, lớn tiếng xua đuổi

"Rất tốt!" Người chủ trì DJ đối với phản ứng của mọi người sớm đã chuẩn bị tâm lý, vẫn dùng ngôn ngữ kích động nói : "Có thể lại nhiệt liệt hơn một chút được không?"

"Biến đi ~" mọi người nghe người chủ trì DJ lại yêu cầu như thế càng lớn tiếng hướng hấn phát ra âm thanh xua đuổi, hướng hấn dựng thẳng ngón giữa ra , nhưng lần này là hai cánh tay cùng tiến lên.

"Các người nghe lời như vậy, nghe lời như vậy, ta yêu các người!" Người chủ trì DJ không biết sống chết vẫn kích động cảm xúc người xem, lời hấn nói còn chưa dứt, trong khoảng thời gian ngắn toàn khán đài đem giày thối, vớ nát, thậm chí còn lấy mấy cái áo mưa đã dùng qua của mình, hướng người chủ trì DJ ném tới.

"Tốt!" Người chủ trì DJ theo trong đồng giày thối, vớ nát bỏ lên nói: "Kế tiếp, ta muốn giới thiệu tuyển thủ trận đấu !"

Lúc này Tần Nhị Bảo đang làm nóng người, người chủ trì DJ chỉ vào hấn giới thiệu: "Vị này đến từ đảo quốc (Jap) tuyển thủ Tần Nhị Bảo của Hắc Long hội" Giới thiệu xong xuôi, toàn trường lại là một hồi hư âm phát ra.

"Vị này là tới từ Y tinh sát thủ Kịện của Thanh Hồ bang," người chủ trì DJ chỉ vào một nam tử với hình thể lực lưỡng giới thiệu, ngay thời điểm người chủ trì DJ đang giới thiệu hai vị tuyển thủ, thì bên kia Trang gia đã sớm không kiềm nén được yên tĩnh nói: "Đặt cược cho Tần Nhị Bảo là 1: 10; đặt cược cho sát thủ kịện là 5: 1; "

Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn tỉ lệ đặt cược cách xa nhau như thế nở nụ cười hỏi: "Cái tỉ lệ đặt cược này là tính toán như thế nào mà hay vậy?"

Trang gia liền trả lời: "Người không thấy Tần Nhị Bảo tay chân mạnh khảnh đầy sao, sợ là không chống đỡ được vài lần đã bị sát thủ Kịện vạn gây rồi."

"Ha ha. . ." Trung Thôn Chuẩn Nhân cười nói: "Người tính toán tỉ lệ đặt cược như vậy, sớm muộn gì người cũng chết vì thua thiệt!"

Trang gia cũng cười nói: "Ta ở chỗ này cũng không phải ngày một ngày hai nếu không thể nhìn ra được thì đã sớm cuốn gói rời đi rồi, còn đứng được ở chỗ này sao?"

"Ân, vì đề dạy dỗ người!" Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy Trang gia tự cho mình là đúng như thế, cười nói: "Ta cá cược một trăm vạn."

“Linh...”

Dưới đài một tiếng chiêng vang lên, Tần Nhị Bảo cùng sát thủ kịện đã bắt đầu trận đấu. Mới đầu sát thủ Kịện nhìn qua Tần Nhị Bảo, dáng người có chút thon gầy, tự nhiên không đem hấn xem vào mắt nhanh chóng chủ động tiến công, tiến lên một bước đi đến trước mặt Tần Nhị Bảo nhắm ngay cái cằm của hấn đánh ra một quyền.

Ngay thời điểm sát thủ kịện cho rằng một kích tất trúng đột nhiên đã cảm thấy thấy hoa mắt. Vốn là đứng trước mặt Tần Nhị Bảo, vậy mà trong phút chốc lại biến mất, cái này làm cho hấn có chút luống cuống, khẩn trương nhìn quanh bốn phía.

"Này, huynh đệ ta ở chỗ này!" Tần Nhị Bảo đứng phía sau hấn hô lên.

Sát thủ kịện thấy Tần Nhị Bảo chạy ra phía sau của mình cũng không hỏi mọi việc, trở tay đánh ra một quyền về hướng Tần Nhị Bảo. Tần Nhị Bảo nhìn một quyền này thoáng cười lạnh, lần nữa lại né tránh không hề đánh trả.

Sát thủ Kịện một quyền thất bại, cũng không nghi ngờ, một quyền khác lại tiếp tục đánh ra. Cứ như vậy liên tiếp đánh ra năm, sáu quyền, mà Tần Nhị Bảo cũng chỉ là trốn tránh không hề đánh trả.

Sát thủ Kịện thấy mình thi triển toàn bộ vốn liếng đều không có đụng phải Tần Nhị Bảo, khó tránh khỏi trong lòng có chút nóng vội không tự giác mà tăng nhanh cước bộ của mình muốn bức Tần Nhị Bảo đến góc đài, hấn tung ra những quả đấm mãnh liệt.

"Như thế nào đây?" Trang gia nhìn thấy Tần Nhị Bảo từng bước từng bước lui về phía sau, không khỏi không cười một cách khinh miệt nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân nói: "một trăm vạn của người bị trôi mất rồi!"

"Ha ha, trận đấu vẫn còn chưa kết thúc!" Trung Thôn Chuẩn Nhân không thèm để ý đến lời khiêu khích của trang gia, nhàn nhạt cười nói: "Tình thế rất nhanh sẽ phát sinh chuyển biến."

Đúng như lời Trung Thôn Chuẩn Nhân, trên đài Tần Nhị Bảo cảm thấy mình chơi đã chán, cùng sát thủ Kịện chơi tiếp cũng không có ý nghĩa gì. Cứng rắn tiếp sát thủ kịện một quyền, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: "Huynh đệ, ta tấn công đây!"

Sát thủ Kịện cho là hấn đang nói đùa, hấn thấy mình đang chiếm cứ ưu thế của trận đấu, hơn nữa đã dồn Tần Nhị Bảo đến góc, chính mình không đánh đòn hiểm đã là rất nhân từ rồi, Tần Nhị Bảo lại còn nói mình sẽ ra tay, thật là không hiểu nổi.

Lần này khi sát thủ Kịện đánh ra một quyền Tần Nhị Bảo lại biến mất trước mặt hấn một lần nữa, lại xuất hiện phía sau lưng hấn. Nhưng lần này Tần Nhị Bảo không nói gì mà là một mực ôm lấy sát thủ kịện sau đó mãnh liệt đem hấn nhấc lên ngửa ra sau một cái đem sát thủ Kịện quăng ngược trên mặt đất.

Đáng thương cho sát thủ Kịện, cổ vừa chạm đất, cái ót đập mạnh xuống lõi đài, cả người nhận được một đòn nghiêm trọng lập tức lâm vào trạng thái choáng váng. Khi trọng tài đếm tới mười vẫn không thể nào đứng dậy. Bên ngoài và bên trong võ đài đều nhất trí tuyên bố Tần Nhị Bảo chiến thắng.

"Như thế nào đây?" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn trang gia đang trợn mắt há hốc mồm nói: "Ngươi bây giờ phải bồi thường tiền lại cho ta chứ nhỉ!"

"..." Trang gia im lặng nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân, lần này hắn rốt cục hiểu rõ tự tin vô có là phải chịu đau khổ.

Mà Tần Nhị Bảo chiến thắng dễ dàng lại làm cho một người khác cũng thắng được đầy túi, người kia chính là Đại Điền Nhị - lão đại hắc đạo - thường xuyên đến nơi đây xem trận đấu, đánh cược tiền. Mọi việc cũng rất bình thường nhưng hắn không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Tần Nhị Bảo tại đây.

Hắn đến gặp Tần Nhị Bảo dưới lời đài, biết rõ không thể lại bỏ qua cơ hội, liền hướng Tần Nhị Bảo đi tới, vừa cười vừa nói: "Tần Nhị Bảo, chúng ta lại gặp mặt!"

Tần Nhị Bảo không ngờ ở chỗ này lại gặp được hắn, có chút kinh ngạc nói: "Là ngươi? Không nghĩ tới ở nơi này cũng nhìn thấy ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Mua Chuộc.

Đại Điền Nhị nhìn Tần Nhị Bảo, có chút nghi ngờ hỏi:

- Sao ngươi lại thay Hắc Long hội tham gia thi đấu, chẳng lẽ ngươi gia nhập Hắc Long hội?

- Ah, chuyện này sao...

Tần Nhị Bảo đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết sự tình gặp phải trên đảo, xảo quyết cười nói:

- Đơn thuần chỉ là khách mời thay mặt tham gia mà thôi, cũng không phải là nhập hội với bọn chúng.

- Nói vậy, ngươi không gia nhập Hắc Long hội?

Đại Điền Nhị lẩn lộn trên gang hồ đã lâu cũng hiểu được có những chuyện không nên biết quá nhiều nên cũng không hỏi nữa chỉ cười cười nói:

- Vậy ta an tâm!

- Ta có tham gia Hắc Long hội hay không có quan hệ gì với ngươi? Có gì mà ngươi yên tâm?

Tần Nhị Bảo nghe Đại Điền Nhị nói có chút không hiểu hỏi.

- Ha ha, lại đây. Đây không phải nơi để nói chuyện, chúng ta đổi một nơi yên tĩnh rồi nói tiếp.

Đại Điền Nhị làm một động tác mời, chỉ vào một dãy ghế trống nói.

- Ha ha!

Tần Nhị Bảo biết, từ sau lần gặp mặt lúc trước, Điền Nhị vẫn không đến tìm mình gây phiền toái. Còn lần này vô tình gặp nhau, tên kia nhất định nhịn không được, sẽ giờ trò quỵ thôi. Nghĩ tới đây, Tần Nhị Bảo cho rằng nếu đã đến đây thì cứ thế mà làm thôi, dựa vào một thân bản lĩnh, bản thân chả có gì phải sợ cả, liền mỉm cười tùm tùm đi theo Đại Điền Nhị.

Hai thủ hạ đi theo Đại Điền Nhị mang Tần Nhị Bảo đi vào dãy ghế, đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, liền chia ra lần lượt đứng ở hai bên trái phải của Đại Điền Nhị. Đạo này Tần Nhị Bảo nói chuyện hơi nhiều nhưng lúc này lại không mở lời. Không phải hắn không muốn nói mà là đang đợi Đại Điền Nhị mở miệng trước.

Giống như lúc các cao thủ so chiêu, đều đợi người khác xuất chiêu trước, như vậy mới có thể phát sau mà đến trước, chiếm tiên cơ của địch. Đại Điền Nhị mỉm cười uống một ngụm trà nhìn Tần Nhị Bảo, cuối cùng cũng mở miệng:

- Ta rất thích ngươi!

- Ách...

Tần Nhị Bảo nghe Đại Điền Nhị nói những lời này cảm thấy từng con ón lạnh, thầm nghĩ: "Những người này đều làm sao vậy? Vừa rồi gặp được Trung Thôn Chuẩn Nhân nói luôn tưởng nhớ ta, bây giờ thì Đại Điền Nhị lại nói thích ta?"

- Có ý tứ gì đây?

Tần Nhị Bảo cảm thấy nên hỏi cho ra lẽ, mình cũng không muốn cùng người khác chơi Đoạn Bối Sơn (GAY) đâu.

- Ha ha, ý của ta rất rõ ràng!

Đại Điền Nhị nghe Tần Nhị Bảo hỏi lại, cười nói:

- Ta hi vọng được kết giao bằng hữu với ngươi.

- Việc này. . .

Tần Nhị Bảo đã hiểu rõ ý tứ của Đại Điền Nhị, do dự cả buổi cuối cùng cũng nói:

- Làm bằng hữu không phải là không thể được, nhưng . . .

Đại Điền Nhị thấy Tần Nhị Bảo do dự cho là hắn muốn đàm phán thêm điều kiện, thoáng ra hiệu với thủ hạ, vị thủ hạ kia liền ngấm hiểu đi ra ngoài khiêng một cái rương màu đen tiến đến đưa cho Đại Điền Nhị.

Đại Điền Nhị nhận cái rương, sau khi mở ra, bên trong chứa toàn là những xấp tiền một trăm nguyên đỏ rực, vừa cười vừa nói:

- Ý của ta rất rõ ràng, nếu như ngươi chịu đi theo ta, số tiền này đều là của ngươi, sau này tiền bạc, nữ nhân, nhà cửa, xe cộ, ngươi muốn cái gì, ta đều có thể đáp ứng ngươi!

Tần Nhị Bảo từ trước đến giờ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, trước kia Ân Thế Bình cho hắn một trăm vạn, nhưng đó cũng chỉ là một con số trừu tượng mà thôi, nhưng giờ Đại Điền Nhị lại đem tiền bày ra trước mặt mình, xem ra cũng không ít hơn Ân Thế Bình là mấy, nghĩ thế hắn không khỏi có chút đắm chiêu, trầm mặc cả buổi.

Đại Điền Nhị thấy con mắt Tần Nhị Bảo có chút đắm đắm nhìn qua cái rương tiền, cho rằng sự tình thành công hơn phân nửa, không khỏi vui vẻ, cười nói:

- Cho một câu trả lời sáng khoái đi, rương tiền này sẽ là của ngươi!

- Tiền ta muốn!

Tần Nhị Bảo cười tủm tỉm nói

- Ân! Rất tốt!

Đại Điền Nhị nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, nở nụ cười nói:

- Nói như thế, vậy ngươi đồng ý đi theo ta?

- Không đồng ý!

Tần Nhị Bảo nhìn Đại Điền Nhị chân thành nói

- Cái gì?

Đại Điền Nhị cho là mình đang nghe nhầm hỏi:

- Ngươi mới vừa nói cái gì?

- Ta nói ta không đồng ý!

Tần Nhị Bảo thoáng đề cao âm lượng

- Ngươi không đồng ý?

Đại Điền Nhị không nghĩ tới Tần Nhị Bảo lại đột nhiên đổi ý, đầu óc có chút rối loạn, hỏi:

- Vậy cái rương tiền này thì sao?

- Ta muốn!

Tần Nhị Bảo bỗng chốc lại trở lại bộ dáng tham lam nói

- Vậy thì hãy theo ta lẫn lộn!

- Không được!

Tần Nhị Bảo lại mang vẻ mặt chân thành cự tuyệt.

- Cái gì?

Đại Điền Nhị nhìn Tần Nhị Bảo, hần như thế nào không nghĩ tới, Tần Nhị Bảo vậy mà còn vô lại hơn cả mình, mắng:

- Cuối cùng là ngươi muốn làm gì?

- Ta muốn tiền!

Tần Nhị Bảo nói:

- Nhưng...

- Nhưng ngươi lại không muốn theo ta?

Đại Điền Nhị nói tiếp. Hần không thể tin nhìn Tần Nhị Bảo, hần không ngờ trên đời lại có loại người như vậy.

- Chuẩn xác mà nói, đúng vậy!

Tần Nhị Bảo không chút che dấu đáp

- Mẹ kiếp!

Đại Điền Nhị cảm giác mình bị Tần Nhị Bảo lừa bỡn, chỉ cảm thấy trên trán nổi gân xanh, lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, nhin không được mắng:

- Tiểu tử ngươi đang đùa giỡn ta!

- Thật sự mà nói, làm bằng hữu với ngươi ta cảm thấy rất thiệt thòi a!

Tần Nhị Bảo lúc này mới khôi phục bộ dáng lúc trước, nói:

- Cho nên thu của ngươi ít tiền, cũng là bù đắp cho tổn thất của ta!

- Đemmm!

Đại Điền Nhị rốt cuộc không khống chế nổi cảm xúc, chửi ầm lên:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Thử như ngươi mà cũng dám đùa nghịch ta?

- Ta không đùa ngươi!

Tần Nhị Bảo đối với việc Đại Điền Nhị đang chửi ầm lên không hề để trong lòng cười nhạt:

- Ta chỉ là cảm thấy ngươi nhân phẩm quá kém, cho nên, muốn nhận ngươi ít tiền, giúp ngươi làm việc thiện tích đức.

- Hai chúng ta đến cùng là nhân phẩm ai kém?

Đại Điền Nhị mở to hai mắt nhìn hỏi ngược lại:

- Ngươi thu tiền ta lại không giúp ta, còn nói nhân phẩm ta kém?

- Đúng vậy!

Tần Nhị Bảo không chút giữ mặt mũi cho Đại Điền Nhị nói

- Tiểu tử, đừng quá điên rồ!

Đại Điền Nhị kiểm chế sự bức bối của bản thân uy hiếp nói:

- Những người ngông cuồng như ngươi, kết cục đều rất thảm!

- Ha ha, những người nguoi nói đó là không có thực lực lại còn làm càn, mà thứ này ta lại không hề thiếu, khác xa nhau như vậy mà cũng nói ra được

“Như vậy thì chúng ta đã không còn chuyện gì để nói với nhau nữa rồi!

Đại Điện Nhị nhìn thái độ Tần Nhị Bảo cười lạnh hỏi ngược lại

“Nói chuẩn xác lắm, ta vốn không có ý định thương lượng với nguoi!

Tần Nhị Bảo nhìn vẻ mặt âm trầm của Đại Điện Nhị, bình tĩnh đáp

- Ân, may gan lắm!

Đại Điện Nhị nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Cảm ơn!

Tần Nhị Bảo đáp lại rất lễ phép.

- Nguoi có thể đi rồi!

Đại Điện Nhị tuy đang giận dữ, nhưng không muốn mất hết mặt mũi trước mặt thủ hạ, cố nén nộ khí nói:

- Có chuyện ta hi vọng nguoi có thể hiểu rõ!

- Chuyện gì?

- Khi nguoi bước ra khỏi cửa này chúng ta về sau không là bằng hữu nữa!

Đại Điện Nhị cố gắng dùng nước cờ cuối cùng nói

- Chúng ta vốn không phải là bằng hữu, mà nguoi, về sau nên bỏ ý đồ đối với Ân tiểu thư đi

Tần Nhị Bảo trả lời:

“Bằng không thì ta sẽ không khách khí với nguoi!

Dứt lời hần liền bỏ đi không quay đầu lại.

Đại Điện Nhị nhìn thân ảnh Tần Nhị Bảo đi ra ngoài, không khỏi cười như điên, trong ánh mắt lộ ra hung quang.

Tần Nhị Bảo đi ra khỏi dãy ghế đặc biệt thì gặp mấy tên thủ hạ của Trung Thôn Chuẩn Nhân đang tìm kiếm mình khắp nơi, hần nghênh đón, cười nói:

- Các nguoi đang tìm ta sao?

- Ân, đúng vậy!

Một gã toàn thân trang phục, ngay cả kính cũng màu đen, mặt không chút biểu tình đáp lại:

- Lão đại của chúng ta tìm nguoi!

- Tốt!

Tần Nhị Bảo vừa cười vừa nói:

- Các nguoi đi trước dẫn đường đi, ta sẽ theo sau.

Chỉ lát sau, vài tên thủ hạ đã dẫn Tần Nhị Bảo vào trong rạp của Trung Thôn Chuẩn. Sau đó họ báo cáo gì đó với Trung Thôn Chuẩn Nhân rồi nhanh chóng lui ra ngoài, trong rạp chỉ còn lại ba người: Trung Thôn Chuẩn Nhân, Đại Điện Ưu Mỹ và Tần Nhị Bảo.

- Vừa đi đâu vậy?

Trung Thôn Chuẩn Nhân hỏi Tần Nhị Bảo

- À, vừa rồi gặp được người quen, nói chuyện phiếm với nhau một chút!

Tần Nhị Bảo không muốn nói thật với Trung Thôn Chuẩn Nhân nên chỉ trả lời qua loa đại khái.

May mắn là Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không truy hỏi đến cùng, sau đó đem rượu hòm trước mặt mở ra, nhìn Điện Nhị Bảo nói:

- Tiền này là của ngươi!

Tần Nhị Bảo lại nhìn vào rương chứa đầy những xấp tiền một trăm nguyên đồ rục, con mắt có chút đăm đăm, ngơ ngác hỏi:

- Đây là?

- Tiền này là do ngươi mới thắng được!

Trung Thôn Chuẩn Nhân cười nói:

- Cho nên ta đương nhiên phải chia cho ngươi một nửa!

- Ách . .

Tần Nhị Bảo nhìn qua cả rương tiền nói:

- Ta không muốn!

- Cái gì?

Trung Thôn Chuẩn Nhân có chút không dám tin tưởng hỏi:

- Ngươi lặp lại lần nữa?

- Ta không muốn số tiền này!

Ánh mắt Tần Nhị Bảo bỗng nhiên trở nên rất kiên nghị, hần dùng loại ngữ khí không để cho người khác nghi vấn lặp lại.

- Ngươi không muốn nữ nhân, lại không cần tiền, vậy ngươi muốn gì?

Trung Thôn Chuẩn Nhân kinh ngạc nhìn Tần Nhị Bảo, thật không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì nữa.

- Ta không muốn bị ngươi mua chuộc như vậy!

Tần Nhị Bảo cười cười, nói:

- Số tiền này muốn mua được ta thì thật quá ít!

- Ha ha, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta!

Trung Thôn Chuẩn Nhân cười giải thích

- Có phải hiểu lầm hay không trong lòng ngươi hiểu rõ nhất!

- Ha ha, ta càng ngày càng thích ngươi rồi!

Lời nói này Trung Thôn Chuẩn Nhân rất thật

- Tốt rồi, chúng ta không thảo luận những việc này nữa, về thôi!

- Ân !

Dứt lời Trung Thôn Chuẩn Nhân liền trực tiếp đi ra khỏi dãy ghế, ra khỏi đài thi đấu dưới lòng đất, sau khi lên xe, liền không nói lời nào, đưa Tần Nhị Bảo về đến biệt thự Ân Thế Bình.

Trước khi đi, Trung Thôn Chuẩn Nhân chiếu cố Tần Nhị Bảo nói:

- Trong khoảng thời gian này, trận đấu sẽ phụ thuộc cả vào ngươi, cố gắng lên!

- Không có vấn đề!

Tần Nhị Bảo cười nhẹ nói:

- Con người ta không sợ gì, chỉ sợ không có chỗ để đánh thôi!

Dứt lời, liền không quay đầu lại, đi về hướng biệt thự. Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua bóng lưng Tần Nhị Bảo, con mắt lộ ra vẻ phức tạp.

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Kẻ Theo Đuổi Phách Lối.

"Tần Nhị Bảo, rời giường ngay!" Vương Bá hét lớn với Tần Nhị Bảo: "Nếu không dậy sẽ đến trường muộn!"

"Thật chán chết mà! Vương Bá, người có thể đừng gọi ta sớm như vậy có được không?" Tần Nhị Bảo còn buồn ngủ nhìn Vương Bá nói. Hết đêm qua trở về trễ nên lúc này cảm giác buồn ngủ.

"Gọi sớm?" Vương Bá không vui nói: "Ta là phụng lệnh lão gia đến gọi người rời giường vậy mà người nói ta làm phiền người?"

"Ah!" Tần Nhị Bảo đối với Vương Bá vẫn luôn có chút kiên nhẫn, biết mình nói lỡ lời: "Không có ý gì đâu ah! cũng biết sáng sớm mới rời giường răng còn chưa đánh nên khó tránh miệng sẽ nói ra lời khó nghe a."

"Người nhanh lên một chút!" Vương Bá không có tâm tình nói tào lao với hấn thúc giục nói: "Đừng làm cho các tiểu thư nhà ta phải đợi lâu!" Dứt lời, cũng không thèm để ý mà đi thẳng xuống lầu.

Một lát sau, Tần Nhị Bảo đi xuống lầu, gặp Ân Thế Bình đang ăn điểm tâm, cũng không khách khí ngồi xuống cầm bánh mì lên ăn. Gần đây, hấn cảm giác thể lực luôn tiêu hao một lượng lớn, cho nên nhu cầu bổ sung năng lượng thật sự cấp bách.

"Ngày hôm qua, người dẫn bà lão qua đường cái đến nửa đêm mới về tới sao?" An Kỳ Nhi giống như cười mà không phải cười hỏi Tần Nhị Bảo.

"Ách..." Tần Nhị Bảo biết rõ không có biện pháp trả lời nàng, chỉ vui đầu ăn coi như không nghe thấy, cho nên cũng không trả lời

An Kỳ Nhi nhìn thái độ không rảnh để ý đến câu mình hỏi của Tần Nhị Bảo không hề tức giận lại tiếp tục hỏi: "Có phải trong lúc dẫn bà lão người đã phát sinh cảm tình, rồi cùng nàng thuê phòng đúng không?"

Nghe An Kỳ Nhi nói hùng hồn như thế hấn không khỏi đem toàn bộ sữa bò vừa uống phun hết ra miệng: "Người nói cái gì đó? Ta vẫn còn là xử nam!"

Dứt lời, lau miệng lại tiếp tục nói: "Hơn nữa, ta mà có khẩu vị nặng như vậy sao?"

"Ai biết người nha! Ta lại không quen người." An Kỳ Nhi vẻ mặt khinh thường nói: "Hơn nữa kẻ cầm thú thì chuyện gì cũng có thể làm ra được."

"Người nói ai cầm thú chứ?" Tần Nhị Bảo cảm thấy khó chịu vì An Kỳ Nhi sáng sớm rành rang kiểm chuyện với hấn, trừng mắt hỏi.

"Nói người đấy! Như thế nào? Không phục sao?" An Kỳ Nhi cũng không phải tay vừa, đáp lễ: "Ta chuyên trị các loại không phục đó."

Trong lúc nhất thời, trên bàn ăn bắt đầu một màn cung giương, bạt kiếm ..., hai người trợn mắt nhìn nhau, bình thường đối với việc đối chọi của bọn họ cũng không ai hỏi đến, nhưng hôm nay Ân Thế Bình lại tức giận, vỗ lên mặt bàn quát: "Tất cả im miệng cho ta!"

Mọi người đều nhìn về hướng Ân Thế Bình, chỉ thấy Ân Thế Bình nói: "An Kỳ Nhi, người hư đến mức ta không tưởng tượng nổi rồi, nói chuyện lúc nào cũng tùy tiện. Một nữ hài tử có thể nói chuyện thô lỗ như vậy sao?" An Kỳ Nhi lập tức đỏ mặt lên, không dám nói nửa lời.

Ân Thế Bình phê bình hết An Kỳ Nhi lại đưa mắt về phía Tần Nhị Bảo phê bình: "Người cũng thế, ngày hôm qua sao muộn như thế mới trở về, cũng không nói ai tiếng nào hại chúng ta thay người lo lắng không công."

Tuy Ân Thế Bình dùng ngữ khí rất nghiêm khắc phê bình Tần Nhị Bảo, nhưng hấn lại không có nửa điểm tức giận, ngược lại trong nội tâm lại rất ấm áp, có một loại cảm động.

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, mà yên lặng dùng cơm. Đến khi ăn xong, Ân Huyền Vũ vẫn không nói gì, nàng nhìn phụ thân của mình, trong nội tâm đã có cảm giác khác thường, nàng cảm thấy phụ thân của mình, vừa rồi phê bình Tần Nhị Bảo, nhưng ngữ khí hoàn toàn là trường bối phê bình việc làm sai của một tiểu hài tử, không có chút bộ dạng khách khí nào hết.

Ăn cơm xong, Tần Nhị Bảo đi theo các nàng lên xe đến trường học. Trên đường đi không ai nói chuyện, bỗng nhiên, An Kỳ Nhi đột nhiên nở nụ cười, Ân Huyền Vũ cùng Tần Nhị Bảo nhìn nàng đột nhiên biểu hiện như thế, cảm thấy có chút không hiểu.

Ân Huyền Vũ hỏi: "An Kỳ Nhi, người làm sao vậy?"

An Kỳ Nhi cố gắng khắc chế vui vẻ, nói: "Không nghĩ tới Tần Nhị Bảo cũng có lúc á khẩu không trả lời được!"

"Má nó, lão tử không nói lời nào, cũng có thể buồn cười như vậy sao?" Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, tức giận đáp lễ: "Người choáng hả, có phải muốn bị đánh hay không?"

"YAA.A.A.. Lại lắm điều..." An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo dám nói tục, lập tức hét lên, trấn áp.

"..." Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ Nhi sử dụng tuyệt chiêu, lập tức đau khổ im lặng, ngay người đứng một bên, mà bộ dạng Tần Nhị Bảo như thể chọc cho Ân Huyền Vũ cũng phải nở nụ cười.

Trong lúc đó, xe đã ngừng lại ngay trước cửa trường học, Tần Nhị Bảo từ từ xuống xe nhìn qua đám người đang giờ biểu ngữ đứng ở trước cửa trường, Tần Nhị Bảo còn tưởng rằng có vị Thương gia nào đó đang làm cái hoạt động gì, giương mắt lên nhìn tấm biểu ngữ thì thầm đọc: "Ân Huyền Vũ, I love you!"

"Ta nói (xx), ai không có mắt như vậy ah!" Tần Nhị Bảo nhìn qua tấm biểu ngữ im lặng tự nhủ: "Ai, năm nay mọi người điên hết cả rồi!"

Ân Huyền Vũ nhìn qua tấm biểu ngữ mặt đỏ bừng, xem hình dạng của nàng tựa hồ đã đoán được là ai, mà An Kỳ Nhi ở một bên, lại như chưa bao giờ thấy chuyện nào như thế này không ngừng to nhỏ, nói cái gì phải lắng mạn, ngôn ngữ giống như nói cái loại mê gái (trai).

"Lắng mạn?" Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi to nhỏ như vậy, lắc đầu nói: "Gọi là lắng phí, cũng không sai biệt lắm."

Lúc này, có một soái ca xuất hiện, lắng mạn tay cầm bó hoa tươi, trước mặt mọi người chân thành hướng Ân Huyền Vũ đi tới, lộ ra vẻ đẹp trai, tươi cười, dùng giọng nói thu hút nhất nói: "Tiểu Vũ, hôm nay ta tỉ mỉ an bài hết thảy, hi vọng người có thể thích những thứ này."

"Thích?" Ân Huyền Vũ đối với cái loại không thua kém gì ong bướm này thì nàng đã gặp qua không dưới trăm lần, muốn nàng nói thích, vậy thì thật đúng là nhắm mắt nói dối, mà Ân Huyền Vũ đương nhiên sẽ không nói dối, mặt không biểu tình: "Hương Thành, phiền người nghĩ ra chủ ý gì mới được không? Nếu như ta nhớ được không lầm thì người đã dùng chiêu này ba lượt rồi!"

"Không nghĩ tới, người vậy mà cũng có thể nhớ rõ ràng như thế!" Hương Thành vô liêm sỉ nói: "Xem ra trong lòng người có ta đấy!"

"..." Ân Huyền Vũ đen mặt nhìn hắn, cả giận nói: "Người đừng có không biết xấu hổ như vậy được không?"

Hương thành đối với sự chán ghét của Ân Huyền Vũ coi như không thấy, nói: "Ta có thể cảm nhận lời nói của người là không thật lòng, kỳ thật người rất thích ta."

"Bây giờ là lúc người nên xuất hiện!" An Kỳ Nhi ở một bên, kéo góc áo Tần Nhị Bảo nhỏ giọng nói

"Ai!" Tần Nhị Bảo đối với loại chuyện này thật sự không muốn quản, nhưng mình thân là bảo tiêu, lúc này tất yếu phải ra mặt, cũng chỉ có thể kiên trì đi tới trước mặt Hương thành.

"Người muốn làm gì?" Hương thành đối mặt Tần Nhị Bảo uy hiếp nói: "Ta khuyên người, chớ chọc ta!"

Tần Nhị Bảo cũng không có cùng Hương Thành quá mức so đo, chỉ vào Ân Huyền Vũ cười nói: "Người có biết cái gì là phẩm vị hay không, dạng như vậy mà người cũng không buông tha?"

"Người nói cái gì đó?" câu nói này của Tần Nhị Bảo, làm cho Ân Huyền Vũ nhin không được, lớn tiếng nói: "Lời này của người có ý tứ gì?"

"Lão tử thích dạng gì, không cần người tới dạy, người chớ xen vào việc của người khác, bằng không thì ta sẽ cho người chịu không nổi!" Hương thành cho rằng Tần Nhị Bảo có chủ tâm đến khiêu khích hắn, cảm thấy rất tức giận.

"Ha ha..." Tần Nhị Bảo nghe Hương Thành uy hiếp nở nụ cười, quay người đối với Ân Huyền Vũ nói ra: "Chúng ta vẫn là nên đi thôi!"

"Người phải giải thích cho rõ ràng!" Ân Huyền Vũ cũng tức giận, Tần Nhị Bảo dám nói nàng như vậy, nàng muốn Tần Nhị Bảo giải thích. Nếu để Vũ tỷ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Ách..." Tần Nhị Bảo không nghĩ tới còn chưa giải quyết xong Hương Thành, nội bộ đã bốc hỏa rồi, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, chỉ là vô ý, chớ cùng ta so đo được không nào?"

"Được rồi, bỏn tiểu thư không cùng người so đo!" Ân Huyền Vũ nhìn thái độ chịu thua của Tần Nhị Bảo, coi như tương đối hài lòng, gọi An Kỳ Nhi: "Chúng ta đi!"

Tần Nhị Bảo hướng Ân Huyền Vũ với thái độ chịu thua, nhưng Hương Thành lại nhìn ra bọn hắn tựa như tiểu tình lữ tại liếc mắt đưa tình, con giận dữ trong nội tâm trời dậy, nói ra: "Các người chớ đi, cùng ta giải thích rõ ràng, các người là quan hệ như thế nào?"

"Người muốn gì?" Tần Nhị Bảo thật sự chẳng muốn cùng hắn nói nhảm nói: "Dựa vào cái gì nói cho người biết?"

"Vậy thì người đừng trách ta!" Hường Thành cắn răng nói, dứt lời, vung tay lên, nguyên lai bên cạnh hắn là nhóm tiểu đệ, một thoáng đã tập hợp lại, bộ dáng đàng đàng sát khí.

Thấy tình cảnh này, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi đều như thấy kịch hay, biết rõ thực lực Tần Nhị Bảo, đã không nóng nảy lại càng không sợ hãi, ngược lại còn lấy trong ba lô ra một bao khoai tây chiên, hô: "Tần Nhị Bảo, lên!"

"Ai..." Tần Nhị Bảo nghe các nàng dương dương đắc ý như thế, bất đắc dĩ thở dài, đi tới, đối với Hường Thành thuyết giáo: "Lão huynh, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, làm gì mà động đao động thương đây thế này?"

"Mẹ mày!" Hường thành mắng: "Ta cho người hiểu rõ kết cục của những kẻ dám trêu chọc ta."

"Ai..." Tần Nhị Bảo lại thở dài từng hồi, hắn thật sự không muốn ý mạnh hiếp yếu, dù cho đối phương có năm, sáu người.

"Biết sợ rồi sao? Đã quá muộn rồi!" Hường thành cho rằng Tần Nhị Bảo sợ hãi, khiêu khích nói: "Các huynh đệ, lên cho ta."

Mà mấy huynh đệ của hắn còn chưa động thủ, Tần Nhị Bảo đã ra tay trước, tiến lên một bước dài đến cách nam sinh gần nhất đá một cước, đem nam sinh kia đá bay, những nam sinh khác liên tiếp bước lui, đặt mông ngồi xuống, cũng đứng lên không nổi nữa.

Tần Nhị Bảo sau khi đem nam sinh kia đá ngã thì cũng không ngừng lại, hắn liền dùng nắm đấm, bắt lấy một tên bị kẻ nào đó đẩy lên trước đánh cho một trận như từ.

Còn lại đến ba tên chưa ra tay, thấy hai tên thoáng cái đã bị Tần Nhị Bảo thu thập thì không khỏi sợ hãi, vội vàng đem rút gậy gộc ra hướng Tần Nhị Bảo lao đến.

Tần Nhị Bảo nhìn ba người xông lên, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, cũng không tránh né, trực tiếp dùng tay đỡ đòn, đoạt gậy từ một tên trong số đó, sau một cước đạp ngã hắn, mắt lộ ra hung quang nói: "Còn không mau rút cho ta!"

Mấy người kia cũng chỉ là đệ tử trường học quý tộc, bình thường cũng chỉ khi dễ kẻ nhỏ yếu, đùa giỡn nữ sinh đồng môn, nhìn thấy Tần Nhị Bảo mạnh mẽ như thế đều bị dọa chạy thực mạng, rất nhanh liền không nhìn thấy bóng dáng.

Hường Thành nhìn thấy cái bọn bình thường lúc ăn uống vẫn xưng huynh gọi đệ với mình, lúc này lại chỉ lo chạy trốn, thật sự có chút không biết nên nói gì, nhưng hắn biết rõ đạo lý hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt, vừa mới chuẩn bị chạy trốn, Tần Nhị Bảo cũng đã đứng ở trước mặt hắn, ngăn cản đường đi, lại vẻ mặt ôn hoà mà hỏi: "Chúng ta bây giờ có thể đi rồi chưa?"

"Có thể... Có thể!" Hường Thành không biết nên trả lời như thế nào với Tần Nhị Bảo, nhưng vẫn khấn trương trả lời.

"Cảm ơn!" Tần Nhị Bảo thấy mình rất có lễ phép đấy chứ, lại cùng Hường Thành gửi tới lời cảm ơn, quay về phía Ân Huyền Vũ hô: "Hường thành đã đồng ý chúng ta đi rồi!" Dứt lời, liền muốn cùng Ân Huyền Vũ trở lại đi học.

Ai ngờ, mới vừa vào cửa trường, An Kỳ Nhi ở phía sau quyết lấy miệng nói ra: "Cái bọn người đó quá vô dụng, làm hại ta ngay cả một túi khoai tây chiên ít ỏi cũng chưa ăn xong mà đã bỏ chạy cả rồi."

Ân Huyền Vũ nghe An Kỳ Nhi phàn nàn, lại cũng gật đầu phụ họa nói: "Đúng đấy, thật là cái bọn thật vô dụng!"

Tần Nhị Bảo nghe hai người bọn họ nói chuyện, thiếu chút nữa không chống đỡ nổi mà té ngã, thầm nghĩ: "Thật đúng là sợ thiên hạ bất loạn."

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Điện Thoại Sony Ericsson.

"Nhị Bảo ca, ta đến rồi!" Một giọng nữ ngọt ngào gọi Tần Nhị Bảo đang ngủ say.

Tần Nhị Bảo theo tiếng nói nhìn lại, nở nụ cười: "Tiểu Phương, người đã đến rồi ah! Ta lần trước cũng ở trong mộng nhìn thấy người, lần này chẳng lẽ ta lại đang nằm mơ?"

"Chán ghét a!" Tiểu Phuong làm nũng nói: "Người ta từ rất xa đã chạy tới tìm người, không nghĩ tới người còn nói như vậy với người ta, không để ý tới người nữa!" Dứt lời liền quay người bỏ đi.

"Ha ha, Nhị Bảo ca sai rồi!" Tần Nhị Bảo hèn mọn bí ối tiến lên ôm Tiểu Phuong cười nói: "Đến đây cho ca kiểm tra thoáng một phát, có phải đang nằm mơ hay không!" Dứt lời, tay lại quen thói hướng tới trước ngực Tiểu Phuong sờ soạng.

"Chán ghét a!" Tiểu Phuong bắt lấy tay Tần Nhị Bảo đẩy ra, thẹn thùng nói: "Ca phải đáp ứng người ta một yêu cầu, người ta mới cho người sờ!"

"Yêu cầu gì?" Tần Nhị Bảo mang một bộ dạng háo sắc, duỗi đầu lưỡi dài ra hỏi

"Hi hi" Tiểu Phuong thẹn thùng nở nụ cười, lại bắt đầu chạy, Tần Nhị Bảo thấy Tiểu Phuong thẹn thùng như thế, không khỏi tâm thần dao động, đuổi theo, đem nàng ôm vào trong ngực của mình, cảm thụ được một chút âu yếm.

"Tần Nhị Bảo, mở mắt chó của người ra, nhìn xem ta là ai?". Ngay lúc Tần Nhị Bảo đang ở trong thời khắc ngọt ngào, bỗng nhiên Tiểu Phuong hướng hấn quát.

"Người đang gọi tên đầy đủ của ta đấy hả?" Tần Nhị Bảo có chút kỳ quái hỏi, dứt lời trợn mắt nhìn lại, ai ngờ không nhìn thì thôi, nhìn lại thì càng hoảng sợ, nguyên lai hấn cho rằng người hấn đang ôm vào trong ngực chính là Tiểu Phuong, ai ngờ lại biến thành An Kỳ Nhi, nhìn thấy bộ dạng cười xấu xa của An Kỳ Nhi Tần Nhị Bảo sợ tới mức nghẹn ngào bị dọa nhảy tránh ra

"Ah!" Tần Nhị Bảo giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, hai mắt vô thần mắt nhìn lên trần nhà trầm nghĩ: "An Kỳ Nhi, thật sự quá ghê tởm, ngay cả trong giấc mộng xuân cũng đều không buông tha ta!".

"Sao vậy Tần đại ca?" Vương Vĩ thấy sắc mặt Tần Nhị Bảo xám lại như tro ân cần hỏi han.

"Ách. . . Không có gì!" Tần Nhị Bảo che dấu nói: "Ta chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi!"

Wang Vĩ nghe Tần Nhị Bảo trả lời, không khỏi cười khở một cái, cúi đầu xuống nhìn qua hạ thân cao cao chi khởi của Tần Nhị Bảo, nhin không được cười nói: "Tần đại ca, ta thấy người là đang mơ thấy mộng xuân à nha?"

Nghe Vương Vĩ nói như vậy, Tần Nhị Bảo mặt đỏ lên. Thời điểm hấn định mở miệng nắg, lão xử nữ Lương Chí Lan ở ngay trong lớp học đã đứng lên nói: "Tần Nhị Bảo, người đi học mà ngủ trong lớp còn chưa tỉnh lại dám tự tiện la lối, đảo loạn kỷ luật lớp học, phạt người chạy hai mươi vòng quanh lớp thể dục để cho người thanh tỉnh lại."

"Tuân mệnh!" Tần Nhị Bảo nghe lão xử nữ yêu cầu hấn đi chạy bộ, vui sướng đáp ứng ngay. Hấn đang như vậy, lại yêu cầu để hấn chạy bộ, thật sự quá kịp thời, làm tà hỏa trong người còn động lại, vừa vận đã có chỗ phát tiết, kịp thời tránh khỏi tà hỏa động lại quá lâu trong cơ thể mà tạo thành tổn thương tâm lý cùng sinh lý.

Tần Nhị Bảo nghe được lão xử nữ yêu cầu như vậy, không nói hai lời, một đường hướng đến bãi tập chạy tới, đường chạy ở lớp thể thao của trường là 400m, hai mươi vòng tính toán cũng có tám ngàn mét, tám ngàn mét đối với người bình thường mà nói, khẳng định sẽ chịu không được, nhưng đối với Tần Nhị Bảo thì quả thực quá dễ dàng rồi.

Lão xử nữ thấy Tần Nhị Bảo nhanh chóng vui vẻ, tưởng rằng hấn cố ý chọc giận mình, mặt nhanh chóng lạnh lại như thiết bản (miếng sắt), sắc mặt hung hăng tái nhợt nhìn qua bóng lưng Tần Nhị Bảo, mới thu ánh mắt trở về quay vào lớp học.

Tần Nhị Bảo đang vui vẻ vừa chạy trong bãi tập vừa ngâm nga hát, ngay cả mồ hôi chảy ra nhiều như vậy hấn cũng mặc kệ, ngay lúc hấn đang vui vẻ, Hứa Nghiên chạy tới bên cạnh hấn, hỏi: "Người hôm qua không sao chứ?".

"Không có gì! Ta sao có thể có chuyện gì được chứ?" Tần Nhị Bảo nhìn qua Hứa Nghiên mặt mày hớn hờ nói: "Biết đau lòng giùm lão công nữa à? Người là chạy tới xem ta sao?"

"Người đi chết đi!" Hứa Nghiên thấy Tần Nhị Bảo không đứng đắn, biết rõ hấn không bị gì, nghĩ nghĩ hỏi: "Tần Nhị Bảo số di động của người là bao nhiêu ? Ta ngày hôm qua muốn điện thoại cho người, mới phát hiện ta không có số của người!"

Nghe Hứa Nghiên hỏi như vậy, Tần Nhị Bảo không khỏi dừng bước trả lời: "Ta không có điện thoại ah!"

"Cái gì?" Hứa Nghiên nghe Tần Nhị Bảo trả lời như thế, không thể tin được nhìn hấn, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra được. Nơi này ngay cả học sinh trung học đều đã có điện thoại hết cả rồi mà người trước mặt này lại không có, kinh ngạc hỏi: "Vậy người liên lạc với người khác như thế nào?".

"Viết thư a!" Tần Nhị Bảo nhất thời không hiểu rõ ý tứ Hứa Nghiên, ngờ ngác hỏi đáp: "QQ cũng được! Bất quá, ta cơ bản nhà ta lại không có mạng".(

"..." Hứa Nghiên nhìn Tần Nhị Bảo như nhìn người ngoài hành tinh, mở to hai mắt nhìn hấn cả buổi không nói được ra lời, trong lòng cảm thấy vô cùng khổ sở, lúc này nàng nhận ra điều mà nàng lẽ ra không nên hỏi, nàng đơn thuần cho rằng gia đình Tần Nhị Bảo bởi vì nghèo khó mới không có tiền mua điện thoại di động. Nhưng nàng lại có chút khó hiểu nhà Tần Nhị Bảo nghèo như thế sao hấn cò thể chạy đến học trong trường học có học phí cao như thế này chứ?

Vì vậy, Hứa Nghiên bắt đầu thay Tần Nhị Bảo sắp xếp cho phù hợp logic rằng hấn đã có vận mệnh bi thảm, thân thể lại càng không tốt. Trên mặt nàng

lại càng biểu lộ khổ sở, Tần Nhị Bảo nhìn thấy Hứa Nghiên dường như muốn khóc hỏi: "Làm sao vậy? Có phải người thấy có chỗ nào không thoải mái phải không?"

Đang đắm chìm trong thế giới của mình nên đối với sự quan tâm của Tần Nhị Bảo, nàng cũng nghe không thấy. Giờ này trong nội tâm nàng âm thầm hạ quyết tâm muốn vì Tần Nhị Bảo làm chuyện gì đó để đền bù lỗi lầm của mình, nàng đối với Tần Nhị Bảo xin lỗi nói: "Thực xin lỗi! Ta không nên nói những thứ làm cho người khó chịu như vậy, ta quyết định sẽ đền bù cho người, sau khi tan học nhớ rõ phải chờ ta ah!"

"Những lời làm ta khó chịu? Nàng đang nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu!" Tần Nhị Bảo ngây ngốc nhìn Hứa Nghiên, hồi lâu vẫn không lý giải được ý của nàng, đầu hiện ra vô số dấu chấm hỏi (???), nhìn bóng lưng Hứa Nghiên đi xa hô: "Còn có, người tại sao ngược lại xin lỗi ta?"

Hứa Nghiên một bên chạy, một bên chảy nước mắt, tự nhủ: "Không nghĩ tới Tần Nhị Bảo lại có vận mệnh bi thảm như thế mà hần vẫn còn lạc quan như vậy, thật là làm cho người khác cảm động!" Nàng chỉ lo chạy, nên tiếng la hét của Tần Nhị Bảo phía sau lưng ngoảnh mặt làm ngơ.

Tần Nhị Bảo miệng đắng lưỡi khô, nhìn bóng lưng Hứa Nghiên đi xa, tự nhủ: "Nội tâm nữ nhân thật là khó nắm bắt ah! Ai, được rồi, ta vẫn là nên chạy tiếp a!" Dứt lời, lại bắt đầu chạy.

※※※※

"Hiệu trưởng, ta kiên quyết đề nghị đem học sinh Tần Nhị Bảo đuổi ra khỏi trường học của chúng ta." Lão xử nữ Lương Chí Lan kêu gào cùng hiệu trưởng: "Những người cặn bã như vậy để lại trong trường học của chúng ta, chỉ làm cho chúng ta mất mặt."

"Ah, người ta mới đến có hai ngày, người đã kết luận như vậy, có quá vội vàng hay không?" Hiệu trưởng tự nhiên hiểu rõ Tần Nhị Bảo là ai đề cử đến, mà hần đối với đề nghị của Lương Chí Lan đương nhiên cũng không dám tùy tiện nên do dự phát biểu nói.

"Ba tuổi xem đại, bảy tuổi xem lão, Tần Nhị Bảo là người thế nào ta không cần nhìn cũng biết rõ!" Lương Chí Lan thấy hiệu trưởng không theo ý mình nên liền lên giọng, đe dọa nói: "Học sinh như vậy, chúng ta giữ lại không được, lưu lại chỉ làm chúng ta tự hại mình mà thôi."

"Ha ha, không nghiêm trọng như vậy đâu!" Hiệu trưởng cười trấn an nói: "Như vậy đi, ta cùng cô gọi Tần Nhị Bảo nói chuyện. Nói xong ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục được không nào?"

"Cũng được!" Lương Chí Lan cảm thấy nên cho trường học một chút thể diện miễn cưỡng đồng ý...

※※※※

"Tần Nhị Bảo, người hôm nay lại không đi cùng chúng ta sao?" An Kỳ Nhi thấy Tần Nhị Bảo nói có việc, muốn một mình đi về sau, trêu chọc nói: "Chẳng lẽ hôm nay lại vịn bà lão qua đường cái àh."

"Đương nhiên không phải, đâu ra nhiều bà lão như vậy muốn qua đường cái ah!"

"Cái đó cũng đúng. . ." An Kỳ Nhi nghi hoặc nhìn Tần Nhị Bảo, xem khúu giác hần nhảy bén như vậy rõ ràng là có chuyện gì gạt các nàng.

Đang khi nói chuyện, xe Trung Thôn Chuẩn Nhân đã dừng trước mặt Tần Nhị Bảo, cửa xe mở ra, Trung Thôn Chuẩn Nhân hô: "Tần Nhị Bảo lên xe."

"Người xem ta không có lừa các người a!" Tần Nhị Bảo biết rõ Ân Huyền Vũ các nàng nhất định sẽ đề ra rất nhiều nghi vấn. Nói ra: "Vấn đề gì, ta trở về lại nói với các người, các người đi về trước đi!"

Ân Huyền Vũ chưa gặp qua Trung Thôn Chuẩn Nhân, cho nên cũng không biết hần làm cái gì. Nhưng nàng không biết vì cái gì, thời điểm nhìn thấy hần, nàng liền không tự giác mà nghĩ ngay đến An Đăng Đại Phụ, biết rõ nếu tình huống nguy hiểm thì Tần Nhị Bảo tuyệt sẽ không có biểu hiện ung dung như vậy vì vậy kéo An Kỳ Nhi lên xe, dùng ánh mắt bảo không muốn nàng nói tiếp.

Tần Nhị Bảo nhìn xe Ân Huyền Vũ các nàng đi xa, vừa định lên xe, chợt nghe đằng sau có người đang gọi tên hần, quay đầu lại nhìn thì ra là Hứa Nghiên, hần thấy Hứa Nghiên không kịp thở chạy đến, kỳ quái hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Cho người!" Hứa Nghiên đem cái hộp nhét vào trong tay Tần Nhị Bảo nói: "Đây là điện thoại di động ta cho người!"

"Cái gì?" Tần Nhị Bảo nghi ngờ hỏi: "Người tại sao lại đưa điện thoại cho ta?"

"Người ta. . ." Hứa Nghiên cắn cắn bờ môi, không biết nên nói lý do gì, thấy Trung Thôn Chuẩn Nhân liếc mình, nàng chuyển chủ đề nói: "Người đang có việc à?"

"Đúng vậy!"

"Vậy ta đây sẽ không quấy rầy người. Nhớ rõ sau khi về đến nhà phải gọi điện thoại cho ta ah!" Dứt lời, liền xoay người bỏ chạy, nhảy lên chiếc Porsche đang chờ nàng, nháy mắt đã không còn thấy nữa.

Tần Nhị Bảo nhìn điện thoại di động Hứa Nghiên đưa cho mình, ra là một cái Sony Ericsson A8i, nhìn điện thoại trong tay, Tần Nhị Bảo có chút dờ khóc dở cười, tự nhủ: "Chẳng lẽ, cái này là nàng muốn đền bù sai lầm?"

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Mục Đích Của Trung Thôn Chuẩn Nhân.

"Làm người trẻ tuổi mà không phong lưu thì uổng phí một đời!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn Tần Nhị Bảo cười mà không phải cười nói: "Tần tiên sinh quả nhiên cũng là phong lưu người phong lưu."

Tần Nhị Bảo đang vuốt điện thoại Hứa Nghiên cho , đột nhiên nghe Trung Thôn Chuẩn Nhân nói ra câu này, nhìn hắn cười cười cảm thấy tự ái nói: "Ta gần đây tự cho là phong lưu nhưng vẫn không hạ lưu không nghĩ tới hôm nay rốt cục lại có người đồng ý!"

"Tần tiên sinh đừng nói đùa, với điều kiện của ngươi, muốn tìm nữ nhân thật sự quá dễ dàng!" Trung Thôn Chuẩn Nhân hôm nay không biết vì sao, miệng lại ngọt như mật ong vậy, không ngừng逗 Tần Nhị Bảo một chầu thật lớn.

"Trung Thôn tiên sinh, xem ra hôm nay rất hào hứng nha!" Tần Nhị Bảo hướng Trung Thôn Chuẩn Nhân cười nói

"Tại sao ngươi lại biết?" trong nội tâm Trung Thôn Chuẩn Nhân tự nhiên hiểu rõ vì sao Tần Nhị Bảo lại nói như vậy nhưng vẫn cố ý giả bộ hồ đồ.

"Bình thường ngươi không thích nói giỡn, vậy mà hôm nay còn biết theo ta vui đùa." Tần Nhị Bảo không che dấu nói ra cái nhìn của mình

"Ha ha" Trung Thôn Chuẩn Nhân không trả lời, nhưng trong nội tâm lại cảm thán, Tần Nhị Bảo quả nhiên rất nhạy bén, trong lòng hắn kỳ thật vẫn có bí mật dấu kín trong sâu nhất, cái đó chính là xưng bá hắc đạo ở nước Trung Hoa này. Nhưng cái gọi là cường long áp đảo bắt quả chỉ toàn là răn rít. Gần đây lẫn lộn tại đảo quốc may mắn dựng lên được Hắc Long hội, vậy mà ở Trung Hoa lại liên tục bị ấn chế, phí tiền tốn sức đã không nói vậy mà còn hao binh tổn tướng, thủy chung không có biện pháp đánh tiền vào Trung Hoa.

Đây là cơ hội duy nhất của hắn, Trung Thôn Chuẩn Nhân muốn lợi dụng cơ hội thi đấu ở chợ đen lần này để tạo cơ hội thâm nhập vào Trung Hoa. Trước kia thi đấu ở chợ đen, hắn cũng phải người tham gia đều là sát vũ nhưng lúc trở về có một số đã mất mạng.

Từ khi nghe An Đăng Đại Phụ nói với hắn rằng Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn, chỉ hai người vậy mà đã đánh ngã mười mấy người bọn hắn, thoáng nhận ra đó là một cơ hội, nếu như có thể lợi dụng tốt bọn Tần Nhị Bảo, tranh đấu cùng hắc bang Trung Hoa, tuyệt đối có thể thu được kết quả không tưởng được.

Hắn tốn hao tâm trí thiết kế một cái bẫy để cho bọn Tần Nhị Bảo tự chui vào, lợi dụng tình báo Đại Điền Ưu Mỹ truyền qua, lại ra đòn nhanh như chớp làm cho bọn Tần Nhị Bảo phải hường một đòn. Hơn nữa lúc ấy bọn hắn mới tới Nhật Bản chưa quen cuộc sống nơi đây do đó trong lòng không khỏi lâm vào bối rối.

Trong lúc đó bản thân Trung Thôn Chuẩn Nhân lại ép bọn họ đến nước phải chạy trốn. Trung Thôn Chuẩn Nhân nở nụ cười, hắn ý thức được kế hoạch của hắn đã thành công một nửa. Về sau lại để cho Đại Điền Ưu Mỹ đem Tần Nhị Bảo đưa đến tổng bộ cho mình. Thông qua thăm dò hắn phát hiện quả nhiên Tần Nhị Bảo có thực lực phi phàm.

Trung Thôn Chuẩn Nhân từ đó về sau đã dùng hết thủ đoạn, bức Tần Nhị Bảo đi vào khuôn khổ, mà quả nhiên Tần Nhị Bảo cũng đã đáp ứng thay hắn tham gia thi đấu làm cho hắn phi thường cao hứng. Ở cùng Tần Nhị Bảo trong khoảng thời gian này, hắn một mực bố trí thế lực của mình, hy vọng năng lực này về sau trong các trận đấu với các thế lực mạnh hơn có thể phát ra công dụng.

Ngày hôm qua, Trung Thôn Chuẩn Nhân đem Tần Nhị Bảo đưa đến đấu trường, phát hiện hắn rất nhẹ nhàng chiến thắng trận đấu thứ nhất, lại để cho mình cũng dễ dàng thắng 1000 vạn. Thắng tiền tuy đáng mừng, nhưng làm cho hắn cao hứng nhất chính là, biết được thực lực Tần Nhị Bảo vô cùng mạnh.

Ngoài lúc cùng hắn giới thiệu qua ba cường thủ bên ngoài của quyền đấu chợ đen này thì những người khác cơ bản đều không nằm trong mắt hắn. Và bây giờ điều đáng tiếc nhất là ngày hôm qua sau khi cuộc tranh tài kết thúc, lúc muốn đem Tần Nhị Bảo thu vào bang, nhưng lại bị hắn cự tuyệt.

Nhưng đối với tại Trung Thôn Chuẩn Nhân mà nói thì điều này cũng không quá quan trọng, đối với hắn mỗi người đều là một công cụ, chỉ cần có thể dùng, hắn sẽ thỏa thích lợi dụng, nhưng một khi người bị sử dụng hết thời, vậy thì phải xem tâm tình của hắn đã.

Cũng như Tần Nhị Bảo vậy, nếu như thu được thì nhất định là một bảo kiếm sắc bén vô cùng, nhưng nếu bị người khác sở dụng, đối với hắn mà nói thật sự là một sự uy hiếp rất lớn. Trung Thôn Chuẩn Nhân đương nhiên sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, nên

sau này hẳn nhất định sẽ cho Tần Nhị Bảo một câu trả lời thỏa đáng, đã không thể dùng được nữa thì cũng sẽ không để người khác sử dụng.

Bất quá điều này sau này hãy nói, bây giờ là thời điểm mình cần có hẳn nhất, mà hẳn cũng đang nằm trong kế hoạch của mình, đây là một khâu tối trọng yếu. Bây giờ đối với cho hẳn, Trung Thôn Chuẩn Nhân luôn có kế hoạch là không tiếc bất cứ một cái gì, chỉ muốn ổn định lòng hẳn, thay mình đánh xong sở hữu tất cả quyền thi đấu.

Trung Thôn Chuẩn Nhân lại lại một lần nữa tự lâm vào trầm tư. Để có thể đánh thắng và tạo một cái hắc bang để quốc, có thể nói mình đã lo lắng hết lòng. Cho nên lúc An Đăng Đại Phụ yêu cầu giải quyết Tần Nhị Bảo, mình mới nghiêm túc phê bình hẳn để tránh cho An Đăng Đại Phụ sốt ruột muốn báo thù, lần này tới Trung Hoa, cũng không dẫn hẳn theo, mà một mực đem hẳn giam ở đảo quốc, còn phân phó mấy cái tâm phúc bí mật giám thị hẳn, đừng để hẳn làm phiền mình thêm.

Tần Nhị Bảo thấy Trung Thôn Chuẩn Nhân tâm tình bất định, cũng suy nghĩ. Hẳn tuy cả ngày cả lo phát phơ, không có chính chắn, nhưng cũng phải nhìn xem đó là ai, chứ đối với cái lão hồ ly Trung Thôn Chuẩn Nhân này mà nói, chính mình một mực luôn đề phòng lấy hẳn, mặc dù nói trong lòng mình biết rõ, Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không phải chỉ là yêu cầu mình đánh mấy trận thi đấu quyền đơn giản này, nhưng mục đích cụ thể của lão hồ ly là gì thì hẳn lại không rõ ràng.

Bất quá binh tới tướng đỡ, nước tới đập đất chặn, Tần Nhị Bảo ngược lại cũng không sợ, hẳn tự nhận là sự việc gì cũng đã đều gặp qua, người xấu nào cũng đều chạm qua, nhiều hơn một lần nữa thì thế nào? Nghĩ tới đây, Tần Nhị Bảo nở nụ cười.

Đang lúc bọn hẳn mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, thì xe đã chạy đến địa điểm thi đấu, bởi vì ngày hôm qua đã tới, Tần Nhị Bảo cũng đã thấy nhưng không thể trách rồi, đi theo đằng sau Trung Thôn Chuẩn Nhân cùng đi vào.

Mới vừa đi tới sân thi đấu, Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn Tần Nhị Bảo nói: "Người đi thay quần áo, làm nóng thân, lát nữa là dự thi rồi."

Tần Nhị Bảo chỉ cười cũng không nói chuyện, theo như yêu cầu tiến vào trong khu nghỉ ngơi, thay đổi quần áo của trận đấu, làm nóng thân thể rồi đi ra. Đối với trận đấu, Tần Nhị Bảo cũng chẳng quan tâm đối thủ, sợ, khẩn trương với hẳn mà nói, thật sự có chút dư thừa, muốn sợ, phải là đối thủ của hẳn sợ mới đúng.

Hẳn đi lên quyền đài, mà lúc này đã có một tuyển thủ để tóc dựng đứng giống cái mào gà đang chờ hẳn, cái tuyển thủ đầu mào gà này phải thật vất vả qua năm trận đấu mới tiến được vào Top 8 năm nay. Dĩ nhiên là muốn tiến thêm một bước, mà lần này lại để hẳn đụng phải Tần Nhị Bảo, hẳn nhìn qua đáng người thon gầy của Tần Nhị Bảo thì đặc ý, cho rằng năm nay nhất định sẽ có thể đột phá. Nên khi tiếng chiêng vang lên tuyển thủ tên đầu mào gà kia rút cuộc kiềm nén không được kích động trong nội tâm, liền tiến tới chủ động tấn công, hẳn cắn chặt hàm răng, hận không thể một quyền đem Tần Nhị Bảo đánh bại.

Tần Nhị Bảo thấy hẳn có đến cả trăm ngàn chỗ hở khi xuất kích, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh, đối với sự tiến công của đầu mào gà, cũng không nóng nảy, chỉ đứng đó chờ hẳn tới gần. Đầu mào gà thấy Tần Nhị Bảo không hề nhúc nhích, cho là hẳn khi thấy khí thế của mình đã khiếp sợ đến không thể cử động, không khỏi đặc ý, vội vàng tiến đánh dường như muốn một "hit" cho xong.

Thời điểm hẳn đang mộng đẹp, Tần Nhị Bảo ra một quyền ở giữa mặt mào gà, mào gà cũng không kịp hừ một tiếng đã gục không dậy nổi, mà một kích này Tần Nhị Bảo lại làm cho khán đài vốn là đang huyền não phải yên lặng lại, ai cũng không dám tin tưởng tiểu tử thoát nhìn có chút gầy yếu này chỉ cần một quyền sẽ đem tuyển thủ nằm trong Top 8 năm trước, đánh ngã xuống đất không dậy nổi, thật sự quá mạnh mẽ a! (Đây gọi là one hit one kill ah)

Sau một hồi yên lặng khán đài rất nhanh lại bắt đầu huyền não, tất cả mọi người hướng Tần Nhị Bảo hoan hô, chúc mừng, nhưng Tần Nhị Bảo lại không có một tia cao hứng, trên mặt nhìn không ra bất luận biểu lộ gì, yên lặng đi xuống quyền đài, không tiếp nhận lời chúc mừng của bất luận kẻ nào.

Trung Thôn Chuẩn Nhân không nghĩ tới Tần Nhị Bảo, lại lạnh nhạt với thắng lợi này, không khỏi đánh giá cao hẳn, hướng hẳn đi tới: "Chúc mừng người, người lại thắng!"

"Đối thủ thực lực quá yếu, thắng cũng không có ý nghĩa gì!" Tần Nhị Bảo thản nhiên nói

"Ta đây có một tin tốt cùng một tin xấu muốn nói cho người, người muốn nghe cái nào trước?" Trung Thôn Chuẩn Nhân hướng Tần Nhị Bảo thần bí nói.

"Nghe tin tốt a, gần đây tin tức tốt nghe được thật sự có chút thiếu!" Tần Nhị Bảo nhìn qua Trung Thôn Chuẩn Nhân nói.

"Cái kia chính là chúc mừng người tiến nhập Top 8." Trung Thôn Chuẩn Nhân cười nói

"Cái gì? Vậy cũng gọi là tin tốt sao?" Tần Nhị Bảo dờ khóc dờ cười mà hỏi: "Còn cái tin xấu là gì?"

"Tin tức xấu là kết cục đối thủ của người, chính là tên Evan khủng bố."

"Ah" Tần Nhị Bảo nghe cái tin gọi là xấu này cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ là một tiếng ah.

Trung Thôn Chuẩn Nhân không nghĩ tới Tần Nhị Bảo sẽ trấn định như thế, kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ người không kinh hãi sao?"

"Ta không quan tâm bất luận kẻ nào làm đối thủ!" Tần Nhị Bảo trong con người lại lộ ra hào quang làm cho người khác phải sợ, nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân nói.

Trung Thôn Chuẩn Nhân không tự chủ được rung mình một cái, hẳn không biết mình tại sao phải rung mình, mà lời Tần Nhị Bảo nói, hẳn nghe như có

một hàm nghĩa gì khác.

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Nợ Nhân Tình.

- Đến nơi rồi.

Tần Nhị Bảo được Trung Thôn Chuẩn Nhân đưa đến biệt thự Ân gia. Câu đầu tiên nói ra, làm cho mọi người cảm thấy có gì là lạ. Tất cả mọi người trên xe luôn ngại hắt, giống như ngại một con ruồi suốt ngày cứ ông ông không để ai yên, nhưng hôm nay hắt lại yên lặng thần kỳ không nói bất cứ một câu.

Từ khi Trung Thôn Chuẩn Nhân cùng hắt nói giỡn, Tần Nhị Bảo vẫn tự hỏi mình một vấn đề là Trung Thôn Chuẩn Nhân đến cuối cùng muốn cái gì? Chính hắt nói, là vì lấy lại mặt mũi, nhưng liên hệ lại quá trình Tần Nhị Bảo cùng Trung Thôn Chuẩn Nhân quen biết thì Trung Thôn Chuẩn Nhân thật không phải một người hay xúc động mà trái lại là một người tính toán rất khôn khéo không có khả năng vì thỏa mãn cá nhân mà bất kể được mất. Bởi vậy Tần Nhị Bảo có thể kết luận, trong lòng của hắt nhất định là có âm mưu hơn nữa dưới sự trợ giúp của mình âm mưu này đang tiến hành thuận lợi.

Trung Thôn Chuẩn Nhân đến cuối cùng là muốn cái gì? Tần Nhị Bảo lại một lần nữa tự hỏi mình, nhưng thủy chung vẫn không thể đoán được kết quả. Chính thế cũng làm cho cảm xúc Tần Nhị Bảo một mực rất sa sút, dù cho chiến thắng cũng là không có chút nào hào hứng.

Nhưng khi Tần Nhị Bảo đi vào biệt thự, lại không đem cảm xúc như vậy cho những người khác thấy, vẫn cười đùa tí tưng đi vào như ngày thường, nhìn qua trên bàn còn lưu lại đồ ăn cho mình, hắt cười hi hi nói:

- Chị Phi, chị thật tốt. Đã trễ thế này vẫn còn để lại cơm cho em. Thật đúng lúc em đang rất đói bụng. Để tỏ lòng cảm tạ của em, em sẽ hôn chị một cái.

Dứt lời, hướng tới chỗ chị Phi đứng cách đó không xa cho nàng một cái hôn gió.

- Là lão gia bảo tôi để lại cho cậu.

Phi Tỳ thấy Tần Nhị Bảo xum xoe như thế, cho dù chính mình sớm đã qua mối tình đầu đến cả niên kỷ, lại vẫn có chút không có ý tứ giải thích, lúc nói chuyện còn biểu lộ giống như đang xấu hổ.

- Thật sao?

Tần Nhị Bảo vẫn cái tướng ăn khó coi đấy, đem thức ăn miệng nhét đầy miệng mơ hồ nói:

- Vậy cũng nên cảm ơn chú ấy.

Dứt lời, lại bắt đầu vui đầu vào ăn.

- Cháu về rồi à.

Ân Thế Bình nghe dưới lầu có động tĩnh, liền từ thư phòng đi xuống, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi đã đứng phía sau của hắt, im lặng cùng xuống dưới.

- Chú Ân, sao chú lại ra đây?

Tần Nhị Bảo thấy Ân Thế Bình tự mình xuống lầu, tới đón tiếp trong lòng biết Ân Huyền Vũ đã đem sự tình nói qua với hắt.

- Tần Nhị Bảo, anh có thể đem cơm nuốt hết vào bụng rồi nói tiếp hay không?

An Kỳ Nhi về mặt chán ghét phê bình nói:

- Anh nhìn xem anh đem cơm phun đến khắp nơi rồi kìa.

- Cô xen mồm vào làm cái gì, chú Ân còn chưa nói lời nào mà.

Tần Nhị Bảo bởi vì ban ngày trải qua sự tỉnh mộng xuân kia, cho nên vừa thấy An Kỳ Nhi trong nội tâm liền phát hỏa, lại nghe thấy nàng dám phê bình chính mình, sắc mặt tự nhiên không tốt:

- Cô oa oa loạn lên làm gì?

- Anh...

An Kỳ Nhi không nghĩ tới Tần Nhị Bảo dám cãi lại nàng, chuẩn bị rõ ràng chưa đủ, vậy mà không tìm thấy phương thức phù hợp để trả đũa hắn.

- Hai người có thể đứng nhao nhao như vậy hay không, giống như mấy đứa trẻ con đòi quà khi mẹ đi chợ về vậy. Không có ý tứ chút sao?

Ân Huyền Vũ mở miệng ngăn cản.

Tần Nhị Bảo giật mình nhìn Ân Huyền Vũ, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, lời này lại có thể từ miệng của nàng nói ra. Thật không thể tưởng tượng nổi, thậm chí nghĩ: “Chẳng lẽ hôm nay nàng ăn phải đồ hư, đầu óc trở nên ngu ngốc?”

- Ha ha, Tiểu Vũ nói đúng.

Ân Thế Bình liếc về sau nhìn con gái mình tán thưởng, tiếp theo lại ôn hòa với Tần Nhị Bảo:

- Cháu cứ ăn cơm trước, sau đó chú có lời muốn hỏi cháu.

Tần Nhị Bảo bị An Kỳ Nhi phá rối, sớm đã ăn không vô, nhìn Ân Thế Bình nói:

- Không có việc gì, cháu đã ăn xong rồi.

Ân Thế Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, vốn định để cho hắn vào bên trong thư phòng của mình nói chuyện, nhưng nhìn Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, đều lộ ra bộ mặt muốn biết thực hư, cười cười nói:

- Cháu tới đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Tần Nhị Bảo nhẹ gật đầu đi tới, ngồi xuống. Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình xong, Ân Thế Bình mở miệng hỏi:

- Cháu có phải đi đấu quyền chợ đêm không?

Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi nghe Ân Thế Bình hỏi như vậy, không khỏi hít một miệng khí lạnh. Các nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Tần Nhị Bảo lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, mà Ân Huyền Vũ cũng chỉ là nói với Ân Thế Bình chuyện này khi về đến nhà, nói cho hắn biết rằng hôm nay lúc tan học, Tần Nhị Bảo bị người khác đón đi.

Nàng không nghĩ tới Ân Thế Bình lại mở miệng hỏi như vậy, mà Tần Nhị Bảo trước đây đã cùng Ân Thế Bình nói qua chuyện này, cho nên khi Ân Thế Bình hỏi như vậy, cũng không có quá mức ngạc nhiên mà bình tĩnh đáp:

- Đúng vậy.

- Cháu có khó khăn gì sao?

Ân Thế Bình nhìn mặt Tần Nhị Bảo hỏi:

- Nói ra đi, chú sẽ tận lực giúp cháu giải quyết.

- Không cần!

Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình quan tâm mình như thế, có chút cảm động, mỉm cười nói:

- Cháu gần đây đều là tự mình giải quyết chuyện của mình.

- Cháu tham gia quyền thi đấu, hoặc nhiều hoặc ít chúng ta đều có chút quan hệ!

Ân Thế Bình nhìn qua Tần Nhị Bảo, lộ ra vẻ yêu mến nói:

- Hơn nữa chú cũng hi vọng cháu có thể xem chúng ta xem như người nhà.

"..." Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình nói như vậy, cảm thấy có chút không chịu đựng nổi, với hắn mà nói, sợ nhất là thiếu nợ nhân tình của người ta. Mà Ân Thế Bình chiếu cố hắn như thế, khó tránh khỏi lại để cho hắn cảm thấy được áp lực.

Ở một bên Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, cũng không nghĩ tới Ân Thế Bình sẽ nói ra chuyện này, đều kinh ngạc nhìn hắn, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

- Cháu về sau đừng đi nữa, cứ đem sự tình này giao cho chú xử lý.

Ân Thế Bình nhìn qua Tần Nhị Bảo nói ra:

- Chú không muốn một mình cháu gánh chịu, cháu cũng không nên tự gánh.

"..." Tần Nhị Bảo nhìn Ân Thế Bình quan tâm mình như thế, có một loại cảm xúc như muốn khóc, nhưng rất nhanh đã được khắc chế, nói:

- Thực xin lỗi, chuyện này, cháu không thể đáp ứng.

- Cái gì?

Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, đối với việc Ân Thế Bình đem Tần Nhị Bảo trở thành con trai chính mình, đã thật bất ngờ rồi, không ngờ càng bất ngờ hơn chính là Tần Nhị Bảo vậy mà không chấp nhận. Lúc này, Ân Huyền Vũ nhin không được nói ra:

- Hai lúa, anh đến cùng đang suy nghĩ gì đấy?

- Đúng đấy, anh đừng có mà không biết tốt xấu.

An Kỳ Nhi cũng hiền hoà nói.

- Cháu rất cảm ơn sự quan tâm của mọi người đối với cháu.'

Tần Nhị Bảo nói ra lòng cảm kích của mình dừng lại một chút lại nói:

- Nhưng là cháu không muốn đem chuyện này cuốn thêm người vào nữa...

- Nếu như cháu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chú như thế nào hoàn thành sự giao phó của sư phụ cháu chứ ?

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo không nhận ý của mình không có nửa điểm trách cứ nói.

Tần Nhị Bảo lần đầu bị nhiều người như vậy quan tâm, trong nội tâm khó tránh khỏi đã có cảm giác ấm áp, cái này làm cho hắn trong khoảng một lúc không biết làm như thế nào biểu đạt ý nghĩ chính mình bắt đầu im lặng.

Gần đây người nói nhiều nhất là Tần Nhị Bảo, hiện tại hắn không nói một lời làm cho những người khác khác cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Trong phòng khách tất cả đều im lặng chỉ nghe tiếng quả lắc đồng hồ treo tường trong đại sảnh.

Qua một hồi lâu, Tần Nhị Bảo rốt cục cũng biểu lộ thái độ của mình:

- Chú Ân, cháu hi vọng chú có thể cho phép ta tùy ý xử lý, cháu cảm thấy chuyện này nhất định tự cháu phải giải quyết.

- Thế nhưng mà...

Ân Huyền Vũ vừa muốn nói gì, Ân Thế Bình lại dùng ánh mắt ngăn nằng lại. Lúc này, Ân Thế Bình nhìn Tần Nhị Bảo, hơn nửa ngày mới mở miệng:

- Được rồi, chú tôn trọng quyết định của cháu, cháu đi nghỉ ngơi đi.

Nói tới đây, hắn dừng một chút:

- Chú cũng hi vọng cháu nhớ kỹ, nếu có khó khăn nhất định phải tìm chú, chú lúc nào cũng nguyện ý giúp cháu.

"..." Tần Nhị Bảo nghe lời nói này của Ân Thế Bình, biết rõ mình đời này rốt cuộc không có biện pháp trả hết khoản nợ thiếu hắn, cả người lại lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

“Sĩ vi tri dĩ giả tử, nữ vi duyệt dĩ đô dung”(Biên: Câu này hình như ta có giải thích rồi của Dự Nhượng hay sao ý kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, người con gái làm đẹp vì thằng bỏ), có lẽ cái này là số mệnh của mình, điều này lại làm cho Tần Nhị Bảo cảm nhận được áp lực chưa bao giờ có, trong một lúc lại làm cho chính mình có chút không thờ nổi...

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Hướng Thành ở trong trường học không gây thêm phiền toái gì, mà chính hắn cũng đang rất phiền muộn. Ngày hôm qua bị Tần Nhị Bảo ở trước cửa trường củ hành mình như vậy, một mực ghi hận trong lòng, lại nhất thời không có biện pháp. Năm, sáu người của mình đều bị Tần Nhị Bảo một cái đánh cho rằng rơi đầy đất, lòng biết trong trường có bao nhiêu người đi nữa cũng chỉ là chống đỡ giữ thể diện, nếu đánh nhau bọn họ sẽ liên lụy kẻ. Nhưng bên ngoài họ có khi rất lưu manh, chính mình lại không biết.

Lúc này, hắn trách cứ chính mình lúc trước, vì cái gì chỉ muốn thiên cận như vậy lúc trước người ta tới cửa muốn cùng mình kết giao, chính mình lại nghĩ mình thanh cao cảm thấy cùng những người kia có liên hệ thì thật mất mặt. Lại ý vào nhà có tiền, đem những tên côn đồ kia chửi loạn một trận rồi cho đuổi đi, bây giờ gặp lúc khó khăn thì coi như mình mặt dày mày dạn nguyện ý đi cầu người ta, người ta cũng không nghe theo mình.

Những tên côn đồ kia, nói không chừng còn có thể có oan giải oan, có cừu oán báo thù, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, cái kia chính mình thật sự là

ăn trộm gà bắt thành lại đem đồ hết thóc đi. Nghĩ tới đây, Hường Thành về mặt đau khổ không khỏi thở dài, nghĩ thầm:

- Tên Hai Lúa Tàn Nhị Bảo thật khó nắm bắt.

Đang lúc Hường Thành về mặt đau khổ buồn bã thở dài, có một nam tử xấu xí đi tới trước mặt của hắn:

- Thành ca, nghe nói anyh ngày hôm qua ở cửa trường học, mắt hết mặt mũi rồi hả?

Hường Thành nghe xong lời này, lập tức cảm thấy mặt đen sạm, ngọn lửa vô danh lại bùng hực thiêu đốt trong lòng, cũng không hỏi người tới, chửi ầm lên nói:

- Ông mày mắt mặt hay không, liên quan chó gì đến mày? Tao đéo cần biết mày là thằng nào, cút ngay cho tao, càng xa càng đỡ thôi.

- Thành ca, là em! Hầu Ba!

- Hầu Ba bị Hường Thành mắng như vậy, không giận ngược lại cười nói:

- Ta đặc biệt qua đây giúp anh đấy.

- Chú tới giúp anh thật sao?

Hường Thành nhìn qua Hầu Ba, mặt tràn ngập vẻ không tin hỏi:

- Tại sao chú lại giúp anh?

- Không phải là báo thù thôi sao.

Hầu Ba cười nói:

- Chỉ cần anh đưa tiền, em đảm bảo với anh, tâm tưởng sự thành.

- Tiền không là vấn đề.

Hường Thành nghe Hầu Ba nói như vậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ cần có thể thay anh mày xả được cục tức này.

Hầu Ba thấy Hường Thành như thế thuận ý, con mắt không khỏi sáng ngời, đi ra phía trước, phụ ở bên tai của hắn bắt đầu nói

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đánh Thuê Chuyên Nghiệp.

- Hầu Ba nói, mày muốn tìm tao hỗ trợ?

Một nam tử đầu trọc đáng người cường tráng, mở to con mắt híp nhìn qua Hường Thành nói:

- Bảng giá của tao không hề thấp đâu đó.

- Chỉ cần có thể thay tao báo thù.

Hường Thành mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mày ra giá đi.

Đầu trục thực ra chỉ đợi những lời này của Hường Thành, lập tức lấy ra giá cả chung nói:

- Tìm người tâm sự, không động thủ, 200; Tìm người tâm sự, động thủ, 250...

- Cái gì? Cái bảng mục cũng quá tinh vi à nha?

Hường Thành ngay từ đầu cũng không nghĩ tới Đầu Trục chuyên nghiệp như thế, nhìn qua hần báo giá cả buổi, cũng không đợi đến hạng mục mình muốn, không khỏi hỏi:

- Chỉ cần đánh cho tên kia đến sinh hoạt bình thường cũng không thể tự giải quyết, là giá bao nhiêu?

- Cái kia không vấn đề nhưng muốn mấy người chúng tao ra tay.

Đầu trục xuất ra giá cả, cẩn thận nhìn một chút, nói ra:

- Bốn người phía dưới 2000; bốn cái ở trên, ít hơn mười người, 4000...

- Móa, chúng mày tính toán cũng coi là quá tinh vi rồi!

Hường Thành thật sự bắt đầu có chút bội phục đầu óc kinh tế của Đầu Trục, không khỏi bội phục nói:

- Đúng thế, anh em chúng tao trước kia là học kế toán đấy, cũng bởi vì tìm không ra việc, nên đem tài cán theo xã hội đen đấy!

Đầu trục tự hào giới thiệu cùng Hường Thành.

- Ách...

Hường Thành một đầu đen tối nhìn qua Đầu Trục, nghĩ nửa ngày, mới lên tiếng:

- Tao cho mày đánh người, nhưng mà mấy người này phải có bản lĩnh.

- Ý mày là thằng kia có chút tài hả?

Đầu trục nghe được Hường Thành nói như vậy, trong ánh mắt đột nhiên phát sáng hỏi:

- Vậy cũng được nhưng thêm tiền.

“Má nó! Thằng này tâm cũng quá đen tối!” Hường Thành nhìn qua Đầu Trục cả buổi, mới miệng khen bụng chửi nói:

- Mày làm xã hội đen thật là mai một tài năng rồi, có lẽ nên đi làm thương nhân thì tốt hơn.

- Ha ha, thương nhân thời đại này cũng không nên làm, vẫn là làm xã hội đen là okie nhất.

Đầu Trục cũng không có nghe ra Hường Thành có ý tôn hại hần, đối với Hường Thành vừa cười vừa nói.

- Ách...

Hường Thành trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải, ngoác nhìn qua Đầu Trục cả buổi nói không ra lời.

Hai người nhìn nhau cả buổi, đầu trục nhin không nổi, thúc giục nói:

- Tốt rồi, cho tao câu trả lời đi, mày đến ‘ cuối cùng là muốn hay không?

- Tao chấp nhận.

Hường Thành cắn răng nói ra:

- Tao đương nhiên muốn.

- Vậy tốt, trả tiền đi.

Đầu Trục thấy Hường Thành chịu trả tiền, không khỏi mặt mày hớn hờ mà bắt đầu..., nói:

- Mày yên tâm, chúng tao nhất định sẽ cho mày cảm thấy hài lòng hơn cả suy nghĩ của mày.

Hường Thành móc ra từ trong túi tiền một vạn khối tiền, bỏ một đồng trên bàn nói:

- Đem thằng ôn con tên Tần Nhị Bảo, đánh thành tàn phế.

Đầu Trọc thấy Hường Thành, vừa ra tay đã xa hoa như thế, vốn mắt to đã không cười lại cười đến híp chỉ còn bằng một đầu chỉ, miệng đầy hào hứng:

- Chuyện này để chúng tao lo.

Hường Thành thấy sự việc hoàn thành, vừa định quay người muốn đi gấp, lại bị Đầu Trọc thoáng cái gọi lại.

- Còn có chuyện gì sao?

Hường Thành nhìn qua Đầu Trọc, cho là hắn muốn đổi ý, có chút lo lắng hỏi:

- Mày chờ một chút, tao cho người viết cho mày cái hóa đơn.

Đầu trọc đầy mặt tươi cười nói.(Biên: Hóa đơn :311

- Cái gì? Hóa đơn?

Hường Thành nghe Đầu Trọc nói ra lời nói này, thiếu chút nữa té ngã, dờ khóc dờ cười hỏi:

- Chuyện này, cũng có viết hóa đơn sao?

- Đương nhiên.

Đầu trọc nhìn qua Hường Thành tự hào nói:

- Bởi vì chúng ta chuyên nghiệp, cho nên mới phải đáng tin cậy.

.....

Vương Vĩ nhìn mặt Tần Nhị Bảo cái cả buổi, nhìn hắn cũng coi như thanh tú không tính đầu óc thông minh, cũng coi khôn ngoan. Nhưng điều quan trọng là Tần Nhị Bảo tâm tính thật không tốt hơn nữa giống như là sẽ bộc phát bất cứ lúc nào.

Vương Vĩ vốn cũng không biết rõ, nhưng từ khi hắn trông thấy Tần Nhị Bảo tiến vào phòng học, mà bắt đầu nghĩ đến sự tình, cho tới bây giờ, đi học thậm chí ngay cả ngủ đều không có cảm giác, lúc này hắn mới ý thức được Tần Nhị Bảo hôm nay tâm tính là thực không tốt, nhưng hắn thấy vậy cũng không dám đi tâu chọc hắn, thậm chí lời nói cũng không dám nói với hắn, sợ Tần Nhị Bảo đem lửa giận, phát tiết đến trên người của mình.

Hiếu kỳ hơn nửa ngày, Vương Vĩ mới cố lấy dũng khí, hướng Tần Nhị Bảo hỏi:

- Tần đại ca, anh làm sao vậy?

- Không có gì, anh đang tự hỏi một việc.

Tần Nhị Bảo đặc biệt thâm trầm nói. con mắt vẫn ngắm đầu đó phương xa, tựa hồ như vẫn còn có điều gì suy nghĩ.

- Chuyện gì vậy?

Vương Vĩ rất ít gặp Tần Nhị Bảo như vậy, liền tò mò hỏi.

- Đây đều là chuyện của người lớn, chú chỉ là con nít chưa mọc lông đầy đủ.

Tần Nhị Bảo làm ra vẻ nói.

- Con bà nó.

Vương Vĩ nhìn qua Tần Nhị Bảo, thấp giọng mắng:

- Cộn lông phía dưới của anh nói không chừng còn không dài bằng của tôi đâu, ở đó mà nói tôi là thằng trẻ con.

Lúc này, Hường Thành đi tới trước mặt Tần Nhị Bảo, khiêu khích nói:

- Tần Nhị Bảo, mày dám cùng tao đi ra ngoài một chuyến không?

Sự xuất hiện của Hường Thành làm cho Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi cũng phải đi tới.

Ân Huyền Vũ nhìn qua bộ mặt khiêu khích của Hường Thành biết rõ hắn nhất định là vì chuyện ngày hôm qua đến báo thù nên lớn tiếng nói:

- Hường Thành, anh muốn làm gì?

- Không muốn làm gì, chỉ thăm nghĩ muốn tìm Tần Nhị Bảo tâm sự.

Hường Thành bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Đây chỉ là chuyện giữa con trai với nhau, trẻ em phụ nữ đừng xen vào.

- O, ai nói láo đều đánh rắm thúi như vậy à.

An Kỳ Nhi nghe Hường Thành nói như vậy, xì mũi coi thường nói:

- Còn chuyện đàn ông với nhau, tôi phi nhổ vào.

- Mày...

Hường Thành nhìn Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi, nói:

- Tao đẹp trai, tiêu sái, phong độ không cùng võ miệng với đàn bà.

Dứt lời, lại đưa ánh mắt đến trên người Tần Nhị Bảo nói:

- Tần Nhị Bảo, mày không phải sợ đi chứ?

Tần Nhị Bảo một mực không nói chuyện, vốn là cũng không muốn để ý tới Hường Thành, cứ mặc kệ cho hấn gây hấn với chính mình, ai biết tiểu tử này, càng khiêu khích càng mạnh hơn, có thể nhẫn nại không có thể nhẫn nhục, Tần Nhị Bảo thu hồi tâm thần, đứng lên cười nói:

- Hường Thành địa điểm, thời gian, tùy mày chọn, tao phụng bồi là được.

- Ngay bây giờ, mày dám cùng tao đi ra ngoài không?

Hường Thành nhìn Tần Nhị Bảo, lớn tiếng nói:

- Nếu mày không dám đi ra, ngươi là con chó con.

- Vậy mày dẫn đường đi.

Tần Nhị Bảo nhìn Hường Thành, vậy mà ngày thơ nói ra như thế nói đến, không khỏi nở nụ cười nói:

- Tao hôm nay sẽ cùng mày giải quyết hết mọi việc.

Hường Thành thấy Tần Nhị Bảo chịu tự mình đi, trong lòng biết hấn sự việc của chính mình hợp lý, cũng không cần nhiều lời theo Tần Nhị Bảo hướng bên ngoài đi ra. Mà lúc này, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi lại vô cùng lo lắng cho an toàn của Tần Nhị Bảo, không muốn để hấn đi, Tần Nhị Bảo nhìn qua các nàng cười cười, từ chối hảo ý của các nàng.

Hai người một đường không hề nói, Hường Thành nóng lòng muốn nhìn Tần Nhị Bảo khó coi, cho nên đi được nhanh hơn, mà Tần Nhị Bảo biết rõ Hường Thành ở phía trước khẳng định đã đặt mai phục chờ mình, cho nên lại tăng cường đề phòng, đồng thời cũng là không vội không chậm đi theo.

Rất nhanh hai người đi lên trên sân thượng, Tần Nhị Bảo nhìn bốn phía rất trống trải, đối với Hường Thành nói ra:

- Tốt rồi, có lời gì, cứ nói đi!

Hường Thành xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi hướng Tần Nhị Bảo nói ra:

- Mày đã từng làm gì với tao, tao sẽ để cho mày trả giá gấp mười.

- Ách, chớ có trách tao quá thẳng thắn.

Tần Nhị Bảo nghe Hường Thành nói như vậy, không tức giận, mà là tâm bình khí hòa nói:

- Bằng mày không có cái năng lực này đâu.

- Ha ha...

Hường Thành nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi nở nụ cười nói ra:

- Tao không có nói là chỉ có tao muốn đàm thoại với mày.

- Vậy ý của mày là nói mày tìm người khác cùng ta uống trà đá thuốc lão đàm đạo.

- Đúng vậy.

Dứt lời, Hường Thành phúi tay, lúc này, phía sau lưng Tần Nhị Bảo ngay lối vào sân thượng, đi tới tám người. Vừa nhìn qua đã biết rõ bọn họ đều là tay đánh nhau lão luyện.

- Bọn họ là tao mời tới để huấn mày đấy.

Hường Thành nhìn Tần Nhị Bảo, hỏi:

- Sao thế? Sợ rồi sao?

- Sợ?

Tần Nhị Bảo vẻ mặt vẫn nhẹ nhõm nói:

Tao sợ ít người quá không đủ cho tao tập thể dục.

- Mịa nó Đầu Trọc nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi mắng:

- Nhóc con rất quá ngông cuồng, lúc này ta sẽ cho mày biết, sự lợi hại của chúng ta.

- Đến đây đi!

Tần Nhị Bảo nở nụ cười, hẳn biết rõ chính mình buồn bực đã rất lâu, rốt cục có cơ hội phát tiết, nhìn qua mấy cái hô:

- Lại để cho lão tử ta sung sướng!

- Mẹ mày!

Đầu Trọc thấy Tần Nhị Bảo ngông cuồng như thế, mời đến mấy người đồng bạn nói:

- Các huynh đệ, cùng nhau lên, đánh hắn cái sinh hoạt tình dục không thể tự gánh vác.

- Móa, chúng mày quả nhiên đủ độc.

Tần Nhị Bảo nghe Đầu Trọc nói như vậy, cười nói:

- Vậy thì đừng trách ông mày hạ thủ không lưu tình rồi."

Đang lúc một hồi đại chiến sắp tới, mà huynh đệ cùng bang của Đầu, sớm đã kiềm nén không được, hướng Tần Nhị Bảo như Sói, như Hồ muốn vọt tới...

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hoa Rơi Nước Chảy.

Tần Nhị Bảo nhìn qua phía bảy tám tên như sói như hổ hướng phía mình của mình lao đến, thầm nghĩ:

- Mê tung quyền từ khi cùng lão đầu tử học xong, vẫn không có trải qua thực chiến, lúc này có mấy tên lại đâm đầu tới để cho mình luyện tập cũng không tệ.

Trước tình sau động, Tần Nhị Bảo vừa bày xong tư thế, bình tĩnh chờ mấy tên kia tới gần. Thời điểm lão đầu tử truyền thụ bộ quyền này, đã từng nói về

mê tung quyền động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn, linh hoạt đa dạng, chú ý eo chân linh hoạt, dưới chân vững vàng, động tác nghiêm túc , phát lực mạnh mẽ. Ngoài ra, ánh mắt cùng bộ pháp phải phối hợp, ánh mắt tập trung một điểm, nhưng có thể thấy được tám hướng, mắt trợ thân pháp, mắt trợ khí lực. Đồng thời các động tác chân phải nhanh gọn, uy lực lớn.

Trong thời gian khổ luyện, Công Tôn Quang chủ yếu bắt Tần Nhị Bảo tập độ nhảy cùng khả năng phản ứng, tuy rất nghiêm khắc không có lưu tình, nhưng chính thế Tần Nhị Bảo được hưởng lợi rất nhiều.

Mà đối thủ của Tần Nhị Bảo , mấy tên xã hội đen này, chỉ là thường xuyên đánh nhau, kinh nghiệm thực chiến phong phú mà thôi, bộ pháp rất hỗn loạn, so sánh với Tần Nhị Bảo hoàn toàn không giống có trải qua huấn luyện.

Lúc này, tên tóc húi kua xông lên đầu tên, hướng về Tần Nhị Bảo, tung ra một cước, tính hạ Tần Nhị Bảo, nhưng Tần Nhị Bảo làm sao dễ chết thế được, liền xoay người né qua, nắm chân của tên vừa tung cước, cười hếch môi, đem chân tên húi kua hất lên trời, làm hắn té bịch xuống đất.

Thời điểm tên tóc húi cua ngã vật xuống đất, mấy tên còn lại cũng xông lên, vọng tưởng có thể chế trụ Tần Nhị Bảo. Tần Nhị Bảo nhìn mấy tên thân hình lực lưỡng xông tới, cũng không hoảng loạn, khỏe miệng ngược lại hiện ra dáng tươi cười nhẹ nhàng, chủ động lướt tới xoay người. Hiện tại đã nắm lấy cổ của một tên, tên đồng bọn bên cạnh, vừa thấy Tần Nhị Bảo lướt tới , thoáng cái đã nắm cổ của bạn mình, liền tung quyền hướng Tần Nhị Bảo, tính giải cứu đồng bọn, nhưng quyền chưa tới Tần Nhị Bảo đã nhanh hơn một chiêu.

Chỉ thấy hắn kéo cổ tên kia về phía sau, nhanh chóng ngồi xổm né quyền, tay vẫn nắm cổ người kia, tên kia bị nắm cổ , chỉ có thể theo Tần Nhị Bảo ngồi xổm xuống, cùng nhau cúi người, Tần Nhị Bảo dùng lực quả thực rất mạnh nắm cổ người đó đến nỗi mặt hắn đỏ bừng, nhìn như không thở nổi nữa.

Sau khi Tần Nhị Bảo ngồi xổm xuống, liền dùng chân quét ngang vào hạ bần tên vừa xuất quyền. Chỉ thấy Tần Nhị Bảo một quét, đem hai người quét ngã về sau, buông cổ tên còn lại ra, chưa kịp chạy trốn, đã bị Tần Nhị Bảo bồi thêm một quyền , hắn liền gục xuống đất.

Cứ như vậy trong tích tắc công phu, Tần Nhị Bảo đã giải quyết xong bốn tên, chỉ còn một tên đầu trọc, không khỏi chân động, kêu lên:

-Đừng đánh!

-Cái gì?

Lúc này đổi thành Tần Nhị Bảo không hiểu nổi rồi, nhìn qua đầu trọc hỏi:

- Mày vừa nói gì? Đừng đánh?

Một hồi tên đầu trọc cũng không trả lời, mà chỉ thấy hắn lấy cái máy tính ra, một hồi tính toán rồi nói với Hương Thành:

- Cuộc làm ăn này thua lỗ quá, tao vừa tính toán một cái, tiền thuốc men của mấy người anh em, mày đưa đây.

- Ôi vãi con hàng này.

Tần Nhị Bảo nghe đầu trọc nói như vậy, nhìn qua Hương Thành nói ra:

- Cái tên này mê tiền quá điên à?

Hương Thành cũng là vẻ mặt xấu hổ , nhìn qua đầu trọc hô lớn:

- Chuyện tiền bạc bàn sau, còn bây giờ chuyện chính là thu thập Tần Nhị Bảo.

-Ah, có lời hứa của mày tao cũng yên tâm

Đầu trọc đem máy tính bỏ vào túi, kêu gọi các huynh đệ nói:

- Anh em, đem thang này đánh hạ, tôi mời các anh em uống rượu.

-Đúng là tên mê tiền vô đối rồi!

Tần Nhị Bảo nhìn qua đầu trọc, nhìn không được nói một câu, lại tiếp tục nói:

-Đề tao xem chúng mày có mạng mà xài tiền không .

- Mày dám coi thường bọn tao.

Đầu trọc nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cả giận nói:

- Coi vậy chứ bọn tao rất chuyên nghiệp đấy.

Dứt lời, tiến lên đỡ mấy huynh đệ đang nằm dưới đất.

- Nhìn không ra chúng mày còn rất đoàn kết như vậy.

Tần Nhị Bảo đối tình thân đoàn kết của tên trọc, ngược lại là sinh ra kính ý, tự đáy lòng nói.

-Móa nó, mày vũ nhục chúng tao có thể bỏ qua. Nhưng là mày vũ nhục tinh thần chuyên nghiệp của bọn tao, tao tuyệt đối không thể tha thứ!

Đầu trọc mắt lộ ra hung quang, hướng Hường Thành hô:

-Ta vừa có một quyết định gian nan.

-Cái gì?

Tần Nhị Bảo nghe hẳn có một quyết định gian nan , giật mình nhìn đầu trọc hỏi:

- Mày quyết định gì?

- Chính là đánh cho mày đến nỗi ba mẹ nhận không ra, còn chặt thêm một chân.

Đầu trọc oán hận nói:

- Hơn nữa chặt chân chính là miễn phí.

Lúc này, không riêng Tần Nhị Bảo, mà ngay cả Hường Thành ở một bên cũng triệt để bó tay rồi, cùng nhìn qua giống như đang xem tên ngốc.

Bọn đầu trọc không đợi Tần Nhị Bảo có phản ứng, cũng đã ra tay, tám người đem Tần Nhị Bảo bao vây xung quanh, mưu toan dùng chiến thuật biển người, dùng một lần hành động để chế ngự Tần Nhị Bảo. Mà Tần Nhị Bảo thấy tám người, bao bọc vây quanh mình, trong lòng biết lúc này, đối thủ muốn dốc sức liều mạng, nhưng trong lòng lại không có sợ hãi, làm ra thủ thế chờ đợi.

-Ah!

Chỉ thấy một người nam tử hô lớn một tiếng, hướng Tần Nhị Bảo lao đến, vươn tay muốn bắt lấy Tần Nhị Bảo, để không chế hắn, nhưng Tần Nhị Bảo làm sao cho hắn cơ hội, nhìn chuẩn phương hướng đá ra một cước, ngay giữa mặt hắn, người nọ cũng không hừ nổi một tiếng, gục xuống đất.

-Không đùa cùng hắn nữa, toàn bộ lên cho tao!

Đầu trọc không nghĩ Tần Nhị Bảo lợi hại như vậy, trong lòng biết chắc chắn không phải đối thủ của hắn, liền dùng chiến thuật hội đồng:

- Chúng ta lên giải quyết hắn!

Theo tiếng hô của đầu trọc , vòng tròn vây quanh Tần Nhị Bảo ngày càng co lại, đều hướng về Tần Nhị Bảo , giống như một trận hội đồng, Tần Nhị Bảo trong lòng thầm nghĩ nếu chống đỡ khó mà được, thân người di chuyển vừa đỡ vừa né, nhân cơ hội nắm lấy cổ áo một tên, cho luôn tên đó một quyền , mắt nổi đom đóm, máu mũi giàn giụa, ngã ngửa xuống đất.

Sau khi hạ một tên, cũng không có thời gian nghỉ ngơi, quay người tung một cước ngay hạ thân tên phía sau, chỉ nghe người nọ hét thảm một tiếng, cũng lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ còn lại thống khổ rên rỉ.

Lúc này, vòng vây đã có chỗ hở, Tần Nhị Bảo nhún người lộn mèo một cái nhảy ra ngoài, lùi lại mấy bước đứng vững nói:

- Nguy hiểm thật, xem tý nữa lật thuyền trong mương.

Đầu trọc lúc này cũng bắt chập mấy huynh đệ trên mặt đất, cùng mấy người còn lại hướng Tần Nhị Bảo vọt tới. Lúc này, Tần Nhị Bảo theo hiềm cảnh chạy thoát ra ngoài, đã không tái sợ hãi, nhìn qua của bọn hắn xông loạn tới chứ không bao vây như lúc này, biết rõ bọn hắn trúng kế khích tướng của mình, cười lạnh thoáng một phát, cũng theo hướng bọn họ vọt tới.

Tần Nhị Bảo lướt tới né quyền tên đầu trọc, sau đó cho hắn luôn một cước vào bụng, mà đầu trọc bị Tần Nhị Bảo cho ăn một đập, theo lực đá lùi về phía sau, tựa vào sau lưng một vị huynh đệ, mà tên kia lại đỡ ko nổi hắn, ngã xuống.

Tần Nhị Bảo thấy đầu trọc ngã xuống đất, cũng mặc kệ vài người khác bên cạnh , trực tiếp tiến đến trước mặt đầu trọc , đánh cho hai cái cái tát, nắm cổ hắn, hung dữ mà hỏi:

- Mày có phục hay không!

Dứt lời lại thêm một ít lực vào cổ tay.

Đầu trọc lúc này mặt đến mức đỏ bừng, hai mắt thẳng trở mình, nói không ra lời, vì mạng sống, không người phát tay ra hiệu đầu hàng, Tần Nhị Bảo thấy hắn, không hề giống là làm bộ, vì vậy buông lỏng tay ra, đầu trọc thở hổn hển, không ngừng ho khụ khụ, biểu hiện rất thống khổ.

Lúc này Tần Nhị Bảo cũng không đợi đầu trọc tỏ thái độ, mà là đi về hướng Hường Thành, hướng hắn cười nói:

- Mày còn gì muốn nói cùng tao sao?

"..." Hường Thành ngậy ra như phồng nhìn qua Tần Nhị Bảo, cả buổi nói không ra lời.

- Nếu đã không có gì để nói, còn không cút mau!

Tần Nhị Bảo cảm thấy đánh loại người này bản tay vì vậy lạnh lùng nói:

- Cút cho tao.

Hường Thành nghe được Tần Nhị Bảo nói như vậy, giống như được tha chết té chạy ra sân thượng, Tần Nhị Bảo nhìn qua đầu trục cùng hấn một đám huynh đệ liếc, chấp tay sau lưng nói :

- Nếu không có người nào phản đối, tao có việc phải đi rồi.

Cho dù dính mấy quyền, nhưng phát tiết một trận, Tần Nhị Bảo lúc này tâm tình tốt hơn nhiều. Nhưng mà, làm cho hấn vui nhất là, óc hấn lóc lên, hấn rút cuộc đã hiểu một chuyện mà hấn nghĩ mãi không ra.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Học Sinh Nghèo.

-Mấy tên khốn này ra tay thật đúng là mạnh thật, đánh mình mấy quyền đã làm cho cả người mình đau ê ẩm.

Tần Nhị Bảo nấn bóp chỗ vừa bị đánh trúng, lăm bầm nói, thật ra người ta bị hấn đánh lại còn thảm hơn, mấy tên bị hấn đánh nằm la liệt, thậm chí hấn đi rồi còn không đứng lên nổi.

Trở lại phòng học, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi nhìn qua Tần Nhị Bảo, mới một thoáng đã trở lại, cho rằng Hường Thành chỉ gọi hấn ra nói chuyện phiếm của bọn con trai, chủ động hòa giải.

Ân Huyền Vũ nhìn qua Tần Nhị Bảo hỏi:

-Vương Vĩ tìm anh nói chuyện gì vậy?

Tần Nhị Bảo không muốn nói cho các nàng biết chuyện vừa rồi trên sân, liền ăn nói lung tung:

-Nam nhân nói chuyện thì trừ nói về nữ nhân thì còn có gì có thể nói đây?

-Sắc lang!

Ân Huyền Vũ vẻ mặt chán ghét thấp giọng mắng , lôi kéo người An Kỳ Nhi trở về chỗ ngồi, không thèm để ý tới Tần Nhị Bảo nữa.

-Cái nha đầu chết tiệt kia, mắng anh , chẳng lẽ tôi cướp sắc của cô hả?

Tần Nhị Bảo đối với chuyện bị Ân Huyền Vũ chụp cho mình cái mũ sắc lang, trong nội tâm cảm thấy rất không thoải mái, thầm nghĩ:

-Nếu thực sự đã làm gì cô, mắng sắc lang thì mắng, đằng này chưa làm ăn được gì bị mắng là sắc lang, thật làm cho người ta uất ức mà.

Tần Nhị Bảo đang lăm bầm lâu bầu, Diêu Tịnh Diêu lão sư từ bên ngoài đi vào phòng học, nói với Tần Nhị Bảo:

- Cuối tiết anh qua phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng có chuyện muốn nói chuyện cùng anh .

-Tôi không quen hiệu trưởng!

Tần Nhị Bảo đối với thông báo của Điều Tĩnh, có chút không hiểu, nghĩ thầm, mình mới đến trường học ba ngày, hiệu trưởng làm sao lại tìm mình nói chuyện, thật là khó nghĩ, mà Lý Cường cùng Vương Vĩ ở một bên im lặng, Tần Nhị Bảo đúng là phá vỡ kỷ lục ghi chép được hiệu trưởng triệu kiến sớm nhất, trước Tần Nhị Bảo từng có một tên đầu gấu, sau khi vào học một tuần liền được triệu kiến, từ đó về sau chưa ai phá vỡ, đương nhiên trong trường học ai cũng không muốn gặp hiệu trưởng, mà theo giang hồ đồn đại tên đầu gấu kia sau khi gặp hiệu trưởng liền có giấy thông báo đuổi học.

Mà Tần Nhị Bảo chỉ mới học vài ngày đã phá vỡ kỷ lục được ghi chép trước đó, không thể không làm cho người khác bội phục, nhưng trong nội tâm mọi người đều minh bạch, Tần Nhị Bảo lần này gặp hiệu trưởng là lãnh ít dữ nhiều, hơn phân nửa là đập vào cục phân của tiền bối để lại.(dĩ thực ra là dẫm vào vết xe đổ)

Tần Nhị Bảo được bọn Vương Vĩ kể lại sinh động như vậy, ngược lại không lo lắng gì, nếu hiệu trưởng đuổi học mình, không phải đúng ý mình sao, cho mình mau chóng siêu thoát khỏi cái địa ngục này, về phần an toàn của Ân đại tiểu thư, chắc chắn Ân Thế Bình sẽ tìm được người thích hợp hơn.

Nghĩ tới đây, về mặt Tần Nhị Bảo rất là bình thản, không như Vương Vĩ cùng Lý Cường đoán sẽ có vẻ mặt lo lắng, mà thái độ Tần Nhị Bảo như vậy, càng làm cho Vương Vĩ cùng Lý Cường càng thêm sùng bái, nghĩ thầm đúng là cao thủ lắm nguy bất loạn.

-Đúng là lão đại có khác!

Lý Cường vượt mông ngựa nói.

-Ít nói nhảm, lão tử đang ngồi trên chảo lửa, mà vẫn còn vượt mông ngựa à.

Tần Nhị Bảo quay người nhìn Vương Vĩ mắng, đi đến trước mặt chủ nhiệm Điều Tĩnh, biểu lộ nhẹ nhõm nói:

-Cảm ơn cô, tôi sẽ đến .

Mọi người trong lớp học, đều hướng Tần Nhị Bảo nhìn qua, trong ánh mắt lộ ra một loại đồng cảm, tuy Tần Nhị Bảo mới đến đây lớp ba buổi, nhưng dù sao cũng là đồng học, cứ như vậy phải ly khai, khó tránh khỏi có một loại cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Điều Tĩnh thấp giọng khẽ thở dài một tiếng, đối với Tần Nhị Bảo, người duy nhất và có ấn tượng nhất mà nàng biết đó là vừa tới trường học đã mở miệng đùa giỡn nàng, mà thông qua một đoạn này, nàng đối với người học sinh này coi như có chút ấn tượng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải rời đi, khó tránh khỏi có chút cảm thán.

Phòng hiệu trưởng nằm bên cạnh cánh rừng cách thao trường không xa, mà phòng hiệu trưởng được xây dựng theo kiến trúc châu Âu cổ kính, tầng trệt chia làm hai tầng, bộ phận hành chính ở lầu dưới, phòng hiệu trưởng tại lầu hai, lầu hai còn có phòng của thầy tổng giám thị.

Tần Nhị Bảo tiến đến phòng hiệu trưởng, gõ cửa, sau khi nghe được câu mời vào, đi vào phòng hiệu trưởng, phát hiện phòng hiệu trưởng ở bên trong ngoại trừ hiệu trưởng còn có Lương Chí Lan đã ở đó.

Tần Nhị Bảo phớt lờ Lương Chí Lan, trực tiếp tiến đến trước mặt hiệu trưởng có lễ phép hỏi:

-Xin hỏi là ngài tìm ta sao?

Dứt lời, liền cao thấp thăm đánh giá hiệu trưởng.

Hiệu trưởng họ Vương, hơn năm mươi tuổi, đeo kính đen, dáng người ục ịch, tóc đen nhánh, tóc kiểu cuốn sách lật đôi như thầy nobita, miệng mỉm cười, bộ dáng rất là hiền lành phúc hậu.

Lương Chí Lan thấy Tần Nhị Bảo, từ lúc tiến vào phòng hiệu trưởng, không thèm để ý tới mình, làm cho nàng bụng dạ vốn đã hẹp hòi, rốt cuộc không chịu nổi, không để cho hiệu trưởng kịp mở miệng, đã giành nói trước:

-Tần Nhị Bảo, trò có biết hôm nay được gọi tới đây làm gì không ?

-Trò cũng không rõ lắm!

Tần Nhị Bảo cũng cảm thấy kỳ quái, cảm giác mình ngoại trừ đi học và ngủ gục, cũng không có ở trường làm chuyện gì long trời lở đất cả.

-Có phải trò thường ngủ trong lớp, còn nhiều loạn trật tự lớp học?

Lương Chí Lan hỏi

-Hình như cũng có.

Tần Nhị Bảo chẳng hề để ý thừa nhận nói:

-Ai bảo trời sinh trò con nhà nghèo. Một tháng ba mươi ngày đều muốn ngủ.

Vương hiệu trưởng một mực không nói chuyện, nghe được Tần Nhị Bảo nói như thế về chính mình, trên mặt không khỏi lộ ra dáng tươi cười, nhưng lại không nói chuyện, mà Lương Chí Lan thấy Tần Nhị Bảo làm ra bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi, tức khí không có chỗ phát tiết, nói ra:

-Người là học sinh mà da mặt như thế nào lại dày như vậy, nói ra sai lầm của mình mà mặt cũng không có đỏ một chút nào?

-Ta là người như thế, người làm gì được ta?

Tần Nhị Bảo đối với việc Lương chủ nhiệm cầm chổi lông gà chỉ vào mặt mình, đã sớm xem không vừa mắt, thấy nàng răn dạy chính mình như vậy, nhin không được đáp lễ.

-Người...

Lương Chí Lan tức giận đến mức mặt trắng bệch, xoay người nhìn Vương hiệu trưởng nói ra:

-Hiệu trưởng, tôi nói không sai chứ, học trò như vậy, lưu lại chính là tai họa.

Vương hiệu trưởng nhìn qua Lương Chí Lan cười cười, nói:

-Cô đi ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện với hần.

-Hiệu trưởng

Lương Chí Lan thấy Vương hiệu trưởng cũng không có theo ý của mình, không khỏi hô, nhìn thái độ kiên quyết của hiệu trưởng dù có chút không phục, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn lui ra ngoài.

-Trò ngồi đi!

Vương hiệu trưởng nhìn thấy sau khi Lương Chí Lan ra khỏi phòng.

-Cảm ơn!

Tần Nhị Bảo đối với hiệu trưởng vẫn có tôn trọng, có lễ phép hồi đáp, dứt lời, thuận thế ngồi xuống ghế sa lon.

Vương hiệu trưởng cũng không có sốt ruột, mà nhìn Tần Nhị Bảo cười không nói, Tần Nhị Bảo thấy hiệu trưởng không nói lời nào, hần cũng không có gì để nói, đành chờ hiệu trưởng mở miệng.

-Tại sao đi học mà trò lại ngủ?

Vương hiệu trưởng cười hỏi

-Không có biện pháp, ai kêu em là học sinh nghèo!

Tần Nhị Bảo thấy Vương hiệu trưởng cũng không có hưng sư vấn tội, nhin không được liền nói giỡn, dứt lời, ánh mắt nhìn quanh bốn phía..., thấy bốn vách tường phòng hiệu trưởng, treo rất nhiều giấy khen, và một số tranh chữ của danh nhân.

-Học sinh nghèo?

Vương hiệu trưởng nhắc lại lời nói của Tần Nhị Bảo,nói:

-Có ý tứ, ha ha, rất có ý tứ a!

-Vương hiệu trưởng!

Tần Nhị Bảo chỉ vào bức họa trên tường do Trịnh Bản Kiều vẽ, thẳng thắn nói:

-Bức tranh này của thầy là đồ giả phải không?

-Đúng rồi.

Vương hiệu trưởng bị Tần Nhị Bảo hỏi như vậy, không khỏi sùng sốt một chút, hỏi ngược lại:

-Làm sao trò biết.

Nhắc tới bức tranh của Trịnh Bản Kiều vẽ, Vương Trường Bình cũng không có yêu thích thứ gì, chỉ thích tranh chữ của danh nhân các loại, chỉ cần nhìn thấy tranh, liền không nhin được mua lại.

Dùng con mắt nhà nghề, hần được phân biệt tạo nghệ thi họa của tác giả, trình độ rất cao, cho nên đồ giả vừa nhìn đã biết, nhưng mua bức tranh này dù đã xem đi xem lại nhiều lần mới mua, trải qua rất nhiều chuyên gia phân biệt, là một kiện đồ dỏm.

Trong một đoạn thời gian, làm cho ông ta rất phiền muộn, cũng không phải đau lòng tiền bạc, chỉ có điều một người trong nghề như vậy mà không phân biệt được đồ giả, nên cảm thấy rất mất mặt, vì để nhắc nhở việc đó nên treo nó trên tường trong phòng, cũng có nhiều lão sư và học trò xem qua, nhưng ai cũng không có nhìn ra, là đồ giả, hôm nay, trước mắt chàng trai này, vậy mà liếc cái đã biết tranh là giả, khó tránh khỏi có chút giật mình.

-Chỉ là biết một chút

Kỳ thật trình độ phân biệt thi họa của Tần Nhị Bảo đúng là zero, chỉ có điều, mèo mù đụng phải chuột chết, vừa vặn lão đầu tử có một bức giống hệt bức này, thật là rất giống, chỉ có điều lão đầu tử đã từng nói bức kia là bức thật vậy chắc chắn bức này là giả rồi.

-Vậy trò dựa vào cái gì nói cái này bức là giả?

Vương hiệu trưởng không nghĩ tới có thể gặp được người đồng đạo, khó tránh hứng thú hỏi

-Bởi vì em đã thấy qua bức thật.

-Cái gì?

Vương hiệu trưởng nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, kích động đứng lên, hướng Tần Nhị Bảo đi tới hỏi:

-Trò thật sự đã thấy bức thật.

-Đương nhiên!

Tần Nhị Bảo khẳng định nói:

-Bức họa kia, còn đặc biệt lại để cho một ít người xem qua, đều nói là thật .

-Ở đâu? Nhanh mang thầy đi!

Vương hiệu trưởng đã gấp không thể chờ được nữa, muốn lôi kéo Tần Nhị Bảo để xem bức thật.

-Hiện tại có thể là không được!

Tần Nhị Bảo không nghĩ tới Vương hiệu trưởng vậy mà, sẽ như thế kích động, cười nói:

-Chỗ kia cách nơi này rất xa, không phải đi một chút là đến nơi được.

-Ra vậy.

Vương hiệu trưởng khó tránh khỏi có chút thất vọng, thấp giọng lên tiếng.

-Nhưng em cam đoan, chỉ cần em trở về, nhất định đem cái này bức lấy tới, tặng cho thầy!

Tần Nhị Bảo hứa hẹn nói, kỳ thật hẳn biết rõ lão đầu tử tranh vẽ như vậy còn rất nhiều, tùy tiện trộm một bức chắc không ai biết (bó tay)

-Thật sự?

Vương hiệu trưởng nhìn qua Tần Nhị Bảo không dám tin tưởng hỏi

-Thầy cảm thấy em dám lừa thầy sao?

Tần Nhị Bảo cười nói

Vương hiệu trưởng ý vị thâm trường cười cười, không nói gì, Tần Nhị Bảo lại hỏi:

-Vương hiệu trưởng, thầy tìm em rốt cuộc để nói chuyện gì vậy.

-Ta tìm người có chuyện gì à?

Vương hiệu trưởng hỏi lại Tần Nhị Bảo về sau, giáo hoạt cười nói:

-Người đi đi!

Tần Nhị Bảo thoáng cái đã minh bạch ý tứ của Vương hiệu trưởng, cười đùa hí hửng nhìn qua hiệu trưởng, nói:

-Vậy cảm ơn thầy, không có việc gì, vậy em đi trước!

-Tốt,trò đừng quên , chuyện đáp ứng vừa rồi!

Vương hiệu trưởng cười dài nói.

-Nhất định không quên mà!

Lời còn chưa dứt, bóng dáng Tần Nhị Bảo đã mất tăm.

-oOo-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Em Nói Yêu Tôi!

Tần Nhị Bảo vừa ra khỏi phòng hiệu trưởng, thấy Hứa Nghiên đi tới trước mặt mình, nhìn qua liền biết nàng sốt ruột vì mình , không khỏi có chút cảm động, trên mặt lại cười đùa tí tưng như cũ nói:

-Sao em lại tới đây?

-Có phải muốn tới tiễn anh?

Hứa Nghiên thấy Tần Nhị Bảo có bộ dáng lưu manh, đoán được rằng tình huống không như mình dự đoán, mới yên tâm, làm ra vẻ cá giận nói:

-Anh nằm mơ đi, người ta mới không muốn thấy anh đây này!

-Vậy tới đây làm gì vậy?

Trong lòng Tần Nhị Bảo biết Hứa Nghiên tuy nói vậy nhưng tâm không nghĩ vậy, cũng không cùng nàng nhiều lời, duỗi hai tay ra muốn đem nàng ôm vào lòng, khiêu khích nói:

-Chẳng lẽ là muốn dùng thân thể của mình, để an ủi tâm linh bé bỏng bị thương của ta .

Hứa Nghiên nhìn bàn tay sắc lang của Tần Nhị Bảo, sợ tới mức theo bản năng lui lại mấy bước, mắc cỡ đỏ mặt nói:

-Đừng. . . Đừng như vậy, ở đây nhiều người như vậy, có người thấy thì làm sao bây giờ?

-Ha ha. . .

Tần Nhị Bảo thấy Hứa Nghiên mặt đỏ như trái đào, khiêu khích nói:

-Làm sao thế?

-Thẹn thùng?

Hứa Nghiên bị trêu chọc như vậy, ngẩn khuôn mặt đỏ bừng lên, nhìn thẳng Tần Nhị Bảo, cũng không nói chuyện, trong ánh mắt lại tràn tình cảm, mà bộ dạng nàng thế này làm cho Tần Nhị Bảo cảm thấy không chịu đựng nổi, nuốt nước miếng cầu xin tha thứ nói:

-Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh sẽ thẹn thùng đấy.

-Hi hi. . .

Hứa Nghiên che miệng nở nụ cười, làm Tần Nhị Bảo nhìn tiểu nữ sinh ôn nhu như vậy, trong lòng đã áp ủ mối tình đầu, tràn đầy mật ngọt, rất là ngọt ngào, cười ngây ngô trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến Hứa Nghiên có sự tình muốn nói, liền mở miệng hỏi:

-Ngày đó em muốn nói chuyện gì với anh?

Tần Nhị Bảo ngây ngốc hỏi, làm cho Hứa Nghiên mặt vốn đã đỏ bừng, giờ này lại càng đỏ hơn, quay người lại nói :

-Em muốn anh nói, anh yêu em

Dứt lời, cúi đầu mà chạy.

Chuyện tốt lành thì năm nào cũng có, nhưng năm này đặc biệt nhiều, đột nhiên lại có vận đào hoa, thoáng cái làm cho Tần Nhị Bảo có chút mộng lung, cười ngây ngô nhìn theo Hứa Nghiên đã chạy xa, mất cả buổi mới kịp phản ứng, vừa tính đuổi theo, thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Nhị Bảo cảm thấy kì quái, mình làm gì cho ai biết số nhỉ, sao lại có người gọi điện.

Lấy điện thoại từ túi quần ra, ấn nói rất lịch sự:

-Xin chào, xin hỏi tìm ai.

-Xin chào, tôi là Trung Thôn Chuẩn Nhân!

Đầu dây điện thoại có tiếng trả lời lịch sự.

-Móa, tên khôn Trung Thôn Chuẩn Nhân này, thật sự là có thù oán với mình mà.

Tần Nhị Bảo trong lòng hung hăng mắng:

-Mỗi lần đang tán gái, hán đèo đến phá rối!

Kỳ quái hỏi:

-Làm sao anh biết số di động của tôi?

-Lần trước cô bé kia tặng điện thoại cho anh chẳng phải tôi cũng ở đó sao!

Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không giấu diếm trả lời.

-Ngày.....!

Tần Nhị Bảo thấp giọng mắng, rồi lại hỏi:

-Anh tìm tôi có việc gì không?

-Tôi muốn thông báo với anh một chút, thời gian trận đấu đã sửa lại, buổi tối đã đổi thành xế chiều!

Trung Thôn Chuẩn Nhân chậm rãi nói.

-Tại sao lại đổi?

Tần Nhị Bảo vừa nghe vậy liền hỏi ngược lại.

-Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm!

Trung Thôn Chuẩn Nhân giải thích:

-Tôi bây giờ đang ở trước cổng trường học, anh đi ra là thấy.

-Được!

Tần Nhị Bảo biết hôm nay đại nghiệp tán gái lại bị tên này phá rối, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về cổng trường chạy tới, đến gần mới thấy cổng trường đóng kín mít, nhìn xung quang thấy tường rất vững chãi, không nói hai lời chạy tới đập chân một cái phi thân qua tường.

Mà bởi Hứa Nghiên vì thẹn thùng chạy đi, một hồi lâu cũng không thấy Tần Nhị Bảo đuổi theo, cảm thấy có chút kì lạ, quay đầu nhìn lại thấy Tần Nhị Bảo đang hướng về phía cổng trường đi tới.

Hứa Nghiên nhìn theo bóng Tần Nhị Bảo càng đi càng xa, cũng không đuổi theo mà si ngốc tự nhủ:

-Ngay cả nhảy qua tường cũng tiêu sái như vậy, thật là yêu chết đi mất.

Tần Nhị Bảo sau khi vọt qua tường, không thèm nhìn đã đáp xuống, vừa chạm đất mở miệng mắng:

-Mẹ kiếp, trên mặt đất đứm nào đào cái hố sâu như vậy, làm lão tử xém nữa gãy chân rồi !

Hơn nửa ngày sau mới chui ra khỏi hố, phủi phủi bụi đất trên người, nhìn sang Trung Thôn Chuẩn Nhân trên chiếc Cadillac dài cách đó không xa đang chờ mình, liền đi tới, nói:

-Tôi đến rồi!

-Nào lên xe !

Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không phí lời, sau khi Tần Nhị Bảo lên xe, liền bảo lái xe hướng địa điểm thi đấu thẳng tiến.

Trên đường đi, tuy cả hai một mực im lặng, nhưng tâm tình Tần Nhị Bảo lại khác ngày hôm qua rất lớn, với hắn mà nói hôm nay quả là một ngày tuyệt vời, bỏ qua quý khách của Trung Thôn Chuẩn Nhân thì việc Hứa Nghiễn chạy tới trước mặt mình tỏ tình..., tâm tình muốn không tốt lên cũng có chút khó khăn.

Có lẽ có người cảm thấy kì quái, Tần Nhị Bảo đã hiểu hết quý khách của Trung Thôn Chuẩn Nhân, vì sao còn giúp hắn, có lẽ đây chính là điểm khác người của Tần Nhị Bảo, trời sinh hắn đã thích mạo hiểm, nếu như có một ngày thiên hạ thái bình, có lẽ hắn lại sinh bệnh cũng nên.

Với hắn mà nói, nếu có bão, thì phải tăng cường độ lên một chút để hắn lao vào cho thỏa thích. Bởi vậy Tần Nhị Bảo hiểu rõ quý khách cả Trung Thôn Chuẩn Nhân những vẫn cùng hắn chơi đùa.

Xe chạy rất nhanh, thoáng chốc đã tới địa điểm thi đấu, tất cả đều rất gấp gáp, Trung Thôn Chuẩn Nhân thì vội vàng thi triển âm mưu quý khách của hắn, Tần Nhị Bảo lại khởi động vài động tác thể dục, bọn hắn đều vội vàng, thế nên sau khi đi vào địa điểm thi đấu không có gấp gáp, tất nhiên bọn hắn đều không muốn gặp đối phương, chỉ có điều tình thế bất khả kháng nên phải thế mà thôi.

Lúc này, tên MC dẫn chương trình lại nhảy ra, kích động người xem nói:

-Quý khách thân mến, mọi người có nhớ tôi không nào?

-Cắtttttttttt.

Người xem trước sau như một cùng giờ ngón giữa ra chỉ vào tên MC mắng hắn.

-Phản ứng chưa đủ nhiệt tình!

Tên MC chủ trì như trước coi thường nói:

-Để tôi nghe nội tâm mọi người hò hét nào dzo !

-Đi chết đi!

Người xem cùng hô, biểu lộ kích động lớn tiếng nói:

-Cút càng xa càng tốt!

-Quá tuyệt vời, hãy giữ tinh thần như vậy, cho đến lúc các tuyển thủ lên đài!

MC thấy khán giả chửi bậy, tựa hồ rất hài lòng, kích động nói.

Màn kích động của hắn xác thực rất hữu dụng, nhiệt tình của khán giả đã được đốt lên, tràng diện càng ngày càng huyền ảo, thừa dịp khán giả đang kích động, MC cũng bắt đầu giới thiệu nói :

-Người phía bên trái này, chính là hắc mã trừ danh, tiểu tử thần kỳ Tần Nhị Bảo.

Trải qua hai trận chiến thắng rất nhẹ nhàng, Tần Nhị Bảo cũng có ít danh tiếng, cho nên thời điểm MC giới thiệu tên hắn, trong khu vực cũng vang lên tiếng gào thét huyết sáo.

MC dừng lại một chút, lại bắt đầu chỉ vào người có thân hình cao hai mét, cơ bắp cuộn cuộn, đầu trọc có gương mặt dữ tợn nói:

-Bên phải chính là người mà ai cũng biết là ai, cách giết người không chớp mắt mà trừ danh, Evan khủng bố.

Lúc Evan xuất hiện, người xem càng hò hét ầm ĩ... mà lúc này mọi người đều hò hét “Evan”, “Evan”, “Evan”, trên đài Evan giờ hai tay hướng khán giả chào, hai người cứ vậy lên đài, Evan nhìn qua Tần Nhị Bảo, thân hình thư sinh không có gì gọi là cơ bắp không khỏi cười nhạo nói:

-Tiểu bạch kiểm, ta sẽ xé xác ngươi trong vài giây.

-Nói khoác thì ai cũng biết, quan trọng là xem thực lực !

Tần Nhị Bảo đối với Evan cười nhạo không quan tâm trả lời.

-Ha ha....

Evan nghe Tần Nhị Bảo nói hai chữ thực lực, cười ha hả, giống như nghe chuyện cười, mắt lộ hung quang nói:

-Tên không biết sống chết.

-Có phải không biết sống chết hay không, hạ hồi phân giải.

Tần Nhị Bảo giống như không chút gấp gáp nói.

Đang lúc hai người đấu võ mồm, trọng tài cũng nói xong quy tắc trận đấu, một tiếng chiêng vang lên, trận đấu đã bắt đầu....

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Evan Khủng Bố(Thượng)

Tần Nhị Bảo nhìn qua Evan thấy hắn thân cao gần 2m, toàn thân trông giống như là khối sắt, làm cho hắn nhức đầu không thôi. Vì hắn biết người như vậy công kích bình thường khẳng định giống như là gãy ngựa(muối đốt inox ấy mà!!) sẽ không có tác dụng. Nhưng nhược điểm của hắn ở chỗ nào? Cái này làm cho Tần Nhị Bảo nhất thời không biết ra tay từ đâu, do đó muốn dùng phương thức du đấu(hit and run) để chậm rãi tìm kiếm.

Evan thế nào lại để cho hắn thời gian suy nghĩ đây, thừa dịp Tần Nhị Bảo có chút do dự hắn liền mãnh liệt lao về phía Tần Nhị Bảo, hai tay duỗi ra thành trảo, hắn muốn dùng hai tay này đem Tần Nhị Bảo vào chỗ chết. Mà Tần Nhị Bảo làm sao có thể để cho hắn cơ hội làm như vậy? Hắn liền lần một vòng ra trốn sau lưng Evan vừa vặn tránh thoát một kích chí mạng của hắn, nhanh chóng lùi về sau mấy bước, lau mồ hôi, thở ra một hơi dài.

“Ha ha, không phải vừa mới khoác lác đấy sao?” Evan nhìn qua Tần Nhị Bảo không quản kẻ đang cùng mình đối chiến cười khinh miệt nói: “Như thế nào? Hiện tại đã sợ rồi sao?”

“Sợ? Ta thật đúng là chưa sợ qua!” Tần Nhị Bảo đối với khiêu khích của Evan vẫn không động thủ lại cười nói: “Chỉ có điều ta sẽ không ngu ngốc so khi lực, ta biết dùng đầu óc đấy.”

“Tiểu tử, đừng có mà mạnh miệng!” Evan nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy thì cuồng tiếu: “Quý xuống hướng gia gia ta đập đầu mấy cái, ta sẽ cân nhắc cho ngươi được toàn thây.”

Tần Nhị Bảo biết rõ Evan đang sử dụng tâm lý chiến với mình, cho nên cũng không giận, đem tâm tình tận lực bình hòa lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Evan, tự hỏi sách lược ứng đối, bước chân cũng không ngừng lại, tìm kiếm cơ hội.

Evan cũng không kiên nhẫn cùng Tần Nhị Bảo chậm rãi chơi đùa, hét lớn một tiếng, hai tay bắt tay sau gờ lên cao quá đầu, hướng về phía Tần Nhị Bảo nhảy dựng lên, Evan thân cao gần 2m, nhảy dựng lên khí thế tương đối dọa người, Tần Nhị Bảo rõ ràng cảm thấy cả lõi đài đều đang run rẩy.

Tần Nhị Bảo nhìn thấy Evan càng ngày càng gần mình, biết rõ hắn muốn cho mình một kích chí mạng, thì lập tức muốn nhảy ra xa để tránh công kích ai ngờ Evan tại một kích không trúng cũng không có như vậy mà bỏ cuộc mà lại lợi dụng chiều cao cùng cánh tay dài của mình tung ra một trảo liền bắt được cổ chân của Tần Nhị Bảo.

“Hắc hắc, không nghĩ tới a?” Evan đắc thủ lại một lần nữa cười nói: “Lần này ngươi nhất định phải chết!”

Tần Nhị Bảo bị Evan bắt được cổ chân, thầm nghĩ: “Không tốt!” Chưa kịp thốt lên một tiếng thì đã bị Evan cầm lấy cổ chân nhấc ngược lên.

Trong tràng người xem lúc này tất cả hô hấp đều ngừng lại bởi vì họ biết rằng Evan bước tiếp theo sẽ làm gì, đó là dung sức đem Tần Nhị Bảo quật xuống mặt đất, mà người bình thường bị một kích này của Evan trên cơ bản đều khó toàn mệnh.

Đương nhiên, người xem tại đây cũng không phải là cái loại người lương thiện gì, bọn họ đều là người sống trên lưỡi đao cùng máu của địch nhân, đối với màn huyết tinh này tự nhiên là không biết sợ hãi mà ngược lại càng làm cho bọn họ càng thêm phấn khích.

Trong khi khán giả đều chờ mong một tràng diện đầy huyết tính, nếu như Tần Nhị Bảo là người bình thường thì cũng thôi đi, nhưng hắn đâu phải là một người như vậy, mà hắn là một kẻ không thể lấy lẽ thường ra so sánh được, do đó tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, ngay tại khi Evan xách hắn lên thì đã cong người hung hăng cắn vào tay Evan đang túm lấy cổ chân mình một cái.

Evan bị đau dĩ nhiên buông lỏng tay ra, Tần Nhị Bảo lặn hai vòng trên không, may mắn trốn thoát, đến khi bình yên rơi xuống đất rồi cũng không hô to may mắn, ngược lại còn hung hăng gât Evan một cái: “Móa nó, da của ngươi thực dày, cắn được cái mà làm lão tử đau hết cả răng.”

Evan vốn bị cắn một cái, cũng đã rất tức giận, lại nghe hắn vừa nói như vậy, càng thêm tức giận, không chịu nổi, đứng dậy hét lớn: "Ta muốn mạng của ngươi!" Dứt lời, lại hướng Tần Nhị Bảo vọt tới.

Khán giả thấy song phương đã động chân hỏa (máu lên rồi ấy mà), biết rõ trận đấu còn có thể càng thêm phần kịch, lập tức mọi thứ dường như sôi trào lên, tiếng hoan hô vốn ban đầu đều thiên về ủng hộ cho Evan thì lúc này đã bắt đầu có người ủng hộ cho Tần Nhị Bảo rồi.

Nhưng nội tâm Tần Nhị Bảo lại không được bình tĩnh như vẻ mặt lúc này, hắn biết rõ ngay từ khi trận đấu bắt đầu chính mình vẫn ở thế bị động, thật sự nếu như không vẫn hồi được thì cục diện thật sự sẽ như lời của Evan nói đó là mình sẽ bị xé nát. Nhưng làm thế nào để bật lại đây?

Trong thời điểm Tần Nhị Bảo đang đau khổ suy tư bỗng nhiên trong đầu hiện lên một thân ảnh đó là sư phó của hắn - Công Tôn Quang, Tần Nhị Bảo nghĩ đến người đó đã từng nói đến chuyện này, Tần Nhị Bảo nở nụ cười, trong nội tâm đã biết rõ làm như thế nào để đối phó với loại quái vật không lồ này rồi...

Đang lúc Tần Nhị Bảo cùng Evan đang khổ chiến thì, Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không có nhân rồi, hắn lợi dụng thời gian này liền đàm phán cùng với mấy bang phái nổi tiếng của Hoa Hạ, kì thật trận đấu này được sửa từ buổi tối thành buổi chiều cũng đều là do Trung Thôn Chuẩn Nhân hắn an bài.

Hắn dùng thân phận tuyển thủ Tần Nhị Bảo buổi tối có chuyện trọng yếu, yêu cầu người tổ chức đem trận đấu sửa về xế chiều, bởi vậy hắn tự có thêm nhiều thời gian hơn, có thể đi đến các hắc bang để đàm phán, nếu như không thể đồng ý mà nói thì hắn cũng có thể vì ngày mai mà làm thêm chuẩn bị.

Làm theo cách này thì Trung Thôn Chuẩn Nhân có thể nói là nhọc lòng, không riêng lừa Tần Nhị Bảo, hơn nữa càng là lừa gạt cả nhà tổ chức trận đấu, vì để đạt được toàn bộ mục đích, hắn cơ hồ đã dụng hết tất cả các thủ đoạn.

Đương nhiên đến lúc này hết thảy mọi khổ tâm của hắn đều không có lãng phí, tối thiểu nhất theo như trước mắt thì kế hoạch vẫn thuận lợi, lúc này hắn có chút đắc ý, vừa xem trận đấu của Hoa Hạ vừa cùng lão đại hắc bang nói chuyện nghiệp vụ.

“Thật cao hứng có thể ở chỗ này cùng các vị gặp mặt!” Trung Thôn Chuẩn Nhân trước sau như một đem mục đích nói ra: “Hắc Long hội chúng ta, về sau tại Hoa Hạ làm việc mong rằng các vị ủng hộ cho, đương nhiên chúng ta cũng sẽ không để các vị hỗ trợ không công mà sẽ có chỗ tốt sâu sắc đây.”

“Ah, chỗ tốt gì?” lão đại K bang Mã Thanh lười biếng hỏi: “Nói nghe chút!”.

Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy có người phản ứng lại mình, trên mặt hiện ra dáng tươi cười nói: “Nếu như được các vị ủng hộ, về sau lợi nhuận của nghiệp vụ chúng ta chia đều 5:5 tuyệt không khắt nọ.”

Kỳ thật, Trung Thôn Chuẩn Nhân là một người hết sức khôn khéo, hắn cảm thấy trước mắt dung lời nói hứa thật nhiều, chờ sau này mình có thể mọc rễ ở đây rồi, đến lúc đó một cước đem đồng bọn hợp tác đá văng ra, về sau lại đen ăn đen, lại nhân lúc nhà cháy mà đi hôi của một mẻ, như vậy cũng sẽ không lỗ gì, nói không chừng đến lúc đó còn có thể thu về một chút lợi nhuận nho nhỏ, cho nên bây giờ xem như là gửi ở chỗ bọn họ ít bữa mà thôi.

“Điều kiện quả là không tệ, nhưng mà...” Lão đại K bang Mã Thanh, ngữ khí như trước lười biếng mà hỏi: “Ta có một vấn đề, phiền người giải thích một chút.”

“Àn, mời nói!” Trung Thôn Chuẩn Nhân khách khí nói: “Chỉ cần ta biết rõ thì nhất định biết gì nói vậy.”

“Chúng ta tại sao phải giúp người?” Mã Thanh hỏi ngược lại: “Tự chúng ta làm không được sao...?”

“Khục khục...” Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy Mã Thanh hỏi làm cho hắn không khỏi ho khan hai cái nói: “Ta hi vọng đạt được sự trợ giúp của các vị, ta cam đoan có thể cho các vị đạt được càng nhiều lợi ích.”

“Thành thật mà nói, chúng ta không có hứng thú!” Mã Thanh liếc về phía Trung Thôn Chuẩn Nhân nói: “Cuộc đời ta ghét nhất là người Nhật Bản các người!” Mà hắn vừa nói xong các vị lão đại ngồi ở đó cũng gật đầu phụ họa.

“Người...” Trung Thôn Chuẩn Nhân không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, cảm giác hết sức tức giận, cố nén lửa giận trong lòng nói: “Hắc Long hội chúng ta tại Nhật Bản cũng không phải là một tiểu bang hội, nếu như đắc tội chúng ta kết cục ra sao ta cũng không muốn nói nhiều.”

“Ồ (Thằng này lão), dám uy hiếp chúng ta?” Cạnh đó Liệt Hóa - lão đại Bạch Lân Đường của thành đông, mắng: “Mẹ nó chứ, cút ngay cho tao!”

“Xin chú ý thái độ của người!” Trung Thôn Chuẩn Nhân hướng lão đại thành đông tròn mắt nói: “Mua bán không thành, tối thiểu nhất vẫn là lễ phép đây.”

“Lễ phép?” Thành đông cười lạnh nói: “Lão tử hiểu được cái này đã sớm là người tốt rồi, còn hỗn (lăn lộn) tại xã hội đen như bây giờ sao? Thực con mẹ nó quá là khô hời!”

“...”Trung Thôn Chuẩn Nhân bị hấn trách móc một câu này thì xanh mặt cả buổi nói không ra lời. Theo trong lỗ mũi “hừ hừ” vài tiếng liền phẩy tay áo bỏ đi, mà đang lúc đó lơ ghề vốn một mực yên tĩnh bỗng phát ra một tràng hoan hô đình tai nhức óc.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Evan Khủng Bố(Hạ)

Tần Nhị Bảo chủ ý đã quyết, đang chuẩn bị tiến công, ai ngờ, Evan đã chiếm trước tiên cơ hướng về phía Tần Nhị Bảo tung ra một quyền, Tần Nhị Bảo chưa kịp phòng bị bị ăn một quyền ở giữa bụng, mà Tần Nhị Bảo theo lực trùng kích của một quyền này ngã xuống sàn.

Khi Tần Nhị Bảo ngã xuống đất, toàn trường bỗng bật phát lên tiếng hoan hô của những Fans hâm mộ Evan, càng là kêu tên Evan lớn hơn, lại có nữ nhân điên cuồng còi cả quần lót của mình ném cho Evan, Evan tiếp lấy đồ lót ra sức hít hà, về sau còn cầm trong tay vung vẩy, với hành động biến thái này của hắn càng kích thích thú-dục của người xem, theo đó mà cùng kêu lên những tiếng thật là biến thái.

Trọng tài cũng đã đi đến bên người Tần Nhị Bảo bắt đầu đếm giây, mà cũng là lúc này Tần Nhị Bảo đã bị một quyền của Evan tuy nói bị thương không nặng nhưng lại vẫn nằm rạp trên mặt đất chưa tỉnh dậy.

“1,2,3...” Trọng tài nhìn qua Tần Nhị Bảo nằm rạp trên mặt đất không tỉnh lại mà bắt đầu lớn tiếng đếm, Tần Nhị Bảo lại không để ý tới vẫn nằm y nguyên trên mặt đất.

“Làm sao vậy? Xú tiểu tử, không phải mới vừa rồi còn mạnh mẽ lắm mà?” Evan nhìn qua Tần Nhị Bảo rồi cười to nói: “Ngươi sẽ không chết đấy chứ!”

“7,8...” khi trọng tài đếm đến tám, Tần Nhị Bảo không hề có dấu hiệu mở mắt liền nhảy dựng lên, mà trong sát na khi hắn bay lên kia không riêng gì trọng tài mà ngay cả Evan đang ở kia đặc ý cũng phải giật mình hoảng sợ.

“Ngươi cũng dám thừa dịp ta không sẵn sàng mà đánh lên ta!” Trong ánh mắt Tần Nhị Bảo bắn ra đạo hào quang mà chỉ có ở dã thú, khoe miệng lại chảy ra một tia máu tươi, cắn răng nói ra: “Ngươi sẽ phải hối hận vì điều đó.”

“Ha ha, xú tiểu tử, lại mạnh mẽ nữa rồi!” Evan hiển nhiên không tin có thể làm gì được hắn, vẫn như cũ lại càng thêm cười to nói:

“Là ngươi chọc giận ta!” Tần Nhị Bảo gắt gao nhìn chăm chăm vào Evan phảng phất như dã thú nhìn thấy con mồi của mình vậy, hung dữ nói: “Ta muốn ngươi phải chết!” Dứt lời liền hướng Evan vọt tới.

Evan nhìn qua Tần Nhị Bảo hướng mình lao đến cười lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi đã muốn chết gia gia liền tiễn ngươi một đoạn đường a!” Dứt lời cũng hướng Tần Nhị Bảo sai bước chạy tới, lúc này cảm xúc của người xem đã triệt để được đốt cháy, tất cả tựa hồ như mất hết lý trí đều hô hào khản cả giọng, mà ngay cả xướng ngôn viên cũng như nổi điên lên rồi hô to gọi nhỏ.

Tràng không khí cuồng nhiệt đó lại không có ảnh hưởng chút nào đến Trung Thôn Chuẩn Nhân cả, lúc này ai thắng ai thua với hắn mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi, trong lòng hắn điều quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để lấy lại mặt mũi mình đã bị mất trong ngày hôm nay.

Nộ khí khiến cho hắn cảm giác mình muốn nổ tung lên, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết hiện tại chưa phải thời cơ tốt nhất, hắn hít sâu một cái để điều tiết cảm xúc của mình, đưa ánh mắt về phái võ đài.

Khi mà ánh mắt Trung Thôn Chuẩn Nhân vừa chuyển đến quyền đài thì Tần Nhị Bảo đã triển khai tấn công, Evan nhìn Tần Nhị Bảo ra quyền cũng không thêm để ý, bởi vì hắn biết rõ quyền đó của Tần Nhị Bảo cũng không thể gây tổn thương quá lớn cho hắn, cho nên hắn tình nguyện nhận một quyền cũng muốn để cho Tần Nhị Bảo ăn một kích chí mạng của mình.

Tần Nhị Bảo đương nhiên cũng không phải thật sự muốn đánh hắn, hắn cũng chưa ngu đến mức như vậy, hắn sẽ không đem tính mạng mình đi làm một việc không có tác dụng, mà một quyền kia cũng chỉ là hư chiêu, nhìn thấy Evan không quan tâm mà lao tới, khoe miệng hắn lộ ra dáng tươi cười một cách lãnh khốc.

Tần Nhị Bảo đợi Evan chạy đến trước mặt mình liền vận khí hướng đôi mắt Evan hung hăng phun một miệng lớn huyết thủy, Evan khôn có ngờ tới hẳn sẽ có một chiều này, con mắt nhất thời bị phun trúng, tầm nhìn nhất thời bị ngăn trở liền ngừng tấn công lại.

“Xử tiểu tử, vậy mà lại chơi trò hạ lưu như vậy!” Evan dung sức lau đi vết máu trên mắt, trong miệng còn không ngừng mắng: “Đừng có mà cho ta bắt được ngươi, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn.”

“Ngươi không đợi được cơ hội đó đâu!” Tần Nhị Bảo nghe Evan chửi bới liền nói: “Lần này ta mới thực sự tiến công đó.” Dứt lời, trong lòng thầm nhắc là phải biết tận dụng thời cơ này thật chắc, nếu không không còn cơ hội.

Tần Nhị Bảo ra quyền như lưu tinh, mắt giống như tia chớp hướng về phía tử huyết của Evan mà dung sức công tới, còn Evan lúc này ánh mắt bị ngăn trở nhất thời không có biện pháp hoàn thủ, chỉ có thể ngạnh kháng mà không hề có lực trả đòn.

Tần Nhị Bảo chủ động công kích khiến cho dưới đài vang lên một mảng xôn xao. Người xem đều nhất trí cho rằng hẳn lắm như vậy chỉ tổ chọc giận Evan mà không có một điểm hiệu quả.

“Công kích như vậy đối với Evan một điểm tác dụng cũng không có!”

“Đúng vậy a! Tiểu tử Tần Nhị Bảo này nhất định là văng đầu rồi, hẳn như vậy nhất định là muốn chết.”

Nhưng Tần Nhị Bảo thực sự văng đầu sao? Rất hiển nhiên là không phải, trong lòng hẳn tuy có điểm giận dữ nhưng tư duy lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, hẳn ở vào tình thế nguy cấp nhất tự nhiên nghĩ tới “lão đầu tử” đã nói với hẳn.

Lão đầu tử từng nói: “Con người có 36 điểm tử huyết, tỷ như: Bách hội, ấn đường, con ngươi (tả hữu song huyết), thái dương (tả hữu song huyết)... mà những huyết này nếu bị đánh trúng, nhẹ thì tàn phế, nặng thì tử vong.”

Tần Nhị Bảo tự cho mình là người thiện lương, căn bản không có thừa tình lực để nhớ những điều vô dụng này với mình, ngược lại đi nhớ ba vòng của Tiểu Phuong thì còn thực tế hơn một chút.

Tại khi lão đầu tử nói với hẳn những điều này hẳn tìm cách che giấu rồi vút sang một bên, nhưng lúc này khi mà thời khắc sinh tử thì cái kia lại lóe lên, một lần nữa hiện lên trong đầu hẳn (lời của sư phụ nó dạy ấy chứ ko phải số đo ba vòng của bé Tiểu Phuong đâu nhá)

Hắn bất chấp tất cả, chỉ với một mục đích đó là công kích vào tử huyết của Evan không chút lưu tình. Evan ngay từ đầu đối với công kích của Tần Nhị Bảo cũng không thêm đề ý, hẳn ý vào chính mình da dày thịt béo mà ngạnh kháng tất cả, thế nhưng mấy quyền về sau này hẳn lại cảm thấy rõ ràng thân thể mình không thể không chế được mà run rẩy lên.

Tần Nhị Bảo thấy Evan như người say rượu lung la lung lay... trong lòng biết rõ công kích của mình đã phát huy tác dụng, lòng tự tin cũng theo đó mà nổi lên, mà huấn luyện Công Tôn Quang trước đây cũng đã có chút hiệu quả, Tần Nhị Bảo lúc này giống như một con khí cười lên cổ Evan hướng tới hai huyết thái dương mà bắt đầu xuống tay tới tấp.

Trái một quyền, phải một quyền Tần Nhị Bảo cũng không còn biết mình đã đánh ra bao nhiêu quyền nữa rồi chỉ thấy Evan bị mình đánh rớt cuộc cũng như một tòa núi nhỏ đứng yên không còn nhúc nhích được nữa rồi.

Tần Nhị Bảo ngửa đầu nhìn qua Evan, lau đi vết máu trên khóe miệng gất lên một tiếng: “Sớm nói ngươi đừng có chọc giận ta, ngươi lại không tin!” Dứt lời, nhắc chân lên đá mạnh cho Evan một phát, Evan cũng theo một cú đó mà “ầm” một tiếng đổ xuống đất.

Gần đây Evan được xưng là cỗ máy giết người ấy vậy mà cứ như thế bị đánh chết, kết quả này đoán chừng những người can đảm nhất cũng không dám dự đoán, vậy mà sự thật như vậy lại xảy ra.

Toàn trường yên tĩnh trở lại, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn qua dáng người có chút gầy yếu của Tần Nhị Bảo, tất cả mọi người không thể tin được, Evan là bị hắn đánh bại đó, ngay cả người chủ trì cũng ngẩn cả ra quên luôn cả chức trách của mình.

Mọi thứ như vậy đều không thể tưởng tượng nổi, thế mà lại xảy ra trước mặt mình, tất cả mọi người đang nhìn lên Tần Nhị Bảo, mà Tần Nhị Bảo như là hư thoát đứng trên loi đài mà thở hổn hển, chiến thắng này với hẳn mà nói thật sự là không dễ dàng hẳn thật sự rất mệt, nhưng hẳn vẫn đứng y nguyên vững vàng trên quyền đài dưới ánh đèn chiếu xuống trông như một thiên thần.

Hắn nhắm mắt lại, trên mặt hiện lộ ra bộ dạng hạnh phúc, hẳn hô hấp từng ngum lớn không khí trong lành, lúc này cái mà hẳn hít thở không phải là không khí mà là hẳn đang cảm nhận, cảm thụ cuộc sống khoái hoạt này, đây sẽ là kinh nghiệm chiến đấu về sau của hẳn, chỉ có thể mới đem lại hạnh phúc thực sự.

Mà đang lúc Tần Nhị Bảo hưởng thụ hạnh phúc thì người chủ trì tựa hồ mới nghĩ tới chức trách của mình, chạy lên quyền đài nắm tay Tần Nhị Bảo giờ cao lên lớn tiếng nói: “Hỡi người xem cùng các vị bằng hữu, đây là chủ hắc mã của chúng ta Tần Nhị Bảo, hẳn lại một lần nữa trình diễn khả năng thần kỳ của mình, đánh bại cỗ máy giết người----Evan!” Theo thanh âm kéo dài ra của người chủ trì.

Người xem phía dưới vừa từ trong kinh ngạc hồi phục lại liền hoan hô điên cuồng nào là tiền mặt, giấy, bút tất, thậm chí cả áo mưa đã dùng qua cũng không hề dừ lại đều hướng Tần Nhị Bảo ném tới, người xem đều điên rồi, bọn hắn tuy có kính ý Tần Nhị Bảo nhưng lại không chú ý mình đều ném những cái gì về phía hắn.

Tần Nhị Bảo im lặng nhìn qua tràng cảnh điên cuồng của người xem, bằng vào thân thủ linh mãnh của mình, tránh trái tránh phải nhưng người chủ trì lại

không có được tốt như Tần Nhị Bảo không lâu sau đã bị người xem ném đồ vật cho không giấu được đi đâu.

Thừa dịp hỗn loạn Tần Nhị Bảo kéo lấy thân thể mệt mỏi vuốt vuốt phần bụng còn đau, lén nút đi xuống quyền đài, quan sát đối thủ nhả trên đài tự như: “Nếu không có lão đầu tử huấn luyện tàn khốc, đoán chừng hôm nay người ngã xuống chính là ta.”

Chính mình còn đang lầu bầu lăm bằm, Trung Thôn Chuẩn Nhân đã đi tới trước mặt hấn chúc mừng nói: “Chúc mừng ngươi đã lấy được thắng lợi.”

Tần Nhị Bảo nhìn qua Trung Thôn Chuẩn Nhân không còn đặc ý như hai ngày trước kia nữa, hấn phồng chùng âm mưu tiến hành không được thuận lợi, nhưng lại không dám chọc phá nên khách khí cười nói: “Cảm ơn!”

“Chúng ta trở về đi!”

“Tốt!”

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Gia Gia, Ta Là Tôn Tử Của Ngươi!

Trên đường đi, Trung Thôn Chuẩn Nhân nghiêm mặt, giống như có ai thiếu nợ hấn 800 xâu tiền vậy, Đại Điền Ưu Mỹ yên lặng ngồi bên cạnh an ủi tinh thần cho hấn, vẫn như cũ không thể làm cho hấn hết phần nộ, Tần Nhị Bảo cũng lười xem bộ dạng và sắc mặt của hấn, trong nội tâm đoán già đoán non hấn làm chuyện gì xấu mà ghen tức như vậy, nhưng trước mắt Tần Nhị Bảo không có tinh lực đi quan, hấn thực sự quá mệt mỏi, chưa từng có cảm giác mệt mỏi qua như vậy.

“Già rồi, già rồi, không nghĩ tới đánh một trận lại mệt mỏi thành như vậy.” Tần Nhị Bảo cảnh nghĩ càng hối hận, càng làm cho hấn phiền muộn chính là, tuổi tác càng cao, hết thấy đều có thể cải biến, duy nhất không thay đổi đó chính là hấn vẫn còn là xử nam.

Vừa nghĩ tới cái xử nam hấn càng xấu hổ cho thân phận của hấn, hấn không tự chủ nhớ đến Tiểu Phuong, thầm nghĩ: “Lúc trước cố gắng một chút, chẳng phải mình có thể thoát khỏi cảnh nghèo khó mà làm giàu rồi sao? Ai, nhân sinh ah! Vì cái gì mà cuộc sống nhiều cái bất đắc dĩ như vậy.”

Mọi người đều có tâm sự của mình, suy nghĩ miên man, không có ai nói chuyện, không khí trong xe nặng nề làm cho mọi người hít thở không thông, may mà lái xe cũng cảm nhận được áp lực nên nhanh chóng tăng tốc, đưa Tần Nhị Bảo về đến nhà.

Tần Nhị Bảo kéo lấy thân thể mệt mỏi, đi vào biệt thự, vừa vào cửa thấy Ân Thế Bình cùng một nam tử xa lạ ngồi trong salon phòng khách nói chuyện, mà An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ nhu thuận ngồi ở hai bên của bọn họ.

Thấy cảnh này, làm cho hấn đánh giá ngoại nhân này, tròng cảnh ám áp hòa thuận, vui vẻ đầm ấm này, nếu là lúc bình thường hấn nhất định không chịu ngồi yên trên choker vài câu, nhưng lúc này không có tâm tình để ý tới, trong đầu đầy những suy nghĩ lúc gặp gỡ Chu Công.

Ân Thế Bình thấy Tần Nhị Bảo từ cửa tiến vào, liền giật mình phát hiện gần đây hấn sinh long hoạt hổ, hôm nay lại lộ ra vẻ mệt mỏi, không đành lòng gọi hấn lại, nhưng sự tình khẩn yếu, cũng chỉ đành nói: “Tần Nhị Bảo, xin dừng bước!”

“Ân?” Tần Nhị Bảo nghe Ân Thế Bình gọi chính mình lại, dừng bước, hướng hấn nhìn sang nói: “Chuyện gì?”

“Ngươi vừa từ nơi đó về?” Ân Thế Bình ân cần hỏi han.

Tần Nhị Bảo biết rõ hấn quan tâm chính mình, ra vẻ nhẹ nhõm hỏi đáp: “Đúng vậy!”

“Hôm nay đối thủ rất khó đối phó?”

“Ách...” Tần Nhị Bảo cũng không muốn nói thật ra, nhưng hấn phát hiện Ân Thế Bình, nhiều khi giống như có thể nhìn thấu tâm sự của người khác, không có biện pháp lừa dối hấn, chỉ có thể thành thành thật thật trả lời: “Đúng vậy.”

Nghe Tần Nhị Bảo trả lời như thế, Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi ở một bên cũng có chút giật mình nhìn hấn, Ân Thế Bình lại không hỏi tiếp, hấn đem

ngón tay hướng vị bên kia giới thiệu, nói: “Vị này là An Chí Quốc, là cha của An Kỳ Nhi.”

“Cái gì? An Kỳ Nhi có cha?” Tàn Nhị Bảo mở to hai mắt nhìn qua, niên kỷ hơn 40 tuổi, khuôn mặt giống như từ đá tạc ra, ánh mắt lộ ra vẻ dị thường kiên nghị cùng sâu thẳm, trong con ngươi sâu thẳm, ngoại nhân tựa hồ rất khó nắm bắt được điều gì, mặc dù một thân trang phục rất bình thường, như cũ lại rất có khí chất của quân nhân.

Khí chất như vậy, Tàn Nhị Bảo rất quen thuộc, là vì thường xuyên cùng Trương Bình Sơn tiếp xúc, mà vị trước mắt này tuy khí chất bất đồng nhưng lại vừa có điểm giống nhau ở bọn họ.

Nhìn qua hần hơn nửa ngày, Tàn Nhị Bảo mới tự nhủ: “An Kỳ Nhi cả ngày ăn uống miễn phí, còn tướng nàg là cô nhi, không nghĩ tới cha nàg đang tham gia quân ngũ đây.”

“Ngươi hảo!” An Chí Quốc lễ phép hướng Tàn Nhị Bảo vưon tay, tự giới thiệu mình: “Ta là An Chí Quốc!”

“Ngươi hảo! Ta là Tàn Nhị Bảo.” Tàn Nhị Bảo thấy An Chí Quốc khách khí như thế, tự nhiên cũng không dám lãnh đạm, cũng tự giới thiệu về mình.

“Mọi người ngồi xuống trò chuyện!” Ân Thế Bình nói, dứt lời, ý bảo Ân Huyền Vũ và An Kỳ Nhi tránh ra chỗ khác, các nàg tuy có chút không muốn, nhưng vẫn thuận theo đều trở lại phòng của mình.

Ân Thế Bình thấy các nàg đã rời đi, mới hướng Tàn Nhị Bảo tiếp tục nói: “Lần này Chí Quốc tới, hoàn toàn là vì ngươi.”

“Vì ta?” Tàn Nhị Bảo không có minh bạch ý tứ trong lời nói của Ân Thế Bình, ngơ ngác nhìn qua hần hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chuyện là như thế này.” An Chí Quốc thấy Tàn Nhị Bảo có chút không hiểu, liền nói: “Có phải bây giờ ngươi thay Hắc Long Hội thi đấu quyền chọ đêm?”

Tàn Nhị Bảo quan sát Ân Thế Bình, mặt không biểu tình nhẹ gật đầu, mà động tác này lại bị An Chí Quốc vừa vận nhìn thấy, An Chí Quốc tiếp tục nói: “Việc này không phải Ân Thế Bình nói cho ta biết, mà là nội tuyến của chúng ta nói.”

“Cái gì? Nội tuyến” Tàn Nhị Bảo giật mình reo lên: “Các ngươi an bài nội tuyến tới đó làm gì? Là ai? Chẳng lẽ cũng giống như ta?”

“Nội tuyến là ai? Thật có lỗi, ta không thể nói, đây là bí mật cao nhất, không được thượng cấp cho phép, tạm thời không thể tiết lộ được!” An Chí Quốc lễ phép cự tuyệt trả nghi vấn liên tiếp của Tàn Nhị Bảo.

“Vậy tại sao muốn tìm ta?” Sự tình đã không liên quan, Tàn Nhị Bảo tự nhiên không có hứng thú, ngáp dài hỏi

“Ta hi vọng ngươi có thể giúp chúng ta!” An Chí Quốc lộ ra mục đích tới đây

“Ta có thể giúp ngươi cái gì?”

“Chúng ta hi vọng ngươi có thể phối hợp, đem u ác tính này diệt trừ!”

“U ác tính?” Tàn Nhị Bảo kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ ngươi nói đấu trường dưới đất kia là u ác tính?”

“Đúng vậy!” An Chí Quốc nói ra: “Cái tổ chức dưới mặt đất đó, bên trong tụ tập đánh bạc, thường xuyên sinh ra những sự kiện ảnh hưởng nghiêm trọng tới tính mạng, tài sản của nhân dân cùng an toàn của địa phương, cảnh sát địa phương đối với bọn họ cũng vô kế khả thi, cho nên cần quân đội chúng ta phối hợp giúp đỡ.

Tàn Nhị Bảo nhìn An Chí Quốc cả buổi, không nói gì, hần không biết nên nói cái gì, tự than thở vì cái gì mà chuyện tốt không tới, phiền toái luôn một việc lại một việc luân phiên tới đây đưa với chính mình, vừa muốn mở miệng, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Gia gia, ta là tôn tử của ngươi, gia gia, ta là tôn tử của ngươi.” Tiếng chuông quái như thế làm cho Ân Thế Bình cùng An Chí Quốc ở bên cạnh cũng có chút dở khóc dở cười.

“Alo?” Tàn Nhị Bảo tiếp điện thoại bằng cái giọng lười biếng

“Ngươi hảo! Tàn tiên sinh, ta là Trung Thôn” Trung Thôn Chuẩn Nhân giới thiệu về mình.

Tàn Nhị Bảo sớm đã biết là cái lão hồn đần Trung Thôn, nhưng vẫn giả vờ giả vịt mà hỏi: “Ah, Trung Thôn tiên sinh à! Đã trễ thế này có chuyện gì không?”

“Ngày mai ta có một số việc, có khả năng sẽ đến muộn một chút.” Trung Thôn Chuẩn Nhân nói: “Trận đấu ngày mai, làm phiền ngươi một chút!”

“Ah, tốt.” Tàn Nhị Bảo ngoài miệng ứng phó lấy, nhưng trong lòng lại muốn: “Sớm biết như thế, lão tử ghen xấu như thế đầu này? Không nghĩ tới nhanh như vậy liền chuẩn bị ha thằng nhãi con rồi.”

Cúp điện thoại nhìn qua Ân Thế Bình cùng An Chí Quốc, dở khóc dở cười, biểu lộ, có chút xấu hổ giải thích nói: “Là Hắc Long Hội Trung Thôn Chuẩn Nhân, tiểu tử này không phải là thứ gì tốt, ta mới cho riêng hần cái kiêu chuông này.”

“Ah, vậy là tốt rồi!” Ân Thế Bình tựa hồ không quan tâm, thờ dài một hơi, hỏi: “Hắn tìm người có chuyện gì?”

“Hắn bảo ngày mai, không rảnh tiếp ta, lại ta tự mình đi vào.”

“Vậy người định làm như thế nào?” An Chí Quốc hỏi: “Ta nghĩ ngày mai hắn có hành động.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng ta đang chuẩn bị nhìn qua một lần.”

“Ta rất bội phục sự dũng cảm của người, nhưng ta hi vọng người có thể minh bạch, hữu dũng vô mưu vĩnh viễn không làm đại sự được.” An Chí Quốc nhìn Tần Nhị Bảo, đối với nguy hiểm sắp tới, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên liên khâm phục, đồng thời cũng biểu đạt thiện ý và quan điểm của mình.

“Cảm ơn lời khuyên và cảnh báo của người!” Tần Nhị Bảo lễ phép cảm tạ, trong nội tâm làm ra quyết định hỏi: “Người muốn ta giúp người như thế nào?”

“Ta hi vọng người sau khi tiến vào có thể đem tình hình bên trong kịp thời phản hồi cho chúng ta, chúng ta sẽ có hành động.”

“Cái này đơn giản.” Tần Nhị Bảo cười cười, mí mắt không biết vì sao, càng ngày càng trầm trọng, nhưng vẫn cố nói ra.

“Thật tốt quá!” Mấy ngày nay Ân Thế Bình một mực vì an toàn của Tần Nhị Bảo mà lo lắng, thấy hắn đáp ứng, không khỏi cao hứng lên.

“Rất tốt, chúng ta thương lượng một chút về công việc cụ thể của ngày mai.” An Chí Quốc liền nói

“Cần ta phải làm gì đây?” Ân Thế Bình ở một bên chen miệng nói

“Tạm thời còn không cần, cảm ơn!” An Chí Quốc lễ phép cảm tạ

“Ân, hảo, nếu có gì cần, cứ nói với ta, ta sẽ tận hết khả năng.”

“Sẽ như vậy.” An Chí Quốc hướng Ân Thế Bình biểu đạt cảm kích, dừng một chút hướng Tần Nhị Bảo nói ra: “Tần huynh đệ, như vậy chúng ta bắt đầu thương lượng một chút, cụ thể về trình tự a! Ô, Tần huynh đệ, Tần huynh đệ...”

Ân Thế Bình đang cúi đầu tự hỏi, bỗng nghe An Chí Quốc vội và kêu to như vậy, không khỏi hướng Tần Nhị Bảo nhìn lên, a, tiểu tử này lại ngủ thiếp đi...

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phí Bảo Hộ

Khốn nạn!

Tần Nhị Bảo từ lúc xuống xe đến lúc vào phòng học vẫn ngủ, từ tiết thứ nhất ngủ đến tiết thứ tư: ngoại ngữ, thậm chí nghỉ giữa giờ cũng không buồn đứng dậy, cũng không đi WC mà vẫn ngủ như thường.

Tần Nhị Bảo sau khi vào học chỉ có ngủ, cũng không có quấy rầy người khác, điều này đối với các giảng viên đã là rất tốt rồi, đối với họ mà nói, chỉ cần không gây rối, để bọn họ yên ổn giảng xong bài giảng đã là may mắn rồi, còn hơi sức đâu mà đi quản chuyện hắn có ngủ hay không, coi như là không thấy tự nhiên trong lòng không thấy phiền muộn.

An Kỳ Nhi cùng Ân Huyền Vũ trong lòng biết Tần Nhị Bảo ngày hôm qua thực sự là quá mệt mỏi nên cũng có chút đồng tình, đương nhiên là đồng tình thật lòng, đối với chó mèo hoang các nàng cũng có lòng yêu mến hướng hồ là Tần Nhị Bảo cũng khá tốt, dù sao trong hoàn cảnh như vậy người khác cũng phải đồng tình nữa là, ít nhất thì các nàng cũng cho là như thế.

Không có hai nữ ma đầu quấy rầy, Tần Nhị Bảo được ngủ thoải mái! Nước dãi chảy qua chỗ Vương Vĩ ngồi, khiến hắn không khỏi chán ghét cái phong

cách biến thái của Tần Nhị Bảo, muốn nói vài câu, nhưng lại không dám, chỉ có thể ở một bên nghĩ thầm: “Xem ra việc phiền phức trong lòng Tần đại ca đã thông suốt, bằng không thì cũng không ngu thoải mái như vậy.”

Nháy mắt đã tiết cuối cùng của buổi sáng đã hết, tiếng chuông tan học vang lên, đã đến giờ ăn. Trong trường thì cơm trưa được miễn phí, hầu hết các học sinh bình thường sẽ đến căn tin của trường để ăn, tất nhiên chỗ đó thức ăn cũng không tệ, gà vịt, thịt cá, thủy sản tươi sống cũng đủ cả.

Lúc đầu Tần Nhị Bảo tới chỗ này, ăn uống rất nhanh, làm cho Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi thấy rất đau đầu, lại thêm cái bộ dạng ăn so với heo còn khó coi hơn của hắn làm cho các nàng tránh còn không kịp, chỉ sợ dính vào chút quan hệ với hắn, từ đó về sau hai nàng cũng không dám kêu Tần Nhị Bảo kết bạn đi cùng.

“Tần đại ca, đến giờ cơm rồi!” Vương Vĩ nhẹ nhàng vỗ lưng Tần Nhị Bảo đang say ngủ, chỉ sợ ảnh hưởng đến giấc mộng xuân của hắn, làm hắn mất hứng.

Ài ngờ Vương Vĩ vừa gọi nhỏ một câu, vậy mà Tần Nhị Bảo đã mở mắt, ngồi bath dậy, cử động cái thân thể đã tê dại vì nằm quá lâu của hắn, cao hứng nói: “Đi ăn thôi nào, anh đói bụng cũng hơn nửa ngày rồi.”

“Ách...” Vương Vĩ trộm nhìn qua Tần Nhị Bảo, thầm nghĩ: “Hắn là người gì không biết, hết ngủ rồi ăn à!”

Lúc Tần Nhị Bảo cùng Vương Vĩ chậm rãi khoác vai nhau đến căn tin, thì phòng ăn đã sớm kín chỗ.

Qua một bên cầm cái khay đựng đồ ăn, Tần Nhị Bảo đứng xếp hàng chờ nhận thức ăn, ánh mắt nhìn qua thực đơn ngày hôm nay, lập tức nước dãi chảy giàn dụa, bất chấp những người xung quanh, hô to: “Sườn xào chua ngọt, ta thích, trứng vịt muối, ta cũng thích, cái gì!!! Còn có thịt kho tàu nữa à! Đây là món ca ca ta yêu nhất, hahaha...”

Wang Vĩ trên mặt tối sầm, nhìn qua bộ dáng như quỷ đói đầu thai của Tần Nhị Bảo, vô thức bước lui về phía sau, chỉ sợ là để người khác biết mình cùng đi với hắn.

Nhân viên nhà bếp sẽ căn cứ theo yêu cầu của học sinh mà cung cấp thức ăn, theo phương pháp chuyên môn hóa, mỗi vị trí cung cấp một loại đồ ăn, tỉ như một cái ô cấp đồ ăn, một cái cấp cơm, một cái khác lại đưa súp.

Đến lượt Tần Nhị Bảo nhận thức ăn, chỉ thấy lấy cái này một ít, cái kia một ít, lúc muốn cái này lúc lại muốn cái kia, giày vò nhân viên phục vụ đồ ăn cả buổi mới cảm thấy mỹ mãn, bưng khay đồ ăn chất cao như núi về phía bàn ăn, sau đó lại bất ngờ đi về phía cửa sổ cấp cơm hô lên: “Phục vụ, cho một cân cơm.” Làm cho nhân viên phục vụ sợ tới mức gần như ngồi phịch xuống đất.

Nhân viên cấp cơm không bị hù ngã đã là gan lớn rồi, Vương Vĩ xếp hàng phía sau hắn thấy Tần Nhị Bảo lấy cơm ồn ào như vậy sớm đã hôn mê, làm cho những người xung quanh phải bám véo cả buổi mới khôi phục lại.

“Hắn còn là người sao?” Vương Vĩ vừa mới tỉnh lại không khỏi cảm thán nói: “Lượng cơm ăn của hắn đã gần bằng ta ăn trong một tuần lễ rồi.”

Chọn xong đồ ăn, Tần Nhị Bảo chọn một góc khuất bắt đầu đánh chén, Vương Vĩ ở một bên, mở to hai mắt nhìn qua, thấy tướng ăn của Tần Nhị Bảo, thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải.

Đang lúc Tần Nhị Bảo ăn uống, Trâu Bình mang theo mấy huynh đệ hướng bọn họ đi tới, nhìn thấy Vương Vĩ đang há hốc mồm bèn mắng to: “Mẹ nó, tiểu tử thôi, chú cho rằng chú trốn thì bọn anh không tìm được chú hay sao?”

“Ách, Trâu đại ca, em đâu có trốn anh!” Vương Vĩ sợ Trâu Bình động thủ bèn lấy vẻ mặt nịnh nọt, ton hót hướng hắn nói: “Em không phải ở chỗ này sao!”

“À, thế anh không tìm chú, thì chú sẽ tự động xuất hiện chứ?” Trâu Bình vẻ mặt hung thần ác sát hướng Vương Vĩ mắng: “Có phải là lâu ngày không ăn đòn, chú lại ngứa da rồi hở?”

“Không có... không có ạ!” Vương Vĩ toát mồ hôi lạnh, hướng Trâu Bình cầu xin: “Trâu đại ca, cho dù anh cho em mười lá gan, em cũng không dám ạ!”

“Không dám thì tốt! Chuyện kia chú cũng biết là nên làm như thế nào chứ hả?” Trâu Bình nhìn qua Vương Vĩ, mặt ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

“A a ... đương nhiên!” Vương Vĩ lâu mồ hôi nói: “Em đưa liền cho anh.” Dứt lời, bèn sờ vào túi đem số tiền đã chuẩn bị móc ra.

Trâu Bình thấy Vương Vĩ ngoan ngoãn như vậy, cảm thấy rất thỏa mãn, cầm tiền quay người muốn đi, bỗng thấy một tên tiểu tử đang ngồi đối diện Vương Vĩ, từ lúc hắn tới cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn mà hết sức chuyên chú ăn cơm.

Cái này làm cho Trâu Bình hoành hành đã quen rất khó chịu, hắn xoay người hướng Tần Nhị Bảo nói: “Hắc, anh nói này, tiểu huynh đệ, trông chú rất lạ mặt, có phải là người mới tới hay không?”

“Đúng vậy, hắn vừa mới nhập học kỳ vừa rồi.” Vương Vĩ thấy Trâu Bình hỏi Tần Nhị Bảo, vội vàng thay hắn trả lời.

“Anh không hỏi chú, chú đừng lăm chuyện!” Trâu Bình thấy Vương Vĩ chủ động trả lời, cũng không để tâm, mắng: “Má nó, việc của mày à! Cút sang một bên.”

“...” Vương Vi bị Trâu Bình răn dạy như vậy, sợ tới mức ngồi im ở một bên, không dám nói câu nào, mà Tần Nhị Bảo thì dường như không nghe thấy hẳn nói, vẫn ăn com bình thường, mà hành động vô ý của Tần Nhị Bảo vô hình chung làm cho Trâu Bình càng thêm căm tức, hẳn lấy giọng mắng to: “Đệt, con mẹ nó, có phải là mày bị điếc hay không! Lão tử hỏi mà mày dám không trả lời hả?”

“Hỏi ca a?” Tần Nhị Bảo vẻ mặt vô số tội nhìn qua Trâu Bình, hỏi: “Vừa rồi chú hỏi cái gì nhỉ?”

“Con mẹ mày!” Trâu Bình nghe Tần Nhị Bảo trả lời như thế, cho là hắn cố tình làm mất mặt mình, nhìn qua Tần Nhị Bảo đang ngẩn người, nhìn không được mắt: “Mày điếc à?”

“Ah, không có gì, anh đang ăn com, vừa rồi không chú ý!” Tần Nhị Bảo cũng không thêm đề í chuyện Trâu Bình mắng, đối với hắn mà nói, bây giờ quan trọng nhất là đem chỗ com này tiêu diệt hết, những chuyện khác không phải là chuyện trọng yếu.

“Ấn, vậy tao lặp lại lần nữa!” Trâu Bình thấy Tần Nhị Bảo khách khí như thế, cho rằng hắn sợ chính mình, biết rõ sẽ lại có một số tiền bảo kê nữa, có chút đắc ý nói: “Anh hỏi chú, chú có biết quy củ của chỗ này không?”

“Quy củ?” Tần Nhị Bảo không hiểu nhìn qua Trâu Bình, hỏi: “Quy củ gì chứ?”

“Quả nhiên là tên vô lại.” Trâu Bình nhìn qua Tần Nhị Bảo, ánh mắt lộ vẻ đùa cợt nói: “Cái này là quy củ của trường chúng ta đặt ra, cho nên...”

Trâu Bình cũng không vội nói, hắn muốn nhìn xem, tiểu tử này có thật là rất ngu.

“Cho nên cái gì?” Tần Nhị Bảo hiển nhiên nhất thời không thể nào minh bạch í tứ trong lời nói của Trâu Bình, bèn hỏi ngược lại.

“Lấy ra đi.” Trâu Bình thấy Tần Nhị Bảo thật sự cái gì cũng không hiểu, cũng không muốn nói nhảm với hắn, vờ tay ra nói.

“Lấy cái gì?” Tần Nhị Bảo vẫn y nguyên không hiểu thấu, nhìn qua hắn nói.

“Phí bảo hộ!” Trâu Bình đối với việc gặp phải một tên ngốc như vậy, thật sự có chút xui xẻo.

“Phí bảo hộ?” Tần Nhị Bảo cười nói: “Chú đưa cho anh hả?”

“Cái gì?” Lần này đến lượt Vương Vi ở bên cạnh giật nảy mình, nhìn không được nói: “Tần đại ca, anh điên rồi hả?”

Trâu Bình ở trường học thu phí bảo hộ thời gian lâu như vậy, nhưng vẫn là lần đầu đụng phải kiểu người như Tần Nhị Bảo, thẹn quá hóa giận, bèn chửi âm lên: “XXX, con mẹ nó, mày muốn chết à?”

“Muốn chết?” Tần Nhị Bảo nở nụ cười nói: “Chỉ cần chú đem phí bảo hộ cho anh, anh đảm bảo chú sẽ không chết!”

“Ta...” Trâu Bình còn muốn mắng nữa, nhưng hắn thấy trong con ngươi của Tần Nhị Bảo bắn ra tinh quang làm cho người ta phát sợ, theo Trâu Bình nghĩ, xem ra chỉ có kẻ đã giết người mới có ánh mắt như vậy, nghĩ tới đây, hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Trâu Bình thật ra ở trường học cũng là mượn hơi kẻ khác, là tên côn đồ kiếm chút phí bảo hộ, nói trắng ra là khi dễ bạn học nhát gan, chưa đụng phải loại gai góc như Tần Nhị Bảo, cứng như gốc rạ vậy, cho nên trong thời gian ngắn cũng sợ ngây người.

“Tiểu tử, mày chờ đấy!” Trâu Bình cùng Tần Nhị Bảo nhìn nhau cả một lúc lâu, bèn quăng lại một câu, dứt lời bèn mang theo mấy tên huynh đệ, xám xịt rời đi.

Tần Nhị Bảo đối với chuyện cảnh cáo như vậy, đã tập mãi thành thói quen, tất nhiên không để trong lòng, cũng lười so đo với mấy tên lưu manh, nhìn qua Trâu Bình, lại lần nữa ngồi xuống, bắt đầu ăn.

"Tần đại ca, anh thật sự quá cool rồi!" Vương Vi thấy Tần Nhị Bảo, chỉ dùng ánh mắt mà đem Trâu Bình dọa chạy đi rồi, đáy lòng đem hắn làm thần tượng, mặt mũi đầy tươi cười nịnh nọt nói: "Chỉ cần ca về sau bảo kê em, em cam đoan về sau đi theo làm tùy tùng hầu hạ ca."

Tần Nhị Bảo cảm thấy rét lạnh, nhìn qua ánh mắt sùng kính của Vương Vi hơn nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng nói: "Đừng có như vậy được không? anh thật là không có tâm tình ăn com đấy."

"..." Vương Vi nhìn qua cái đồng hồ này còn như ngọn núi nhỏ giống đồ ăn, dĩ nhiên bị tiêu diệt gần hết, thầm nghĩ: "Cái này cũng gọi là không có tâm tình ăn uống à?"

Tần Nhị Bảo thấy Vương Vi cũng không nói chuyện, tự nhiên đem lực chú ý chuyển về phía đồ ăn, lại bắt đầu vui đầu tiếp tục ăn, mà Vương Vi đang tự hỏi trong chốc lát, cảm giác mình nên nhắc nhở hắn một câu, nói ra: "Tần đại ca, anh biết Trâu Bình người này lai lịch sao?"

"Không biết, anh có nhất thiết phải biết hắn sao?" Tần Nhị Bảo đem món ăn ưa thích nhét đầy vào mồm, lại nói tiếp, kết quả hắn vừa mới mở miệng, đã đem com vừa đưa vào miệng phun đầy mặt mũi Vương Vi.

"..." Vương Vi đối với Tần Nhị Bảo thật sự không nói được cái gì, vội vàng dùng khăn tay lau mặt, ngồi xa ra một chút, sau khi xác định an toàn, mới mở miệng nói: "Hắn là tên đắc lực nhất của lão đại trường, nói cách khác khác, thì hắn là Nhị đương gia."

"What?? Nhị đương gia?" Tần Nhị Bảo lại một lần nữa đem com phun vào mặt Vương Vĩ, không hề nói lời xin lỗi, nói: "Anh còn là Đại Thoại Tây Du đây này!"

"Em nói nè, Tần đại ca, anh còn như vậy, là em trở mặt đấy!" Vương Vĩ thật sự không thể nhịn được nữa nói.

"Không có ý tứ!" Tần Nhị Bảo thật có lỗi cười nói: "Chú nói đi!"

"Ừ, được!" Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo đã xin lỗi chính mình, bắt kẻ thù địch trước đây ngồi gần lại cạnh hắn, ghé vào tai hắn, mà bắt đầu nhỏ giọng nói.

-oOo-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thế Lực Trường Học

Nghe Vương Vĩ giới thiệu, Tần Nhị Bảo mới ý thức được, nhìn như trời yên biển lặng, nhưng trong trường học lại không yên bình như vậy, mặc dù là học sinh tới đây học không phú thì cũng là quý, cũng có một số đệ tử ưa thích việc gây chuyện không đâu, hội tụ cùng một chỗ, ở trường học xưng vương xưng bá.

Làm mưa làm gió nhiều năm, làm cho bọn chúng làm ra không ít trò, trường học tuy không lớn, nhưng cũng phân chia ra phạm vi thế lực của mình, trường học được phân thành băng cấp 2 (THCS) và băng cấp 3 (THPT), trường cấp 2 do một tên là Đinh Hoa cầm đầu, trường cấp 3 do Hề Bạch Nam cầm đầu, hai người bọn họ là lão đại trong trường, phụ trách phân phối niên cấp và thu phí bảo hộ.

"Không có người quản à?" Tần Nhị Bảo cảm thấy có chút khó tin, chen miệng nói: "Trường học ngầm đồng ý cho những thế lực này tồn tại?"

"Trường học chỉ để ý đến tiền!" Vương Vĩ cảm thấy Tần Nhị Bảo không chỉ có chút ngây thơ mà còn rất ngu ngốc, liếc mắt nhìn nhìn qua hắn nói: "Hơn nữa, cho dù trường học muốn quản, cũng phải có người báo cáo mới được."

Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói như vậy, mới nhớ tới cảnh vừa rồi Trâu Bình hướng Vương Vĩ thu phí bảo hộ, hỏi Vương Vĩ: "Chú vì sao phải đưa cho hắn tiền?"

"Không đưa có được không? Lại nói tiền cũng không nhiều!" Vương Vĩ giải thích nói: "Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

"Các người làm vậy là cổ vũ bọn chúng làm điều xấu!" Tần Nhị Bảo thấy Vương Vĩ quá mềm yếu, bất mãn nói

"Em cũng có muốn cổ vũ chúng đâu?" Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo nói như thế, liền nhẹ nhàng cười gian, nhếch miệng nói: "Vậy cũng phải đánh thắng được bang phái bọn chúng mới được!"

"Ách..." Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói như vậy, cẩn thận ngẫm lại, cũng là một cái đạo lý.

"Nếu như tôn huynh làm lão đại, về sau huynh bảo kê cho đệ nha?" Vương Vĩ nịnh nọt hướng Tần Nhị Bảo cười nói: "Đệ về sau sẽ đem phí bảo hộ giao cho huynh."

"Coi như xong! Chú cầm chút tiền này về tự tiêu đi!" Tần Nhị Bảo thật sự có chút khinh thường, cũng không thèm nhìn đến số tiền tiêu vặt ít đến đáng thương của Vương Vĩ, dừng một chút lại tiếp tục nói: "Cái thắng gọi là Trâu Bình kia là theo Hề Bạch Nam lấn lộn hay sao?"

"Đúng vậy, hắn phụ trách thu phí bảo hộ, sau đó, giao lại cho Hề Bạch Nam"

"Hề Bạch Nam thắng này làm lão đại cũng quá dễ dàng rồi!" Tần Nhị Bảo lắc đầu nói, hắn không nghĩ tới thậm chí có thể ngồi không mà vẫn có kẻ mang tiền tới cho.

"Đúng vậy a!" Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo đối với tình huống trong trường học một kiểu cũng không thông, ngắt lời nói: "Trên Hề Bạch Nam và Đinh Hoa, còn có một nhân vật thần bí, mà Hề Bạch Nam cùng Đinh Hoa thu phí bảo hộ, có một bộ phận lớn đều giao cho hắn đấy."

"Cái gì?" Tần Nhị Bảo đầu óc lập tức rối tung rồi mù, hắn làm thế nào mà nghĩ tới, một thế lực bang phái nhỏ nhỏ ở trường học mà rắc rối phức tạp như vậy, còn có nhân vật thần bí nào nữa, đối với chuyện này Tần Nhị Bảo thật sự không nói được cái gì.

"Anh ăn no rồi, muốn trở về phòng học để đi ngủ!" Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói cũng đã hết, cảm thấy thật sự là với mình cũng không có quan hệ nhiều lắm, nếu đúng như Vương Vĩ nói, thì đám tiểu tử trường học này, hẳn thật sự cũng chẳng muốn đi để ý tới, cũng không gọi lên chút hứng thú, ngáp dài.

"Anh vừa rồi đắc tội Trâu Bình, hẳn nhất định sẽ trả thù!" Vương Vĩ cũng không hi vọng Tần Nhị Bảo gặp chuyện không may, thiện ý nhắc nhở

"Ài, anh không đi tìm chúng phiền toái đã không tệ rồi, hẳn còn dám tìm anh phiền toái?" Tần Nhị Bảo cười lạnh một cái, nói ra: "Hắn nếu dám chọc anh, vậy đòi hắn coi như xong."

"..." Vương Vĩ nhìn qua Tần Nhị Bảo, hẳn không biết hắn dựa vào cái gì mà Tần đại ca hung hăng can quấy đến vậy.

"Ah, đúng rồi, gần đây như thế nào không nhìn thấy tên tiểu tử Lý Cường nhỉ?" Tần Nhị Bảo vừa định nhắc chân, đột nhiên nghĩ đến đã không gặp Lý Cường, bèn tiện mồm hỏi

"Lý Cường?" Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo hỏi như vậy, không khỏi cảm thán nói: "Tiểu tử này nhập viện rồi!"

"Nhập viện?" Tần Nhị Bảo giật mình nhìn Vương Vĩ hỏi: "Hắn xảy ra chuyện gì?"

"Chính là bọn Trâu Bình ra tay!" Vương Vĩ nói ra: "Bằng không thì làm sao em lại thành thành thật thật nộp phí bảo hộ như thế chứ?"

"Ồ, ĐCMN!" Tần Nhị Bảo nghe Vương Vĩ nói như vậy, lập tức mắng: "Bọn mất dạy này, chúng nó muốn làm xã hội đen thật à?"

"Nhỏ giọng một chút!" Vương Vĩ nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, lại càng hoảng sợ, không khỏi khẩn trương nhìn bốn phía, thấy không có người, mới thấp giọng nói: "Kỳ thật Lý Cường bây giờ cho dù nằm viện, cũng thấy rất hạnh phúc."

"Cái gì? Nằm viện cũng hạnh phúc?" Tần Nhị Bảo nhất thời không hiểu Vương Vĩ định nói cái gì, hỏi

"Thằng này định làm anh hùng cứu mỹ nhân, nên bị đánh!" Vương Vĩ vẻ mặt hâm mộ, hướng con đường phía trước mở màng.

"Cứu mỹ nhân! Cứu ai?"

"Bao Băng Băng!"

"Bao Băng Băng!?" Tần Nhị Bảo trong đầu thoáng cái, hiện ra cái thân thể cao không quá 1m50, thể trọng không kém 160 cân nữ sinh, thất thanh nói: "Chẳng lẽ có người dám đối với nàng ra tay? Đói bụng cũng không nên ăn quăng chứ?"

"Vậy mà có đấy!" Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo kinh ngạc như thế, biết là hắn đã hiểu lầm, mở miệng nói: "Mấy thằng Trâu Bình đòi nàng phí bảo hộ, nhưng nói muốn ra tay, cho tiền bọn chúng cũng không dám."

"Về sau làm thế nào mà lại liên quan đến Lý Cường hả?"

"Hắn ở một bên, giúp Bao Băng Băng xuất đầu, kết quả là bị bọn Trâu Bình lấy làm công cụ trút giận!" Vương Vĩ nhìn Tần Nhị Bảo lại tiếp tục nói: "Kỳ thật, cho dù Lý Cường không ra tay, thì Trâu Bình cũng không dám làm gì Bao Băng Băng!"

"Nói như thế, hẳn gây trở ngại?"

"Đúng vậy, nhưng lại làm cho Bao Băng Băng rất cảm động!" Vương Vĩ lại một lần nữa thể hiện sự hâm mộ, ngắm nhìn phương xa nói: "Hiện tại chắc nàng đang ở bệnh viện cùng Lý Cường đấy!"

"Lang mới nói đến diện mạo, sài lang xứng hồ báo ah!" (biên: thành ngữ) Tần Nhị Bảo cảm thán nói

"Tần đại ca, thể chuyện của ta, huynh định làm như thế nào đây?" Vương Vĩ liên tưởng đến chuyện của mình, không khỏi hỏi

"Ách..." Tần Nhị Bảo biết rõ lúc này, không có biện pháp trả lời thuyết phục cho hắn, cố ý ngáp dài, duỗi lưng một cái hướng phía ngoài căn tin bước ra, miệng lầm bầm: "Anh thật sự quá mệt nhọc rồi, phải bổ sung giấc ngủ mới được."

"Tần đại ca, em mới nói đến trọng điểm, ca đã chạy rồi!" Vương Vĩ thấy Tần Nhị Bảo không để ý đến lời nói của mình không khỏi sốt ruột, nhanh chóng đuổi theo nói

"Ca thật sự quá mệt nhọc rồi!" Tần Nhị Bảo không dám dừng lại, sợ bị Vương Vĩ quán quít mãi không thôi, nhanh hơn bước chân nói: "Tất cả chờ ca tỉnh ngủ rồi nói."

"Tần đại ca..."

ĐCM!!!

"Móa nó, mày nói cái gì?" Hề Bạch Nam nghe Trâu Bình nói với hắn, có tên tiểu tử đặc biệt hung hăng can quấy, chửi ầm lên nói: "Trên địa bàn của tao,

tiểu tử kia dựa vào cái gì mà kiêu ngạo? Không giao phí bảo hộ, lại còn tuyên bố muốn đánh bằng của tao?"

Trâu Bình lúc báo cáo với Hề Bạch Nam, tận lực khuếch đại sự thật, che dấu sự vô dụng của mình, Hề Bạch Nam nghe hắn nói như vậy, cũng tin là thật, cũng thật sự tức giận, Hề Bạch Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tao muốn cho hắn biết, Nam ca rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng."

"Nam ca, hắn còn nói..." Trâu Bình thấy đại thù sắp được báo, tiếp tục châm ngòi thổi gió nói

"Hắn còn nói cái gì?" Hề Bạch Nam hiển nhiên là ở trường học hoành hành đã quen, trong mắt hắn, không có kẻ nào dám cùng hắn đối địch, nhìn qua Trâu Bình nói

"Hắn nói nếu Hề Bạch Nam đến, hắn sẽ biến huynh thành thái giám." Trâu Bình hoàn toàn bịa đặt đoạn sau, cũng không quên dặm chân nói: "Đại ca nghe một chút, lời này thật thiếu đạo đức, biến thành thái giám thì việc này của đại ca về sau cần người hỗ trợ rồi?"

"Đù rồi!" Hề Bạch Nam bị Trâu Bình kích động, trong lòng không kìm được phần nộ, lớn tiếng kêu: "Mày đi an bài mấy cái huynh đệ, ta muốn đi gặp hắn."

"Nam ca, nguoi cứ yên tâm đi!" Trâu Bình thấy Hề Bạch Nam đã hoàn toàn mất đi lý trí, biết việc mình châm ngòi đã thực hiện được, liền thấy mỹ mãn, nịnh nọt nói: "Việc này để em lo là được rồi."

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Lo Lắng Của Diêu Tĩnh

"Ai ~ "

Tần Nhị Bảo ưu sầu nhìn qua phía ngoài cửa sổ phòng học, nguyên nhân ưu sầu là hắn phát hiện mình vậy mà bị mất ngủ, gục xuống bàn, cố gắng thật lâu cũng không ngủ được, nhìn qua ánh mây trôi ngoài cửa sổ, hắn bất giác thờ dài, tự nhủ: "Chẳng lẽ buổi sáng ngủ quá nhiều? Hay là giữa trưa ăn quá nhiều?"

Đang lúc Tần Nhị Bảo ưu sầu vì mất ngủ, Hề Bạch Nam mang theo một đám người, mặc kệ Diêu Tĩnh đang dạy học, gào lên: "Ai tên là Tần Nhị Bảo, đứng ra đây cho ta!"

"Các nguoi muốn làm gì?" Không chờ Tần Nhị Bảo lên tiếng, giáo viên đang dạy Diêu Tĩnh, đã có chút không vui nói: "Chúng tôi đang trong giờ học, mời các cậu đi ra ngoài, bằng không thì ta báo cho bảo vệ."

"Tần Nhị Bảo, nếu nguoi là nam nhân, thì đứng ra cho ta!" Hề Bạch Nam cũng không thèm để ý Diêu Tĩnh bên cạnh răn dạy, mà tiếp tục nói: "Con mẹ nó, đừng như một con rùa đen rút đầu đấy chứ?"

Tần Nhị Bảo căn bản không muốn cùng những đứa con nít chưa mọc lông này so đo, nhưng bọn này lại đem lời nói thành như vậy thì thật là ức quá, Tần Nhị Bảo luôn cho rằng: đầu có thể roi, máu có thể chảy nhưng không thể ném đi khí khái nam tử, như thế nào lại để cho hắn nói như vậy mà không làm gì, vừa dứt lời, Tần Nhị Bảo mặt không biểu tình đi qua chỗ hắn.

"Các nguoi muốn làm gì?" Diêu Tĩnh thấy sắp có một vụ đánh nhau, mà nàng lại là một giảng viên, đương nhiên là không thể ngồi yên mặc kệ được, lời cánh tay Hề Bạch Nam ngăn cản, nói: "Có ta ở đây, không cho phép các người đánh nhau."

"Cút sang một bên." Hề Bạch Nam không có chút lòng thương hoa tiếc ngọc, hung dữ nói: "Cút ngay, nếu không cút, lão tử đánh cả nguoi bây giờ." Dứt lời, hắn vung tay đẩy Diêu Tĩnh qua một bên.

Diêu Tĩnh bị đẩy mạnh như vậy, đương nhiên không thể đứng vững, lão đảo lùi về sau mấy bước, một bên bàn chân bị trượt, thân thể mất đi cân đối, Tần Nhị Bảo thấy Diêu Tĩnh sắp ngã xuống đất bèn ôm lấy lưng Diêu Tĩnh, cười nói: "Diêu lão sư, cẩn thận đấy."

Diêu Tĩnh thấy Tần Nhị Bảo ôm mình như vậy, không khỏi khản trương, muốn giãy ra khỏi tay Tần Nhị Bảo, chân tay luống cuống, bộ dáng rất làm cho người ta yêu mến, Tần Nhị Bảo như cười mà không cười, nhìn nàng hồi lâu, mới lên tiếng: "Diêu lão sư, thật ngại quá, ta đi ra ngoài trong chốc lát, sẽ trở

lại ngay."

"Không được, người đi ra ngoài sẽ bị thiệt thòi đấy!" Điều Tịnh nghĩ rằng mình là lão sư, tất nhiên là phải bảo vệ an toàn cho học trò, cho nên bất chấp ngưng ngưng lúc này, nàng vội kéo tay Tần Nhị Bảo nói: "Ta không cho phép người đi."

"Không có việc gì đâu." Tần Nhị Bảo cười nói: "Ta rất nhanh sẽ trở lại thôi."

"Móa nó, bà già chết tiệt, cút ngay cho ta, không đánh bà, bà không chịu được hả, có phải là ngứa da rồi hay không?" Hề Bạch Nam thấy Điều Tịnh tìm mọi cách ngăn cản Tần Nhị Bảo, vội chửi ầm lên nói.

"Cậu!" Điều Tịnh bị Hề Bạch Nam nói như vậy khuôn mặt vừa mới dịu xuống lại đỏ bừng lên vì giận dữ, nói: "Này cậu, làm ơn đừng từ ngữ văn mình một chút."

Tần Nhị Bảo thấy Điều Tịnh đến lúc này vẫn còn dung từ ngữ văn mình với bọn Hề Bạch Nam, biết là nàng cũng không có cách nào với bọn lưu manh này, bèn cười nói: "Điều lão sư, cô yên tâm tiếp tục dạy đi, ta sẽ trở lại ngay." Dứt lời, nhìn qua Điều Tịnh với ánh mắt khẩn cầu, hi vọng nàng có thể đồng ý.

Điều Tịnh nhìn qua ánh mắt khẩn cầu của Tần Nhị Bảo, biết rằng mình cũng không có năng lực xen vào chuyện này nữa, suy nghĩ giây lát bèn cắn răng nói: "Cẩn thận!"

"Yên tâm!" Tần Nhị Bảo cười với Điều Tịnh một cái, mặt lạnh hướng bọn Hề Bạch Nam nói: "Chúng ta đi thôi!". Dứt lời, cũng không quay đầu lại, đập mạnh cửa hướng phía ngoài phòng học đi đến, chỉ để lại bóng lưng làm cho Điều Tịnh ngờ ngác nhìn cả buổi, nhưng nàng không biết rằng, hình tượng của Tần Nhị Bảo không chỉ có hấp dẫn nàng, mà còn hấp dẫn Hứa Nghiên, còn có Ân Huyền Vũ các nàng.

DCM!!!

"Các người định từng người lên hay là lên một lượt đây?" Tần Nhị Bảo cùng Hề Bạch Nam đi tới sân thể dục phía sau trường, tựa cười tựa không nhìn bọn hán nói ra.

"Tiểu tử, đừng quá kiêu ngạo!" Hề Bạch Nam thấy bên mình đếm kiểu gì cũng có hơn chục người, mà Tần Nhị Bảo một người cũng dám nói vậy, có chút bất khả tư nghị, mở miệng cảnh cáo: "Chúng ta một người nhỏ một bãi nước ngọt cũng đủ làm cho mày chết đuối."

"Đúng là mạnh miệng!" Tần Nhị Bảo nghe Hề Bạch Nam nói như vậy, bình tĩnh cười cười nói: "Người có nhiều hơn nữa mà không dám động thủ thì cũng như một cái đánh rắm mà thôi!"

"Mày dám nói chúng tao không dám động thủ?" Trâu Bình nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, cảm thấy lòng tự trọng bị thương tổn, không nhịn được gào lên: "Các huynh đệ, lên!" Dứt lời, cầm trong tay ống tuýp, liền chuẩn bị xông đi lên.

"Tao xem ai dám đi lên phía trước một bước." Tần Nhị Bảo mất lộ ra hung quang nhìn qua đám người đang rục rịch, quát to: "Ai bước lên trước một bước, ta giết chết!"

Tần Nhị Bảo hét lớn như vậy, đúng là hù dọa bọn thủ hạ của bọn Hề Bạch Nam không ít, bọn hán cũng chỉ là học sinh, cũng không phải là thành viên bang phái, bình thường tham gia cái bang phái trong trường học cũng đã cảm thấy rất uy phong, đi theo bọn Hề Bạch Nam, thu phí bảo hộ, vui chơi giải trí, tán gái các loại thì bọn hán rất có thanh thế, nhưng mà những lúc liều mạng thì có chút khó khăn rồi, bèn hướng Hề Bạch Nam nói: "Liều mạng? Đại ca, chó trâu chọc hán, chúng ta chỉ là dân nghiệp dư thôi đấy."

Nhưng hôm nay lại không giống trước kia, Tần Nhị Bảo ánh mắt lộ ra hung quang, lộ ra đáng sợ muốn liều mạng, để lại cho bọn chúng nỗi sợ hãi, tự nhiên không tên nào dám tiến lên một bước.

Trâu Bình vừa rồi tuy là hung hăng nhất, nhưng thấy không có ai dám động đây, đương nhiên cũng không dám một mình tiến lên, ngược lại còn lùi lại đằng sau, sợ Tần Nhị Bảo sẽ lấy mình khai đao trước.

Hề Bạch Nam cảm thấy rất thất vọng, cảm thấy đám huynh đệ này đúng là không đáng tin cậy quá đi, thời điểm mấu chốt, chẳng có ai có thể xuất đầu, điều này làm hán rất căm tức, bất chấp tất cả, hán bước lên vài bước, cầm trong tay ống tuýp, làm cho mình tăng thêm dũng cảm nói: "Móa nó, lão tử liều mạng với người."

"Xem ra còn có một tên, nếu đã lên đây rồi, rất tốt!" Tần Nhị Bảo vừa nói xong chữ "tốt", bước dài một bước đến trước mặt Hề Bạch Nam, lại không có động thủ mà là hướng hán cười khiêu khích.

Hề Bạch Nam không ngờ động tác của Tần Nhị Bảo lại nhanh như vậy, sợ tới mức ngây người, vừa người được một chút, đã thấy hán đứng trước mặt mình, trong lòng hoảng hốt, vừa cầm ống tuýp giơ lên, đã thấy Tần Nhị Bảo tay phải nắm tay hán, tay trái nắm cổ áo của hán, ra chân hướng Hề Bạch Nam quét chân qua.

Hề Bạch Nam cảm giác mình bay lên trời, mơ mộng một lúc, vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị Tần Nhị Bảo đảo ngược qua, đầu cắm xuống dưới đất, dít chổng lên trên, cứ như vậy bị Tần Nhị Bảo mang đi.

"Thả ta xuống!" Hề Bạch Nam hét lớn

"Ha ha, ngại sợ sao?" Tần Nhị Bảo đùa cợt nhìn qua Hề Bạch Nam cười nói.

"Ta mới không sợ đấy!" Hề Bạch Nam cảm thấy máu huyết chảy ngược, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn chống chế nói: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đắc tội ta là không có kết cục tốt đâu."

"Ah, vậy sao? Ta rất sợ hãi nha! Ta một khi sợ hãi, tay sẽ yếu" Tần Nhị Bảo cố ý nói lỏng tay, để Hề Bạch Nam mặt gần như chạm vào nền xi măng của sân vận động, làm hắn sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Ngươi muốn thế nào?" Hề Bạch Nam bị Tần Nhị Bảo làm cho sợ hãi, trong lòng rối loạn, ngữ khí cũng yếu bớt một chút hỏi.

"Không phải ta muốn thế nào, là ngươi muốn thế nào!" Tần Nhị Bảo cười nói: "Ngươi không phải muốn tìm ta phiền toái hả?"

"Ta hiện tại lại đổi chủ ý rồi!" Hề Bạch Nam bị hắn đốc ngược như vậy, cũng không dám nói lung tung, sợ làm Tần Nhị Bảo mất hứng, buông tay ra.

"Đổi chủ ý rồi hả?" Tần Nhị Bảo trêu tức nói: "Hay là đừng đổi! Chủ có phải là nam nhân hay không, nói chuyện phải giữ lời chứ."

"Ta nói đổi chủ ý thì đổi chủ ý rồi!" Hề Bạch Nam chết sống nói: "Cho dù ngươi để ta ngã chết, ta cũng nói như vậy."

"Muốn ta thả ngươi cũng được!" Tần Nhị Bảo cũng không muốn cùng hắn dây dưa, nói ra: "Ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?"

"Đáp ứng ta, không được phép tìm ta gây sự, cũng không được thu phí bảo kê của bạn học nữa." Tần Nhị Bảo cảm thấy yêu cầu như vậy cũng là hợp lý, nếu như Hề Bạch Nam còn làm không được thì thật làm cho hắn quá thất vọng rồi.

"Ta nếu không đồng ý thì sao?" Hề Bạch Nam cảm thấy nếu như không tiếp tục thu phí bảo hộ thì hắn cũng không có cách nào hưởng lão đại hắn giao phó, đến lúc đó Hầu lão đại trách tội xuống, hắn nhất định ăn không hết tội,

"Không đồng ý?" Tần Nhị Bảo cười lạnh nói: "Ta đối với câu trả lời của ngươi rất thất vọng, ta một khi thất vọng, cảm xúc sẽ trở nên rất tồi tệ." Dứt lời, tay lại cố ý nói lỏng một chút, lúc này mặt Hề Bạch Nam chỉ cách nền nhà có 1 cm.

"Ta đồng ý, ta đồng ý!" Hề Bạch Nam kêu to cầu xin tha thứ nói: "Ta đáp ứng ngươi còn không được à?"

"Cái này còn được!" Tần Nhị Bảo nở nụ cười, thả Hề Bạch Nam xuống, cảnh cáo nói: "Ta hi vọng ngươi đừng làm cho thất vọng, nếu không hậu quả ngươi tự nghĩ, ta cũng không muốn nói nhiều." Dứt lời, liền quay người rời đi.

"..." Hề Bạch Nam cứng họng nhìn qua Tần Nhị Bảo đang rời đi, khe vuốt cái mũi cao ngất của mình nói: "Thiếu chút nữa thì ngã chết."

"Lão đại, ngươi không sao chứ?" Trâu Bình tiến lên hướng Hề Bạch Nam tỏ vẻ quan tâm hỏi.

"Cút đi, đồ vô dụng!" Hề Bạch Nam hơi ngây người, chửi ầm lên với cái tên Nhị đương gia như cái xe tuột xích trong thời điểm mấu chốt vậy.

"Lão đại, ngươi xin bớt giận!" Trâu Bình đánh nhau không có bản lĩnh, nhưng bản lĩnh võ mông ngựa đúng là nhất lưu, đầy mặt tươi cười nói: "Em biết là chúng em không đúng, nhưng mà tên kia thật sự quá dữ tợn, em không phải sợ các huynh đệ bị thương hay sao!"

"Ta Đcmm!" Hề Bạch Nam thấy Trâu bình giải thích như vậy lại càng tức, mắng: "Vậy mày không sợ tao bị thương à?"

"Em với đại ca kính ngưỡng như Trường Giang cuộn cuộn không ngừng, như Hoàng Hà trải dài trăm dặm, trời đất có thể chứng giám, nhật nguyệt cũng tỏ!" Trâu Bình nịnh nọt nói: "Em vẫn cho rằng đại ca sẽ thu thập tiểu tử kia, ai ngờ...."

"Đừng nói nữa, lại đây đỡ tao." Hề Bạch Nam

"Đỡ thế nào đây? Lão đại!" Trâu Bình ân cần hỏi han

"Bị tiểu tử kia dọa như vậy, chân cũng có chút nhũn ra." Hề Bạch Nam thấp giọng nói

Nghe Hề Bạch Nam nói như vậy, Trâu Bình vội bước lên phía trước một bước, đỡ Hề Bạch Nam về phía phòng học của mình, bộ dáng chật vật, còn dấu nét uy phong thừa nào.

"Cậu không sao chứ?" Diêu Tịnh thấy Tần Nhị Bảo hoàn hảo, lông tóc không tổn hao gì trở lại, nhin không được tiến lên ân cần hỏi han.

"Không có việc gì ah!" Tần Nhị Bảo cười nói: "Ta đi theo bọn chúng nói chuyện trong chốc lát, bảo còn muốn lên lớp học, liền vội vàng trở về!"

"Cái gì?" Diêu Tịnh thấy Tần Nhị Bảo trả lời một cách hơi hợt như vậy, có chút khó tin hỏi: "Các ngươi không có đánh nhau?"

"Vốn là chuẩn bị đánh nhau đến nơi rồi, nhưng..." Tần Nhị Bảo cố ý dừng một chút, có chút nịnh nọt nói: "Ta nói với bọn chúng ta là học trò cưng của Diêu lão sư, thế là bọn chúng không dám động thủ với ta nữa."

"Ha ha, cậu nói thật chứ?" Điều Tịnh nghe lí do thoái thác của Tần Nhị Bảo mà miệng cười không ngớt, nhưng thấy hắn cũng không có việc gì, cũng biết không nên hỏi tiếp, bèn nở nụ cười một hồi, nói: "Tốt rồi, người trở lại chỗ ngồi đi, chịu khó nghe giảng bài nhé!"

"Ân, được!" Tần Nhị Bảo lại nhìn qua chỗ ngồi của Hường Nghiên, dùng ánh mắt nói cho nàng biết chính mình vẫn tốt, mà Hứa Nghiên cũng đáp lại hắn bằng ánh mắt tức lửa, làm cho Tần Nhị Bảo trong đầu suy nghĩ miên man.

Trở lại chỗ ngồi Tần Nhị Bảo mừng rỡ phát hiện, bệnh mắt ngủ của mình tự dưng biến mất, vừa mới ngồi xuống đã cảm thấy mí mắt nặng trĩu, chỉ trong chốc lát đã tiến vào mộng đẹp (Dịch xong đoạn này ta cũng thấy mí mắt nặng trĩu luôn, đúng là quá buồn ngủ mà.)

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hết Thấy Đều Đang Tiến Hành

Rengggggg.....

Cuối cùng thì cũng tới giờ tan học, Tần Nhị Bảo đứng dậy, duỗi lưng một cái hướng tới Ân Huyền Vũ các nàng nói: "Hai vị đại tiểu thư, hôm nay ca sẽ không cùng các người về đâu."

Ân Huyền Vũ cùng An Kỳ Nhi tất nhiên là biết, Tần Nhị Bảo đang chuẩn bị đi làm một chuyện nguy hiểm, các nàng cũng thu lại tâm tình đùa cợt ngày thường, ánh mắt có chút quan tâm, Ân Huyền Vũ chủ động tiến lên nói: "Cẩn thận nhé!"

"Ta ngắt, đừng tốt với ta như thế chứ?" Tần Nhị Bảo làm ra vẻ như sắp nôn đến nơi nói: "Ta sẽ hiểu làm đấy."

"Người đi chết đi!" Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo có vẻ như không đánh không chịu được bèn đập hấn mấy cái.

"Ha ha, như thế mới đúng chứ!" Tần Nhị Bảo cười thoải mái, quay người đi về phía cổng trường, vừa ra đến cổng trường đã có một chiếc Audi đợi hắn ở đây tài xế rõ ràng là An Chí Quốc, hết thấy đều là do sắp xếp từ đêm hôm qua.

Mặc dù Tần Nhị Bảo lúc trước đã ngủ no mắt rồi, nhưng mà An Chí Quốc cũng phải nỗ lực đánh thức hắn mới tỉnh lại, ba người ngồi trong phòng khách thương lượng phương án, sau đó mới cho Tần Nhị Bảo trở về phòng, làm cho hắn thiếu ngủ trầm trọng, có nhu cầu cấp bách cần bổ sung giấc ngủ.

"Xin chào, An tiên sinh!" Tần Nhị Bảo hướng An Chí Quốc hỏi nhẹ.

An Chí Quốc cũng khẽ mỉm cười, nhìn hắn đánh giá, trong lòng thầm nghĩ, hành động lần này cũng có độ nguy hiểm nhất định, nhưng Tần Nhị Bảo lại có thể nhẹ nhõm như vậy, làm cho hắn không thể không bội phục sự gan dạ của tên tiểu tử này, là gan của hắn thật sự rất lớn.

Xe đã khởi động, nhưng An Chí Quốc chỉ chú ý lái xe mà không nói gì, Tần Nhị Bảo hôm nay cũng rất yên tĩnh, im lặng ngồi nhìn khung cảnh bên ngoài, tựa hồ trong lòng đang suy nghĩ cái gì, hai người cứ trầm mặc như vậy, mà hình như cũng không ai muốn phá vỡ sự yên lặng này. Xe được lái đi rất nhanh.

Rất nhanh đã đến đích, Tần Nhị Bảo vừa định xuống xe thì An Chí Quốc lại gọi hắn lại, nhìn hắn với ánh mắt thâm tình nói: "Tần huynh đệ, hết thấy xin nhờ cậy ở cậu rồi!"

"Yên tâm! Ngài đi chuẩn bị đi!" Tần Nhị Bảo cười nói: " Chuyện bên trong, hết thấy đều giao cho ta là được."

Hai người khi đã nói xong, liền tiếp tục làm những chuyện riêng của mình, Tần Nhị Bảo đã đến nơi này mấy lần, tự nhiên quen thuộc, nên công việc thuận lợi, đi vào bên trong tòa nhà bỏ hoang, vào gian phòng chuẩn bị của quyền thủ

"Xin chào các vị! Người dẫn chương trình hôm trước đã xin nghỉ lễ rồi, cho nên hôm nay ta sẽ chủ trì thay, hi vọng các vị ủng hộ." Một người vóc dáng nhỏ bé, tướng mạo vô lại đứng lên đài, tự giới thiệu.

"Ta ngắt, trai bao cũng có nghỉ lễ à?" Tần Nhị Bảo xấu hổ thấp giọng nói: "Thằng này thật đúng là nói lung tung."

"Lăn ~" những khán giả dưới đài đáp lại cực kỳ quá khích với người dẫn chương mới, cũng không vì hắn là người mới mà nể nang, vẫn cứ ngôn ngữ dâm tục nói: "Cút về nhà bú sữa mẹ đi!"

"Rất tốt, ta cảm nhận được nhiệt tình của mọi người!" Người dẫn chương trình mới này cũng như người tiền nhiệm, đều là da mặt dày, không biết xấu hổ, tiếp tục kích động nói: " Mọi người vỗ tay nồng nhiệt hơn nữa nào!"

"Lăn ~"người xem điên cuồng hét lớn, lúc này, trong hiện trường không khí đã được hâm nóng lên đến cực điểm, làm cho những người ở tại đây cảm nhận được không khí mà thấy máu trong người sôi lên, không tự giác cũng lớn tiếng hét lên.

" Bây giờ tôi xin vinh hạnh giới thiệu với mọi người, hai tuyển thủ tham gia thi đấu ngày hôm nay! " Người dẫn chương trình lôi kéo không khí toàn trường, cầm mic chỉ vào Tần Nhị Bảo nói lớn : "Vị này chắc hẳn mọi người đã rất quen thuộc, là con hắc mã một mực xông vào tận vòng bán kết, thần kỳ tiêu tử - Tần Nhị Bảo."

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, người xem trong hội trường đã hô lên : "Tần Nhị Bảo, Tần Nhị Bảo..." Cùng với tiếng reo hò là hoa tươi, ruy băng cùng giấy màu các loại bay đầy trời, làm cho Tần Nhị Bảo cảm giác trong lòng của mình có một ngọn lửa thiêu đốt, nhiệt huyết cũng sôi trào hẳn lên.

Người dẫn chương giới thiệu xong Tần Nhị Bảo cũng không có dừng lại lâu, hướng bên đối diện giới thiệu: "Vị này có lẽ mọi người cũng khá quen thuộc, chính là tuyển thủ đã lọt vào vòng bán kết: Lỗ Đạt – Lôi Hồng."

Tần Nhị Bảo nhìn theo hướng bàn tay của người dẫn chương, không khỏi sững sờ, tên kia không phải là tên cướp cửa hàng lần trước đã bị bắt rồi hay sao? Hắn sao lại ở đây nhỉ, chẳng lẽ hắn vượt ngục rồi ?

Đối với cái nghi vấn này, trong lòng Tần Nhị Bảo xuất hiện một nghi vấn, kỳ quái nhìn qua Lôi Hồng, đi tới, hỏi: "Người vượt ngục rồi à?"

"Đúng vậy." Lôi Hồng tự nhiên là không thể quên được Tần Nhị Bảo, hung dữ nói: "Mày hôm nay chết chắc rồi!"

"Ha ha, đừng nói mạnh miệng, ai chết ai sống còn chưa đến lượt mày nói?" Tần Nhị Bảo nói ra: "Mày làm thế nào mà trốn được tới đây?"

"Đào đất." Lôi Hồng nghe Tần Nhị Bảo hỏi như vậy, dương dương đắc ý nói: " Lão tử chính là đã được một ca khúc dẫn dắt!"

"Ca khúc nào vậy?" Tần Nhị Bảo thật sự nghĩ không ra có bài hát nào, còn có thể dạy vượt ngục, bất quá nếu là kịch truyền hình, thì hẳn biết có một bộ

"Một đường hướng bắc" Lôi Hồng cười ha hả nói: "Lão tử... địa đạo : mà nói... Tự một đường hướng bắc... Đào, quả nhiên... Chạy đến rồi."

"..." Tần Nhị Bảo ngẩng người nhìn qua Lôi Hồng, đối với chỉ số thông minh của hắn, Tần Nhị Bảo thật sự tìm không được từ nào để diễn đạt, cũng diễn đạt không nổi sự kinh ngạc trong lòng, chỉ có thể ngo ngắc nhìn qua hắn, rõ ràng là biết hắn không bình thường .

"Tốt rồi, không nói nhảm nữa." Lôi Hồng đắc ý qua đi, lại khôi phục bộ dáng hung dữ, nói ra: " Không cần nhiều lời, hiện tại ta muốn mạng của mày!"

"Đừng nói mạnh miệng, chi bằng mày?" Tần Nhị Bảo cũng không có khinh thị ý của hắn, nhưng có ý chọc giận hắn, để trận đấu có thêm chút chút thú vị.

"Tiểu tử, mày... mày quả thật quá ngông cuồng rồi!" Dứt lời Lôi Hồng vùng vẫy hướng Tần Nhị Bảo nhào tới.

Tần Nhị Bảo thấy hắn khí thế hung dữ nên không dám coi thường, bày ra chiêu thức, chuẩn bị nghênh chiến.

Chỉ thấy lôi Hồng chém ra một quyền, mang theo một cỗ kinh phong, hướng Tần Nhị Bảo đánh tới, Tần Nhị Bảo tự nhiên không dám trực tiếp đỡ đòn, hướng lui về phía sau mấy bước tránh đi mũi nhọn, cũng không cùng hắn giao thủ chính diện.

Lôi Hồng chém ra quyền thấy thất bại, cũng không dừng, liền đổi tư thế lại đá ra một cước, một cước này cực ngoan độc, rõ ràng cho thấy cước này hướng vào hạ thân Tần Nhị Bảo, Tần Nhị Bảo nhìn qua một cước này, thầm kêu không ổn, vận dụng linh hoạt thân thủ, lại lần nữa tránh được.

Lôi Hồng cũng không cho Tần Nhị Bảo cơ hội thở dốc, lần nữa phát quyền, Tần Nhị Bảo lại né ra, cứ như vậy, liên tục đã qua mấy chiêu, Lôi Hồng ngừng ra quyền, đứng lại lớn tiếng nói: "Móa nó, thối... Tiểu tử, đánh nhau... Nghiêm túc chút, người... Người luôn... Trốn... Trốn tới khi nào?"

"Ha ha..." Tần Nhị Bảo nở nụ cười, hắn cảm thấy thắng này càng ngày càng thú vị rồi, gật đầu nói: "Mày đã nói thế thì tao đây xin phụng bồi." Dứt lời, chuyển thủ thành công, hướng Lôi Hồng lao tới.

Lôi Hồng thấy Tần Nhị Bảo bị mình kích tướng, đối thủ thành công, không khỏi cao hứng lên, hét to một tiếng, cũng hướng Tần Nhị Bảo vọt tới, hai người cứ như vậy cây kim so với cọng râu đánh nhau.

Qua mấy chiêu, Lôi Hồng sắc mặt hơi đỏ, nhảy dựng lên, không thể tin được nói: "Một thắng không gặp, thực lực của mày lại đề cao nhiều như vậy?"

"Sợ rồi hả?" Tần Nhị Bảo biết rõ Lôi Hồng cũng là người luyện võ, cái gọi là người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không, hai người bọn họ đánh nhau là Lôi Hồng đã có thể cảm giác được, đắc ý nói: "Đây chỉ là mới bắt đầu."

"Sợ?" Lôi Hồng tuy đầu óc có chút dờ dỗi, nhưng đối với việc đánh nhau, bất kể là loại đối thủ nào, hắn cũng chưa từng sợ qua, không chỉ không sợ, hắn còn hưng phấn nói: "Lão tử thật đúng là chưa từng sợ hãi qua, đứng lại đề cho lão tử chiêu cổ mày!"

"Tốt lắm, chúng ta phân cao thấp nào?" Tần Nhị Bảo gặp được đối thủ như vậy còn đòi hỏi gì hơn nữa, cao hứng hỏi.

Mà người xem trong tràng lại một lần nữa bị hai người làm nổi lên cảm xúc, nhìn hai người đỏ mắt, rục ý chí chiến đấu, mà bắt đầu vì song phương mà cổ vũ.

※※※※※

"Hết thầy đều chuẩn bị xong chưa?" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua Đại Điền Ưu Mỹ hỏi

Đại Điền Ưu Mỹ ngồi bên cạnh Trung Thôn Chuẩn Nhân, vẫn một mực im lặng, làm chuyện riêng của mình, Trung Thôn Chuẩn Nhân rất đa nghi, chỉ có đối với Đại Điền Ưu Mỹ là yên tâm, cho nên bình thường có cái gì chuyện bí mật, đều để cho Đại Điền Ưu Mỹ đi làm.

"Chuẩn bị xong!" Đại Điền Ưu Mỹ hỏi đáp: "Ta đã phân phó xuống dưới, thù hạ cũng đã chuẩn bị cho tốt."

"Rất tốt!" Trung Thôn Chuẩn Nhân đối với những sự tình Đại Điền Ưu Mỹ xử lý vốn rất yên tâm, gật đầu nói: "Ta muốn để cho bọn hán biết rõ sự lợi hại của ta."

"Trung Thôn" Đại Điền Ưu Mỹ trong mắt tràn đầy lo lắng đối với Trung Thôn Chuẩn Nhân, nhin không được hỏi: "Thật sự không có vấn đề?"

"Không có vấn đề." Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không có để ý sự lo lắng trong mắt của Đại Điền Ưu Mỹ, mình hán chìm đắm trong vòng xoáy cừu hận không cách nào tự kiềm chế, trong lòng hán chỉ có hai chữ "Báo thù".

"..." Đại Điền Ưu Mỹ nhìn qua Trung Thôn Chuẩn Nhân cả buổi nói không nên lời, nàng không biết nên hay không khuyên nhủ hán, nhưng nàng biết rõ, yêu một người, nghĩa là không cần suy nghĩ đến việc phải trả giá.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kinh Biến Trong Trận Đấu: Evan Khủng Bố(Thượng)

"Cố gắng lên, cố gắng lên!" Khán giả dưới đài say sưa xem trận đấu giữa Tần Nhị Bảo và Lôi Hồng, thỉnh thoảng hét lên vài tiếng "Hay, hay". Thực sự mà nói, 2 người này quả là kỳ phùng địch thủ.

"Đánh tốt lắm, Tần Nhị Bảo, đánh mạnh vào cằm của hán, quật ngã hán!" Những người ủng hộ Tần Nhị Bảo bên trong sân đấu hô lên.

"Lôi Hồng, người chó khách khí tiểu tử kia, bắt lấy hán, dùng sức mạnh cánh tay ngươi siết chết hán!" Những kẻ ủng hộ Lôi Hồng kêu to. Trên lới đài, hai tuyến thủ thi đấu quyết liệt, dưới lới đài khán giả ngồi xem trận đấu la hét kịch liệt, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn đã tạo nên không khí sôi sục ngất trời.

"Ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa, ta bắt đầu công kích đây!" Tần Nhị Bảo hưng phấn kêu lên.

"Đến đây đi! Ta sợ ngươi sao!" Lôi Hồng cười nhạo nói: "Để cho ta thấy, ngươi rút cuộc có bao nhiêu năng lực."

Ngày thời điểm hai người say sưa chiến đấu, một âm thanh chói chói bất ngờ vang lên. Hơn nữa, thanh âm này lại phát ra từ miệng gã Trung Thôn Chuẩn Nhân.

"Mọi người nghe đây, người của ta đã khống chế tất cả! Nếu không muốn có điều gì ngoài ý muốn thì chó có lộn xộn." Chẳng biết lúc nào trên lới đài bỗng xuất hiện một thân ảnh. Người bình luận trận đấu cũng bị hán đánh ngất xỉu.

"Móa ơi, thằng điên này tính làm cái gì đó, dám đến nơi đây phá rối à!" Lão đại Mã Thanh bang K bắt mắt nói.

"Không có chuyện gì làm sao? Thằng này có phải bị bệnh hay không?" Bạch lân đường lão đại Thành Đông cũng hòa theo mắng.

Ai ngờ bọn hán vừa mới la lối chửi bới, liền phát hiện ngay phía sau mình đã bị người dùng súng chế trụ. Trung Thôn Chuẩn Nhân trước đó đã lén lút đem thủ hạ của hán xâm nhập. Hiện tại, so về nhân số, phía Trung Thôn Chuẩn Nhân rõ ràng chiếm ưu thế. Hơn nữa hán cũng đã khống chế được các lão đại đang xem trận đấu.

"Chỉ bằng các người cũng muốn..." Mã Thanh khinh thường nói. Lời nói vừa phát ra, hán đã phát hiện thủ hạ bên người mình bỗng nhiên biến mất. Hơn nữa lại có thêm vài họng súng ngắn lạnh toát đặt ngay tại đỉnh đầu của mình.

Các lão đại Thành Đông chỉ biết nhìn nhau cười khổ. Bọn hán cũng đồng dạng không nhúc nhích được. Sau lưng cũng cùng bị người khác dùng súng kề vào cổ, không cách nào phản kháng được.

"Ta hi vọng tất cả mọi người nghe theo ta phân phó, không nên lộn xộn." Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn lướt qua các lão đại, cười lạnh nói: "Lỡ nhưng súng nổ làm bị thương các vị, cũng đừng trách ta."

"Ta *** con mẹ mày!" Liệt Hỏa của Thành Đông cao giọng mắng: "Trung Thôn Chuẩn Nhân, ngươi là cái thá gì, hôm nay lại đến nơi đây điều võ dương oai?" Ai ngờ lời nói vừa dứt, hán liền cảm thấy phía sau có người dùng súng nện liên tục vào sau ót, cả người thoáng cái ngã đi.

Lúc này, Tần Nhị Bảo cùng lời Hồng cũng định chỉ đánh nhau và quan sát Trung Thôn Chuẩn Nhân. Lời Hồng cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại thêm đầu óc chậm hiểu, nhất thời ngây ngốc nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà Tần Nhị Bảo trước đó đã dự đoán Trung Thôn Chuẩn Nhân sẽ hành động. Hơn nữa hán cũng đã có chuẩn bị nên lúc này không hoảng loạn, mà ngược lại đang hứng thú nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân, tiếp tục thưởng thức màn trình của hán.

"Thằng kia mày nói cái gì, ha ha, giờ xem mày còn nói được nữa ko? Ha ha ha ha!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua Liệt Hỏa bị thủ hạ của mình đánh ngất xỉu, cười ha ha: "Hoa Hạ hắc bang? Hừ hừ, cũng chỉ là như thế này sao!"

"Một đám chỉ có một tý sức lực mà đã muốn làm lão đại?" Trung Thôn Chuẩn Nhân dùng ánh mắt trào phúng liếc qua các lão đại đang bị hán khống chế, lên tiếng dạy dỗ: "Xã hội ngày nay phải dùng cái đầu mới có thể sinh tồn, chỉ bằng vào chém chém giết giết thì không có khả năng đâu, ha ha ha ha!"

Trung Thôn Chuẩn Nhân sau khi nói xong, dừng lại một chút, tựa hồ vẫn chờ người khác vỗ tay cho hán. Bất quá lập tức hán lại nghĩ tới tình huống trước mắt có lẽ sẽ không có người nào vỗ tay ủng hộ hán. Hán có chút xấu hổ nhìn qua các lão đại nói: "Hiện tại chúng ta có thể đàm phán điều kiện nhé?"

"Ngươi muốn thế nào?" Lão đại Mã Thanh bang K lên tiếng. Dù sao hán cũng là người đứng đầu một bang phái, dù cho đang ở trong hiểm cảnh, cũng không bối rối, tỉnh táo hỏi.

"Ta muốn thế nào, các người đã biết rõ, ta chỉ muốn xem ý kiến các người thôi!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nói xong, hơi suy nghĩ lại nói tiếp: "Bất quá, hiện tại ta đã đổi chủ ý. Trước kia ta hứa hẹn sẽ phân cho các người một số khu vực. Nhưng hiện tại thì ko. Nói cách khác, hắc bang Trung Quốc về sau chỉ có một lão đại, đó chính là ta!"

"Ta nhỏ vào!" Mã Thanh gất lên: "Ngươi thật không biết xấu hổ!"

"Bốp bốp!" Trung Thôn Chuẩn Nhân bị Mã Thanh gất chửi liền cảm thấy mất mặt mũi, liền đi đến trước mặt Mã Thành tát liền hai cái: "Hiện tại ngươi không có tư cách nói chuyện với ta."

Mã Thanh ăn liền hai cái tát, mắt nổi đom đóm, thầm nghĩ: "Tên này thật là đáng chết, ngươi hãy cầu thần bái Phật, đừng để rơi vào tay của ta. Ta mà không đem ngươi lột da tróc thịt thì ta sẽ không làm người nữa."

Trung Thôn Chuẩn Nhân sau khi đánh Mã Thanh hai cái tát, liền vừa cười vừa nói: "Đương nhiên, ta đối với tính mạng các người cũng không có hứng thú, cho nên, các người đại khái có thể yên tâm. Nhưng là..."

Thế nhưng, những gì Trung Thôn Chuẩn Nhân nói tiếp lại đem mọi người một lần nữa trở lại địa ngục: "Mạng của các người, ta có thể tha, nhưng các người phải mang đồ vật ra đời! Hiện tại ta không chỉ yêu cầu các người xem ta là lão đại của Hoa Hạ hắc bang, mà còn yêu cầu các người phải giao tất cả địa bàn hoạt động cho ta."

"Hừ, cái gì địa bàn? Ngoại trừ địa bàn, những thứ khác được không được hay sao, thí dụ như dùng tiền để thay thế. Chỉ cần một câu nói của ngươi, muốn bao nhiêu chúng ta cũng có thể thương lượng!" Người nói chuyện chính là Hồng Hưng hội Gia Khang Bình. Những năm gần đây thế lực Hồng Hưng hội phát triển rất nhanh, đứng đầu hắc đạo, sinh ý rất nhiều. Cho nên, nói đến việc nhượng lại địa bàn tự nhiên có chút không nỡ. Lẽ dĩ nhiên là muốn dùng tiền để thay thế.

"Ha ha, không hồ là Khang lão đại rồi, ta rất thích lời nói thẳng thắn của ngươi, thật là sáng khoái!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nghĩ nghĩ rồi cười nói: "Vậy thì sửa lại một chút, xuất tiền cũng được, không có tiền thì phải giao ra địa bàn, các người thấy sao?"

Lão đại những bang phái mặc dù không có nhiều tiền như Hồng Hưng hội, nhưng giờ phút này nghe được Trung Thôn Chuẩn Nhân nói, bỗng nhiên giương mắt lên, lẽ dĩ nhiên đại đa số mọi người đều lựa chọn trả thù lao.

"Trên người của ta không có tiền mặt, chỉ có chi phiếu, liệu có được không?" Khang Bình cố gắng khống chế cảm xúc nói

"Ta đây muốn 100 triệu, ngươi có đủ sao?" Trung Thôn Chuẩn Nhân hỏi hột nói

"Một trăm triệu?" Chúng lão đại nghe Trung Thôn Chuẩn Nhân hỏi hột nói xong, không khỏi hít một hơi lạnh, tên Trung Thôn này quả thực có công phu sư tử ngọam.

"Tại sao ngươi không nói là đi cướp đoạt luôn đi?" Khang Bình đối với lòng tham vô đáy của Trung Thôn Chuẩn Nhân phần nộ hết lên: "Ta cảnh cáo ngươi đừng có quá mức."

"Quá mức?" Trung Thôn Chuẩn Nhân một lần nữa cười to nói: "Ngươi cảm thấy ngươi hiện tại có đủ tư cách cảnh cáo ta sao?"

"Ngươi..." Khang Bình mở to con mắt nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân đang cười to. Nội tâm hắn lúc này rất phần nộ, khuôn mặt có chút vặn vẹo. Thế nhưng giờ phút này hắn lại không có một biện pháp nào cả.

"Các ngươi cũng thấy rồi đấy" Trung Thôn Chuẩn Nhân dừng một chút, nói ra: "Ta hiện tại quả thực là đang chiếm đoạt."

"Ta kháo, ta đã gặp qua nhiều kẻ vô sỉ, nhưng người như ngươi quả thực là cực phẩm vô sỉ!" Lôi Hồng rốt cục đã có phản ứng. Mặc dù có chút chậm, nhưng hắn cũng nhìn ra một số chuyện, nhìn không được nên mắng to.

Tần Nhị Bảo lúc này vẫn giữ nguyên vị trí cũ, tựa như đang quan sát những gì Trung Thôn Chuẩn Nhân thể hiện. Hắn vẫn không có ý định ra tay, nhưng nhìn khuôn mặt đang phô trương một cách thô thiển của Trung Thôn Chuẩn Nhân trông giống như một thằng hề khiến hắn thật muốn cười to.

"Tốt rồi, ta cho các ngươi các vị vài phút cân nhắc." Trung Thôn Chuẩn Nhân vừa cười vừa nói: "Vài phút sau, nếu các ngươi không nói ra quyết định, thì đừng trách ta đại khai sát giới."

Mọi người trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Tất cả mọi người cảm thấy trong nội tâm hoảng loạn, cảm giác mình như cá nằm trên thớt, tùy ý cho người ta làm thịt. Hơn nữa trong khán đài cũng có không ít người, thế nhưng ngất nói chẳng ai mạng theo súng cả

Mà đám người Trung Thôn Chuẩn Nhân thì tên nào trên tay đều có vũ khí hạng nặng. Có thể thấy được hành động lần này của Trung Thôn Chuẩn Nhân đã được chuẩn bị rất đầy đủ. Lẽ dĩ nhiên chẳng có mấy kẻ điên nào dám dùng tay không mà solo với súng ống cả.

Những người còn lại trong hắc bang lúc này đều đang trông chờ cách xử lý của các lão đại. Bởi những quyết định của lão đại hoàn toàn quyết định sinh tử của bọn chúng.

"Ta không muốn chết!" Một tên đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, kêu lớn: "Ta liều mạng với các ngươi" Hắn vừa dứt lời liền hướng Trung Thôn Chuẩn Nhân lao đến theo kiểu cá chết lười rách.

"Muốn chết!" Trung Thôn Chuẩn Nhân dùng ánh mắt ý bảo thuộc hạ ra tay. Mà đám thủ hạ của hắn cũng ngầm hiểu, hướng súng máy về phía tên kia. Trước mắt mọi người ko phải là hình ảnh cá chết lười rách, mà là thân thể người kia bị biến thành một cái sàng.

Trong tràng đấu lập tức bắt đầu rối loạn. Có không ít người thậm chí bắt đầu oán hận chính mình khi còn bé, vì sao không chịu học hành đàng hoàng, để phải theo con đường xã hội đen không có đường về này. Hiện tại, tính mạng mình chắc bỏ lại nơi này rồi.

"Tốt rồi, mọi người nếu không muốn chết, đều yên lặng một chút cho ta!" Trung Thôn Chuẩn Nhân cầm trong tay mic ổn định cục diện đang có dấu hiệu bạo động, lại tiếp tục hướng về phía các lão đại nói ra: "Các vị cân nhắc thế nào? Hi vọng các ngươi không để cho ta thất vọng!"

Chúng lão đại biết rõ giờ phút này nói cái gì cũng vô dụng, đang chuẩn bị gạt đầu, bất chợt nghe được có tiếng người hô: "Xin chờ một chút!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thì thấy Tần Nhị Bảo nhảy xuống quyền đài, hướng Trung Thôn Chuẩn Nhân đi tới, hô: "Các vị xin chờ một chút."

"Tần Nhị Bảo, ngươi muốn làm gì?" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua Tần Nhị Bảo, không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn uy hiếp nói: "Ta khuyên ngươi, ngàn vạn đừng quấy rối, bằng không thì, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đấy."

"Cái này ta minh bạch!" Tần Nhị Bảo cười hi hi nói, đến gần Trung Thôn Chuẩn Nhân trước mặt, hỏi: "Chuẩn Nhân tiên sinh, nghe qua Trung Quốc một cái thành ngữ sao?"

"Thành ngữ?" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhất thời không hiểu được ý tứ của Tần Nhị Bảo, không khỏi sững sờ, hỏi ngược lại: "Thành ngữ gì?"

"Tức là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau ah!" Tần Nhị Bảo cười hi hi nói, vừa dứt lời, sắc mặt thay đổi, hắn bỗng nhiên hướng Trung Thôn Chuẩn Nhân đưa tay đoạt lấy mic.

Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy mic bị đoạt, không khỏi sững sờ, cảm thấy có chút không ổn, cuống quýt hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Đừng nóng vội, chờ một chút, ngươi sẽ biết!" Tần Nhị Bảo nói xong, cầm mic trong tay, dùng sức ném mạnh lên trên. Chiếc mic bị hòng, sinh ra tiếng rít gào bên nhọn và chói tai truyền ra từ chiếc âm-li ở bên trong.

Âm thanh chói tai khiến mọi người khó có thể chịu đựng được, liền dùng hai tay vội vàng che lấy lỗ tai. Tần Nhị Bảo nhìn qua động tác của mọi người, khóe miệng hiện lên chút vui vẻ. Bởi vì hắn biết rõ, trò hay muốn mở màn rồi...

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Bộ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Rình Mồi

Bằng bằng bằng...

Vài tiếng súng vang lên, những tên thủ hạ của Trung Thôn Chuẩn Nhân liên tiếp ngã xuống đất, mỗi tên đều bị bắn nỏ đầu (Headshot ^^), hỗn hợp máu và óc trắng xóa giàn giụa, hình dạng vô cùng thê thảm.

Phát sinh tình huống này mọi người theo bản năng trong nháy mắt che lỗ tai lại, trong tràng cũng còn vài tiếng súng vang lên, chạy trốn, hỗn loạn thành một đoàn, tiếng thút thít nỉ non vang lên đầu đó, thủ hạ của Trung Thôn Chuẩn Nhân đang dốc sức liều mạng, tất cả mọi người tạo thành hỗn loạn, những người này vừa mới bị các lão đại hắc bang cưỡng ép, thấy có được tự do, chuyện đầu tiên, đó là tìm những tên cầm đầu đang bị thương tính sổ.

Những tên thủ hạ còn lại của Trung Thôn Chuẩn Nhân, cũng không để ý đến chuyện khác, vì mạng sống đã chạy trốn, ẩn nấp, tự lo cho mình trước hết, ránh cho mình trở thành bia ngắm, rối loạn, toàn bộ rối loạn, tràng diện này bất luận là ai cũng không thể khống chế nổi, trong khung cảnh hỗn loạn, có hai người không bởi vì đám người hỗn loạn mà bỏ chạy.

Nội tâm Trung Thôn Chuẩn Nhân vô cùng kinh hãi nhìn qua tràng diện hỗn loạn trong quán, bất đắc dĩ thở dài, bất luận thế nào hắn cũng không nghĩ tới, âm mưu kế hoạch chu đáo như thế, vậy mà bởi vì Tần Nhị Bảo khiến cho loạn đến thất điên bát đảo, phần nộ bắt đầu lan tràn khắp khuôn mặt béo ục ịch kia, nghiêm mặt hướng Tần Nhị Bảo hỏi: “Xú tiểu tử, tại sao ngươi lại phá hư chuyện tốt của ta?”

“Phá hư?” Tần Nhị Bảo cười nói: “Ta chỉ không muốn bị người khác lợi dụng mà thôi!”

“Cái gì?” Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe Tần Bảo Nhi nói ra bí mật của mình, khiếp sợ nhìn qua hắn nói ra: “Làm sao người biết chuyện này?”

“Là chính ngươi quá tự đại!” Tần Bảo Nhi cười lạnh nói: “Ngươi xem người khác là kẻ đàn, thiên hạ chỉ có ngươi là người thông minh, phải biết rằng chỉ số thông minh của ta cũng không thấp.”

“...” Trung Thôn Chuẩn Nhân biết rõ âm mưu của mình đã thất bại, ủ rũ trong chốc lát, tiếp theo lại cười ha hả.

“Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ, bị kích thích quá sâu, điên rồi?” Tần Bảo Nhi nhìn hắn cười to, khó hiểu mà hỏi.

“Ta cười vì ta đã thất bại, nhưng mà, các ngươi sẽ chết theo ta.” Trung Thôn Chuẩn Nhân cười to nói, biểu lộ vẻ thống khổ trong đó có mang theo vài phần đắc ý.

“Ngươi muốn làm gì?” Tần Bảo Nhi sợ hãi hỏi: “Ngươi chẳng lẽ còn tuyệt chiêu gì sao?”

“Ngươi đã đoán đúng, lần này ta chính là ôm tâm tình đập nôi chìm thuyền muốn chết đến đây.” Trung Thôn Chuẩn Nhân cười lạnh nói: “Ta sống không được, đương nhiên muốn lôi kéo các người làm đệm lưng.”

“À?” Tần Bảo Nhi trừng to mắt nhìn qua, hỏi: “Ngươi ngàn vạn lần đừng có làm xằng bậy a!”

“Xằng bậy, là ngươi bức ta đấy!” Trung Thôn Chuẩn Nhân dứt lời, đem tay hướng túi áo sợ soạn, nhưng thời điểm hắn đưa tay vào túi, sắc mặt hắn hơi đổi, lập tức đổi lại túi khác, y nguyên vẫn không tìm được, vẻ ôn trọng mới đây của Trung Thôn Chuẩn Nhân biến mất, sợ loạn khắp thân thể.

“Là tìm cái này sao?” Tần Bảo Nhi cầm đồ vật như điều khiển từ xa hỏi.

“Sao... Như thế nào ở trong tay ngươi?” Trung Thôn Chuẩn Nhân đang nhìn đồ vật mà mình muốn tìm, vậy mà ở trên tay Tần Bảo Nhi, vô cùng khiếp sợ hỏi: “Ngươi lấy từ lúc nào?”

“Chính là thời điểm lên xe a!” vẻ mặt Tần Bảo Nhi giả bộ như người vô tội nói: “Ta xem rất giống điều khiển từ xa của TV, liền thuận tay lấy đi, ngươi cũng biết, lần trước ta đem cái điều khiển TV trong nhà Ân Thế Bình về làm xấu, vẫn không tìm được cái giống như đúc đấy...” Miệng Tần Nhị Bảo nếu mở ra, giống như không thu lại được, liền miên không dứt.

“Đã đủ rồi, ta nghĩ không tới người còn có bổn sự ăn cắp!” Trung Thôn Chuẩn Nhân phần nộ mắng.

“Đi ra hồn(giang hồ), nhất định phải có tố chất tổng hợp.” Tần Bảo Nhi kiên nhẫn giải thích nói: “Bằng không thì rất khó đứng chân trong xã hội này.”

“Câm miệng!” Trung Thôn Chuẩn Nhân thực sự chịu không được khi Tần Bảo Nhi nói nhảm, mở miệng ngăn cản, nói:

“Giỏi lắm!” Tần Bảo Nhi nghe lời ngậm miệng lại, cảm điều khiển từ xa trước mặt Trung Thôn Chuẩn Nhân bắt đầu vuốt vuốt...., như tiểu hài tử bình thường đang chơi đồ chơi, Trung Thôn Chuẩn Nhân một chút biện pháp cũng không có, biết rõ thân thủ của mình khẳng định không bằng hắn, muốn nói đoạt lại so với lên trời còn khó hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Bảo Nhi trước mặt mình điều vô dương oai.

“Thứ này cũng không biết có thể khống chế cái gì a?” Tần Bảo Nhi vuốt vuốt trong chót lát, tự nhủ: “Nói không chừng lấy về, có thể điều khiển TV cũng không chừng.” Dứt lời, liền ấn lung tung lên ấn phím

“Không tốt!” Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy Tần Bảo Nhi nhấn xuống ấn phím, cuống quýt lên trốn xuống dưới đáy bàn, một lát sau, cũng không xuất hiện tình huống như hắn dự đoán, chỉ có Tần Bảo Nhi dùng ánh mắt đùa cợt nhìn qua hắn, nói: “Không nghĩ tới người cũng sợ chết a!”

“Làm sao có thể không có...” lời Trung Thôn Chuẩn Nhân mới nói ra một nửa, còn chưa nói hết, gắt gao nhìn chăm chăm vào Tần Bảo Nhi

“Như thế nào không có nổ tung đúng không?” Tần Bảo Nhi đem câu Trung Thôn Chuẩn Nhân muốn nói nói ra, rất hiển nhiên hắn biết rõ Trung Thôn Chuẩn Nhân nghĩ gì.

“Người...” Mặt Trung Thôn Chuẩn Nhân gần như vạn vẹo, lần nữa trong lòng phần nộ vô cùng, mà trở nên không còn nhân dạng, lớn tiếng hỏi: “chẳng lẽ người chính là quý?”

“Người oan uổng ta rồi!” Tần Bảo Nhi làm ra bộ dạng ủy khuất nói.

“Cái đó đúng...”

“Là ta!” một âm thanh xuất hiện, một thân ảnh cũng chậm chậm từ trong đám người hỗn loạn đi ra, Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn theo ngọn đèn phía trước, tâm không khỏi nguội lạnh một nửa, miệng há lớn, cả buổi không nói ra lời.

“Không muốn? Trung Thôn Chuẩn Nhân, chúng ta lại gặp mặt!” Cái này không phải người khác, chính là phụ thân An Kỳ Nhi – An Chí Quốc, chỉ thấy hắn nói ra: “Ta hiện tại tìm người có oan giải oan, có cừu báo cừu.”

“...” Trung Thôn Chuẩn Nhân sững sờ trong chót lát, bỗng nhiên cảm lên một bả ghé dựa, định hướng An Chí Quốc ném tới, khiến An Chí Quốc tránh né, liền vùng chân chạy.

“Lần này ta sẽ không để người chạy!” An Chí Quốc nhìn Trung Thôn Chuẩn Nhân muốn chạy, liền tiến truy theo nói, Tần Bảo Nhi lúc này định theo sau, lúc này, K Phổ bang lão đại Mã Thanh chạy tới, cầm trong tay một cây dao bầu, đằng đằng sát khí nhìn khắp nơi như tìm kiếm cái gì, nhìn Tần Bảo Nhi hỏi: “Con rùa Trung Thôn kia, ở nơi nào? Ta muốn bắt đem một thân thịt mỡ của hắn, nấu thành dầu.”

“Ha ha...” Tần Bảo Nhi thấy tính tình của hắn, rất giống bản thân mình, xuất phát từ thiện ý, quan tâm nói: “Huynh đệ ta cho người một lời khuyên.”

“Chuyện gì?” Mã Thanh kỳ quái nhìn Tần Bảo Nhi hỏi

“Người chạy nhanh đi!” Tần Bảo Nhi nhìn qua hắn nói: “Tại đây đã bị bao vây!”

“Cái gì?” Mã Thanh giật mình nhìn Tần Bảo Nhi, nghẹn ngào kêu lên: “Làm sao người biết?”

“Ha ha...” Tần Bảo Nhi cười mà không nói nhìn qua hắn

Mã Thanh nhìn qua Tần Bảo Nhi, cho rằng hắn là nội ứng, giờ con dao bầu trong tay mình lên, nói: “Tiểu tử, bình sinh ta ghét nhất là những tên phản bội.”

“Huynh đệ, người đã hiểu lầm!” Tần Bảo Nhi đối với cử động của Mã Thanh, cũng không có để ý thái quá, cười nói: “Ta cũng không phải nội ứng, tin tưởng ta đi, nghe câu khích lệ của ta, là đi thôi, về phần báo thù, sau này hãy nói.”

“Àn, ta nghe lời khuyên của của người vậy!” Mã Thanh cũng không phải là một người không biết nông sâu, thấy chân tâm thật ý của Tần Bảo Nhi trợ giúp mình, gắt đầu nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau có điều gì cần hỗ trợ cứ đến chỗ ta, cứ nói.”

“Ha ha...” Tần Bảo Nhi nghe hắn nói như vậy, nở nụ cười, nhưng trong lòng của hắn minh bạch, chính mình cũng không có việc gì tìm hắn, dù sao mình cũng không muốn hỗn trong hắc đạo.

Mã Thanh vừa ly khai, Tần Bảo Nhi lại thoáng gọi hắn lại, chỉ vào Thành Đông đang hôn mê nói: “Đem vị huynh đệ kia mang theo a.”

“Quả nhiên có tình có nghĩa!” Mã Thanh nhìn qua Tần Bảo Nhi, khích lệ nói: “Người bằng hữu này giao cho ta.” Dứt lời, đưa ra một trương danh thiếp, nói: “Về sau có chuyện gì cứ tìm ta.”

“Cảm ơn!” Tần Bảo Nhi cho dù là mình không cần, nhưng cũng lễ phép tiếp thu.

“Sau này còn gặp lại, bảo trọng!” Mã Thanh nhìn Tần Bảo Nhi nói ra, quay người kêu gọi những huynh đệ còn lại của chính mình, lưng cổng Thành Đông thừa dịp hỗn loạn chạy thoát ra ngoài.

“Sau này còn gặp lại!” Tần Bảo Nhi nhìn Mã Thanh đi rồi, cũng vội vàng hướng An Chí Quốc đuổi theo, chạy tới...

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Khổ Nhục Kế

"Những người ở trong kia nghe đây, các ngươi đã bị chúng ta bao vây, đừng có phản kháng một một cách vô ích."

An Chí Quốc cảm loa, kêu gọi Trung Thôn Chuẩn Nhân đầu hàng, mà Trung Thôn Chuẩn Nhân cùng đoàn người trốn ở trong một quyền quán hẻo lánh, ý định dựa vào nơi đây để chống cự.

Giờ khắc này chính Trung Thôn Chuẩn Nhân cũng không còn khí thế áp đảo mọi người như lúc này, hấn hoảng sợ như chó nhà có tang. Bình thường hấn có rất hiểu thủ hạ nhưng tất cả đều nhân lúc hỗn loạn mà chạy mất, nhưng vẫn còn vài tên thuộc hạ trung thành theo hấn, trong đó có Đại Điện Ưu Mỹ.

"Mẹ kiếp nhà nó, lão tử đêch gì ngươi!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe An Chí Quốc đang khuyên bảo hấn, không thèm nề mặt đáp : "Có giỏi cứ tới đây, cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận."

An Chí Quốc đối với lũ cướp ngu ngốc này, biết rõ không dùng thủ đoạn mạnh mẽ sẽ không có tác dụng, lại hô một tiếng về phía sau, căn cứ tình hình lúc trước vạch ra phương án, chuẩn bị sử dụng tổ hành động đặc công tấn công vào, nhưng đối với bọn tội phạm không sợ chết dựa vào nơi hiểm này để chống cự, nếu như dùng sức mạnh tấn công vào nhất định sẽ có tổn thương.

Là sĩ quan chỉ huy cao nhất của hành động lần này, An Chí Quốc biết rõ trách nhiệm của mình, nếu ra lệnh hành động sẽ có thành viên tử nạn, tuy mình không muốn điều này xảy ra, nhưng cơ hội để bắt lão đại xã hội đen Nhật Bản chỉ sợ không còn nữa, trong lòng hấn rất khó xử, mà như vậy có thể sẽ làm mọi người chán nản, An Chí Quốc giờ đang lâm vào do dự.

Trung Thôn Chuẩn Nhân giống như con thú lâm vào đường cùng, trường hợp thế này hấn sẽ chủ động thương lượng còn nếu như xông ra có thể toàn quân sẽ bị diệt. Nhưng nếu không cứng rắn, ở chỗ này lâu, đặc tổ sẽ phá tan rào chắn cuối cùng, như vậy mình sẽ trở thành cừu trên đĩa, không chừng vẫn sẽ là toàn quân bị diệt.

"Thế này cũng không được, thế kia cũng không được! Giờ làm sao bây giờ?" Một tên trên người xăm đầy hoa văn kỳ quái nói "Nếu không chúng ta cùng bọn họ liều mạng, chẳng phải một cái mạng thôi sao!"

"Liều mạng ai cũng biết, nhưng phải xem lại có lợi hay không." Nam tử đeo vòng cổ nói: "Không bằng chúng ta chờ một chút, dùng bất biến ứng vạn biến?"

"Đủ rồi!" Trung Thôn Chuẩn Nhân không kiên nhẫn ngắt lời: "Các ngươi cứ cãi nhau ồn ào cũng không giải quyết được gì, tất cả im miệng cho ta."

Trung Thôn Chuẩn Nhân hét 1 tiếng, khiến cho những tên hồi nãy thảo luận ồn ào câm như hến, không dám lớn tiếng thò, rúc vào một góc, ai cũng không biết phải làm sao.

"Hiện tại chỉ có một biện pháp!" Đại Điện Ưu Mỹ im lặng này giờ lên tiếng.

Ngươi có biện pháp?" Lúc này ánh mắt mọi người đều hướng về phía nàng, tràn đầy chờ mong...

"An đội trưởng, đến lúc rồi, mau chóng hạ lệnh!" Đội phó Hứa Minh thúc giục, hấn cùng An Chí Quốc là huynh đệ sinh tử, trong lòng biết An Chí Quốc đang mang trọng trách không thể không cẩn thận được, nhưng tình huống trước mắt, tên đã lên dây không thể không bắn.

"Ta biết!" An Chí Quốc gật đầu, hấn cũng biết là chỉ huy không thể do dự. Nếu chính mình do dự làm cho hành động thất bại thì cũng sẽ bị tội. Nghĩ thế,

hắn liền nói: "Ngươi nói đặc tổ chuẩn bị sẵn sàng, khi nào ta ra lệnh thì lập tức tấn công."

"Rõ" Hứa Minh biết rõ An Chí Quốc không dễ để đi đến quyết định này, quay người đi truyền đạt mệnh lệnh chuẩn bị tấn công.

"Chuẩn bị!" An Chí Quốc cảm lo hô lên, ý hắn mọi người đã minh bạch, đợi hắn vung tay chính là lúc tấn công vào.

Đúng lúc An Chí Quốc chuẩn bị hạ lệnh, chợt trong gian phòng truyền đến một giọng nữ: "Chờ một chút, ta là ngôi sao truyền hình Nhật Bản Đại Điền Ưu Mỹ."

"Cái gì? Đại Điền Ưu Mỹ?" An Chí Quốc nhìn qua Hứa Minh hỏi: "Nàng đến đây lúc nào?"

Ách, cái này ta cũng không rõ ràng lắm!" Hứa Minh không dám giấu diếm, trung thực trả lời: "Trước đó tình báo không thấy đề cập đến."

"Cái gì?" An Chí Quốc nghe Hứa Minh trả lời như thế, tức giận nói: "Cậu..."

An Chí Quốc không thể tin được nhìn qua Hứa Minh, hắn như thế nào cũng không muốn tin, người nổi tiếng làm việc cẩn thận như hắn, vậy mà sẽ phạm sai lầm nghiêm trọng như thế.

"Hồ đồ!" An Chí Quốc nhìn qua Hứa Minh cả buổi, một lúc sau mới nói: "Nếu như nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chúng ta gánh bao nhiêu trách nhiệm, ngươi biết không?"

"..." Hứa Minh cũng biết, chính mình thất trách, tự nhiên không dám nói gì, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: "Nếu không chúng ta trước yên lặng theo dõi biến động."

"Cũng chỉ có thể như vậy!" An Chí Quốc nghĩ nửa ngày nói ra: "Nói đặc tổ, hành động tạm thời hủy bỏ, chờ mệnh lệnh khác."

Chỉ thấy lúc này, Trung Thôn Chuẩn Nhân dùng súng chĩa vào đầu Đại Điền Ưu Mỹ, đang từ bên gian phòng đi ra, phía sau hắn là đám thù hạp, Đại Điền Ưu Mỹ thần sắc bối rối đối với An Chí Quốc, không ngừng hô: "Cứu cứu ta! Cứu cứu ta..."

An Chí Quốc lúc này chỉ cảm thấy da đầu run lên, tuy hắn không biết ngôi sao Đại Điền Ưu Mỹ, nhưng hắn biết nếu như vị minh tinh này xảy ra điều gì ngoài ý muốn, sẽ khiến Trung Quốc cùng Nhật Bản có một hồi phong ba, cho nên không thể không cẩn thận.

"Chắc hẳn ngươi không nghĩ tới a!" Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua An Chí Quốc, cười nói: "Trên tay của ta lại sẽ có vương bài như vậy!"

"Ngươi..." An Chí Quốc nhìn qua Trung Thôn Chuẩn Nhân bộ dáng vô si, chỉ cảm thấy tức giận đến toàn thân phát run, dừng một chút, hít sâu mở miệng hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

"Như thế nào đây? Dem ngươi mọi người rút lui, cho ta chiếc xe, còn có..." Trung Thôn Chuẩn Nhân nói ra: "Ngàn vạn chớ chơi ta, bằng không thì, ta không bảo đảm vị minh tinh này an toàn." Dứt lời, cầm súng chĩa vào đầu Đại Điền Ưu Mỹ, khoa tay múa chân.

"Ngươi đừng xằng bậy, mọi chuyện đều có thể thương lượng!" An Chí Quốc cảm thấy sự tình càng ngày càng khó giải quyết, bất đắc hướng Hứa Minh phân phó: "Đi chuẩn bị một chiếc xe."

"An đội trưởng..." Hứa Minh muốn nói lại thôi.

"Nhanh đi!" An Chí Quốc trừng mắt liếc hắn, ra lệnh.

Hứa Minh nhìn qua An Chí Quốc, không nói thêm gì nữa, nhẹ gật đầu, đi chuẩn bị.

"Móa nó, nơi này thật khó tìm, nếu không phải lão tử có cái mũi thính, đúng là phải lạc đường!" Tàn Nhị Bảo thật vất vả đã tìm được bọn An Chí Quốc, trong miệng nhin không được la lối.

"Tần huynh đệ, ngươi đã đến rồi!" An Chí Quốc nhìn qua Tàn Nhị Bảo, trên mặt cố ra vẻ lễ phép.

"Hiện tại tình huống như thế nào?" Tàn Nhị Bảo hỏi

"Tình huống bây giờ không tốt, trong thôn tên kia vậy mà cưỡng ép một ngôi sao, lúc này, hắn đang cùng chúng ta đàm phán đây này!" An Chí Quốc cùng Tàn Nhị Bảo nói ra

"Ngôi sao? Ngôi sao nào?" Tàn Nhị Bảo kỳ quái hỏi

"Đại Điền Ưu Mỹ." An Chí Quốc hồi đáp

"Cái gì? Đại Điền Ưu Mỹ?" Tàn Nhị Bảo nghe được cái tên này từ miệng An Chí Quốc, sững sốt một chút, tiếp theo lại bật cười.

"Như thế nào? Có vấn đề gì sao?" An Chí Quốc kỳ quái nhìn Tàn Nhị Bảo hỏi: "Chẳng lẽ ngươi biết nàng?"

"Đâu chỉ biết! Chúng ta còn rất quen thuộc ah!" Tàn Nhị Bảo đã không chế một hồi cảm xúc, cười nói: "Không nghĩ tới bọn hắn hùn vốn mà làm..., dùng

một nước cờ hay."

Cái gì?" An Chí Quốc nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, con mắt sáng ngời, như là nhìn thấy hi vọng, kích động đích tiến lên cầm tayhắn hỏi: "Ngươi lại nói rõ ràng một ít."

"Đại Điền Ưu Mỹ cùng Trung Thôn Chuẩn Nhân vốn chính là cùng một ruột!" Tần Nhị Bảo mở to hai mắt nói: "Bọn hắn tại cùng nhau tạo ra kẻ này!"

"Đclm!" Theo An Chí Quốc chửi một câu thô tục, ngược lại cảm kích nhìn Tần Nhị Bảo, nói: "Nếu không phải ngươi nói thiếu chút nữa bị bọn hắn lừa gạt rồi."

"Không có việc gì, ngươi chờ một lát, xem ta biểu diễn." Dứt lời, xoay người hướng Trung Thôn Chuẩn Nhân hô: "Mấy người trong kia, ta là Tần Nhị Bảo!"

"Cái gì? Tần Nhị Bảo?" Trung Thôn Chuẩn Nhân nghe xong cái tên này, đầu to một đống, hắn không biết có phải hay không đòi trước mắc nợ Tần Nhị Bảo, mỗi lần đến thời điểm mấu chốt, Tần Nhị

Bảo giống như quỷ xuất hiện trước mặt của mình, như là ác mộng không cách nào thoát khỏi.

"Chúng kiến ngươi không may, không biết tại sao, trong nội tâm của ta phi thường vui vẻ!" Tần Nhị Bảo có chút hả hê nói: "Ngươi là không chạy thoát được đâu, hay là buông tha, chuẩn bị đầu hàng đi!"

Đại Điền Ưu Mỹ cũng không biết như thế nào cho phải, mắt thấy sắp thành công rồi, không ngờ Tần Nhị Bảo lại xuất hiện quấy rối, ngẩng đầu nhìn qua Trung Thôn Chuẩn Nhân, cũng không có biện pháp gì.

Trung Thôn Chuẩn Nhân nhìn qua Tần Nhị Bảo cười đùa từng bước từng bước hướng bọn hắn đi tới, tựa hồ bộ dáng không chút gì nguy hiểm, lớn tiếng quát nói: "Không cho phép đi về phía trước, bằng không thì, ta sẽ nổ súng!"

"Ta giúp ngươi làm nhiều chuyện như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, cho dù không có khổ lao cũng có mệt nhọc, ngươi nữ đối xử với ta như vậy sao?" Tần Nhị Bảo như Đường Tăng lái nhái, lại hướng Đại Điền Ưu Mỹ cười nói: "Thấy không? Cái này là kết quả của hắn, ngươi còn ý định tiếp tục giúp hắn?"

"Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm!" Đại Điền Ưu Mỹ hỏi đáp: "Ngươi nên quan tâm chính mình!"

Tần Nhị Bảo cười đùa từng bước từng bước hướng tới gần Đại Điền Ưu Mỹ, kỳ thật cũng không có buông lỏng cảnh giác, chọn đúng thời cơ, bước một bước dài, tiến lên bắt lấy tay Đại Điền Ưu Mỹ, kéo về phía mình, cười hi hi nói: "Để cho ta cũng cảm thụ một chút mỹ nhân ôn nhu."

Trung Thôn Chuẩn Nhân thấy Đại Điền Ưu Mỹ bị Tần Nhị Bảo kéo vào lòng, biết rõ nàng đã được Tần Nhị Bảo bảo vệ, đồng thời cũng ý thức được chính mình mất đi con bài Đại Điền Ưu Mỹ, phát hiện nguy hiểm, vội vàng hét lớn: "Nhanh lui về." Dứt lời, hướng địa phương trước đó mà chạy.

"Phanh..."

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tình Yêu Đau Khổ

“Không!~”

Đại Điền Ưu Mỹ nhìn thân hình mập mạp của Trung Thông Chuẩn Nhân từ từ ngã xuống, hét lên một tiếng thê lương, nàng như người điên giãy giụa khỏi Tần Nhị Bảo, lao tới bên cạnh Trung Thôn Chuẩn Nhân giờ đang nằm trên vũng máu, khóc rống lên.

“...” Tần Nhị Bảo nhìn Đại Điền Ưu Mỹ như bị quỷ nhập mà không thể tin được, mặc dù mình cùng nàng quen biết chưa lâu, nhưng Đại Điền Ưu Mỹ đã tạo cho hắn ấn tượng là dù tình hình có nguy cấp như thế nào thì nàng vẫn luôn bình tĩnh, tuyệt đối không sợ hãi, chưa từng thể bộ dạng điên cuồng như hôm nay, tự như: “Nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ...”

Nghĩ tới đây Tần Nhị Bảo nhìn nàng, tuy rằng đã qua tuổi thanh xuân, nhưng năm tháng dường như rất chiều cố nàng, không để lại chút tí vết, dáng người vẫn gọi cảm như trước, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như tuổi đôi mươi, không những vậy từ trên người nàng còn toát lên vẻ thành thực, điều mà Ân Huyền Vũ các nàng không có.

Đặc biệt đã từng nhìn thấy nụ cười vũ mị của Đại Điện Ưu Mỹ, nụ cười khiến cho Tần Nhị Bảo toàn thân như bị điện giật, tim đập thình thịch, hẳn như thế nào cũng không tin được Đại Điện Ưu Mỹ lại thích tên Trung Thôn Chuẩn Nhân béo như heo này, muốn thích thì cũng phải là người đẹp trai như hắn.

Lúc đầu hẳn nghĩ sự kết hợp của hai người là vì tiền và sắc đẹp, nhưng lúc này hẳn nghĩ mình đã sai lầm, giữa Đại Điện Ưu Mỹ và Trung Thông Chuẩn Nhân thật sự có tình yêu và đối với tình yêu của mình kiên định không kém bất kì ai.

“Chuẩn Nhân, người tỉnh lại đi!” Đại Điện Ưu Mỹ tựa hồ không muốn tin Trung Thông Chuẩn Nhân đã chết, chỉ thấy nàng ôm lấy cơ thể đang dần dần nguội lạnh vào trong ngực, gọi ta, tựa hồ giống như đang ôm hài tử ngủ say, không ngừng dùng hai bàn tay dính đầy máu tươi lau sạch nước mắt trên mặt.

Xung quanh mọi người đều im lặng, tất cả đều lặng lẽ nhìn tình cảnh đang diễn ra, không ai nói một câu nào, cho dù con người sắt đá nhất cũng sẽ có lúc rơi nước mắt. Nhưng An Chí Quốc biết rõ bây giờ không phải thời điểm để xúc động, kêu gọi thuộc hạ bất nhưng kẻ còn lại.

Những tên còn lại thấy Trung Thông Chuẩn Nhân đã chết, cũng không ra sức liều mạng nữa, nhao nhao vứt bỏ vũ khí hướng An Chí Quốc đầu hàng. Lần này âm mưu đã được bày ra tỉ mỉ nhưng vì cái chết của Trung Thông Chuẩn Nhân mà phải chấm dứt.

“Đứng lên đi!” Tần Nhị Bảo đi đến bên cạnh Đại Điện Ưu Mỹ đang ngồi khóc, nói.

“Cút~” Đại Điện Ưu Mỹ giống như người điên, không ngừng dùng tay xô đẩy Tần Nhị Bảo, không cho hắn tới gần. Trong ánh mắt tuyệt vọng của nàng còn có cả sự hận thù, điều này khiến Tần Nhị Bảo không khỏi rung mình, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Lúc này An Chí Quốc đã đi tới bên cạnh, vỗ vỗ Tần Nhị Bảo, ân cần hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao!” Tần Nhị Bảo cố tỏ ra tươi cười, chỉ vào Đại Điện Ưu Mỹ: “Nàng ấy thật đáng thương, phải giúp nàng ấy thôi.”

An Chí Quốc minh bạch ý tứ của Tần Nhị Bảo nói: “Đề cho ta!” Tiếp theo đi đến bên Đại Điện Ưu Mỹ.

“Đừng tới đây!” Đại Điện Ưu Mỹ tựa hồ rất tức giận, hướng về phía An Chí Quốc quát âm lên: “Các người... các người chính là hung thủ.”

“Ưu Mỹ tiểu thư, ta hi vọng người biết rõ kết cục của Trung Thông Chuẩn Nhân ngày hôm nay là do hắn tự chuốc lấy (gieo gió gặt bão), cho nên ta hi vọng người có thể dùng lý trí suy nghĩ kĩ được không?” An Chí Quốc không dám tới gần Đại Điện Ưu Mỹ mà đứng ở xa nói với nàng.

“Lý trí?” Đại Điện Ưu Mỹ khóc rống lên: “Tiên sinh của ta bị các người bắn chết, còn bắt ta dùng lý trí? Các người rút cuộc là muốn gì? Còn nữa, các người vì sao không thả chúng ta đi, không nên đuổi tận giết tuyệt như thế chứ?”

“Tâm tình của người ta có thể lý giải được.” An Chí Quốc nhìn bộ dạng thống khổ của Đại Điện Ưu Mỹ, bất động thanh sắc nói: “Nhưng việc này là chức trách của ta!”

“Tốt cho một câu chức trách!” Đại Điện Ưu Mỹ ngậy đại nhìn thi thể của Trung Thông Chuẩn Nhân, cười thầm vài tiếng rồi nói: “Chẳng lẽ phải dùng đến mạng người để thực hiện chức trách sao?”

“Thực xin lỗi!” An Chí Quốc cảm giác mình thực sự có lỗi, hướng Đại Điện Ưu Mỹ xin lỗi.

“Xin lỗi thì làm được gì? Người thì cũng đã chết!” Đại Điện Ưu Mỹ cũng không tiếp nhận lời xin lỗi, cúi đầu thì thao lăm bằm.

“Chúng ta đi thôi!” An Chí Quốc thấy thần sắc âm trầm của Đại Điện Ưu Mỹ vốn không muốn quây rầy nàng, nhưng mọi việc cũng đã kết thúc, không cần ở chỗ này thêm làm gì nữa, chỉ có thể hướng tới Đại Điện Ưu Mỹ đang ngăn người nói.

Đại Điện Ưu Mỹ nghe An Chí Quốc nói như vậy, bỗng nhiên đi về phía hắn, hướng hắn nở nụ cười, mà hành động này của nàng khiến cho An Chí Quốc cùng Tần Nhị bảo khẽ giật mình.

“Ta sẽ đi, hẹn gặp lại!” nói xong nàng liền cầm lấy khẩu súng ngắn bên cạnh Trung Thông Chuẩn Nhân nhắm ngay huyệt thái dương chuẩn bị bóp cò.

“Không nên!” Tần Nhị Bảo cùng An Chí Quốc không hẹn cùng kêu lên, muốn tiến lên ngăn lại, nhưng đã quá muộn, theo sau một tiếng súng vang lên, thân hình Đại Điện Ưu Mỹ như con diều đứt dây ngã xuống. Mà lúc nàng ngã xuống, Tần Nhị Bảo thấy hình như trong mắt nàng nước mắt tuôn trào, chờ khi hắn nhìn kĩ lại thì cảm thấy giống như vừa thấy ảo giác.

Đại Điện Ưu Mỹ tuy đã chết nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn lộ ra nụ cười quý dị, mà nụ cười ấy lại làm cho người ta cảm giác như một nụ cười mãn nguyện, đến cùng chuyện gì thì có lẽ chỉ có cô ta là rõ nhất, nhưng Tần Nhị Bảo đoán được hơn phân nửa là có quan hệ với Trung Thông Chuẩn Nhân.

Ngôi sao truyền hình nổi tiếng của Nhật Bản ở nơi đất khách quê người đã mất đi tính mạng của mình, nàng một lòng đối với tình yêu, làm cho người khác cảm thấy thôn thức không thôi, giống như tình yêu trên màn ảnh, trong lăng mộ có chứa sự chua xót, khiến cho người khác không thể tin được, trong

một xã hội coi trọng vật chất, vẫn còn có một vụ tự tử xuất phát từ tình yêu.

Nếu không phải thật sự thấy cảnh này, Tần Nhị Bảo chắc chắn không tin. Khi hắn trở về biệt thự Ân gia, kể câu chuyện này cho mọi người, trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc, có chút áp lực khiến cho người khác khó thở.

“Nàng là một nữ nhân hiếm thấy.” Ân Thế Bình từ trong trầm mặc nói: “Nữ tử như vậy thật sự khó thấy.”

“Vì cái gì đến cuối cùng nữ nhân luôn bị thương tổn.” Ân Huyền Vũ lau nước mắt vì thương tâm, khóc nức nở nói: “Nàng luôn là thần tượng của ta, không nghĩ tới...” An Kỳ Nhi cũng ngồi lặng lẽ bên cạnh nàng, khẽ khẽ lau nước mắt.

“Ài, kết quả này ta cũng không nghĩ tới!” An Chí Quốc thở dài nói: “Ta vốn muốn ngăn lại, nhưng đã quá muộn, hay là ta đã sai lầm.”

“Không nên tự trách mình, nàng đi trên con đường này, vốn đã không còn đường quay lại.” Ân Thế Bình vẫn duy trì được sự tỉnh táo khách quan nói: “Chỉ có là nàng đi nhanh hơn vài bước mà thôi.”

“...” Tần Nhị Bảo tâm tình nặng nề, tuy hắn rất mong chờ tình yêu, chờ người giúp hắn thoát khỏi kiếp xử nam, nhưng đối mặt với tình yêu như vậy hắn thật sự không biết nên làm gì, nếu như thế tình yêu đối với hắn mà nói thì trách nhiệm thực sự quá nặng nề

Trách nhiệm này khiến hắn có chút sợ hãi, không dám nếm thử, cũng không dám tiếp tục trêu đùa nhân gian, đây đều là vì cái gì? Hắn có chút không rõ ràng nhưng hắn cảm giác như có một khối đá nặng trĩu đang đè nặng trong lòng, khiến hắn không thở nổi.

“Dùng tính mạng để thể hiện tình yêu, như thế thật là thê lương!” Ân Huyền Vũ đa sầu đa cảm nói: “Như thế tình yêu thật thê lương, khiến cho mọi người đều thương cảm, cũng tìm được sự tôn trọng từ người khác.” Dứt lời liền cúi đầu khóc nức nở.

“...” Tần Nhị Bảo thấy Ân Huyền Vũ âu sầu như vậy, im lặng nhìn nàng cả buổi thẫm nghĩ: “Móa nó, nếu cứ như vậy, thật khiến ta muốn khóc.”

Mọi người lại lâm vào trầm mặc, không phải không muốn nói mà thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này chỉ thấy Ân Thế Bình vỗ tay ý muốn mọi người chú ý, rồi nói: “Ta thông báo cho mọi người một tin tốt.”

“Tin tốt gì vậy?” Tần Nhị Bảo hỏi.

“Qua mấy ngày nữa là sinh nhật Tiểu Vũ, ta có ý định tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật lớn.” Ân Thế Bình nói.

“Thật vậy sao?” Nếu so về tốc độ khôi phục không ai có thể sánh bằng Tần Nhị Bảo, vừa rồi còn xúc động muốn khóc, giờ đây nghe Ân Thế Bình muốn thay Ân Huyền Vũ tổ chức tiệc sinh nhật, không khỏi cao hứng.

Lúc trước hắn ở nông thôn đã từng xem trên TV, đại gia đình tổ chức sinh nhật đều có một chiếc bàn lớn trên đó để rất nhiều đồ ăn cùng thức uống, mọi người có thể tùy tiện ăn uống, nghỉ đi nghỉ lại, Tần Nhị Bảo không khỏi nuốt nước miếng, thẫm nghĩ: “Ta nhất định hảo hảo ăn một bữa nó.”

“Ba ba, ta không muốn tổ chức!” Ân Huyền Vũ tâm tình đang rất buồn rầu, thật sự không muốn tổ chức sinh nhật.

“Đừng nói nữa, hết thảy đều nghe theo sự an bài của ta!” Ân Thế Bình hình nữ nhi của mình nói, hắn hiểu ý nghĩa của buổi tiệc sinh nhật này, cũng không chỉ có thay Ân Huyền Vũ tổ chức sinh nhật đơn giản như vậy.

“Thật tốt quá!” Tần Nhị Bảo thấy Ân Thế Bình đã quyết định, không tự chủ được kêu lên.

“Sinh nhật của người khác, liên quan gì tới ngươi?” An Kỳ Nhi thấy bộ dạng của Tần Nhị Bảo, lập tức khiển trách hắn.

“Ta cao hứng thay Ân Huyền Vũ ah!” Tần Nhị Bảo đương nhiên sẽ không nói ra suy nghĩ của mình.

“Thôi đi!” An Kỳ Nhi xì mũi nhìn Tần Nhị Bảo bằng ánh mắt coi thường, thẫm nghĩ: “Suy nghĩ nhò nhoi của người ta còn không biết?”

Tần Nhị Bảo tố chất nội tâm rất tốt, cũng không cùng nàng so đo, trong lòng chỉ mơ đến buổi tiệc sinh nhật vài ngày nữa, đến lúc đó phải thoải mái ăn một bữa.

“Tốt rồi, chúng ta cần phải đi rồi!” An Chí Quốc từ nãy giờ vẫn im lặng, bây giờ hướng mọi người nói, sau đó lại quay qua An Kỳ Nhi nói: “Kỳ Nhi, cùng ta trở về!”

“Cha, cho con ở lại cùng biểu tỷ đi ah!”

“Không được!”

“Ba ba xấu!” An Kỳ Nhi thấy An Chí Quốc không đồng ý, ngay thơ nhìn hắn, làm nũng nói.

An Chí Quốc nghe nàng nói như vậy, trên mặt hiện lên nụ cười yêu thương...

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Bữa Tiệc Sinh Nhật

An Kỳ Nhi cố gắng ở lại một lát sau đó cũng nhu thuận theo An Chí Quốc trở về. Không còn tiểu nha đầu tinh quái này nữa, Ân gia như thiếu đi một tia sinh khí, tuy vẫn còn tên Tần Nhị Bảo dờ dỗi, nhưng một sợi tơ nhỏ không thể làm tạo nên sự sôi động (ý nói 1 người không thể tạo sự sôi động). thiếu đi đối thủ cùng hân gây gỗ, hân cũng an tĩnh không ít, ngoại trừ cùng đám người Trương Bình Sơn trêu chọc nhau, còn lại rất ít khi đi trêu chọc Ân Huyền Vũ.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, cuộc sống ngắn ngủi thật sự không sao so sánh được với biển người mệnh mông, dù cho người đó lúc còn sống phong quang cỡ nào, lúc chết đi cũng sẽ dần bị lãng quên, hướng chi là người xấu, càng ít người nhớ tới họ dù chỉ một chút.

Đối với người vô lo vô nghĩ như Tần Nhị Bảo, hân sớm đã thoát ra được chuyện này, mỗi ngày cứ như vậy, lúc cần ăn thì ăn lúc cần ngủ thì ngủ, sinh hoạt cũng tùy ý. Đương nhiên không phải ai cũng thoát ra khỏi chuyện này, Ân Huyền Vũ là một ví dụ, nàng vẫn đắm chìm trong sự đau xót trước cái chết của thần tượng.

Tuy Đại Điền Ưu Mỹ từng lợi dụng nàng, nhưng cái cách mà nàng dung để bảo vệ tình yêu của mình đã làm cho nội tâm Ân Huyền Vũ xao động. Lại thêm tâm tư của Ân Huyền Vũ còn muốn tinh tế, tỉ mỉ hơn, nàng là người đa sầu đa cảm, gặp được chuyện như thế này tất nhiên rất khó thoát ra. (Lâm Đại Ngọc: nv trong Hồng Lâu Mộng, xem thêm tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%A2u_M%E1%BB%8Dc)

Đối với Tần Nhị Bảo, những tiểu thư nhà có tiền, không lo cơm ăn áo mặc này thì phương thức tốt nhất để kéo nàng ra khỏi ưu phiền là bỏ đói vài ngày, đến khi nào nàng đói bụng đến thất điên bát đảo, chắc chắn rằng nàng sẽ không tự kiểm chế mình nữa, ngược lại trong đầu chỉ nghĩ đến việc ăn uống.

Bất quá Ân Huyền Vũ cũng không có tâm tình để ý đến Tần Nhị Bảo, mỗi ngày sau khi đến trường là liền về nhà, ra dáng như một tiểu thư khuê các. Mấy ngày này cứ trôi qua như vậy, có đôi khi La Bá Tư cũng tới tìm nàng, nhưng thấy Ân Huyền Vũ thật sự không có tâm tình làm việc, tự nhiên cũng không miễn cưỡng, khuyên bảo vài câu rồi lại ra về.

Ân Thế Bình biết rất rõ tâm trạng nữ nhi của mình nên vì nàng mà chuẩn bị buổi tiệc sinh nhật rất chu đáo, muốn làm cho nàng vui vẻ lên mà quên hết ưu phiền. Bởi vậy có thể thấy được, Ân Thế Bình đối với cô con gái này yêu thương đến nhường nào.

Lần sinh nhật này, vì muốn Ân Huyền Vũ vui vẻ nên Ân Thế Bình đã không tiếc tiền để tổ chức buổi tiệc tại một nhà hàng sang trọng, còn mời tất cả các nhân vật nổi tiếng ở thành phố Đông Giang đến dự, quan viên chính phủ cũng tới tham gia, có thể thấy Ân gia tại Đông Giang rất có danh vọng không hề nhỏ.

Tại hội trường tổ chức buổi tiệc, tất cả mọi người đều đang bận rộn, nào là bố trí hội trường, an bài khách quý, còn có người đang làm ra những món ăn ngon lạ mắt, mà hết thảy việc này Ân Thế Bình đều giao cho Liễu Thần Đình xử lý, điều này cũng khiến nàng bận rộn mấy ngày nay, cũng may mà nàng biết cách sắp xếp, đem mọi việc an bài đầu vào đấy.

“Liễu Thần Đình, không nghĩ tới người cũng đã ở đây?” Chỉ thấy Tần Nhị Bảo cầm một cái khay bên trên chất đầy đồ ăn, đi về phía Liễu Thần Đình, nàng nhìn thấy hân không khỏi cười khỏ, thầm nghĩ: “Tên nông dân này mỗi lần xuất hiện đều không giống người bình thường.”

“Là người à?” Từ lần gặp Tào Hi Văn, nàng phát hiện cảm giác của mình đối với Tần Nhị Bảo bắt đầu trở nên phức tạp, tuy mình rất chán ghét hân nhưng không như trước kia, tránh hân như tránh hổ, bây giờ trong sâu thẳm nội tâm của nàng vẫn có chút hi vọng được nhìn thấy hân. Đương nhiên điều này nàng chỉ vô ý thức nghĩ đến, nhưng cũng làm cho bản thân hoảng sợ không thôi.

“Đương nhiên, buổi tiệc quan trọng như vậy làm sao thiếu ta được!” Tần Nhị Bảo mặt dày vô sỉ nói: “Ta thế nào cũng là bảo tiêu của Ân gia, những tình huống như thế này nếu không có tôi, mọi người sẽ khó xử lý.”

“Khục khục...” “Liễu Thần Đình nghe hân nói như vậy thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình làm sặc, vội vàng vỗ nhẹ ngực mình, điều chỉnh hô hấp, mà cũng bởi vì bộ ngực phập phồng đã khiến cho Tần Nhị Bảo không tự giác mà nhìn chăm chú vào nào.

“Luuu manhh!” Liễu Thần Đình nhìn thấy ánh mắt hèn mọn bỉ ổi của Tần Nhị Bảo thù mặt thoáng đỏ lên, thấp giọng mắng, nàng ghét nhất ánh mắt dâm dăng của hân, nhìn là biết không phải người tốt. Nếu hỏi vì sao nàng ghét hân, thì sẽ có rất nhiều lý do, hơn nữa càng nghĩ càng khiến nàng chán ghét, nhưng không hiểu vì sao từ đáy lòng nàng có chút gì đó ưa thích hân?

Chính bản thân nàng cũng nói rõ được, bởi vì thái độ không sợ hãi khi gặp nguy hiểm của hân hay bởi vì khí phách của hân? Dù sao nàng cũng cảm thấy

rất kì quái.

“Liều Thần Đình, người khỏe chứ?” Ngay khi Liều Thần Đình đang nghĩ lung tung thì Tào Hi Văn không biết từ đâu xuất hiện, mà sự xuất hiện của hắn khiến cho tâm trí của nàng trở nên giao động

“Hi Văn, người cũng tới rồi!” Liều Thần Đình nhìn Tào Hi Văn đang đi về phía mình, không tự giác thân mật gọi.

“Cũng lâu rồi không gặp, người vẫn khỏe chứ?” Tào Hi Văn nho nhả mỉm cười nhìn Liều Thần Đình, mà nụ cười đã khiến không biết bao nhiêu cô gái mê mẩn thực sự có tác dụng với Liều Thần Đình, nhất thời khiến lòng nàng bấn loạn.

Liều Thần Đình không dám nhìn vào ánh mắt thâm tình của Tào Hi Văn, sợ chính mình bị hấp sâu vào đó mà không thoát ra nữa, bất buộc bản thân đem ánh mắt nhìn đến nơi khác mà nói: “Cảm ơn, ta rất khỏe!”

Nhìn hai người thân mật nói chuyện không coi ai ra gì, khiến cho Tần Nhị Bảo cảm thấy mất hứng, miệng héch lên xoay người bỏ đi.

“Liều Thần Đình, người đã suy nghĩ kĩ sự tình hôm đó chưa?” Tào Hi Văn nhìn thấy Tần Nhị Bảo bỏ đi, vội vã hỏi: “Ta vốn muốn gọi điện cho người nhưng gần đây bận quá.”

“A...” Liều Thần Đình không biết trả lời Tào Hi Văn như thế nào, nội tâm rối bời nói: “Hi Văn, người đừng ép ta được không?”

“Ta không ép nàng, nhưng hi vọng nàng cân nhắc đến chuyện của hai ta!” Tào Hi Văn nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình, chân thành nói: “Ta đối với nàng rất nghiêm túc.”

Liều Thần Đình nhìn qua Tào Hi Văn, không tìm ra được điểm thiếu sót nào trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, cảm thấy tâm thần mê mẩn, ý thức hoảng hốt, cảm giác như mình đang sống trong cổ tích, nàng là công chúa đợi chờ vị hoàng tử trước mặt hướng mình cầu hôn.

“Liều thư ký, Liều thư ký.” Đúng lúc này nhân viên mới vào làm Vương Lệ Na chạy tới Liều Thần Đình, chỉ vào đồng hồ bện nói: “Mark nói người dẫn chương trình của buổi tiệc không tới được.”

“Ah!” Liều Thần Đình nghe Vương Lệ Na gọi, thoáng cái lập tức thanh tỉnh từ trong mộng ảo, đỏ mặt kéo Vương Lệ Na chạy đi, khiến cho Vương Lệ NA không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tào Hi Văn nhìn bóng lưng Liều Thần Đình đằng xa, khuôn mặt tuấn tú không khỏi lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng là người lòng dạ thâm sâu, ngay lập tức tươi cười trở lại, xoay người hướng đến những người xung quanh nói chuyện.

"Tiểu tử này là ai?" Tần Nhị Bảo không biết vì lý do gì, luôn xem Tào Hi Văn không vừa mắt, đi đến bên cạnh An Kỳ Nhi hỏi.

“Hắn à? Đó là người đứng đầu trong Đông Giang Tứ đại tài tử!” An Kỳ Nhi cười nghịch ngợm nói.

"Tứ đại tài tử?" Tần Nhị Bảo trước kia từng xem qua phim Châu Tinh Trì (Đường Bá Hổ điểm Thu Hương), tự nhiên biết rõ Tứ đại tài tử là cái gì, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ những người này biết cảm kỳ thi họa, xuất khẩu thành thơ?"

“Phi!” An Kỳ Nhi nói tục: “Đây đúng hơn là hộ ăn chơi gái gú, cờ bạc thì có. So với bọn lưu manh xấu xa cũng không khác gì!”

“Cái hội kia gọi là cái gì tài tử?” Tần Nhị Bảo có đôi khi ngốc một cách đáng yêu, cố hỏi cho rõ ngọn nguồn.

“Người nghĩ sai rồi!” An Kỳ Nhi cũng không quan tâm đến vẻ đáng yêu của Tần Nhị Bảo, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, giọng nói châm chọc: “Là tài tử chứ không phải tài tử!” (Chữ tài đầu tiên là “財” có nghĩa là tiền tài, tiền bạc, còn chữ tài thứ 2 là “才子” có nghĩa là nhân tài, người có tài, Tần Nhị Bảo nghe nhầm từ tiền tài sang nhân tài)

“Móa, nói cả buổi hóa ra là vì có tiền ah!” Tần Nhị Bảo hậm hức nói: “Đúng phải những kẻ vì phú bất nhân (kẻ lo làm giàu thì thường không có nhân đức) như thế này rất phiền phức.”

“Ha ha. Nhìn không ra người có cừ oán với người giàu!” An Kỳ Nhi trêu chọc.

“Đám người phú gia côn tử chỉ biết sống phóng túng, ngoại trừ có số phận tốt hơn người khác thì cũng không có gì đáng để người khác hâm mộ.” Tần Nhị Bảo khinh thường nói.

“Người lại nói sai rồi!” An Kỳ Nhi phê bình nói: “Bọn họ không chỉ đơn giản là có vận mệnh tốt hơn người khác.”

“Vậy bọn họ có cái gì?” Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ Nhi nói như vậy, không nhịn được kỳ quái hỏi: “Nói cho ta nghe xem.”

“Nói cho người thì ta được lợi gì?” An Kỳ Nhi liếc nhìn Tần Nhị Bảo, ý nói đến điều kiện.

“Ách, trung thực mà nói ta cũng không có cái gì để đưa cho người.” Tần Nhị Bảo không nghĩ tới An Kỳ Nhi sẽ đòi điều kiện, vò đầu nghĩ nửa ngày mới nói: “Nếu không ta cùng người ngủ một đêm, coi như đền bù tổn thất?”

"Phi, người muốn chết à?" An Kỳ Nhi không muốn Tần Nhị Bảo đem chuyện buồn nôn này nói thán nhiên như thế, chán ghét nói: "Còn nói lung tung thì

ta sẽ không khách khí đâu đấy!"

Tần Nhị Bảo đến bây giờ vẫn còn sợ nàng công phu Sư tử rống của nàng, tất nhiên không dám cùng nàng nói hươu nói vượn, chỉ có thể nín nọt nói: "Ta thừa nhận miệng thối không được sao, vậy người muốn thế nào mới bằng lòng nói ra?"

"Ta hiện giờ nghĩ không ra, chờ ta nghĩ ra rồi nói!" An Kỳ Nhi nghĩ nghĩ một lát rồi nói.

"Quá đáng lắm rồi đó!" Tần Nhị Bảo biết rõ đợi khi An Kỳ Nhi nghĩ thông suốt, khẳng định không có kết cục tốt, đành cố gắng tạo cho mình con đường lui.

"Người dám!" An Kỳ Nhi mở to hai mắt nhìn hấn uy hiếp.

"Ách, nói mau a!" Tần Nhị Bảo biết rõ không nên cùng nàng dây dưa, thúc giục nói.

"Nói như vậy, người đã đáp ứng!" An Kỳ Nhi thấy hấn đã đáp ứng điều kiện của mình, không khỏi nở nụ cười vui vẻ hỏi.

"Ai, coi như ta đen đui!" Tần Nhị Bảo hối hận nói.

"Ha ha..." An Kỳ Nhi thấy mưu kế của mình được thực hiện thành công, đắc ý cười, vẫy vẫy tay kêu Tần Nhị Bảo lại gần rồi nói ra: "Đề ta nói cho người biết a..."

-oOo-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tứ Đại Tài Tử Đông Giang.

Thành phố Đông Giang là vùng duyên hải có nền kinh tế khá phát triển, nhân khẩu đạt đến hơn một nghìn vạn, là một thành phố lớn của Trung Quốc. Giao thông ở đây thuận lợi, là nơi tập trung những phú hào, mỗi phú hào đều có gia sản vài tỷ, mà trong những phú hào thì nổi tiếng nhất chính là tứ đại gia tộc.

Trong bốn gia tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp, thậm chí còn có quan hệ tới tận thủ đô, hơn thế nữa địa vị ở đó cũng thập phần trọng yếu. Bởi vậy có thể thấy được bối cảnh bọn họ cực kỳ thâm hậu, ở Đông Giang có thể nói là tồn tại trên đỉnh kim tự tháp. Cho dù quan chức ở Đông Giang cũng không tránh khỏi xưng huynh gọi đệ với bọn họ.

- Nói nhanh lên, rốt cuộc tứ gia là những ai ?

Tần Nhị Bảo hiếu kỳ hỏi.

- Đừng nóng vội.

An Kỳ thấy Tần Nhị Bảo gấp gáp như vậy liền liếc nhìn đầy khinh bỉ tiếp tục nói:

- Tào, Hưởng, Hứa, La.

- Không nghĩ đến Ân Thế Bình lại không nằm trong tứ đại thế gia.

Tần Nhị Bảo nghe An Kỳ giới thiệu không khỏi cảm thán nói.

An Kỳ lờm hẩn một cái nói:

- Nghe người nói chuyện là biết ngay người không biết cái gì.

- Ách, không nên nói thẳng vậy chứ.

Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ không lưu mặt mũi cho mình chút nào nhin không được nói :

- Ta tuy không biết nhiều nhưng lại chịu khó học hỏi.
- Ha hả, nhìn không ra ngươi lại có đức tính tốt đó.

An Kỳ che miệng cười nói.

- Ta van ngươi, chỉ là tò mò quá mà thôi, không tốt sao ?

Tần Nhị Bảo nói thêm:

- Sư phụ nói với ta, ra đường học thiên hạ, không lúc nào ta không nghĩ đến việc học hỏi cả.

An Kỳ nghe Tần Nhị Bảo lấp liếm liền bày ra biểu tình chán ghét:

- Nếu nói về da mặt dày, ngươi nhận đệ nhị sợ rằng không ai dám đệ nhất.
- Ngươi sai rồi, ta chỉ là đệ nhị mà thôi.

Biểu tình Tần Nhị Bảo chân thật nói :

- Còn có một người dày hơn ta nhiều.
- Ngươi không nhìn lại mình một chút sao ?

An Kỳ thấy Tần Nhị Bảo như thế, nhin không được trêu chọc:

- Bản thân ta muốn biết kẻ nào da mặt còn dày hơn ngươi nữa.
- Sư phụ ta.
- Ha ha, thật sự là danh sư xuất cao đồ a.

Tần Nhị Bảo thấy An Kỳ trêu chọc đến sư phụ hần liền quát bảo ngưng lại giận dữ nói:

- Được, được, được, ta không nói với ngươi nữa.

An Kỳ không nghĩ tới Tần Nhị Bảo lại giận dữ như vậy khi nhắc đến sư phụ liền cười:

- Không nghĩ đến ngươi lại hiếu kính như vậy.
- Đương nhiên, ta chính là đệ tử hiếu kính sư phụ đệ nhất thiên hạ.
- Đừng nói, ta muốn nôn ...

An Kỳ tỏ ra bộ dáng chịu không nổi chuẩn bị nôn mửa.

Trong lúc Tần Nhị Bảo và An Kỳ rảnh rỗi ngồi chém gió thì những người khác lại không được nhàn rỗi như bọn chúng. Vuư Kỳ - một trong tứ đại tài tử Đông Giang theo như An Kỳ nói lại càng là như vậy. Tuy sinh hoạt cá nhân của bọn họ tương đối lung tung thể nhưng vóc người cũng không tệ, lúc trưởng thành cũng được coi là người tuấn tú lịch sự.

- Tào huynh, không nghĩ huynh cũng tới.

Hướng gia đại công tử nhìn thấy Tào Hi Văn liền tiến đến hỏi thăm.

- Không phải ngươi cũng đến sao ?

Tào Hi Văn thấy Hướng Phi cũng cười nói.

- Nếu không phải tiệc sinh nhật này lão gia tử muốn ta quan tâm một chút ta cũng lười đến.

Hướng Phi xem thường nói :

- Yến hội như thế này thực sự rất buồn chán.
- Ha hả, ta vừa rồi thấy ngươi trò chuyện cùng mỹ nữ không phải là rất vui vẻ sao ?

Tào Hi Văn cười nói:

- Hơn nữa nhìn qua thì giống như sắp thành công.
- Ta xin, Lón lên như vậy còn gọi mỹ nữ ?

Hương Phi liếc mắt nhìn Tào Hi Văn nói:

- Nếu ta không buồn chán thì đã không nói chuyện với cô ta. Mịa, cô ta còn giả bộ thuần khiết với lão tử, cứ nghĩ rằng mình còn là xử nữ không bằng a.

Tào Hi Văn vừa cười vừa nói. Hắn đương nhiên biết Hương Phi là ai vì vậy sẽ không giữ lễ. Hương Phi nhìn Tào Hi Văn hỏi:

- Mà thế nào lại không thấy được đại ca ?
- Không nghĩ tới, hai vị đều ở đây.

Hứa Khải thấy hai người trò chuyện rôm rả nhìn không được tiến lại bắt chuyện:

- Có thể gặp hai vị ở đây thật không dễ dàng a!
- Ngươi cũng đến sao ?

Hương Phi thấy Hứa Khải nói như vậy cũng trêu chọc:

- Lễ nào cũng là bị lão gia tử uy hiếp ?
- Đúng là bị uy hiếp nhưng không phải là bị lão gia tử.

Hứa Khải thở dài một hơi:

- Ta bị lão muội đe dọa.
- Sao lại như vậy ?

Tào Hi Văn và Hương Phi đều không hiểu đồng thanh hỏi:

- Muội muội ngươi đe dọa ngươi làm cái gì ?
- Ài, nàng kết giao bạn trai ở trường học, muốn ta thay nàng "kiểm tra".

Hứa Khải tiếp:

- Nghe nói là người của Ân Thế Bình.
- Ân Thế Bình ?

Tào Hi Văn kỳ quái hỏi:

- Không phải nhà đó chỉ có con gái thôi sao ? Vậy lấy đâu ra con trai ?
- Có thể là họ hàng.

Hứa Khải cũng không rõ ràng, nghĩ nửa ngày rồi mở miệng đáp:

- Tình huống cụ thể phải chờ muội muội ta đến mới biết được.

Tào Hi Văn và Hương Phi nghe hắn nói như vậy liền cười, thầm nghĩ: "Lão huynh Ngươi quả nhiên quan tâm muội muội của mình, cơ bản thì cũng không giống quan tâm a."

- Tuy nhiên nếu để cho ta biết tiểu tử kia đùa bốn tình cảm của muội tử ta, ta nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

Hứa Khải cắn răng oán hận tự nói.

- Thôi, nói lời nào dễ nghe chút đi.

Tào Hi Văn thấy đề tài càng ngày càng xa liền chuyển giọng:

- Đã lâu không gặp, gần đây có bận gì không ?

- Gần đây gặp được tiểu minh tinh, đang rất nóng bỏng a.

Bộ dáng Hứa Khải đang tức giận nghe thấy vậy lập tức chuyển sang dáng vẻ hèn mọn, cười dâm nói:

- Cái gì mà thanh thuần ngọc nữ, lão tử xì ra ít tiền đều nằm xuống hết.

Hứa Khải vừa nói xong, hai người liền hiểu ý cười dâm đáng. Vì vậy có thể hiểu được người được phân loại bằng từ "loại".

- Không nghĩ tới ngươi trốn ở chỗ này nha!

Hứa Nghiên tiến lên nói với Tần Nhị Bảo đang chém gió với An Kỳ, trong giọng nói mang theo vài phần oán giận:

- Làm hại ta tìm nửa ngày.

- Di? Ngươi thế nào lại đến đây ?

Tần Nhị Bảo không nghĩ tới lại gặp Hứa Nghiên ở chỗ này, ngạc nhiên hỏi.

- Vì sao ta lại không thể đến ?

Hứa Nghiên nghe Tần Nhị Bảo hỏi như vậy tức giận hỏi đáp:

- Ngươi là tên không có lương tâm.

An Kỳ đứng một bên nghe hai người đối đáp mang theo vài phần mập mờ liền giao hoát cười nói:

- Hai người các ngươi thân thiết với nhau từ khi nào vậy ?

- Kháo, nói chuyện sao khó nghe vậy ?

Tần Nhị Bảo vừa nghe An Kỳ nói như vậy, có chút không vui:

- Chúng ta đều là tuổi thanh xuân, thanh niên chính trực, đây chính là luyện ái bình thường.

Hứa Nghiên đứng ở một bên nghe vậy hai má đỏ bừng, xấu hổ không dám trả lời.

- Ngươi vẫn còn thanh xuân sao ? Ta thấy ngươi đã tiến vào lập thu rồi.

An Kỳ khinh bỉ liếc mắt nhìn nói tiếp:

- Không nhìn lại khuôn mặt già nua của mình, vẫn dám nói tuổi thanh xuân, thật không biết xấu hổ.

- Đồ kị thì cứ việc đồ kị đi, có nói gì cũng vô dụng.

Tần Nhị Bảo không để lời nói của An Kỳ trong lòng, trả lời lại một cách mỉa mai:

- Ngươi xem cách ngươi nói chuyện, trách không được không có ai.

- Ngươi

An Kỳ trừng to mắt, tay trái chống thắt lưng, tay phải chỉ Tần Nhị Bảo mắng:

- Bằng vào tiêu chuẩn của lão nương, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ bất quá bản cô nương xem thường không để ý tới mà thôi, lại nói, ngươi dám nói như vậy, có phải ngươi muốn chết hay không ?

- Ta mà sợ ngươi sao ?

Tần Nhị Bảo tuy nói như vậy nhưng trong lòng cũng bắt đầu chột dạ, rất sợ An Kỳ dùng tuyệt chiêu, xoay người nói với Hứa Nghiên:

- Chúng ta đi thôi, ngày hôm nay nàng ta uống nhầm thuốc rồi, đừng để ý tới nàng.

Dứt lời liền nhanh chóng lôi kéo Hứa Nghiên rời đi.

- Các vị đã lâu không gặp, các người nghĩ tới ta sao ?

La Thế Hàn rất lâu không xuất hiện, rốt cục cũng lại thấy mặt, hướng ba người chào hỏi:

- Ta La Thế Hàn lại trở về.

- Ha hả, nghe nói người gần đây bị cầm tù.

Hướng Phi nhìn La Thế Hàn hỏi:

- Thoát ra từ lúc nào vậy ?

- Thoát ra ?

La Thế Hàn xem thường, liếc mắt nhìn Hướng Phi cuồng vọng nói:

- Lão tử chưa bị bắt, tùy tiện tìm tiểu đệ nhận thay là xong ngay.

- Vậy sao lâu nay không thấy người ?

Hướng Phi kỳ quái hỏi:

- Ai, cũng tại danh tiếng đạo này kém quá, tránh né một thời gian thôi.

La Thế Hàn thở dài, lập tức lại nghiêng răng nghiêng lợi:

- Mẹ, lần này lão tử ngã đau quá, tất cả đều là tất cả đều là do con kỹ nữ Ân Huyền Vũ, làm ta ăn phải khổ lớn, ta sẽ không buông tha cho ả.

- Ha hả, không có việc gì thì bỏ qua đi.

Tào Hi Văn cười nói:

- Bằng không, chúng ta lại tụ họp lại.

Đang lúc bốn người bọn họ tụ tập một chỗ bàn luận thì Hứa Nghiên dẫn Tần Nhị Bảo cũng đang đi về phía bọn họ. Cùng với việc Tần Nhị Bảo vào giúp vui, trò hay mới bắt đầu ...

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Loạn Chiến

- Ca!

Hứa Nghiên đến gần Hứa Khải rồi gọi to.

Hứa Khải vừa nghe thấy thanh âm muội muội tự nhiên là dừng chém giết với ba người kia rồi đi về phía Hứa Nghiên. Đợi hấn đi tới trước mặt Hứa Nghiên mỉm cười giới thiệu:

- Ca, đây là bạn trai của muội, Tần Nhị Bảo.

- Chính là hấn?

Hứa Khải nhìn Tần Nhị Bảo, nhìn trái ngó phải đều không thấy vừa mắt, liền không chút lưu tình nào nói:

- Tiểu tử này ăn mặc, dáng vẻ quê mùa, một chút thương thức cũng không có. Muội muội, muội tìm bạn trai thế nào mà không chịu mở to hai mắt lên để nhìn hả.

- Ca, ca đừng nói như vậy.

Hứa Nghiên nghe ca ca của mình nói Tần Nhị Bảo như vậy, tự nhiên có chút mất hứng, đầu môi mang theo vẻ tức giận nói:

- Sao ca lại có thể đánh giá bạn trai của muội như vậy. Một chút lịch sự cũng không có.

- Lịch sự?

Hứa Khải ngao mạn nhìn Tần Nhị Bảo nói rằng:

- Với một kẻ quê mùa thế này mà còn cần lịch sự sao ? Dù cho ta có lịch sự liệu hắn có dám nhận hay không ?

- Quê mùa, ta kháo.

Tần Nhị Bảo vốn không muốn đôi co với Hứa Khải thế nhưng vừa nghe hắn nói như vậy trong lòng rất là khó chịu, thầm nghĩ: "Tiểu tử này không được dạy dỗ cẩn thận."

- Ca!

Hứa Nghiên sợ Tần Nhị Bảo giận, khuôn mặt gấp đến độ đỏ bừng quát lên với Hứa Khải.

Thật ra thì Hứa Khải có chút sợ muội muội mình. Hắn ở ngoài ăn chơi đàng điếm bình thường khiến cho bố mẹ tức giận, toàn dựa vào muội muội này giúp hắn cầu tình, bênh vực cho hắn vì vậy vừa thấy Hứa Nghiên tức giận, Hứa Khải vội vã nói:

- Muội đứng sang một bên, huynh nói chuyện với hắn được không ?

- Ca muốn nói chuyện gì với hắn ?

Hứa Nghiên ngây thơ.

- Không phải muội muốn huynh đánh giá hắn sao ? Bằng sự từng trải của huynh nhất định sẽ phân biệt được người xấu kẻ tốt.

Hứa Khải lừa Hứa Nghiên.

Hứa Nghiên nghe Hứa Khải nói như vậy, cũng tin tưởng hắn, gật đầu nói:

- Cũng được, ca cũng đừng có nói năng như vừa rồi nhá.

- Huynh làm sao mà lại bắt nạt người trong lòng của muội được.

Hứa Khải thấy muội muội mình gật đầu cười nói:

- Vậy tạm thời muội tránh sang chỗ khác một lúc nhá.

- Cần phải đi sang chỗ khác sao ?

Hứa Nghiên hỏi.

- Đương nhiên là cần rồi, nào ngh lời huynh.

Hứa Khải dỗ Hứa Nghiên.

- Vậy được rồi, vừa lúc muội cũng muốn tìm Ân Huyền Vũ có một số việc.

Dứt lời, Hứa Nghiên liền xoay người rời đi để lại hai người Tần Nhị Bảo và Hứa Khải đối mặt với nhau.

- Ngươi chính là Tần Nhị Bảo?

Hứa Khải nhìn thấy muội muội mình đi xa liền thu hồi dáng tươi cười trên mặt lạnh lùng hỏi.

- Đúng vậy.

Tần Nhị Bảo vốn dĩ đã không có cảm tình gì với Hứa Khải, hơn nữa vừa rồi hắn đánh giá mình càng làm cho ấn tượng Hứa Khải trong lòng Tần Nhị Bảo càng kém.

- Tránh xa muối muối ta một chút.

Hứa Khải cảnh cáo nói:

- Ngươi chỉ là một tên nhà quê, đừng tưởng có thể lừa được muối muối ta, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nằm mơ đi.

- Từ bé đến giờ ta cũng không có mơ như vậy hơn nữa ta cũng không muốn như vậy.

Tần Nhị Bảo không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi đáp:

- Lúc trước là muối muối của ngươi tán ta trước.

- Ha ha ha ...

Hứa Khải nghe Tần Nhị Bảo trả lời như thế cất tiếng cười to, mà tiếng cười của hắn cũng dẫn tới những người khác chú ý.

- Có cái gì buồn cười sao ?

Tần Nhị Bảo thấy Hứa Khải cười to như vậy trong lòng liền nổi lên một cỗ tức giận không tên thế nhưng hắn cố gắng kiềm chế không bộc phát.

- Ta cười ngươi đáng thương.

Hứa Khải nhìn không được quan sát Tần Nhị Bảo từ trên xuống dưới lại nói tiếp:

- Thực sự làm cho ta không hiểu, Ân Thế Bình thế nào lại có thân thích như ngươi.

- Ta kháo.

Tần Nhị Bảo không ngừng khắc chế lửa giận trong lòng, đang cố gắng không cho tên kia một trận thì La Thế Hàn đi tới nói tiếp:

- Hắn mà là thân thích của Ân Thế Bình sao ? Hắn chỉ là một bảo tiêu của Ân Thế Bình mà thôi.

- Bảo tiêu ?

La Thế Hàn nói làm cho Hứa Khải lại cất tiếng cười to lần nữa, sau khi cười xong hắn lạnh lùng nói:

- Chỉ là con chó canh nhà mà cũng dám có chủ ý với muối muối của ta, biến xa một chút.

Tào Hi Văn và Hường Phi cũng đi tới nhìn Tần Nhị Bảo trong ánh mắt lộ ra vài phần trào phúng.

- Ngươi lập lại lần nữa?

Lúc này tựa hồ Tần Nhị Bảo lại không tức giận, trái lại cười hỏi.

- Haizzz, không ngờ là con chó lãng tai.

Hứa Khải tự nhiên không để Tần Nhị Bảo vào mắt tiếp tục nói năng lỗ mãng.

Ba. Một âm thanh giòn tan vang lên.

Hứa Khải che miệng mở to mắt nhìn Tần Nhị Bảo mà Tần Nhị Bảo cũng vẫn như cũ đứng ở nơi đó cười tủm tỉm tựa hồ chuyện vừa rồi không hề liên quan đến hắn vậy.

- Mẹ, ngươi dám đánh ta.

Cuối cùng Hứa Khải cũng đã phần nổi đến cực điểm, mắng Tần Nhị Bảo:

- Ngươi là tên không biết sống chết.

Ba. Lại một âm thanh giòn tan nữa vang lên.

Hứa Khải từ nhỏ sống an nhàn sung sướng dưỡng thành thói quen xúc phạm không nói lý thế nhưng cũng chưa từng có người nào dám đánh hắn mà hiện tại Tần Nhị Bảo không chỉ dám đánh hắn mà còn đánh trước mặt mọi người.

- Ngươi là một tên vô văn hoá.

Tần Nhị Bảo nói tiếp:

- Ta thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi.

- Tên tiểu tử thối kia.

Hướng Phi thấy bạn hắn bị đánh mà còn bị một tên hạ đẳng như một con chó đánh nên tự nhiên thay hắn ra mặt nói:

- Ngươi biết đắc tội chúng ta sẽ có hậu quả thể nào không?

- Hậu quả?

Tần Nhị Bảo cười lạnh nói:

- Ta chỉ biết là các ngươi đắc tội, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

- Mẹ nó...

Hướng Phi mắng:

- Tiểu tử thối ngươi cũng quá kiêu ngạo đi.

Dứt lời liền lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi người đến thu thập Tần Nhị Bảo thì Tào Hi Văn vội vàng ngăn cản hắn, thấp giọng nói:

- Nơi này là nhà ngươi, chuyện tình mà làm lớn ngươi làm sao ăn nói với lão gia tử ?

Hướng Phi nghe Tào Hi Văn nhắc nhở nhất thời bưng tỉnh đại ngộ liền cất con BlackBerry 9900 vào trong bao da, gật đầu cảm ơn Tào Hi Văn sau đó lại xoay người nói với Tần Nhị Bảo:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá kiêu ngạo, ngươi sẽ chết rất thảm.

- Ngươi yên tâm, nếu ta không bảo vệ được mình thì làm sao mà bảo vệ được người khác.

Tần Nhị Bảo nói lời này cũng không phải là lời huyền hoang khoác lác, kể từ khi đối chiến với Y Vạn thì người có thể đo sức với hắn thật sự không nhiều huống chi là mấy tên công tử bột này.

- Tốt lắm

La Thế Hàn nghe Tần Nhị Bảo nói vậy cũng nhin không được nữa chen miệng nói:

- Lần trước ta bị bắt cũng là do tên tiểu tử ngươi phá.

- Ha ha, nguyên lai là ngươi a.

Tần Nhị Bảo quan sát La Thế Hàn nửa ngày nói rằng:

- Là một tên cầm thú mặc quần áo nên ta nhận không ra.

Dứt lời lại có ý đi đến gần người mở miệng nói:

- Nhưng thật ra mùi vị cận bã trên người vẫn không thể nào xua tan được.

- Ngươi...

La Thế Hàn mất lộ hung quang nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng quát lên:

- Là ngươi muốn chết.

- Muốn chết?

Tần Nhị Bảo nghe được từ này không khỏi cười cười, lời này vừa rồi từ trong miệng An Kỳ nói ra ngược lại hắn thực sự bị làm cho giật mình nhưng hiện tại lại là từ trong miệng La Thế Hàn toát ra, hắn chỉ cười lạnh:

- Chỉ bằng ngươi? Xem ra lần trước dạy ngươi còn chưa đủ a.

- Mẹ nó ...

La Thế Hàn liền tiếp bị Tần Nhị Bảo nói rõ chỗ yếu, tựa như cho hắn một bạt tai, khuôn mặt vừa xanh vừa trắng, mặt âm trầm không nói nữa mà lạnh lùng rút con Bold 9000 Branknew mới sắm được chuẩn bị tìm người giáo huấn Tần Nhị Bảo.

Tào Hi Văn thấy tràng diện có chút không chế không được, trong lòng không khỏi có chút bối rối, mặc dù hấn đứng đầu tứ đại tử nhưng so với ba vị còn lại thì phẩm hạnh tốt hơn nhiều. Thấy tình cảnh này liền đi tới trước mặt Tần Nhị Bảo khuyến cáo nói:

- Huynh đệ, người nên đi thôi, hiện tại người đi đi, ta đảm bảo người không có việc gì.
- Cảm tạ thịnh ý của người, nói thật ta lúc đầu cũng muốn đi. Thế nhưng hiện tại ta lại không muốn đi nữa.
- Ai, việc gì phải thế.

Tào Hi Văn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, nhin không được thờ dài nói:

- Lễ nào người muốn làm chuyện bé xé ra to mới vui lòng sao ?
- Không phải ta làm loạn.

Tần Nhị Bảo cười lạnh nói:

- Mà là bọn hấn muốn vậy.
- Vậy vì sao người không rời đi ?

Tào Hi Văn nghe Tần Nhị Bảo nói như vậy, không khỏi hỏi ngược lại:

- Người làm như vậy không phải là muốn sinh sự sao ?
- Không đúng, đây là nguyên tắc làm người của ta.

Tần Nhị Bảo nhìn Tào Hi Văn giải thích:

- Không có việc gì, ta không gây sự nhưng không phải là ta sợ người khác gây sự.
- Ai ...

Tào Hi Văn thờ dài một hơi, cũng không nói nữa. Trong lòng hấn minh bạch, chuyện này cũng không có biện pháp vặn hỏi nữa.

- Hấn ca, chuyện gì mà làm cho anh mất hứng vậy.

Một tên đầu húi cua cảm thiết côn, thất lưng đeo con 8700 dẫn theo vài huynh đệ đi đến gần La Thế Hấn hỏi.

- Không sai, lần này người đến nhanh lắm

La Thế Hấn thấy mình vừa cất con 9000 vào bao da xong thì đã có người chạy đến nên liền nói một câu khích lệ.

- Làm việc cho Hấn ca là may mắn của bọn em.

Tóc húi cua lấy lòng.

- Tốt lắm

La Thế Hấn chỉ vào Tần Nhị Bảo nói :

- Thu thập tiểu tử này cho ta, xong việc sẽ có thưởng.
- Không vấn đề gì.

Tóc húi cua nhìn Tần Nhị Bảo cười nói:

- Thu thập hấn cũng giống như đọc truyện trên BB mà thôi.
- Chờ một chút.

Tần Nhị Bảo hô.

- Thế nào ?

La Thế Hấn cho rằng Tần Nhị Bảo sợ hãi đặc ý hỏi :

- Sợ hãi sao ? Nếu muốn sống thì quý xuống khấu đầu gọi gia gia mấy lần rồi liếm sạch giày cho ta. Ta có thể suy nghĩ một chút không đánh người tàn như con 8100 câu đây đọc lố.

- Người đang đánh rắm đó hả ?

Tần Nhị Bảo bật mồm :

- Lại nói, người cũng hiểu lắm ý tứ của ta. Ý ta là chuyển địa điểm để tránh ảnh hưởng đến người khác.

- Hừ, để xem người chạy đi đâu.

Hương Phi tiếp:

- Các người giám sát hẳn chặt chẽ đừng cho hắn bỏ chạy.

- Chỉ bằng vài người các người ? Mà ta cũng chưa chơi đã, chưa muốn đi.

Tần Nhị Bảo cười nói.

- Vậy là tốt rồi. Chúng ta đi theo hắn xem náo nhiệt.

La Thế Hàn hô lên mà sau khi hắn nói xong đám người Hương Phi và Hứa Khải cũng cùng ra ngoài xem náo nhiệt mà chỉ có mình Tào Hi Văn là không đi.

Đúng lúc này, Ân Huyền Vũ mặc trang phục sắc sỡ loá mắt như công chúa khiến mọi người cảm giác như trước mặt sáng ngời cùng Hứa Nghiên đang chuẩn bị từ phòng trang điểm đi ra nhìn thấy Tần Nhị Bảo cùng mọi người đang đi ra ngoài, cảm thấy kỳ quái định đi lên hỏi.

Lúc này, Ân Huyền Vũ nhìn thấy trong đám người thậm chí có thân ảnh La Thế Hàn. Khuôn mặt đáng ghét của La Thế Hàn trở thành ám ảnh đối với nàng thật vất vả mới xua tan đi được ít nhiều. Bây giờ vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét kia liền không tránh khỏi sợ hãi nói với Hứa Nghiên bên cạnh:

- Ta có chút khó chịu, muốn đi nghỉ ngơi một hồi.

- Sao vậy ? Vừa rồi còn bình thường mà.

Hứa Nghiên không hiểu hỏi.

- Không có gì, có chút chóng mặt thôi, quay về nghỉ ngơi một chút là được.

Dứt lời, Ân Huyền Vũ cũng không để ý đến Hứa Nghiên, xoay người bỏ đi mà Hứa Nghiên cũng không biết Tần Nhị Bảo và Hứa Khải phát sinh chuyện gì liền cũng không để ý tới Ân Huyền Vũ lập tức đuổi theo.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ân Huyền Vũ Mất Tích

Tần Nhị Bảo đi theo mấy thiếu gia ăn chơi cùng đám tay chân đang muốn đi ra ngoài, thấy Trương Bình Sơn đang từ ngoài cửa tiến vào, gương mặt nhìn lên, nhìn qua thấy trong đó có vài người, trừ Tần Nhị Bảo ra, còn có mấy người quen mặt, nhìn thật kỹ, nhớ lại trước đó vài ngày, đã gặp trong bữa tiệc từ thiện một vài lần.

Tên thiếu gia làm ra mấy sự tình thiếu đạo đức, là vị đang ở trước mặt này làm, lại thêm bên cạnh hắn, nhìn gương mặt thì không có ai là người lương thiện, trong lòng biết có chút không ổn, bước nhanh đến trước mặt Tần Nhị Bảo, hỏi: “Nhị Bảo huynh đệ, chuyện gì xảy ra? Có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Tần Nhị Bảo thấy vẻ mặt ân cần của Trương Bình Sơn, nhẹ nhõm cười cười, nói: “Việc rất nhỏ, là mấy tên cá thối thôi, cũng chẳng làm gì được ta đâu!”

“Song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán không chịu nổi nhiều người.” Trương Bình Sơn thấy Tần Nhị Bảo từ chối, vẫn kiên trì khuyên bảo.

Tần Nhị Bảo nghe Trương Bình Sơn nói như vậy, đánh giá hắn trong chớp lát, cười hỏi: “Huynh đệ thì ta cũng không khách sáo, nói thật, đã lâu rồi ta không có đánh nhau, tay chân có chút ngứa ngáy. Cảm ơn hảo ý của ngươi, mấy tên này ta giải quyết được.”

“Hắc hắc!” Trương Bình Sơn thấy mình diễn rất thật như thế, lại bị khám phá, nở nụ cười ngượng, nói: “Móa nó, lão tử diễn rất thật như vậy, thế mà vẫn bị ngươi phát hiện, tiểu tử này thật là tinh mắt!”

“Ta thiếu chút nữa là bị ngươi lừa!” Tần Nhị Bảo tựa như cười tựa như không nhìn qua hắn nói: “Thế nhưng ánh mắt của ngươi đã phản bội lòng của ngươi, rõ ràng là ngờ khí ân cần nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy giả dối.”

“Ta...!” Trương Bình Sơn nghe Tần Nhị Bảo hồ lộng hắn như vậy, cười mắng: “Tiểu tử ngươi thật là “Trâu”, không những Trâu mà còn rất tinh tế nha.”

“Các ngươi đã nói hết chưa?” Mấy người phía trước thấy bọn hắn trò chuyện cũng không để yên, không kiên nhẫn mắng, nói: “Đừng tưởng rằng kéo thêm người thì sẽ không có chuyện gì nhé.”

“Nói rất đúng a!” Tần Nhị Bảo cũng không để ý tới mấy người phía trước đang thúc giục, nói khề với Trương Bình Sơn, nói: “Lần này không cho phép ngươi tranh đoạt với ta a!”

“Đừng có ăn một mình chứ, phải chia cho anh em chứ!” Trương Bình Sơn không khỏi mắng lớn: “Ngươi nha, mỗi lần đều nói những lời này thật không mệt sao?”

“Ngươi... cái tên này...” Tần Nhị Bảo không để ý đến Trương Bình Sơn đang cười mắng vài câu, tình cảm của hai người giống như hai anh em ruột thịt, bình thường không có việc gì thì thường xuyên đấu võ mồm như vậy, lúc này đương nhiên cũng không thể nhân rồi.

Bọn người phía trước đang vui sướng khi thấy người gặp họa, người không biết còn tưởng rằng phía trước đang có chuyện tốt chờ bọn hắn, nào ngờ, sẽ có một trường ác đầu đợi bọn hắn.

“Mẹ mi, các ngươi còn không nhanh lên à?” Bọn phía trước nhìn về hướng hai người trêu chọc, bộ dáng một chút cũng không quan tâm, ngọn lửa vô danh ở trong lòng đang bốc cháy lên, chửi bậy mắng: “Lâm bà lâm bầm giống hệt bọn đàn bà.”

“Ngươi lập lại lần nữa xem.” Trương Bình Sơn nghe khiêu khích, trong ánh mắt lộ ra hung quang, nói: “Miệng ngươi rất không sạch sẽ, đừng trách ta không khách khí.”

Hướng Phi thấy ánh mắt Trương Bình Sơn hung ác như vậy, không khỏi rung mình, nhưng vì ngại mặt mũi, vẫn chống chế nói: “Ngươi đừng đến ta thử xem?”

“Tốt, ngươi đã có yêu cầu này!” Trương Bình Sơn phóng nhanh tới, bắt lấy cổ áo của Hướng Phi, nói: “Ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Dứt lời, liền vung tay đánh về mặt của hắn, làm cho hắn hiểu vì sao bông hoa lại hồng như vậy.

“Ngươi làm gì?” La Thế Hàn tuy là hạng thiếu gia ăn chơi, nhưng vẫn giương vài phần nghĩa khí, thấy huynh đệ của mình bị đánh vội vàng chặn lại, nói: “Ngươi phải hiểu được, ngươi đánh quyền này, hậu quả là gì?”

“Hậu quả? Lão tử cùng lắm là về quê làm ruộng, cũng không muốn nhìn về mặt đắc ý của các ngươi.” Trương Bình Sơn khí phách mười phần nói: “Các ngươi là một lũ cận bã, ta sẽ thu thập nợ của các ngươi.”

“Nói hay lắm! Bình Sơn huynh đệ, những lời này rất thực nha!” Tần Nhị Bảo khoa trương nói

Lợi dụng trong lúc nói chuyện, Hướng Phi thừa dịp Trương Bình Sơn không chú ý, trong tay hắn giầy giũa thoát ra, tranh thủ thời gian lui lại mấy bước, thối lui đến vị trí an toàn, nói: “Hai tiểu tử các ngươi thật là không biết điều, đã như vậy, ta sẽ không khách khí nữa!” Dứt lời, lấy điện thoại ra kêu người đến đánh nhau.

“Có ý tứ!” Tần Nhị Bảo thấy Hướng Phi cũng gọi người đến, vui vẻ nở nụ cười, đối với loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn như Trương Bình Sơn cười nói: “Ngươi đi gọi Lý Lương, Trương Bảo gọi đến, hắn đã muốn chơi lớn, chúng ta cũng làm lớn luôn.”

“Yes Sir!” Trương Bình Sơn miệng cười toét ra giống như hồ lô, sáng khoái đáp ứng, cũng móc điện thoại ra, nói: “Lư Bảo, ngươi ở đâu thế?”

“Ca, ta đang cùng Lý Lương ở trong đại sảnh đây này! Có chuyện gì?” Lư Bảo tại đầu dây bên kia hỏi đáp.

“Chúng ta ở đây có đánh nhau, các ngươi tới không?” Trương Bình Sơn không quên khích động một câu nói: “Ta không trách huynh đệ, chuyện không liên quan đến ngươi a, nếu ngươi không đến được cũng không sao.”

“Cái gì? Ca, có chuyện tốt như thế, ngươi sao không nói sớm với ta?” Lư Bảo vừa nghe đến đánh nhau, không khỏi khích động đề cao âm thanh nói: “Ngươi ở chỗ nào, chúng ta lập tức đến, bất quá ta nói trước, phải chờ chúng ta đến, ngàn vạn lần đừng động thủ a!”

“Không thể thiếu ngươi đâu, mẹ kiếp, cả ngày chỉ sợ lão tử ăn mảnh.” Trương Bình Sơn cười mắng: “Chúng ta đang ở chỗ bãi giữ xe, các ngươi mau tới

đây, nếu tới chậm, ta cũng không bảo đảm phần của các người a.”

“Được rồi đấy! Chúng ta cam đoan trong hai phút sau sẽ đến.” Lư Bảo cúp điện thoát cùng Lý Lương lao đến bãi giữ xe.

“OK!” Trương Bình Sơn cười nói: “Lư Bảo này, nghe có đánh nhau, kích động giống như ăn được mật ong vậy.”

“Ha ha!” Tần Nhị Bảo lớn tiếng cười, mà tiếng cười của hắn bị bọn La Thế Hàn nghe thấy rất là chói tai, khi bọn hắn nghe được, nghĩ rằng Tần Nhị Bảo cố ý chọc giận bọn chúng.

“Hàn ca, hay là để cho chúng ta lên trước!” Tiểu tử tóc húi cua nhìn không được thính chiến nói: “Móa nó, tiểu tử này thật là ngông cuồng.”

La Thế Hàn mặt âm trầm, thấp giọng nói: “Đừng vội, đợi Phi ca và các huynh đệ tới đông đủ rồi nói sau, tiểu này coi như cũng có chút bản sự, ta sợ các người đánh không lại.”

“Nghe Hàn ca nói thế.” Tiểu tử tóc húi cua lấy lòng nói: “Hai người kia, huynh đệ ta thật đúng là không để vào mắt.”

“Khắc khắc, có tâm là tốt rồi!” La Thế Hàn đối với có thái độ của tên tóc húi cua như thế rất hài lòng, cười quái dị vài tiếng nói: “Sắp tới thời điểm các người phát huy rồi đấy.”

Khi đang nói chuyện, Hường Phi gọi điện hỏi lên biết người mình đã đến, tên lão đại có hình xăm cự Long ở trước ngực, Hường Phi nói: “Phi ca, người rốt cục cũng nhớ đến ta, ta tưởng người đã quên ta rồi chứ!”

“Làm sao có thể quên. Chúng ta là huynh đệ mà!” Hường Phi bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Người biết rõ ta làm gì rồi mà?”

“Đương nhiên, có thể thay Phi ca sắp xếp giải nạn là vinh hạnh của Long Hạo ta mà!” Long Hạo vuốt mõng ngựa nói.

“Rất tốt!” Hường Phi chỉ về phía Tần Nhị Bảo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đem mấy tên tiểu tử này đánh cho đến chết, hậu quả do ta giải quyết.”

“Không có vấn đề!” Long Hạo miệng đáp ứng nói: “Ca mấy ngày nay rảnh rồi nên có chút ngứa trứng *** rồi.”

Nghe Long Hạo nói như vậy, Hường Phi cười ha hả, Hứa Khải ở bên cạnh bụm miệng cười theo, nhưng cả đám cũng không dám cười lớn tiếng vì hai bên má của hắn bị Tần Nhị Bảo đánh sưng lên, khẽ động một chút là bị đau nhứt thấu tâm can.

“Nhị Bảo huynh đệ, người ở đây rồi!” Lư Bảo cùng Trương Lương chạy tới, thấy Tần Nhị Bảo liền hô: “Có chuyện tốt không thể thiếu ta!”

“Ha ha” Tần Nhị Bảo nở nụ cười, chỉ vào La Thế Hàn nói: “Huynh đệ, cơ hội báo thù đến rồi!”

Lư Bảo cùng Trương Lương nhìn theo ngón tay của Tần Nhị Bảo, vốn đang cao hứng thập phần, thoáng một phát kích động lên, Lý Lương kêu lớn: “Lão tử cuối cùng cũng gặp được các người, mẹ kiếp, lão tử đợi ngày hôm nay đã rất lâu rồi!”

“Không được! Hắn là của ta!” Lư Bảo tiến lên nói: “Ta cũng đợi ngày này lâu rồi!”

“Lư ca, người có xem ta là đệ đệ của người không hả?” Ngoại trừ Tần Nhị Bảo, Lý Lương là người nhỏ tuổi nhất trong bốn người, hướng Lư Bảo hô: “Người không thể nhường cho đệ đệ của người một chút được sao?”

“Móa nó, chưa từng nghe qua câu truyện Không Dung à?” Lư Bảo liếc mắt nhìn Lý Lương nói: “Người muốn hại ca ca ta tức chết à?”

“Lư ca, không được!” Lý Lương không nhường Lư Bảo, trờ mặt nói: “Người nếu không nhường cho ta, ta liền không nhận người là ca ca của ta!”

“Không nhận thì không nhận!” Lư Bảo cũng không nhường Lý Lương.

“...”

Đánh nhau chưa diễn ra mà Lý Lương và Lư Bảo đã xảy ra nội chiến, Tần Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn ở kế bên cũng dở khóc dở cười, đám người Hường Phi cũng cảm thấy không thoải, thầm nghĩ: “Chúng ta ở đây có hai ba chục con người, bọn hắn dám không để chúng ta vào mắt!”

Mặt La Thế Hàn vốn âm trầm lại càng thêm đen lại, hung dữ chỉ vào bọn Tần Nhị Bảo nói: “Lão tử, ta muốn lãnh giáo thủ đoạn của người một chút, đánh chết mấy tiểu tử này cho ta.”

“Yes Sir, Hàn ca người nhìn là được rồi!” Tiểu tử tóc húi cua giống như đang lĩnh chỉ, mang mấy tên thủ hạ lao về phía Tần Nhị Bảo.

“Long Hạo lên đi!” Hường Phi cũng kêu thủ hạ lao lên.

Hai đám người cứ như vậy lao về hướng bốn người của Tần Nhị Bảo, Tần Nhị Bảo thu hồi tâm tình vui đùa, thời điểm chuẩn bị động thủ, Hứa Nghiêng chạy tới hô: “Dừng tay!”

Hứa Nghiêng hô xong liền đứng ở giữa của hai nhóm nói: “Các người không thể hảo hảo nói chuyện sao? Tại sao phải đánh nhau ở đây?”

“Muội tử, đừng quấy rồi!” Hứa Khải thấy Hứa Nghiêng ra mặt, bước lên phía trước chặn lại nói.

“Không được! Các người đánh nhau, có cân nhắc cảm thụ của ta hay không?” Hứa Nghiêng khóc ròng nói: “Bạn trai cùng ca ca đánh nhau, tâm tình của ta như thế nào? Các người có hiểu không?”

“Tên bạn trai này của người ta không đồng ý, hôm nào, ca giới thiệu cho người người tốt hơn.” Hứa Khải chỉ vào chính đôi má đang sưng đỏ của mình nói: “Đây hết thảy là do hấn ban tặng, chẳng lẽ, ta phải ngâm bò hòn làm ngọt?”

“...” Hứa Nghiêng thấy mặt Hứa Khải bị đánh giống như đầu heo, không biết nên nói cái gì, nhìn qua thấy Hứa Khải im lặng, nội tâm của nàng xoắn xuýt, không biết làm thế nào mới tốt, vô lực ngồi xuống mặt đất.

Thời điểm bọn hấn dây dưa không dứt, điện thoại Tần Nhị Bảo vang lên, hấn hỏi: “Ân tiên sinh, người hảo!”

“Tần Nhị Bảo, các người đang ở đâu?” Ân Thế Bình tại đầu dây bên kia lo lắng hỏi, mà ngữ khí lo lắng mơ hồ còn có vài phần nộ khí.

“Ah, có chuyện gì vậy?” Tần Nhị Bảo chưa từng thấy Ân Thế Bình như vậy, cảm giác có chút bất diệu.

“Ân Huyền Vũ mất tích!” Ân Thế Bình lớn tiếng nói: “Thời điểm mấu chốt các người chạy đi đâu vậy?”

“Cái gì? Ân Huyền Vũ mất tích?” Tần Nhị Bảo thốt lên, mà lời này làm cho ánh mắt của bọn Trương Bình Sơn đồng loạt nhìn qua Tần Nhị Bảo.

“Ân tiên sinh, thực xin lỗi!” Tần Nhị Bảo cảm giác mình có trách nhiệm trọng đại, xin lỗi nói: “Ngài đừng có gấp, chúng ta lập tức đến ngay!” Dứt lời, cúp điện thoại, nhìn bọn Trương Bình Sơn hô: “Ân đại tiểu thư đã xảy ra chuyện, chúng ta mau trở về.”

Bọn Lưu Bảo cũng đành chỉ đầu võ mồm, cùng Trương Bình Sơn đi đến bên Tần Nhị Bảo, tâm tình trầm trọng và cũng cảm thấy có chuyện này rất nghiêm trọng, cũng không còn tâm tình để ý đến bọn La Thế Hấn, hướng về phía yến hội lao đi.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Trách Nhiệm

Bọn Tần Nhị Bảo không còn tâm chiến đấu, quay người muốn rời đi, một đám người La Thế Hấn dĩ nhiên là không muốn, Hường Phi bước lên gọi to: “Mẹ kiếp, các người nói đi là đi, nói đánh là đánh, rốt cuộc là các quyết định hay là ta quyết định?”

“Các người muốn thế nào? Trong lòng bọn Tần Nhị Bảo biết bọn hấn sẽ không chịu để yên, biểu hiện thái độ nghiêm túc quay người lại nhìn Hường Phi nói: “Chúng ta không phải không tính toán, lúc này chúng ta không rảnh tính sổ với người, nếu như người không từ bỏ ý đồ ta cho dù còn 1 mạng cũng sẽ giết chết người!”

Hường Phi nhìn bộ dạng không hề sợ hãi của Tần Nhị Bảo, ánh mắt tràn đầy sát khí, không tự giác run mình một cái, vừa rồi khí thế hung hăng lập tức biến thành hư không, tranh thủ thời gian tiến lại mấy kẻ tay chân, nhất thời không nói được lời nào.

Đám tay chân đang muốn tiến lên nhưng thấy lão đại của mình cũng không dám lên tiếng, nhất thời cũng chả có lời nào, ngẩng đầu nhìn qua Hường Phi, La Thế Hấn lúc nào cũng bình tĩnh nhưng lúc này thì cũng không nói nên một lời, hấn quan sát sắc mặt bọn Tần Nhị Bảo, trông không giống như đang nói láo, nếu lúc này hấn ra mặt hay có lời nói..., mà hôm nay hấn cũng có những lời nói rất khoa trương nên làm hấn rất bức tức, hấn lúc này dám nói không thì hấn cũng còn mặt mũi nào cả.

Hấn không ngờ, dĩ nhiên sẽ không dính dáng đến sự tình này, trong nội tâm khẳng định đã kết thù với nhóm Tần Nhị Bả Lương Tử, sau này báo thù cũng không muộn, lúc này tạm thời không để ý tới.

Chỉ thấy mặt hấn âm trầm nói không ra lời, tất cả mọi người ở trong bầu không khí im lặng, vốn dĩ song phương liều sống chết với nhau, tất cả đều buông tay để giữ lấy thân mình trước.

“Tốt rồi, chúng ta không nên chậm trễ!” Trong lòng Trương Bình Sơn đối với mọi người đều mang ý nghĩa thù địch, nhưng biết đang mang nhiệm vụ quan

trọng nên thấp giọng nói với Tần Nhị Bảo: “Các người đi trước, ta yểm hộ cho.”

“Tốt.” Ánh mắt Tần Nhị Bảo nhìn thoáng qua Lưu Bảo cùng Lý Lương, quay người rời đi, một lát sau khi bọn hắn rời đi, Trương Bình dùng ánh mắt của người chết nhìn chằm chằm vào bọn La Thế Hàn, sợ bọn hắn ra tay nhưng may là bọn La Thế Hàn cũng không tiếp tục ra tay nữa.

Hứa Nghiễn vốn trong tình trạng chiến đấu căng thẳng cũng vô hình tiêu tán, lập tức cảm thấy may mắn, lúc này mới nhớ ra Hứa Khải bị Tần Nhị Bảo đánh thành đầu heo, lại gần ân cần hỏi thăm: “Ca, người không sao chứ?”

“Không có việc gì à?” Hứa Khải chỉ vào bộ mặt sưng đỏ của mình mà nói: “Người nhìn xem, có giống như không sao không?”

“...” Hứa Nghiễn cười khò 1 cái, không biết phải nói gì, nhưng Hứa Khải oán hận nói: “Tần Nhị Bảo, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

“Người dám! Người nếu dám làm gì Tần Nhị Bảo thì ta sẽ không để yên cho người!” Hứa Nghiễn nghe thấy Hứa Khải muốn trả thù Tần Nhị Bảo liền nói

“Ai, con gái lớn rồi không dùng được nữa ah!”

Hứa Khải bắt đầu nhìn Hứa Nghiễn mà nói: “Nhìn trên người của người, ta thấy bóng dáng của ta.”

“Bóng dáng cái gì?” Hứa Nghiễn không hiểu quay ra nhìn Hứa Khải hỏi

“Đều là tính cách khác thường không có tính người ah!”

“Phốc, người đi luôn đi!” Hứa Nghiễn nghe anh của mình nói mình như vậy, nhịn không được cười ra tiếng, nhỏ giọng trả lời, dứt lời lôi kéo Hứa Khải tiến vào hội trường.

“Ân tiên sinh, chúng ta trở về rồi!” Bốn người không dám trì hoãn, một đường chạy chậm đã tới, vừa vào trong hội trường, đã không cảm thấy không khí không có hào hứng vui sướng gì, mà lại bị không khí buồn bã thay thế, trong lòng cảm thấy không ổn.

Ân Thế Bình nhìn thấy bốn người, cũng không hỏi bọn hắn vừa rồi đi vào trong, cúi thấp đầu nói: “Ân Huyền Vũ bị người bắt cóc rồi!”

“Cái gì?” bốn người Tần Nhị Bảo không hẹn mà cùng thốt ra nói: “Ai làm việc này?”

“Long Thăng bang!” Ân Thế Bình nhỏ giọng nói

“Mẹ kiếp” Tần Nhị Bảo nhớ rõ mình đã cảnh cáo Đại Điện Nhị, nhưng hắn vẫn không có đem lời mình nói coi thành chuyện gì to tát, cái này không khỏi làm cho Tần Nhị Bảo nổi giận trong lòng, nhưng tính táo lại, nghĩ lại vẫn cảm thấy có một số việc không hiểu, kỳ quái hỏi: “Việc này đã xác định chưa?”

“Là hắn nói.” Ân Thế Bình chỉ vào La Bá Tư mà nói, mà lúc này, La Bá Tư dùng khăn tay lau nước mắt, tại hắn một bên Ân Kỳ Nhi cũng nhỏ giọng an ủi hắn, mà một màn này, lại để cho Tần Nhị Bảo thấy đầu từng đợt mê muội, thầm nghĩ: “Thế giới này lại có hỗn loạn.”

Nhưng hắn vẫn vượt qua được mê muội, tiến lên phía trước hỏi: “Làm sao người biết Long Thăng bang?”

“Thừa dịp hôm nay là sinh nhật của Huyền Vũ, ta muốn cho nàng một cái bất ngờ.” La Bá Tư nức nở nói: “Đặc biệt tổ chức một buổi ca nhạc, vội tới sinh nhật của nàng, không nghĩ tới, vừa mới vào phòng hóa trang, đúng lúc đụng phải mấy người, không khỏi gây người, đang đem Huyền Vũ bị hôn mê mang đi, ta đương nhiên không thể ngồi yên không để ý đến! Tiến lên cùng bọn họ solo, kết quả, không có phát huy ra tác dụng coi như xong, vẫn bị đánh hai cái.” Dứt lời, chỉ vào gương mặt của mình nói: “Người xem đây nè!”

“Điều này cũng không thể xác định là Long Thăng bang làm đó a!” Tần Nhị Bảo cố nén nghi ngờ, mà cẩn thận đem chuyện đã trải qua nghe xong một lần, nhưng vẫn không đem nghi vấn trong lòng trả lời rõ ràng cho La Bá Tư nghe, hỏi:

“Người xem cái này đi!” La Bá Tư từ trong túi tiền móc ra một tờ giấy, nói ra: “Bị bọn hắn đánh cho vài cái, đều làm cho hồ đồ rồi, đây là bọn hắn lưu lại đây.”

Tần Nhị Bảo lấy tờ giấy trong tay La Bá Tư, cẩn thận nhìn, trên giấy viết: “Ân Huyền Vũ trong tay ta, muốn cứu nàng, chỉ cho phép một người tới, ngàn vạn lần không được báo cảnh sát, bằng không an toàn của Ân tiểu thư ta không bảo đảm rồi! Đại Điện Nhị viết.”

“Quả nhiên là Long Thăng bang!” Tần Nhị Bảo đem tờ giấy siết thành cục ném xuống đất, cắn răng nói: “Bọn hắn lần này là muốn ta đến đây.” Dứt lời, hướng Ân Thế Bình sắc nghiêm túc nói: “Ân tiên sinh, thực xin lỗi, lần này Ân tiểu thư bị bắt, hoàn toàn là do ta tạo ra.”

“Bây giờ không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm!” Ân Thế Bình cũng tựa hồ đã mất đi phong độ ngày xưa, chán nản ngồi một bên, dùng thanh âm trầm thấp nói ra: “Ta cần người mang nữ nhi của ta cứu trở về đến.”

“Ta sẽ đi!” Tần Nhị Bảo chém đinh chặt sắt, ánh mắt tràn ngập kiên nghị nói: “Ta cho dù không còn mạng, cũng sẽ bảo đảm Ân Huyền Vũ an toàn.”

“Không đến thời khắc nguy cấp, không được coi thường sinh mạng.” Ân Thế Bình cảm kích liếc nhìn Tần Nhị Bảo nói: “Đáp ứng ta, bảo vệ tốt nữ nhi của ta, cũng phải bảo vệ tốt thân mình.”

"Ta đi cùng người!" Trương Bình Sơn nhìn qua huynh đệ sinh từ từng sống tại đảo quốc (Jap), lại một lần xông vào hang hỏ, trong tâm không đành lòng, chủ động tiến lên xin đi giết giặc nói: "Ta đi..., cũng có thể giúp đỡ cho người."

"Chúng ta cùng đi!" Lưu Bảo cùng Trương Lương cũng kích động nói: "Phải để cho Đại Điền Nhị đồ chó hoang kia, biết sự lợi hại của chúng ta."

"Các người đều im đi"

Ân Thế Bình nhìn quanh bốn phía nói: "Nhất định phải an toàn trở về, một người cũng không được thiếu, hiểu không?"

"Ân tiên sinh, ngài cứ yên tâm đi!" Bốn người thấy Ân Thế Bình quan tâm đến mình, có chút cảm động cùng nói: "Chúng ta cam đoan sẽ mang Ân tiểu thư về."

Ý thức được trách nhiệm của bọn hắn, những người xung quanh đều hướng về bọn hắn với ánh mắt khâm khục, một phản phóng khoáng cùng tiêu sái người bình thường không thể bắt chước được, sải bước đi ra ngoài cửa, lên một chiếc Audi A6, phóng nhanh tới địa chỉ mà Đại Điền Nhị để lại.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đại Nào Long Thăng Bang

Tổng bộ Long Thăng Bang nằm phía nam Đông Giang, cách trung tâm thành phố một đoạn đường xe, nơi này thuộc loại kết hợp giữa thành thị và nông thôn, Đại Điền Nhị sau khi nhìn trúng mảnh đất này liền dùng một số thủ đoạn ngang ngược như đe dọa, bắt cóc, làm cư dân nơi này dần dần di chuyển sang địa phương khác.

Sau khi độc chiếm được mảnh đất này, hắn liền xây một khu nhà cao cấp xa hoa, diện tích đến 300 mét vuông, biệt thự chia làm hai tầng, trang hoàng vô cùng xa hoa, ngay cả bể bơi, sân tennis đều có đầy đủ, có thể thấy được Đại Điền Nhị là loại người rất biết hưởng thụ.

Đại Điền Nhị tuy làm rất nhiều chuyện ác, nhưng sau lưng hắn lại có một thế lực nào đó ủng hộ, dù là chuyện xấu đến đâu nhưng hắn vẫn không phải gặp báo ứng, càng ngày hắn càng xấu xa hèn hạ. Người khác mặc dù đối với cuộc sống như vậy luôn khinh thường, nhưng đối với hắn mà nói thì đó mới là biết hưởng thụ cuộc sống.

Lúc này đám người Tần Nhị Bảo đang đi về phía biệt thự của Đại Điền Nhị, người lái xe là Trương Bình Sơn, tất cả mọi người đều rất nghiêm túc, ai cũng không có tâm tình đùa vui, cả đoạn không ai nói gì, không khí vô cùng nặng nề.

"Hắc Tử, hôm nay chúng ta có khách quý đến thăm, người an bài mọi chuyện xong chưa?" Lúc này Đại Điền Nhị ngả người trên ghế ra lệnh cho thuộc hạ, ngồi trên đùi hắn là một cô gái xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, gợi tình, trong khi đó tay hắn cũng không an phận mà du ngoạn trên người cô gái.

Mà một màn này khiến cho tiểu đệ của Hắc Tử bắt đầu có phản ứng, Đại Điền Nhị tuy nhìn thấy nhưng cũng không trách hắn, bất kỳ thằng đàn ông nào nhìn thấy cảnh này đều sẽ như vậy, trừ phi tên đó không có hứng thú với phụ nữ. Hắc Tử bình tĩnh trả lời: "Lão đại yên tâm! Hết thầy đều đã được sắp xếp ổn thỏa!"

"Ân, rất tốt, như thế này hãy nhìn người đó!" Đại Điền Nhị đối với Hắc Tử rất hài lòng, dáng vẻ tươi cười lộ ra ý tứ sâu xa nhìn hắn, vẫn không quên cảnh cáo: "Ngân vạn đừng như Đào Tử, thành sự thì thiếu bại sự có thừa."

"Ân, ta hiểu được!" Hắc Tử vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc Đào Tử bị Đại Điền Nhị đuổi ra khỏi Long Thăng bang, tự nhiên không rét mà run, liên tục gật đầu đồng ý.

"Người lui ra đi!" Đại Điền không kiên nhẫn nữa quơ tay ý bảo Hắc Tử đi ra ngoài.

Hắc Tử khúm núm lui ra ngoài, mà sau khi hắn ra khỏi phòng đóng cửa lại, trong phòng lại khôi phục lên những thanh âm dâm dăng.

"Đại Điền Nhị, người là con rùa rút cổ, lăn ra đây cho lão tử." Xe vừa mới ngừng lại thì Tần Nhị Bảo đã nhảy xuống, hướng biệt thự vọt tới, vừa vào cửa liền nhìn chung quanh kêu gào, mà đám người Trương Bình Sơn sợ Tần Nhị Bảo sẽ xảy ra chuyện, cũng nhanh chóng đi tới bên cạnh hắn.

"Ha ha, người khỏe chứ, Tàn tiên sinh!" Đại Điền Nhị từ trong phòng đi ra, đứng trên sân thượng tầng hai nhìn đám người Tàn Nhị Bảo nói: "Hình như người không có nghe rõ lời của ta, ta đã nói chỉ được một mình người đến!"

"Đừng nói những lời vô nghĩa!" Tàn Nhị Bảo cũng không có nói lý với: "Người cũng không phải không nghe lời của ta sao, ta đã nhắc nhở người đừng chạm tới Ân tiểu thư, vậy mà người lại dám bắt cóc nàng."

Đại Điền Nhị khinh miệt nhìn Tàn Nhị Bảo nói: "Ta dựa vào cái gì mà phải nghe lời người!"

"Con mẹ nó!" Tàn Nhị Bảo mắng, giờ lên nắm đám hướng Đại Điền Nhị nói: "Có gan thì đứng đó, ta sẽ khiến người nhớ kỹ."

"Ha ha. . ." Đại Điền Nhị nở nụ cười can rở, nói: "Tiểu tử, đừng quá ngông cuồng, chờ khi người vượt qua được thủ hạ của ta rồi hẳn nói đến những lời này!" Dứt lời liền vung tay lên, theo đó bốn phía biệt thự xuất hiện hơn mười người, trong tay mỗi người đều cầm một con dao bầu, bộ dáng đàng đàng sát khí, cũng may mắn là ở Trung Quốc sự kiểm soát đối với súng ống vô cùng nghiêm ngặt, bằng không giờ này trong tay chúng không phải là những con dao bầu đơn giản nữa rồi.

"Không tệ lắm!" Tàn Nhị Bảo không chút hoảng hốt nhìn chung quanh, cười lạnh nói: "Không ngờ người lại khách khí đối với ta như vậy, sử dụng nghi thức long trọng như vậy để chào đón ta!"

"Tất nhiên không thể long trọng!" Đại Điền Nhị bộ dạng kiên nhẫn, đáp trả Tàn Nhị Bảo: "Dù sao mọi người cũng đã từng quen biết!"

"Ông trời ạ! Thăng này thật sự quá nhân nghĩa rồi!" Lưu Bảo thấp giọng mắng: "Tuyệt đối có tiềm chất không bằng cầm thú."

"Tiềm chất cái gì!" Lý Lương không đồng ý với đánh giá của Lưu Bảo, bộ dạng nghiêm túc nói: "Hắn căn bản không bằng cầm thú."

"Ha ha. . ." Hai người kẻ xướng người hoạ, khiến cho Tàn Nhị Bảo cùng Trương Bình Sơn phải nở nụ cười, cũng làm cho Đại Điền Nhị cảm thấy nóng mặt.

"Bớt nói những lời nhảm nhí đi!" Tàn Nhị Bảo hướng Đại Điền Nhị nói: "Người đến cùng là có chịu thả người không?"

"Người thì ta sẽ thả, còn về phần những thứ khác, phải xem người có bản lĩnh hay không đã!" Khóe miệng Đại Điền Nhị lộ ra nụ cười âm hiểm.

"Móa nó, đó là do người bức ta đó!" Tàn Nhị Bảo không có tâm tình cùng hắn nói chuyện tào lao, mắng: "Ta đây cũng không khách khí nữa!"

"Ha ha, nói khoác thì ai chả nói được, nhưng không phải muốn là được." Đại Điền Nhị bất động thanh sắc hướng tới Tàn Nhị Bảo cảnh cáo.

Tàn Nhị Bảo không muốn cùng Đại Điền Nhị nói nhảm nữa, quay sang mấy người Trương Bình Sơn, thấp giọng nói: "Các huynh đệ, ta đếm đến ba, các người lập tức động thủ!"

"Rồi!" Ba người gật nhẹ đầu, thấp giọng nói

"1. . ." Tàn Nhị Bảo bắt đầu đếm, nhưng hắn chưa kịp đếm đến hai thì Lý Bảo đã xông lên tấn công, Trương Bình Sơn cùng Lý Lương thấy thế cũng lao lên theo.

Chung quanh đã loạn thành một đoàn, chỉ còn Tàn Nhị Bảo vẫn ngây người đứng nhìn xung quanh, ngờ ngác nói: "Mấy tên gia hỏa này quá nôn nóng rồi, ta không phải đã bảo đếm đến ba mới hành động cơ mà!" Dứt lời, cũng đi theo ba người kia xông lên.

Đại Điền Nhị đứng trên lầu lại tỏ ra vẻ như quang cảnh hỗn loạn này không hề có liên quan tới hắn, tiêu sái quay về gian phòng lúc trước để tiếp tục sự nghiệp vĩ đại đang gian dở, nhưng cô gái kia có chút ít lo lắng hỏi: "Diễn ca, người xác định không có chuyện gì sao?"

Đại Điền Nhị nhìn thấy trên người nàng quần áo đã bị xé rách, hắn bây giờ tình trờng lên não nên cũng không quan tâm tới thứ khác: "Yên tâm, không có chuyện gì đâu, đến đây, chúng ta sẽ đại chiến 300 hiệp." Dứt lời liền đề người lên cổ gái kia.

Trong lúc Đại Điền Nhị phong lưu khoái hoạt thì đám người Tàn Nhị Bảo đang chiến đấu vô cùng ác liệt, dù là bốn người bọn họ dũng mãnh phi thường, có thể lấy một địch mười, nhưng kẻ địch quá đông, vừa đánh lùi một tên, lại có một tên khác xông lên.

"Nhị Bảo huynh đệ, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?" Trương Bình Sơn nhìn xuống quanh, rồi hỏi Tàn Nhị Bảo: "Cứ thế này e là không ổn!"

"Bắt giặc trước tiên phải bắt vua!" Tàn Nhị Bảo nhìn trong đám người có một tên đen gầy đang chỉ huy bọn chúng, liền chỉ vào hắn nói: "Bình Sơn huynh đệ, người yểm hộ ta, ta xông lên bắt hắn."

"Không thành vấn đề!" Trương Bình Sơn đáp, quát to một tiếng, tiến lên thuận tay nắm một tên, giờ cao khỏi đầu, dùng sức hướng ném vào đám người, lập tức giữa bọn chúng mở ra một lối đi.

"Cám ơn huynh đệ!" Tàn Nhị Bảo miệng nói xong lập tức xông tới tên đen gầy kia, mà tên kia chính là Hắc Tử lúc nãy.

Lúc này hắn vẫn đang còn chỉ huy các huynh đệ tấn công nhóm người Tàn Nhị Bảo, nhưng lại không ngờ tới Tàn Nhị Bảo sẽ dùng cách này, thấy Tàn Nhị Bảo đang xông tới hắn, trong nội tâm không khỏi hoảng hốt, không ngừng vừa lui về sau vừa chỉ huy đám đàn em: "Nhanh ngăn hắn lại."

Tần Nhị Bảo giống như mảnh hổi xuống núi, gặp thần giết thần, gặp phật sát phật, có vài tên muốn ngăn cản hắn nhưng chưa kịp động tới hắn đã trúng một cước của Tần Nhị Bảo. Lúc này Tần Nhị Bảo đã đứng trước mặt Hắc Tử, một tay bóp cổ Hắc Tử, bộ dáng tươi cười nói: "Nhanh lại kêu bọn chúng dừng tay, nếu không ta sẽ bẻ gãy cổ ngươi."

"Ách. . ." Hắc Tử trong lòng biết nếu như thất bại sẽ bị Đại Điện Nhị xử lý như thế nào, kết cục của mình sẽ như Đào Tử vậy, nhưng lúc này tính mạng của hắn của đang bị đe dọa, nhất thời khiến hắn do dự không biết nên làm thế nào.

"Nói mau!" Tần Nhị Bảo thấy Hắc Tử ngây người, không khỏi tăng thêm lực tay, tức giận nói: "Nếu không nói, về sau người sẽ không còn cơ hội nữa đâu!"

"Thôi được, vẫn là bảo vệ tính mạng quan trọng hơn" Hắc Tử cảm thấy càng ngày càng khó thở, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chọn giải pháp an toàn đối với bản thân. Hắn cố gắng sự thông khô do ngạt thở hét to lên: "Khục khục, tất cả...đều dừng tay... cho. . . ta!"

"Ngươi rất biết nghe lời!" Tần Nhị Bảo cười thoả mãn nói, dứt lời liền buông lỏng tay ra, mà Hắc Tử vừa được thả ra lập tức hít lấy hít để, thần sắc vô cùng khổ sở.

Đám đàn em nghe Hắc Tử hô lên như vậy, cũng chỉ có thể ngừng lại, không cùng ba người Trương Bình Sơn giằng co nữa, Tần Nhị Bảo mang theo Hắc Tử thối lui đến chỗ Trương Bình Sơn, hướng đến căn phòng của Đại Điện Nhị trên tầng hai hô lớn: "Đại Điện Nhị người là đồ con rùa, mau lăn ra đây cho ta."

"Móa nó, đều là lũ phế vật!" Đại Điện Nhị đang thời điểm cao hứng, chợt nghe thấy Tần Nhị Bảo hô một tiếng, tức giận mắng, nhưng vẫn không dừng lại, mà là lớn tiếng hô: "Lôi Hồng, con mẹ nó nhà ngươi, hãy để ta kiến thức được sự lợi hại của ngươi, thu thập bốn tên dưới lầu cho ta!"

"Lão đại, ngươi cứ yên tâm!" Lúc này tại một căn phòng khác, Lôi Hồng đang bung một bát com lớn, nghe được Đại Điện Nhị gọi, hắn đành lưu luyến không nổi buông bát com xuống, lau miệng đáp: "Hãy để ta thu thập bọn chúng!"

"Rất tốt! Ngươi đừng làm ta thất vọng!"

"Yên tâm!" Trí thông minh của Lôi Hồng cũng không được cao cho lắm, từ lúc biết nhận thức đến giờ hắn chỉ thích làm hai việc là đánh nhau và ăn, nếu có người cho hắn ăn uống thoải mái, lại để cho hắn được đánh nhau, hắn sẽ cảm thấy vô cùng cao hứng. Đây cũng là lí do vì sao hắn lại cam tâm tình nguyện nghe theo sự phân phó của Đại Điện Nhị, chuyên giúp Đại Điện Nhị đi làm chuyện ác.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tái Chiến Lôi Hồng.

Lúc Lôi Hồng đi xuống lầu thì nhìn hai phe đang giằng co, tên Hán Tử bị bắt làm con tin, xem ra muốn dùng hắn làm vật đàm phán, nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Nhị Bảo, miệng mở rộng hét lên: "Sao ngươi cứ như âm hồn bất tận, đi đâu cũng gặp ngươi?"

Về mặt Tần Nhị Bảo lúc này đang rất kinh ngạc, nhưng nghe Lôi Hồng nói như vậy, bất đắc dĩ nhún vai, ra về vô tội: "Ta cũng không nghĩ tới có thể đụng phải ngươi ở chỗ này, thật không biết là bất hạnh của ngươi hay là bất hạnh của ta nữa."

"Mẹ nó, mặc kệ là ai bất hạnh, lão tử muốn trả thù món nợ lần trước!" Lôi Hồng từ lần ở cửa hàng bị chơi một vố, về sau đối với Tần Nhị Bảo rất hận, còn lần tham gia thi đấu, vốn chỉ muốn vào kiếm chút com, lại bị tiểu tử này phá hỏng, mất cả chì lẫn chài, giờ lại gặp hắn, không khỏi nợ cũ chồng thêm nợ mới (ý nói hận càng thêm hận).

"Tốt!" Tần Nhị Bảo thấy Lôi Hồng tràn ngập ý chí chiến đấu thì rất hài lòng, quay sang nói với Trương Bình Sơn: "Mọi người, tên này là của riêng ta, phiền tất cả mọi người đừng nhúng tay vào."

"Ha ha, yên tâm đi!" Mọi người cười đáp, sau đó ra ghế sofa ngồi xuống, biểu hiện đang xem một bộ kịch vui, kêu: "Ngươi lên đi!"

Tần Nhị Bảo vốn muốn cho ba người biết một chút ít sự tình bên này, để ba người biết, không nghĩ tới ba người Trương Bình Sơn lại có một bộ dạng xem nào nhiệt, thật là làm người khác tức chết mà, thầm nghĩ: "Aizz, chỗ này không thuộc về mình a!"

Cảm thán một lúc, hần tỉnh lại hướng Lôi Hồng cười nói: "Hai lần trước chúng ta đánh chưa xong lần này phải kết thúc!"

Lôi Hồng thấy Tần Nhị Bảo không chút do dự đáp ứng mình, quay sang giờ nắm đầm ra nói với đám tiểu đệ kia: "Đây là chuyện cá nhân của ta, các người đừng có mà xen vào, nếu không đừng trách ta không khách khí."

"Không nghĩ tới, người lại là người trọng nghĩa như, một người rất có nguyên tắc, đáng tiếc ..." Tần Nhị Bảo nói một nửa lại không nói tiếp.

"Tiếc gì?" Lôi Hồng thấy Tần Nhị Bảo chỉ nói nửa câu lấp lửng, liền cảm thấy khó chịu. "Ta nói, người là nam nhân sao không thể nói hết lời? Áp a áp ứng làm người ta khó chịu!"

"Ha ha..." Tính cách há sáng của Lôi Hồng đã làm Tần Nhị cảm thấy hần rất hợp với tính cách của mình: "Ta thấy người là người có nghĩa khí, nhưng lại đi theo tên tiểu nhân hèn hạ kia, thật đáng tiếc."

"Lão tử chi vì kiếm com." Lôi Hồng không chút giấu giếm nói ra mục đích của mình: "Ai cho ta ăn no, ta sẽ làm cho hần."

"Tốt!" Tần Nhị Bảo nghe Lôi Hồng nói vậy thấy sáng khoái không khỏi cười nói: "Vậy cho ta xem bốn sự kiếm com của người nào!" Dứt lời liền lao thẳng tới Lôi Hồng.

Lôi Hồng từng cùng Tần Nhị Bảo đối chiến hai lần, tự nhiên không dám khinh thường, bày ra thế phòng thủ, hạ thấp trọng tâm, tâm tình trầm xuống, nhìn chăm chăm Tần Nhị Bảo, mình trong lúc vô ý đã bị hần chiếm mất tiên cơ.

Tần Nhị Bảo vọt tới trước Lôi Hồng, không nói gì liền xuất quyền vào mặt hần, Lôi Hồng chỉ cảm thấy quyền mang theo kinh phong lao đến, theo bản năng lui về sau, dùng tay cứng rắn đỡ đòn. Lôi Hồng trở tay bắt lấy quyền của Tần Nhị Bảo, muốn áp sát phế bỏ cánh tay của hần, nhưng Tần Nhị Bảo sao có thể để hần toại nguyện, giãy giữa vài cái không được, liền cùng Lôi Hồng đấu khí lực.

Hai người so khí lực được một lúc, Lôi Hồng mặt đỏ bừng nhìn Tần Nhị Bảo cắn răng nói: "Tiểu tử, nhìn không ra khí lực người cũng không nhỏ!"

Nói tới khí lực, Tần Nhị Bảo cũng không phải thuộc loại mạnh mẽ, hần cũng đang cắn răng kiên trì, nghe Lôi Hồng nói vậy liền gạt bỏ vẻ khổ sở trên mặt khoe khoang: "Trong thôn ta, lấy tay không vận ốc (ốc vít) vẫn còn chưa thua ai."

Lôi Hồng cũng không để ý đến lời nói nhảm của Tần Nhị Bảo, biết nếu bản thân tiếp tục cùng hần so khí lực thì sẽ không có kết quả, liền thừa dịp hần không chú ý, tung ra một cước. Tần Nhị Bảo thấy Lôi Hồng đối chiêu, dùng chân đá lại, nghiêng người tránh đòn, mờ miêng mắng: "Mẹ nó, người muốn cho ta vô sinh à?"

"Một cước này ta thay mặt huynh đệ báo thù!" Lôi Hồng lộ vẻ buồn rầu nói: "Hần đã đoạn tử tuyệt tôn rồi!"

"Ách, ta không phải có ý!" Tần Nhị Bảo giải thích: "Chuyện lần trước ta đã cảnh báo hần rồi, chỉ tại hần không nghe ta thôi!" Dứt lời, thừa dịp Lôi Hồng bị phân tâm liền thoát ra.

Lôi Hồng thấy Tần Nhị Bảo thoát khỏi mình, lại ở đó chăm chọc huynh đệ mình, then quá hóa giận, hần liền hét to vung quyền tấn công Tần Nhị Bảo, quyền vừa nhanh lại ác. Quyền Lôi Hồng vốn là chí cương, giờ thêm sự phẫn nộ càng lộ ra khí thế bức người.

Tần Nhị Bảo vừa thoát ra, còn chưa kịp thở dốc, thì quyền của Lôi Hồng đã đến, không dám khinh thường nhưng hần cũng không thể tiếp tục lùi, hai tay đan chéo đỡ quyền, hần chỉ cảm thấy cánh tay run lên, thầm nghĩ: "Thắng này quả nhiên là rất khóe!"

Cường địch trước mắt nhưng Tần Nhị Bảo cũng không sợ hãi mà còn rất phấn khích, nhưng cũng không dám khinh thường. Tuy đã hai lần giao đấu nhưng lần nào cũng cảm thấy Lôi Hồng là một đối thủ khó chơi, lần này không ngoại lệ.

"Tiểu tử, thật không ngờ người lại dám tiếp một đầm toàn lực của ta!" Lôi Hồng kinh ngạc nhìn Tần Nhị Bảo nói, trong nội tâm vô cùng kinh hãi, mỗi lần hần cùng Tần Nhị Bảo giao đấu đều cảm thấy tiểu tử này càng ngày càng mạnh, không nghĩ rằng tiểu tử này có thể trực tiếp đỡ một đầm này của mình. Cũng khó trách Lôi Hồng kinh ngạc, tới bây giờ chưa ai có thể đỡ được một đầm toàn lực của hần. Đây cũng là tuyệt kỹ của chính hần, không nghĩ cứ như vậy bị Tần Nhị Bảo đỡ được, một chút thống khổ cũng không có, nên hần không thể không giật mình.

Nhân lúc Lôi Hồng đang kinh ngạc, Tần Nhị Bảo đang không ngừng xoa tay, nhe răng trợn mắt nói: "Mẹ nó, đau chết, đau chết!"

"Huynh đệ! Cần hỗ trợ không?" Trương Bình Sơn thấy Tần Nhị Bảo không tốt, thừa cơ hội chăm chọc: "Nếu người không thể đánh tiếp, bọn ta để bọn ta giúp người, mấy huynh đệ bọn ta đang cảm thấy nhứt hết mình đây!"

"Đ.m!" Tần Nhị Bảo nghe thấy Trương Bình Sơn nói như vậy, tức giận, hùng hổ nói: "Lão tử phản kích liền đây, các người ngồi nhìn là được rồi!"

"Mẹ nó! Coi ta là không khí à!" Lôi Hồng thấy hai người cãi nhau, không đem mình để vào trong mắt, nghiêng răng hét: "Ta muốn giết người!"

"Phi! Câu này người trước đây đã từng nói rồi!" Tần Nhị Bảo khinh thường nói: "Ta bây giờ không phải vẫn đang đứng trước mặt người sao?"

Lôi Hồng không đấu võ mồm với Tần Nhị Bảo, xuất quyền đánh tới, Tần Nhị Bảo đỡ một quyền này, thừa dịp Lôi Hồng một kích toàn lực không kịp né, xuất một cước vào mặt đá hần ngã xuống. Lôi Hồng không màng tới thân phận, một quyền không trúng, thân thể mất thăng bằng, nhưng đối với một cước của Tần Nhị Bảo cũng không sợ, tay kia quét ngang chân Tần Nhị Bảo. Tần Nhị Bảo thấy Lôi Hồng muốn chụp chân hần, biết không ổn, trên

không đem chân thu về, dùng khuỷu tay đánh vào cổ Lôi Hồng. Lôi Hồng lúc này cũng thu quyền, thấy Tần Nhị Bảo đối chiêu liền ứng biến.

Trong tích tắc, hai người đã đánh qua mấy chiêu, những người chung quanh cũng quên nhiệm vụ của mình, không tiếp tục chiêm chọc, ngồi thưởng thức như xem thi đấu, thỉnh thoảng còn hô lên tốt.

Tất cả mọi người đều ngừng tay ngồi xem, trong phòng khách là một bầu không khí hòa hợp. Tần Nhị Bảo cùng Lôi Hồng đều đã xuất ra tuyệt kỹ của mình những vẫn chưa ai chiếm được tiện nghi, trong đầu đã bắt đầu tính toán kế sách ứng phó.

Tần Nhị Bảo biết nếu mình càng kéo dài thì càng bất lợi cho Ân Huyền Vũ, hấn không khỏi lo lắng, quyền xuất ra ngày càng gấp, quyền xuất ra như vũ bão.

Lôi Hồng mấy năm nay không có đối thủ, không nghĩ tới vừa gặp lại là khắc tinh, mọi việc đều không thuận lợi, liên tục bị nắm thóp, thật vất vả mới thoát ra khỏi nhà giam, tham gia đấu quyền lại bị phá, bây giờ tìm được miếng ăn, lại bị tiểu tử này phá rồi, càng nghĩ càng phiền muộn, cùng Tần Nhị Bảo bắt đầu đọ sức.

"Các huynh đệ, các ngươi nghĩ xem!" Tần Nhị Bảo biết mình không thể thoát khỏi dây dưa liền lo lắng hô: "Đừng quên chúng ta tới đây làm gì?"

Nghe Tần Nhị Bảo nói vậy, làm cho hai bên đều sực tỉnh, Trương Bình Sơn cùng Lưu Bảo ý thức được không phải lúc để đùa, không quan tâm ai thắng thua, lao về phía gian phòng giam giữ Ân Huyền Vũ.

Đám kia cũng phục hồi tinh thần lao ra ngăn trở, vừa rồi còn hòa hợp êm thấm, giờ lại tiếp tục xung đột, loạn cả lên, trong đại sảnh bàn ghế bay khắp nơi, thực lực kém là bị đánh khóc kêu la thảm thiết.

Đang lúc cao trào ai cũng đánh đến đỏ mắt thì không biết ai hô lên: "Cảnh sát tới!" Tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn ra về hướng cửa trước.

-o0o-

:73: :73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: :99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Long Thăng Bang Bị Diệt.

Lôi Hồng nghe thấy cảnh sát đã đến, sợ tới mức thất hồn lạc phách, giống như con chuột khi thấy tiếng mèo, sợ tới mức cơ thể phát lạnh, thân thể cao lớn co rút lại, không dám ho he gì. Nhưng rất nhanh hấn ý thức được mình không thể ngồi đây chờ chết, dù sao mình mới ra tù, nếu bị cảnh sát bắt trở lại, thì đời này đừng nghĩ đến chuyện trở ra.

Nghe tới đó, hấn cũng không quan tâm đến việc đánh nhau nữa, mặc kệ Tần Nhị Bảo đang khó hiểu, trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra ngoài bỏ chạy, mà hành động của Lôi Hồng khiến cho Tần Nhị Bảo trợn mắt há mồm, thất thần cả buổi không biết nói gì.

"Thế này cũng thật thái quá đi!" Tần Nhị Bảo nhìn toàn thân Lôi Hồng cầm đầy thủy tinh thể, thế nhưng sau khi phá cửa sổ nhảy ra thì hấn vẫn chạy nhanh như điên, hoảng cái đã không thấy tăm tích, thầm nghĩ: "Người này chẳng nhẽ không thấy đau? Chạy nhanh như thế, có lẽ còn hơn Lưu Tường!" (Lưu Tường vận động viên chạy 110m vượt rào người Tung Cua)

Mà việc này ngoại trừ Tần Nhị Bảo ra thì cũng không ai để ý, những người khác đều đang chú ý những người mới đến bên ngoài. Lúc đầu còn tưởng có một đại đội cảnh sát đến để vây quét, nhưng hóa ra người đến chỉ là một sĩ quan cảnh sát hơn bốn mươi tuổi cùng một cảnh sát hơn năm mươi tuổi đang xuống xe, cả hai đang cùng đi về phía này.

Vị cảnh sát trung niên lấy ra từ trong bọc một cuốn sổ, bộ dáng không quan tâm nói: "Trong sổ các ngươi, ai là người báo cảnh sát?"

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngơ ngác khi nghe thấy như vậy, thầm nghĩ: "Xem ra mấy tên cảnh sát này chỉ giỏi ra oai chứ chả làm được gì cả!"

Cảnh sát trung niên thấy không ai trả lời mình, có chút không kiên nhẫn nói lại lần nữa, cũng tiện thể ngẩng đầu lên nhìn, vừa ngẩng đầu lên thì lập tức hoảng sợ, trong đại sảnh đông nghịt người, hơn nữa có rất nhiều người cầm trong tay dao bầu, nhìn qua cũng biết không phải người tốt.

Hai người cảnh sát đi theo đã sớm ngây ngốc, không biết nên làm gì, đám người Tần Nhị Bảo cùng bọn lưu manh kia đang nhe nanh giơ vuốt với nha, tình cảnh rất hỗn loạn. Tất cả mọi người trong đại sảnh cũng đều im lặng nhìn qua lẫn nhau, thậm chí có chút cảm giác khó hiểu.

Cũng không biết ai ra tay trước, mới vừa rồi đại sảnh còn im lặng, thì bây giờ lại khôi phục lại quang cảnh hỗn loạn lúc này, tiếng gào khóc thảm thiết, tiếng đấm đá loạn xạ, mà hai vị cảnh sát đang đứng ở cửa vẫn ngây ngốc, cả buổi không có phản ứng.

“CMN, tên nào báo cảnh sát mau tên tiếng cho ta?” Ngây ngốc hơn nửa ngày, trung niên cảnh sát mới tỉnh lại, mặc tục một câu: “Đây rõ ràng là xã hội đen dung binh khí đánh nhau mà!”

“Vương cảnh quan, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Cảnh sát phụ việc hỏi, ở trong mắt hắn thì việc này đã vượt qua năng lực xử lý của bọn hắn, căn bản là không có biện pháp xử lý.

“Báo về tổng bộ!” Vương cảnh quan trừng mắt nhìn hắn, trả lời: “Nếu không người nghĩ xử lý có thể xử lý thế nào?”

“Chúng ta cũng là cảnh sát ah!” Cảnh sát phụ việc đỡ khóc đỡ cười nói.

“Người là cảnh sát, vậy người lên đi a...!” Vương cảnh quan thấy tên cảnh sát phụ việc nghiêng ngả từng chữ một, tức giận nói.

Cảnh sát phụ việc bị mắng một câu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, trả lời: “Ách, chúng ta vẫn nên báo về tổng bộ ah!”

“Còn không mau đi mà đứng đó làm gì?” Vừa dứt lời, Vương cảnh quan liền kéo tên cảnh sát phụ việc ra ngoài, miệng vẫn không quên mắng một câu: “Mẹ nó, không biết tên thất đức nào báo cảnh sát, làm hại lão tử gặp phải việc xui xẻo này!”

“Đúng vậy!” Tên cảnh sát phụ việc cũng biết được mình rất xui xẻo, ngày đầu đi làm đã gặp phải chuyện này, sau này làm việc sẽ ảnh hưởng đến công việc sau này, nghĩ đến đây hắn không khỏi thở dài: “Đem mình là phụ cảnh(cảnh sát giúp việc) tham gia vụ này thật sự không có thiên lý mà, aizz, đầu năm nay tiền thật khó kiếm ah!”

Đại sảnh lại khôi phục cảnh hỗn loạn, mà Tần Nhị Bảo thì mất đi đối thủ của mình, mặt khác hắn không quan tâm tới mấy tên lâu la. Một mình hắn đi giữa đám người, hướng về cầu thang lên tầng hai.

“Bình Sơn huynh đệ, ta lên lầu trước, ở đây giao lại cho các người!” Tần Nhị Bảo nói với Trương Bình Sơn.

“Người cứ đi đi!” Trương Bình Sơn cười cười, lau mồ hôi nói: “Thiếu đi người thì cùng lắm ta đổ thêm chút mồ hôi mà thôi, dù sao việc cứu Ân tiểu thư vẫn là quan trọng hơn.”

“Có những lời này của người thì ta an tâm rồi!” Tần Nhị Bảo nói xong liền đi thẳng lên tầng hai, ai ngờ tầng hai có quá nhiều phòng, nhất thời làm hắn không biết làm thế nào.

“Ân Huyền Vũ, cô ở chỗ nào?” Tần Nhị Bảo đứng đầu cầu thang tầng hai hô lớn: “Cô nghe thấy thì hãy lên tiếng để ta biết cô ở đâu.” Đáng tiếc vẫn không có ai đáp lại, điều này khiến Tần Nhị Bảo có chút nóng nảy, không khỏi hét to hơn: “Ân Huyền Vũ, cô ở chỗ nào?”

Ngay khi Tần Nhị Bảo sốt ruột muốn phát hỏa, thì âm lên một tiếng, tựa hồ có gì đó ngã xuống đất, nhưng ngay lập tức Tần Nhị Bảo minh bạch, đây là Ân Huyền Vũ báo cho hắn biết nàng ở đâu.

“Người đừng lo lắng!” Tần Nhị Bảo nói, đi về phía tiếng động lúc này, đến một căn phòng, hắn dễ dàng phá cửa vào, chỉ thấy Ân Huyền Vũ đang bị bịt mắt, miệng thì nhét giấy, tay chân bị trói đang ngồi trong một góc phòng.

Tần Nhị Bảo cũng không dây dưa, lập tức bước tới giúp nàng cởi trói.

“Như thế nào người bây giờ mới tới?” Ân Huyền Vũ sau khi được giải thoát nhìn không được trách mắng Tần Nhị Bảo: “Làm ta ở chỗ này chờ người cả buổi, các người thật là quá đáng!”

“Ách, điều này cũng không thể trách ta!” Tần Nhị Bảo nghe Ân Huyền Vũ trách cứ, nhún vai nói: “Người cũng biết nơi này vắng vẻ, rất khó tìm kiếm, với lại ta không biết lái xe nên phải nhờ Trương Bình Sơn lái, còn nữa trên đường lại kẹt xe, người nói xem, chúng ta đi cứu người mà lại gặp phải kẹt xe, thật không có thiên lý mà. Đương nhiên cũng có một phần lỗi do ta, cũng không biết vì sao trong buổi tiệc ta uống hơi nhiều rượu, khiến cho trên đường đi phải dừng lại đi vệ sinh ba lần, khiến cho chậm trễ đôi chút...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Ân Huyền Vũ thấy Tần Nhị Bảo huyền thoại không dứt, hận không thể nhét giấy vào mồm hắn, bộ dáng khó chịu nói: “Người không thể bớt tranh cãi với ta sao?”

“Là do người hỏi ta mà?” Tần Nhị Bảo cảm thấy mình vô tội, chính mình có hảo ý đem vấn đề nói chi tiết một chút, ai biết người nghe lại không kiên nhẫn, bất quá thấy Ân Huyền Vũ không có tâm tư cùng mình tranh cãi, nên hắn cũng không quan tâm lắm.

Mà lúc này hai vị cảnh sát cũng thực hiện rất tốt chức trách của mình, sau khi chạy về đã báo lên cấp trên, cấp trên xem ra cũng rất coi trọng vấn đề này, thậm chí còn điều động tổ đặc công bao vây khu vực quanh biệt thự.

Một cảnh sát xem chừng là người chỉ huy, cầm loa trong tay hô: “Các người đã bị bao vây, đừng chống cự vô ích, hay ngoan ngoãn đầu hàng!”

Lúc này song phương trong đại sảnh cũng ý thức được nguy hiểm, về phía mấy người Trương Bình Sơn thì không sợ gì cả, bọn họ cảm thấy thấy mình là vì chính nghĩa, chắc chắn không có vấn đề gì cả, nhưng đám người Long Thăng bang thì biết rõ họ đang gặp nguy hiểm.

Có vài người muốn như Lôi Hồng dùng mảnh phá cửa sổ bỏ chạy ra ngoài, ết quả là vừa đi ra đã bị đặc công mai phục bên ngoài tóm được, những người còn lại thấy kết quả như vậy thì cũng không dám lộn xộn nữa.

“Đầu hàng!” Cũng không biết ai hô lên một câu sau đó ném dao trên tay xuống đất, ngồi xồm xuống, những người khác thấy hấn làm vậy, biết rõ mình chống cự cũng vô ích, chỉ có thể bắt đầu nghe theo, bó tay chịu trói.

Trong lúc đó, khi nghe tiếng rú từ còi xe cảnh sát, Đại Điền Nhị đã theo thông đạo bí mật một mình bỏ trốn ra ngoài, mặc kệ nữ nhân vừa cùng hấn hoan hảo đau khổ cầu khẩn màng nằng theo, thậm chí quần áo cũng chưa kịp mặc.

Cái thông đạo này chỉ có một mình Đại Điền Nhị biết, bởi hấn biết rõ đã làm quá nhiều chuyện ác, sợ có một ngày cảnh sát tìm tới tận cửa, nên đã bí mật cho đào một thông đạo thoát ra bên ngoài, không nghĩ hôm nay phải sử dụng. Vì lúc bỏ trốn quá vội vàng nên hấn chưa kịp mặc quần áo nên hấn vừa ra khỏi thông đạo thì bị mọi người chỉ chỗ nhìn hấn như nhìn người bị bệnh.

Người qua đường Giáp nói: “Ồi, thói đời ngày nay ah! Thậm chí người trần truồng cũng có thể ở bên ngoài chạy loạn.”

Người qua đường Ất nói: “Đi nhanh thôi, đừng để những thứ thô tục làm bẩn mắt.”

“Mẹ nó, chưa có nhìn qua người trần truồng bao giờ à?” Đại Điền Nhị thật sự không thể chịu đựng được ánh mắt soi mói cùng chỉ trỏ của người khác, nhin không được mắng: “Lão tử cao hứng nên trần chuồng chạy đi bộ, các ngươi quần được à?”

“Ai thừa hơi đi quần chứ!” Người qua đường Giáp khinh bỉ nhìn Đại Điền Nhị, nói: “Đầu năm nay người trần truồng chạy ngoài đường đã hiếm rồi, mà người trần truồng còn đội mũ là lần đầu tiên thấy ah.”

“Đclmn! Ai cần các ngươi lo!” Đại Điền Nhị bị hai người này nói như vậy, dù hấn da mặt dày, tố chất tâm lý tốt đi chăng nữa thì cũng không khỏi đỏ mặt, mắng lại một câu rồi lấy tay che bên dưới mà bỏ chạy...

Trong khi Đại Điền Nhị phải khổ sở trốn tránh cảnh sát thì ở biệt thự, thuộc hạ của hấn cùng đám người Tần Nhị Bảo bị đưa về cục cảnh sát để điều tra.

Qua một hồi điều tra thì mọi chuyện cũng được sáng tỏ, ban đầu là cãi cọ lẫn nhau, rồi biến thành xã hội đen dùng vũ khí đánh nhau, đến cuối đã trở thành vụ án xã hội đen bắt cóc người, mà chuyện này còn liên quan đến nhiều vụ án khác nên tất cả cảnh sát tham gia đều được cấp trên khen ngợi. Tất nhiên Vương cảnh quan cùng vị cảnh sát phụ tá kia cũng không ngoại lệ, vì công lao báo cáo kịp thời mà được đích thân cấp trên đến khen ngợi.

"Móa nó, ngươi còn mặt mũi trở về sao?" Đại Điền Nhị bị lão đại của hấn trách mắng: "Sự tình bị ngươi làm thành như vậy, lại còn là trần truồng trở về, ngươi không cảm thấy mất mặt sao?"

"Thực xin lỗi, lão đại, thuộc hạ cũng muốn đem sự tình làm cho tốt, không nghĩ tới mọi chuyện lại xảy ra như vậy!" Đại Điền Nhị quỳ rạp trên mặt đất, sợ tới mức toàn thân run rẩy, không nữa điểm hung hăng lúc trước.

Lão đại nhìn qua Đại Điền Nhị, ánh mắt chán ghét, mắng: "Mẹ nó, đi kiểm quần áo mà mặc vào, thật là mất mặt!"

"Vâng, vâng..." Đại Điền Nhị đầu gật như bằm tỏi, cuống quýt dập đầu nói: "Lão đại nói rất đúng!"

"Ta lại ngươi một cơ hội nữa, nếu như ngươi còn thất bại, ta sẽ không khách khí đâu!" Lão đại phía sau tấm màn lạnh lùng nói với hấn.

"Thật sao?" Đại Điền Nhị nghe thấy lão đại còn cho mình cơ hội, không khỏi cao hứng hỏi

"Ân! Cái này phải xem khả năng của ngươi đến đâu ah!" Lão đại phía sau màn gật đầu nhẹ, nhìn Đại Điền Nhị cười nhưng trong lòng không cười, khoe miệng giật giật, nói ra: "Ngươi lui xuống trước đi, nếu cần ta sẽ cho gọi ngươi!"

"Cảm ơn, lão đại!" Dứt lời, Đại Điền Nhị không khác gì một con chó, hấn bò trên mặt đất đi ra ngoài.

-o0o-

:73: 73: Mọi người vào vào đây (<http://4vn/forum/showthread.php?79511--Goi-Cac-Manh-Thuong-Quan-ung-ho-tai-tro-Share-Truyen>) ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào :99: 99:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Bảo Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.